

Teljesen mindegy, miután már bűnbe estél; a legjobb, ha folytatod.

FUTÓTŰZ

trilógia
II. Rész

ORGOVÁN RAMÓNA

[E L S Ő R É S Z]

Keserves gyorsasággal jegyzeteltem és akármennyire is szerettem volna, nem néztem fel a hatalmas táblák fölé függesztett órára, sőt, még a telefonomat sem vettem elő, hogy megnézzem az időt, mert teljesen biztos voltam benne, hogy akkor úgy lemaradok a polgári eljárásjogi tudnivalókról, hogy a szeminárium után ki is iratkozhatok ebből az iskolából, mert megbukok. Fletcher professzor unott, monoton hangon beszélt, de ezzel együtt gyorsan és lényegre törően is, így elég nehéz volt követni. Komolyan, hatvan múlt ez az ember, de jobban vág az agya még mindig, mint nekem valaha is fog.

A rozoga vasajtó nyikorogva nyílt ki, én pedig szememet forgattam, mikor Clayton belépett rajta, majd egy eléggé szánalmas bocsánatkérés után, amit a professzor felé rendezett, felsietett a lépcsőn és leült egy tőlem két sorral feljebb lévő szabad székre. Mondanom sem kell, hogy Fletcher már annyira sem lepődött meg, hogy esetleg megálljon a magyarázatában, vagy hasonlók.

A gimis ballagásom nyarán anya egy picit rendezkedett és egy-két szál megmozgatásával elérte, hogy Claytont visszavegyék a Chicagói Egyetem jogtudománykarára az első szemeszter megismétlésének fejében – egy évfolyamra kerültünk emiatt, amit eleinte iszonyatosan nehezen kezeltünk és furán éltünk meg, tekintve, hogy világéletünkben, már az óvodától kezdve ő mindig felettem volt egy évvel.

Mostanra, négy hosszú év elteltével már egészen megszoktuk, az egyetlen nehézségem ezzel kapcsolatban csupán az, hogy a velünk egy órákra járó hallgatók mindig megtalálnak, hogy milyen helyes a bátyám és nem tudnám-e valahogy összehozni vele – sőt, volt már olyan az évek alatt, hogy olyan random lányok kértek meg erre, akiket soha életemben nem láttam még, de tulajdonképpen már ezt is megtanultam lerázni.

- Most kijelentem, hangosan és érthetően a kedves társaságnak, hogy a hosszúhétvége utáni első napra, tehát hétfőre kérem a polgárjogi esszét, ez

határidő, kedves hallgatók – jelentette ki Fletcher professzor, én pedig gyorsan felvéstem a füzetembe a dátumot, miközben azon gondolkoztam, hogy hogy tud ez az ember konkrétan egyetlen hangtónuson beszélni. Semmi izgalom, semmi érzés, komolyan. – Az esszé terjedelmének a minimuma kétezer szó, maximumot nem szabok meg, de felesleges információkat nem szeretném, hogy tartalmazzon. Mára ennyi. Szép napot.

A hetvenes létszám körül mozgó társaság egy emberként pattant fel a kényelmetlen műanyagszékekből, amíg én csupán csak nyújtózkodtam egyet és hálát adtam azért, amiért sikerült ismételten túlélnem ezt a kilencven percet.

Egyébként meg nem rossz ez az egyetem – nem mondom azt, hogy szeretek ide járni, mert az túl szép és kamu kifejezés lenne, de viszonylag tudom tartani a tempót is, a kollégiumi szobába egy héten csak háromszor nyitnak be ismeretlen részegek és átlagosan mindig sikerül éjfélre ágyba kerülnöm.

Az oktatási rendszerről nem tudok semmi szépet mondani. Az még mindig szar.

- Hát te meg hol voltál most éppen? – kérdeztem az ajtónál engem váró bátyámat, mikor leindultam a lépcsőn, majd grimaszba vágtam az arcomat, mikor észrevettem a kifordított pólóját rajta. Nem is kell válaszolnia, fúj. – Inkább nem is akarom hallani, ha belegondolok.

Charlotte és Clayton az idei év megkezdése előtti nyáron szakítottak, és egyáltalán nem barátságos módon – négy év együttlét után ugyanis a bátyám finoman szólva elrontotta azzal, hogy azon a hülye nyárnyitón más lányt csókolt.

Sírt, térdre bukva könyörgött Charlottenak és a lehető legnagyobb őszinteséggel a szemében próbálta elmondani neki, hogy az a lány csókolta meg és részeg volt, teljesen hiábavalónak tűnt ez Charlotte szemében, mivel pont akkor látta meg őket, mikor a bátyám igenis viszonozta a leányzó tettét – tudom, mert ott voltam.

Iszonyatosan kínos volt és kínos is a jelenlegi helyzet, tekintve, hogy Charlotte ugyanezen az egyetemen tanul pszichológia szakon és elég sokszor

összetalálkoznak. Még szerencse, hogy csak az első két évben voltak közös szemináriumaink, mikor még megőrültek egymásért.

A lényeg, hogy azóta a bátyám minden héten, sőt, minden nap más lánnyal próbálja pótolni Charlotteot – azoknak a lányoknak a legnagyobb örömére, csak úgy mellékesen –, Charlotte pedig abszolút depresszióba lökte magát és még az esetleges bulikon vagy az egyetemen szervezett felolvasói esteken sem hajlandó részt venni.

- Hát, nem is válaszolok – reagált Clayton a megjegyzésemre, majd kinyújtotta rám a nyelvét és elgondolkoztatott ezzel engem, hogy hogy lehet huszonhárom évesen éretlenebb, mint egy kisgyerek. – Indulsz a pasiddal a gálára?

- Aha, csak összepakolok a szobában, mert reggel rumlit hagytam – nos, igen, mint minden reggel. Drága jó szokásom megmaradt és még mindig hetven évvel később kelek fel, mint az ébresztőórám szerint kéne. – Utána úgy is megyünk haza és nem akarom, hogy rendetlenség legyen.

- Jézus, Nancy, négy napra tűnünk el, nem egy évre – szólt le Clayton, mire én megjegyeztem neki, hogy nem ártana, ha ő is egy kicsit kitakarítana abban a lyukban, ahol él, mert valószínűleg ez négy éve nem történt már meg.

Mikor kiléptünk az egyetem épületéből, elváltak útjaink – míg én a jobbszárnyi kollégium felé indultam el, Clayton a fiúk lakhelyét célozta meg és balra fordult. Mindenkit, mindenkit szidtam, amiért nincs egy hatemeletes épületben lift és még jobban azért, amiért az én szobám az ötödiken van.

Nyilván nem kaphattam egyet a földszinten, vagy az elsőn, ch, dehogy.

- Nancy, haló, várj meg! – megálltam a folyosó előtt, mikor Charlotte hangja megütötte a fülemet, majd bevártam a lányt és csak vele indultam meg az utolsó előtti ajtóhoz, ami a miénk. – Milyen volt a polgárjog?

- Csodás, mint mindig – mosolyogtam szarkasztikusan, és elkezdtem a kulcsomat keresni, de Charlotte természetesen hamarabb megtalálta az ő másolatát és kinyitotta az ajtót azelőtt, mielőtt egyáltalán rájöhettem volna, hogy hol van az az istentelen kulcs. – Milyen volt a személyiség

pszichológia?

- Hát, elment – húzta fel a vállát Charlotte, majd ledobta magát saját kis egyszemélyes ágyára. Fáradtan lecsukta a szemét, változatlanul fenséges tincseit az arca elé seperte, hogy ne lásson semmit, majd sóhajtott egyet. – Megint mehetek haza, hogy bámuljam Margaretet meg a papucs Tonyt, fúj.

Margaret és Anthony még azon a nyáron egybekeltek, mielőtt mi elkezdtük volna az egyetemet. Szerintem, ha lett volna mersze, Charlotte lett volna az az ember, aki feláll az esküvőn és jelentkezik a *„szóljon most, vagy hallgasson örökre"* mondatnál, olyannyira ellenszenves neki az a fiú, pedig teljesen őszintén – ha elvonatkoztatunk attól, hogy Margaret elvárásai konkrétan akkorát ugrottak Clayton után, mint egy öngyilkos a hídról –, semmi gond nincs vele. Halálosan szerelmes Margaretbe, mindent megad neki, amit csak kiejt az ajkai közül, nem keveredik rosszba és van egy jól fizető állása is, emellett a szülei úgy szeretik Margaretet, mintha a sajátjuk lenne.

- Majd gyere át később, ha gondolod, Mikeila is átszambázik majd valamikor, szerintem – ahogy feldobtam az ötletet, észbe is kaptam, majd elhalkulva a szétdobált ruháim összehajtogátására összpontosítottam.

Amíg Charlotte együtt volt Claytonnal, minden ünnepen találkoztunk, ugyanis csatlakozott hozzánk – a Hálaadás az első nagy összejövetel a szakításuk óta és bizony a szokás nagy úr: teljesen kiment a fejemből, hogy már nem járnak és iszonyatosan kínos lenne, ha most is részt venne.

- Szerintem kihagyom, ha nem baj – húzta el cseresznyeszínű ajkait Charlotte, én pedig sután bólintottam és szidtam a szánalmas énemet. Komolyan, csak én lehetek. – Úgyis csak egy vacsiról van szó, utána remélem mennek a saját kis kuckójukba enyelegni.

- Nem értem, miért utálod ennyire szerencsétlen fiút – mondtam sóhajtva, ami csak azt eredményezte, hogy barátnőm es húszperces beszámolót tartott nekem arról, hogy Tony mennyire álszent és unalmas, és látszik rajta, hogy csak azért ért egyet a szüleivel, mert nem mer nekik ellenszegülni, mindenre bólogat, mint egy kiskutya, ráadásul az öltözködési stílusa is tisztára gáz.

Két kopogás mentett meg ettől a dramatikus beszédtől, egyből az ajtó elé ugrottam és szélesre tártam azt, majd hatalmas mosollyal fogadtam az ajtófélfának támaszkodó Rafaelt.

- Na, halihó – köszöntött lágyan, majd mielőtt visszamondhattam volna neki egy sziát, egy aprócska puszit nyomott az ajkaimra. – Készen állsz?

- Igen, te jó ég – válaszoltam izgatottan, majd átöleltem a fiú derekát és az előzővel ellentétben egy kevésbé gyerekes csókkal köszöntöttem. – És neked is szia.

Most karácsonykor lesz két éve, hogy egy párt alkotunk.

Tulajdonképpen nem is tudom pontosan, hogy hogy történt – másodéves voltam, mire végre kijelentettem inkább saját magamnak, hogy képes vagyok túllépni tinédzserkori sérelmeimen, és amikor Rafael azon a szép, havas decemberi délutánon újra bepróbálkozott és meghívott egy kávéra, igent mondtam és helyet foglaltam autójának anyósülésén. Akárhogyan is, csak karácsony estéjén vált hivatalossá, hogy kapcsolatban vagyunk, ami egyébként – meg merem kockáztatni a kijelentést – talán életem legjobb döntése volt. Hála az égnek anyáék is imádják, sőt, konkrétan jobban szeretik szerintem, mint engem.

- Úgy érzem magam, mintha egy gyertya lennék a kapcsolatotokban. Vagy, a gyertyatartó. Tudjátok, van ez a szólás! – Charlotte összezavarodva ült fel az ágyán, de hamar elhessegette a tudatlanságát és nyafogva hanyatt feküdt újra. Kétségtelenül szenvedett. – Nem akarok hazamenni, jaj!

- Akkor ne menj, maradj itt a bulin, tuti megint összeraknak valamit – ajánlotta fel Rafael, mire Charlotte kifejtette, hogy ő tökre nem akar bulizni, meg nem akar ismerkedni, nem akar közösségbe menni, csupán nézni akar valami sorozatot, de nyilvánvalóan azt sem teheti, mert van egy csomó beadandó, amit meg kéne írnia.

- Tudjátok mit, mindegy is, menjetek innen gyorsan, legalább ti kerüljetek ki ebből a gyászból! – mondta sietősen, én pedig nevetve megcsóváltam a fejem és gyorsan feltettem magamnak a kérdést, hogy most lenne-e jobb összepakolni, vagy a kiállítás után.

Végül úgy döntöttem, hogy jobb, ha a mai nap folyamán vissza sem jövünk ide, így elszakadtam Rafaeltől és amíg elkezdtem összepakolni, ő leült az ágyamra.

Iszonyatosan vártam a ma estét.

Rafael még nyáron, a születésnapomra vette meg a két jegyet a Chicagói Művészeti Gálára, aminek premierkiállítása ma este nyolctól esedékes. Mondanom sem kell, hogy konkrétan június óta azon gondolkozom, hogy mit vegyek fel és az egyetlen ötletem az a fehér koktélruha, amit tavaly kaptam Charlottetól – végül is, minden bizonnyal marad az, tekintve, hogy még mindig nem szeretem a ruhákat és azon kívül nincs is nagyon semmi más.

- Szeretnéd megcsinálni a hajam? – fordultam reménykedve Charlottehoz, és nem akartam mondani neki, hogy igazából ez csak egy költői kérdés volt. Akkor is megcsinálja, ha nem szeretné, mert én szánalmas vagyok és a maximum, amit kivitelezni tudok, az a lófarok.

- IGEN – mondta izgatottan, majd felugrott és mögém lépett. – Annyira jó így a hajad, már látom is, hogy mit fogok vele csinálni!

A négy év alatt nem csak az életem változott meg, hanem a hajam is: már csak vállam fölé ér, a barnás-szőke tincsek pedig már tejfel-szőkére világosodtak. Gyökeresen más lettem – persze, vannak olyan tulajdonságok, amiket nem nőhet ki az ember, nálam ilyen például a néhai lustaságom és a beszédes mindenem, de tulajdonképpen elég szépen rendbe raktam az életemet. Munkát szereztem a közeli kávézóban, és habár nem fizet annyit, hogy meggazdagodjak belőle, legalább valami, békés a kapcsolatom a szüleimmel, komoly kapcsolatban élek, összeszedettebb lettem és igazából boldogabb vagyok, mint valaha.

A maga kis káoszával igazán idilli az életem és nem látom azt, hogy engedném bármilyen behatásnak is, hogy ezt a harmóniát tönkretegye.

[M Á S O D I K R É S Z]

- *Sei perfetta* – hangoztatta Charlotte, miután feltűzte pár szőke tincsemet, a szabadon hagyottakat pedig besütötte loknikba. – Bocsánat, amióta felvettem az új nyelvet, néha úgy érzem magam, mint egy vérbeli olasz.

- Legalább te úgy érzed – mondtam, én pedig fáradtan megdörzsöltem zöld szemeimet. Négy éve tanulom a latint, de néha azt sem tudom, hogy mit halandzsázok.

Várakozva fordultam a tükör felé, majd mosolyogtam saját magamra, mert tulajdonképpen egészen tetszett a jelenlegi frizurám. Sokan mondták, hogy ezzel a rövidebb stílussal úgy nézek ki, mint egy tizedikes, de azt is megkaptam már, hogy így felnőttesebb, szakmaibb hatást keltek. Hogy mi az igaz, nem tudom, de nekem tetszik.

- Indulhatunk? – kérdezte az ágyon ülve Rafael, én pedig magamra kaptam fekete szövetkabátomat és bólintottam, majd végig néztem rajta.

Tulajdonképpen tökéletesen festett: fekete ingje nadrágjába tűrve hagyta, hogy izmai kirajzolódjanak alatta, nyakkendője hanyagul, nyakába akasztva várta, hogy megkössem. Mosolyogva álltam elé, mikor talpra szedelődzködött, majd megigazítottam a kendőt és nevetve elfordultam, mikor csókot akart adni. Persze, az kell még, hogy elrontsa a rúzsomat.

- Majd megcsókolhatsz, ha már vége a galériának – mondtam makacsul, ő pedig tettetett drámaisággal megforgatta szemeit és fáradtan a homlokomnak döntötte a sajátját. – Jobb, ha felfrissíted magad, anyáék a kiállítás után szerintem órákig fognak neked beszélni.

- Nem vagyok álmos – mondta, én pedig inkább ráhagytam. – Csak meg akartalak csókolni.

- Otthon megcsókolhatsz.

A galéria után megyünk haza anyáékhoz, hogy holnap együtt tudjuk tölteni a Hálaadást – igazából tök jól megoldjuk, tavaly náluk töltöttük az ünnepeket, ebben az évben pedig nálunk fogjuk és ez tökéletesen megfelel mindenkinek. Hála az égnek a szülők is iszonyúan kedvelik egymást, igazából az égvilágon semmi gondjuk nincs sem a kapcsolatunkkal, sem semmivel.

- Köszi, akkor már csak pár óra. Olyan nagylelkű vagy velem, édes – mosolygott rám szarkasztikusan Rafael, én pedig nevettem egyet a bánatán és elköszöntem Charlottetól, majd magamhoz vettem a táskámat és barátom kezét megfogva kiléptem az egyetemi szobám ajtaján. Hagytam, hogy átdobja karját a vállamon és közelebb húzódtam hozzá, nevetni kezdtem, mikor a fülemhez hajolt, úgy csikizett levegővétele. – Alig várom, hogy megcsókoljalak!

Az ég felé szegeztem a tekintetemet, majd elengedtem a témát és nem mondtam vissza neki, hogy én is alig várom, hogy megcsókoljon. Még szerencse, hogy egy egyetemre járunk, de mivel teljesen eltérő szakokon vagyunk, egyetlen egy közös óránk sincs együtt – persze, nem panaszkodhatok, tekintve, hogy az elmúlt időszakban Charlotte, Clayton, Ő és én sülve-főve együtt voltunk. Igaz, elég érdekesen alakult így szeptember óta a csapat, tekintve, hogy négyből kettő ki nem állhatja egymást a szakításuk végett, de egyébként igazán összeszoktunk az elmúlt négy évben.

A régi osztálytársaimmal szinte már nem is tartjuk a kapcsolatot – kivéve Lippel, mert ő valahogyan bekerült a Chicagói Egyetemre, de őszintén mondom, hogy tényleg nem tudom, hogy csinálta. Mikeilával természetesen minden hétvégén találkozom, de a hétköznapjaink túlságosan zsúfoltak ahhoz, hogy akkor is lássuk egymást: harmadikos a Gasztronómiai Egyetemen, ugyanis a gimi után kihagyott egy évet, hogy többet lehessen az apjával.

Alice valamerre Európában van, de nyaranta mindig találkozunk vele, mikor hazajön a családjához. A sok év ellenére mindig összeülünk egy kávéra, Alice, Charlotte, Mikeila és én, és helyzetjelentést adunk egymásnak az életünkről, Seannal pedig talán két éve futottam össze a közértben, az apja általi vállalkozásban dolgozik és esti egyetemen végzi közben talán az építészmérnökit.

Az egyetlen ember, akihez közel álltam és a négy év alatt egyszer sem láttam és nem is hallottam felőle, az Jasper. A gimi utáni nyarat együtt töltöttük, segített felállni a földről, miután anyám keservesen oda lökött, és miután elkezdtük az egyetemet és elrepült Bostonba – mert természetesen felvették –, még egy ideig tartottuk is a kapcsolatot Skypeon, de szinte teljesen elkopott ez az egész és jelenleg csupán az Instagram-posztjai alapján tudom beazonosítani, hogy a lehető legboldogabb és még mindig Olivia oldalán éldegél.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem érint rosszul az eltávolodás. Nagyon is rosszul érint, Jasper az egyik legjobb barátom volt és iszonyatosan nehéz volt nélküle eleinte – sőt, még most is az, ha néha rágondolok –, de nem miattam szakadt meg a kapcsolat, egyszerűen kivágott az életéből és nem tehettem erről.

- Baj van? – zökkentett ki Rafael a gondolataimból, tenyerét pedig a combomra csúsztatta. Megráztam a fejem és összekulcsoltam az ujjainkat, hogy kicsit a valóvilágba kerüljek.

- Nem, csak elgondolkoztam – zártam le röviden, majd kinéztem az ablakon és a narancssárga égbolt árnyalta városrészt fürkésztem. – Már itt is vagyunk?

- Igen, csak parkolót kell keresnem. Elég sokan lesznek, úgy látom – sóhajtottam a kijelentésre. Még mindig nem vagyok nagy társaságszerető, mit ne mondjak.

Valóban rengeteg ember volt a kiállításon – minden négyzetcentiméteren állt valaki, Rafael derekamat szorítva láncolt magához, nehogy eltévedjek, én pedig egyáltalán nem bántam ezt, mert változatlanul szánalmas vagyok és a világ legszerencsétlenebbike, és nagyon könnyen el tudtam képzelni, hogy simán eltévedek valahol. A felkonferálásnál kicsit megnyugodtam, mikor elmondták, hogy huszonhét teremben zajlik a tárlatvezetés, és habár nem vagyok annyira nagyon zseniális matekból, meg tudtam állapítani, hogy nem fog kijönni az antiszociális énem ebben a három órában, ha olyan helyekre megyünk, ahol nincsenek sokan. Nevettem, mikor kijelentette a beszélő hölgy, hogy az este végét a művészet minden ágú támogatásának kimutatása végett tánccal zárjuk, és Rafael fülébe súgtam, hogy arról mi gyönyörűen le

fogunk lépni, mert sem erőm, sem tudásom a tánchoz, ő pedig a lehető legnagyobb támogatással bólintott egyet és átérezte a problémámat. Ezért működünk már két éve, kérem szépen.

A kiállítás egyszerűen gyönyörű volt – a legelső dolog, amivel szembe mentem, egy üvegszobor volt, ami egy táncoshölgyet ábrázolt, elképesztő látvány volt és még elképesztőbbnek tűnt, mikor Rafael elmeséltе nekem a múltját a darabnak. Hitetlen mosollyal néztem a barátomra, mikor személyes tárlatvezetőmmé vált, szinte minden egyes festményhez, szoborhoz és installációhoz hozzá tudott szólni, én pedig ittam a szavait és csak azt tudtam gondolni, hogy én soha az életben nem leszek ilyen okos.

- Ez a fotósorozat a kedvencem – szólalt meg a barátom, mikor egy egész falat beterítő fotókollázs elé léptünk. A kis teremben alig voltunk, pedig tényleg igazán intenzív volt az alkotás a lehető legtöbb érzelmet adva a külvilág felé. – Gyönyörű.

Csupán két ember volt a képeken, egy fiú és egy lány, látszik az arcukon a bánat, a szerelem, az elkülönülés fájdalma és sötét öröme, pedig egymáshoz sem érnek. Közelebb léptem a falhoz és elolvastam a kis fehér cédulát, amin fekete nyomtatott betűkkel díszelgett a fotós neve és magyarázata.

André Moor, 2018: NÉHA

„néha az emberek kisétálnak az életedből. és néha ez rendben van.

néha pedig te magad sem tudod, hogy miért, de nem."

- Tényleg gyönyörű – reagáltam Rafael kijelentésére, majd meglepődve figyeltem, mikor felém nyújtott egy pohár pezsgőt a kettőből, ami nála volt.

- Most kínáltak meg vele – magyarázta, én pedig elfogadtam az italt és belekóstoltam. Kifejezetten édes íze volt, ami azt súgja nekem, hogy a világ legelőkelőbb hölgye vagyok és minek nekem az egyetem. Szép álmok. – Nézd csak, ők a volt gimis társaim! Sophie Boyle, és Jace Gibson, el sem hiszem, hogy együtt maradtak! – mondta nevetve Rafael, miközben tekintete rólam a helyiség egy távolabbi pontjára esett. Követtem pillantásait és egy társaságban álló, egy férfi oldalán díszelgő barna hajú nőre néztem, akinek a

kinézete máris visszahozta a depressziómat az élettel kapcsolatban. – Köszönünk nekik?

- Köszönj, én nem szívesen megyek tömegekbe, tuti, hogy kitörne a cipőm sarka, vagy hasonlók, te jó ég – pánikoltam be abban a pillanatban, hogy Rafael felhozta, hogy találkozzak a régi osztálytársával, ő pedig elnevette magát és forró puszit nyomott a homlokomra. – De menj, beszélgess vele! Itt foglak várni.

- Biztos itt hagyhatlak? – aggódva fürkészte a tekintetemet, csokoládébarna szemei várták a válaszomat és annyira meglepődtem ezen a kapcsolódáson emiatt a kis dolog miatt, hogy a szerelem libabőrbe tekerte a testemet, olyan jólesőbe.

- Persze – mondtam mosolyogva, ő pedig megszorította kezét szorító kezemet és elindult régi barátjai felé, de egy lépés után ingjénél fogva visszahúztam magamhoz és csókba hívtam halványrózsaszín ajkait.

Meglepődve viszonozta tettemet, hagyta, hogy csókolózásba vigyem és arcomat közrefogva érte el, hogy elpirosodva elnevessem magam. Göndör fürtjeibe vezettem az ujjaimat, majd teljesen átöleltem a nyakánál és olyan közel húztam magamhoz, amennyire csak lehetséges. Nyelve bejutást nyert ajkaim közé, egyáltalán nem zavart, hogy rajtunk kívül tartózkodnak még a kiállítóteremben, úgy csókoltam ezt a fiút, mintha féltem volna attól, hogy ez az utolsó alkalom, mikor megtehetem.

- Úgy szeretlek! – mondtam ki, miután elváltunk, majd nevetve letöröltem a szájáról a piros rúzst, ami rákerült. Ennyit erről.

- Én is szeretlek téged, de csak két méterrel odébb megyek, ne félj – mondta, én pedig a mellkasába ütöttem, amiért megjegyzést fűzött ehhez a romantikus pillanathoz. Tarkóját kezdtem cirógatni, mikor fülemhez hajolt, levezette a derekamra a tenyerét, majd lecsuktam a szemem, ahogyan csókot nyomott arra az igenis érzékeny pontra, a fülem mögé. – A szobádban azért remélem, igényed még folytatni ezt a nagy felindulást.

Elpirosodva ráztam meg a fejem és inkább ellöktem magamtól, hogy inkább menjen már, mielőtt a földbe temetkezek. Mosolyogva néztem, ahogy

megigazítja magán fekete ingét és csatlakozik régi társaihoz, ahogyan megrázza régi barátja kezét és ahogyan két puszit ad a barnahajú nő orcáira, miközben azon gondolkoztam, hogy mennyire, de mennyire hálás vagyok azért, amiért besétált az életembe akkor, amikor szükségem volt rá.

„Gondterhelten sóhajtottam, mikor megemeltem a poharam és csak az üresség nézett vissza rám a kávé helyett. Szerintem ez a kávézó csak belőlem él, amióta elkezdtem az egyetemet, de komolyan. Becsuktam a füzetemet, és visszaírtam Claytonnak, hogy minden rendben van, majd a pulthoz léptem és egy újabb adagot kértem, reménykedve, hogy nem néznek függőnek – nem mintha nem lennék az, de ez lényegtelen.

- Gondoltál már az alvásra, Nancy? Hatásosabb, mint a kávé, tudod? – kérdezte Martin, a pultos srác, akit tulajdonképpen már jó barátomnak is mondhatnék, annyit lógok ezen a helyen. – Mit tanulsz éppen?

- Igazságszolgáltatás – mondtam szarkasztikus mosollyal, majd a tenyereim közé vettem a teletöltött, felforrósodott bögrémet. – Komolyan, második éve járok az egyetemre, de még mindig nem tudtam megszokni ezt a mennyiséget, amit feladnak.

- Hagyd ott. Mint én – kacsintott egyet Martin, majd elnevette magát és letörölte a pultot valószínűleg már hatodjára ebben a fél órában. – Viccelek. Maradj a suliban, meg minden. És nyugi. Majd megszokod, bár könnyebb lenne, ha kicsit összeszednéd magad. Miért van mindig kisírva a szemed, amikor látlak?

Lehajtottam a fejem és megköszöntem a kávét, mielőtt leültem a kis körasztalhoz, válasz nélkül hagyva a fiút.

Nem igazán találom magam ezen az egyetemen. Persze, vannak barátaim, de néha úgy érzem, hogy ők is csak azért vannak a közelemben, hogy Claytonhoz jussanak – aki persze el van foglalva Charlottetal a nap tizennyolc órájában körülbelül. Egyedül Lip van, akivel néha összejárok péntekenként, de őszintén, nem szeretek emberekkel lenni, mert tényleg olyan lehangoló lehet a kisugárzásom, hogy félek, lehúzom a velem lévőket is erre a szintre, amit egyáltalán nem szeretnék. Az előző év katasztrófa volt, Mikeilával nagyon ritkán találkozunk, anyával pedig szó szerint nem beszélek még akkor sem,

mikor otthon vagyok, egyszerűen képtelen vagyok ránézni is. Képtelen vagyok elfogadni, hogy elégedetten végig nézi azt, hogy ilyenné tett – nyáron emiatt alig voltam otthon, mindig csapódtam Claytonhoz és a barátaihoz, még úgy is, hogy a Jordan és Ruby stílusú emberekkel nem igazán találom a közös hangot. Most, hogy elkezdtem a második évet, jobb, mert nem vagyok annyit otthon, de igazából az egyetemen sem lennék szívesen.

Nem is tudom, hol lennék. Valahol Hinsdaleben, valamilyen fánkbolt előtt, esetleg egy panelház negyedik szintjén. Talán ott biztonságban érezném magam.

- Nézd csak, megint jön Rómeó! Szerencsétlen már mennyi ideje jár ide hozzád? – hátra néztem Martin szavaira, egyenesen az ajtóra, és Rafaelre mosolyogtam, mikor belépett azon.

Leült elém az asztalhoz, csak azután köszönt, majd elkezdett beszélgetni egy adag sületlenségről, vicceket mesélt és a napomról kérdezett, mint minden egyes délután, amit itt töltöttünk. És – akármennyire is ellenemre volt ez a tény – örültem neki, hogy itt van, még úgy is, hogy nem szeretnék semmit tőle, mert kiszakít kicsit ebből a világból és jelen esetben csak erre van szükségem."

Fejemet csóváltam az emlékre, majd félrenéztem, mielőtt még zaklatónak vesz a kis társaság, amihez Rafael odament, és megijednek tőlem. A kezemben lévő pezsgőbe kortyolva fordultam vissza a hatalmas alkotáshoz, a fotókollázshoz, aminek két főszereplője – na, meg persze a kamera mögött álló művész – igazán kitett magáért. Minél tovább figyeltem, annál jobban magával ragadott, főleg azzal a kis idézettel, amit a minden bizonnyal francia fotós írt magyarázatként a képek mellé.

- Az ott nem Nancy? – vékonyka hangon hallottam meg a nevem, én pedig hátra fordultam és automatikusan lejjebb néztem a szemmagasságtól egy csöppet.

Barna, hosszúhajú lány állt a terem másik felében, kinézete vészesen ismerősen hatott a memóriámra és arcomra fagyott a mosoly, mikor kapcsolódott a tekintetem az övével – piros pozsgás arcán hatalmas vigyor tűnt fel, és habár agyamba automatikusan bevándorlott minden, amit tudok

erről a lányról, képtelen voltam a nevét kimondani saját magamnak, tudat alatt néztem a háta mögé anélkül, a pillantásaim engedély nélkül kutattak más után és egyetlen értelmes gondolatot sem fogadott be az elmém.

Nyugodt szívem fénysebességgel kezdett verni, majd' kiugrott a helyéről gyorsaságában, mintha teljes mértékben felbolydult volna, mikor a szemem beleütközött a fekete zakóba és a vörös ingbe. Az ismeretlen embereket olyan szinten kizártam a gondolataimból, mintha ott sem lennének, lassan emeltem fel a tekintetemet egyre jobban, egészen addig, míg bele nem ütközött az égszínkék pillantásokba, amik úgy végig futtatták a hideget a testemen, hogy beleborzongtam.

Nyeltem egyet, mert nem tudtam, hogy kellene reagálnom. Elkerekedtek az ajkaim, mert nem én irányítottam az érzelmeimet, hanem az érzelmeim irányítottak engem. Elfelejtettem pislogni is, mert teljesen fogva tartották a tekintetemet.

Christopher Burns fogva tartotta a tekintetemet.

- Nancy, szia! – észre sem vettem, hogy Freya elém lépett, zavartan néztem le rá, habár nem nagyon kellett: az egykor apró kislány a mellkasomig ért és biztos vagyok benne, hogy magassarkú nélkül a vállammal lenne egyvonalban. Arca a babásból érettebb lett, szemei mélyebben fénylettek és arcvonásai kirajzolódásával vészesen hasonlított a testvérére, jobban, mint négy évvel ezelőtt. Istenem, hogy menekülhetnék innen?

- Szia – köszöntem a lánynak végül, majd megöleltem, hogy kevésbé legyen ez az egész kínos. – Úgy megnőttél, hogy fel sem ismertelek! Hogy vagy?

- Jól, olyan jó, hogy Hálaadás előtti napja esett ez a gála! Anya sulis estéken nem enged sehova és nagyon el szerettem volna ide jönni – csacsogott Freya egyből, én pedig csak csodálkoztam, hogy négy év alatt mennyit változott, mégis megmaradt a kis beszédes énje.

Mielőtt elkezdhettem volna a válaszomat mondani, szemem sarkából láttam Christopher közeledését, én pedig egyszerűen képtelen voltam mást tenni, mint felnézni rá, újra kialakítani a szemkontaktust és végig követni, amíg pontosan elém nem ér.

Christopher Burns itt áll előttem négy év után, teljes életnagyságban.

Igenis élénken él az emlékezetemben az a keserves éjszaka, amikor a tanári tánc közepén kisétáltam a saját bankettemről anyám kegyetlen drámázása végett.

Hetekig, sőt, hónapokig próbált Christopher elérni Facebookon és telefonon is, fájdalmas üzeneteket hagyott arról, hogy mennyire sajnálja, elfojtott hangon kérte, hogy ne csináljam ezt és ezerféle módon mondta el, mennyire hiányzom neki. Végig hallgattam, ahogyan tönkremegy a megmagyarázatlan hiányomtól, és vele mentem tönkre én is, mert semmit nem tehettem.

- Freya, keresd meg a büfét és válaszd ki, mit szeretnél, legyél szíves – újból nyeltem, mikor megszólalt, mély hangja a lelkemet is megremegtette és erősen küzdenem kellett magammal, hogy ne csukódjanak le a pilláim a heves érzelmekre, amiknek egyáltalán nem szabadna feljönnie. – A szobroknál van.

- De ne már! – Freya bevágta a hisztit, Christopher pedig olyan nyugodtan vitte le rá a tekintetét, hogy húga nem tudott mit tenni, csak fújtatott egyet és mérges léptekkel távozott a teremből.

Nem akartam, hogy újra összenézzünk, mégis megtörtént, mert egyszerűen képtelen voltam nem őt mustrálni – a testvérével ellentétben szinte semmit nem változott, talán a válla lett egy aprócskát szélesebb, de szemei ugyanolyan kéken csillogtak és pontosan ugyanazt a hatást érték el most, mint a kis tudatlan tizenhét éves énemen. Egyetlen másodpercre sem fordultunk el egymástól, nem szakítottuk meg pillantásaink kapcsolódását, olyan volt, mintha képtelenség lenne. Sóhajtottam egyet, mikor szokásához híven végig nyalta alsó ajkát, akaratlanul is visszaemlékeztem azokra a felejthetetlen estékre, mikor én tettem ugyanezt – paradicsomvörösre színeződött az arcom és a lehető legnagyobb próbálkozással kerestem az útvonalat, amin úgy távozhatnék, hogy ne vegye észre.

- Szia – szólalt meg végül Christopher, de akármennyire is szerettem volna, egyszerűen nem jött ki hang a torkomon. Nyeltem egyet, mert száguldoztak az emlékek a fejemben, az ölelések, a kapott csókok a számra, az adott csókok forró testének minden pontjára, a lopott pillantások az órákon, az

elsuttogott szeretlekek és kezeinek érintése minden létező állapotban. A férfi beharapta alsó ajkát, majd nyelvével újra végigszántott azokon, én pedig tehetetlenül megismételtem a tettét, teljesen ráhangolódottam, mintha egy perc kihagyás sem lappangna köztünk. – Hogy vagy?

Hogy vagyok? Mármint, jelenleg? Vajon ennyire lesápadtam? Vagy esetleg úgy átlagosan kérdezi?

Jézusom, te jó ég. Sosem fogok ebből a helyzetből kikerülni – élve biztos nem.

- Jól – válaszoltam végül, majd bólintottam és remegő ujjakkal a fülém mögé tűrtem egy szőke hajtincsemet. – Jól. Hogy... hogy vagy te?

- Csodálatosan – válaszolt a maga módján, tőlem pedig újra csak egy bólintásra telt. Láttam a szemeiben, mennyire elmondaná, hogy hogyan érzett akkor, mikor elhagytam, bűntudatot akart bennem ébreszteni, azt akarta, hogy átéljem, amit ő, mégis csak elfordult egy másodpercre, mielőtt a hajamra szegezte a figyelmét. – Új stílus?

- Jaj, ez? Nos, igen, igen... új stílus, igen – összevissza dadogtam, egyáltalán nem voltam felkészülve erre a helyzetre. Sőt, úgy terveztem, hogy soha az életben nem találkozok vele, soha az életben nem nézek bele a szemeibe és soha az életben nem gondolok rá, vagy a vele töltött időre. – És... és hogy van... mi a helyzet anyukáddal?

- Mi a helyzet *veled*? – kérdezett vissza válasz nélkül, majd zsebre dugta kezeit és kérdő tekintettel várta a válaszomat. – Nem láttalak azóta, hogy... – *azóta, hogy elhagytál mindenféle magyarázat nélkül*, gondolta, mégsem mondta ki.

- Jól vagyok, tényleg jól vagyok. Egyetemre járok – mondtam, majd óvatosan hátra néztem Rafael felé. Érdeklődően figyelt, én pedig csak rámosolyogtam és bólintottam egyet, hogy nincsen semmi baj, reménykedve, hogy nem jön ide. Nem kell ennél kínosabbá tenni ezt a jelenetet.

- Csak nem a barátod? – kérdezte Christopher meglepődve, mikor a vállam fölött rápillantott Rafaelre, majd vissza rám, szemöldökét lágyan felhúzta az

információra és nem is próbálta titkolni azt, hogy mennyire váratlanul érte.

- De igen – mondtam, majd nyeltem egyet újra és azon gondolkoztam, hogy hogyan száradt ki így a szám. – Majdnem két éve vele vagyok.

- Nahát, ez... *hm*, lenyűgöző, gratulálok – soha. Soha az életben nem hallottam még ennyire zavartnak Christopher Burnst. Megköszörülte a torkát, mielőtt újra megszólalt volna, a szemembe nézett és olyan őszinték voltak a pillantásai, hogy megijedtem tőlük. – Boldoggá tesz?

- Hogy boldoggá tesz-e? – annyira ledöbbentem a kérdésre, hogy nem tudtam mást, csak visszakérdezni, majd elkezdtem gondolkozni még úgy is, hogy nem kellett volna. Az életben egyszer sem hasonlítottam össze a Christopherrel és a Rafaellel töltött időt, még eszembe sem jutott, a magyarázatára pedig most jöttem rá: nem hasonlítottam össze őket, mert féltem az eredménytől. – Persze – mondtam végül, majd még egyszer a fülem mögé tűrtem a hajamat.

Zavarban voltam, és nem is tudom, hogy miért.

- Meg kéne keresnem Freyát, mielőtt eltéved a maga szeleburdiságával – szólalt meg Christopher pont annyi másodperces csend után, ami beleesett a kínosság bugyrába, majd megköszörülte a torkát és megszüntette a szemkontaktust. – Ha megbocsátasz...

A férfi kikerült és a terem kijárata felé indult.

Hagynom kellett volna, hogy eltűnjön a szemem elől mindenféle szó nélkül, kérdése mégis itt járt a fejemben és azelőtt szóltam utána, mielőtt az agyam átértékelhette volna az esetleges buktatókat.

- Christopher! – ajkaimról úgy gördült le a neve, mintha csak azért létezne, hogy én kimondjam, olyannyira tökéletesen hangzott, hogy fel kellett dolgoznom a csengését és még akkor is össze kellett szednem magam, mikor hátrafordult felém. – Te boldog vagy?

Féloldalas mosolyt kaptam válaszul, égszínkék íriszei újra megtalálták az enyémet és egy pillanatig olyan érzés volt, mintha teljesen a lelkem mélyére

látna – pont úgy, ahogyan évekkel ezelőtt.

- Persze – szólt egy idő után, én pedig bólintottam és halvány mosollyal fogadtam a vallást.

És csak álltunk ott, álltam ott, nézve azt az embert, akibe halálosan, visszafordíthatatlanul szerelmes voltam anno és aki nélkül két évig nem tudtam elképzelni az életemet.

- Akkor jó – mondtam teljesen őszintén, és reménykedtem, hogy komolyan is adott választ nekem. Nem kívántam neki semmi mást, csak a teljes boldogságot az életben és mindent, amit akart.

Emlékszem arra, hogy mekkora fájdalmat okoztam neki azzal, hogy elhagytam, de arra is emlékszem, hogy miért tettem – csak ezért a tettért van még szabadlábon, és ha visszamehetnék a múltba újra átélni azt a jelenetet, nem csinálnám másképp. Illetve, de.

Végig táncolnám azt a táncot.

- Jó volt téged látni, Nancy Williams – áramütésként hatott rám a teljes nevem hangzása az ő szájából, megannyi emléket hozott fel egy aprócska másodperc alatt és olyannyira a földhöz kötött, hogy mikor Christopher kifordult a teremből, én még mindig egyhelyben álltam, sőt, még akkor is, mikor Rafael átölelte a derekamat oldalról.

- Minden rendben? – kérdezte, én pedig bólintottam, a szemébe viszont képtelen voltam belenézni. – Ki volt ez?

Persze, boldoggá tesz Rafael, és persze, Christopher is boldog ebben a pillanatban.

Persze, ez így van – de mindketten tudtuk, hogy együtt boldogabbak voltunk.

[H A R M A D I K R É S Z]

Soha nem fogom megérteni, hogy miért eszek minden egyes ünnepnapon annyit, mint egy mamut, tekintve, hogy újra és újra megfogadom, hogy legközelebb mértékkel fogok étkezni. A gond az, hogy sosem étkezek, hanem mindig zabálok, komolyan.

- Jézusom, nem bírok megmozdulni – sóhajtottam teljesen leterhelve, majd hátradőltem a kanapén, egyenesen Rafael vállaira. A karjába csimpaszkodtam, akár egy kismajom, majd szememet lecsuktam, és imádkoztam az égiekhez, hogy csak ezt éljem túl. – El fogok aludni.

- Ne tartson semmi vissza – mormolta, majd nyomott a homlokomra egy aprócska puszit. – Miért eszel ennyit, ha utána beteg vagy tőle?

- De Rafael, ez ilyen költői kérdés, erre senki nem tudja a választ – mondtam, illetve nyögtem, majd leváltam a karjáról és teljesen átöleltem a hasánál, miközben a lábammal is megismételtem ezt. Teljesen rajta csüngtem és a világ legkényelmesebb pozícióját találtam meg, így nem is terveztem változtatni.

Csütörtök délután van. Nehéz elhinni, de ez a két nap, amit szünetként kikaptunk, annyira gyönyörű, hogy a téli szünet előtt talán ez a legszebb időszak. Bár, igaz, hogy meg kell írnom három esszét, jó lenne egy kicsit aludni is és az sem ártana, ha előre tanulnék, hogy ne legyek annyira elveszve, de lényegtelen.

- Anya, elmentem, majd jövök! – lépett le Clayton az utolsó lépcsőfokról, majd a fogasról magára kapta a kabátját és a cipőjét.

- Hová mész? – kérdeztem, mert túlságosan kíváncsi testvér voltam ahhoz, hogy ezt csak így elengedjem. Hova megy Hálaadás délutánján?

- Vanessához – válaszolt egyszerűen, én pedig a női nevet meghallva nem is

kérdezősködtem többet.

Nagyon nagyon nem tetszett az, hogy Clayton ennyire visszaesett a bulizásba és a rossz életmódba, és azt sem nagyon támogatom, hogy minden nap más leányzó mellett fekszik. Az elmúlt négy évben Charlotte mellett nagyon is nyugisan élt és boldogabb volt, mint valaha, a jegyei a virágkorukat élték, de ez az egész már csak úgy tűnik, mintha csak egy álom lett volna, komolyan. Sőt, jelenleg rosszabb, mint Charlotte előtt volt: a cigaretta mindig a szájában van, minden hétvégén be van állva vagy éppen rúgva, de rosszabb esetekben mindkettő – a bal karját tetoválások díszítik, amik habár a legtöbb lányt még jobban vonzzák, mint eddig bármi valamilyen módon, én csupán a nemtetszésemet nyilvánítottam ki. Nem azért, mert esetleg nem áll jól neki, hanem azért, mert ez nem egy ajakpiercing; ez maradandó.

- Múlthéten is Vanessánál voltál – szólalt meg Rafael is, mire a bátyám hátrafordult és közben feltette a kapucniját a fejére. Piszkos vigyort mutatott a barátomnak, aminek folytatására és kifejtésére nem voltam vevő, így inkább Rafael pulcsijába temetkeztem.

- Elég jó a csaj, tesó – mondta Clayton, a barátom pedig sóhajtott egyet, mellkasa megemelkedett, közben pedig derekamra vezette tenyerét.

- Nem az, te vagy kétségbeesett.

- Mire lennék kétségbeesett? – Clayton őszintén elnevette magát, én pedig felnéztem rá és legszívesebben megböktem volna Rafaelt, hogy ne folytassa ezt, mert rossz vége lesz, habár ugyanazt gondolom, amit ő. Vanessa tipikusan az a lány, aki csak azért van az egyetemen, hogy legyen valahol, kapható bármire bárkinél bármikor, főleg Clayton Williamsnak. Bár, úgy érzem, Clayton esetében nem ő használja a bátyámat, hanem a bátyám használja ki őt, de lényegtelen. – Tesó, soha nem voltam, nem is vagyok és nem is leszek kétségbeesett, csettintek egyet és itt áll előttem mindenki.

- Csak az nem, akit szeretnél – mély levegőt vettem, mikor Rafael felhozta Charlotteot és egy aprócskát szomorú lettem, mikor megláttam Clayton lefagyott arcát. Szembe csapta a lányra való utalás, szigorú szabály, hogy nem hozzuk fel a másik felet egyiknek sem és ezt eddig be is tartottuk. – Mármint, Clayton lásd be, meghalsz nélküle. Ahelyett, hogy Vanessával

játszadoznál, megpróbálhatnád visszaszerezni.

- Négy kibaszott hónap. Pont eddig próbálkoztam, különben sem vagyok hajlandó erről beszélni – mondta, majd felhúzta a vállát és kilépett a házból, maga után hangosan becsapva az ajtót.

- Jaj – reagáltam a lehető legjobban és legtartalmasabban, majd sóhajtottam még egyszer és újra Rafael mellkasára feküdtem. Orromba beszökött jellegzetes illata, lassan elkábultam tőle és már az alvás határán jártam, mikor besüppedt a kanapé mellettünk.

Fél szememet kinyitottam, úgy néztem Milliere, de ő rám sem nézett, úgy nyomkodta Rafael telefonját, mintha benne lenne az Isten. Komolyan, szörnyű – anyáék nem vesznek neki semmilyen kütyüt, mondván, hogy egy nyolc évesnek minek még, de mikor Rafael itt van, azt piszkosul kihasználja, mert a fiú az egyetlen, aki odaadja neki. Egy csomó játék van a telefonjára töltve, ő pedig nem törli le, mert tudja, hogy mennyit jelentenek Millienek.

- Ma leszakadtál egy percre is esetleg arról a telefonról? – kérdeztem a húgomtól, ő pedig meg sem mozdult, olyan volt, mint egy emberszobor. Ezek a mai fiatalok!

- Persze. Ettem is egy csomószor, például – válaszolta végül Millie, majd hosszú, szőke haját a füle mögé tűrte és újra összpontosítani kezdett a képernyőre. Ha nagyon őszinte akarok lenni, magamra emlékeztet: régebben ha tanulnom kellett, akkor is Snapchaten küldözgettem a barátaimnak a képet, hogy nem akarok tanulni, és csak akkor álltam le, mikor a konyhába vonultam valami kaja után. – Mikeila mikor jön?

- Szerintem mindjárt – ahogy kijelentettem a gondolataimat, kivágódott a bejárati ajtó és belépett rajta gyerekkori barátnőm.

Komolyan, négy év eltelt, de ő tipikusan az az ember, aki semmit nem változott, sem kívülről, sem belülről. Talán annyi, hogy eltűnt az a bohókás kék tincs a hajából.

Az apjával bőven rendbe jött a kapcsolata, így nem csak ő jelent meg a házban, hanem követte Mr. Stridge is, mint a legtöbb alkalommal – nagyon

örülök neki, hogy újra közeledni kezdett a családhoz még anno, talán a négy évvel ezelőtti nyáron.

- Na heló! – köszöntött hangosan Mikeila, majd levágódott Millie mellé. Iszonyatosan közel kerültek egymáshoz az elmúlt években, nem mintha ez újdonság lenne. Annyit van Mikeilával a húgom, hogy már jobban hasonlít rá, mint bárki másra. - Mi a helyzet?

- Megkeresem apátokat – mondta Stridge, miközben kezet fogott Rafaellel, majd megsimította fejem búbját, ahogyan elhaladt a kanapé mögött.

- Clayton? – kérdezte Mikeila, majd a húgom kezében lévő képernyőre szegezte a tekintetét. Komolyan, borzalmas. – Láttam a kocsiját elszáguldani mellettem. Elég feldúltnak tűnt.

- *Talán* felhoztuk neki Charlotteot. *Talán* – emeltem ki a talán szócskát annak ellenére is, hogy nem kellett volna, majd sóhajtottam és próbáltam nem elaludni. – Veled mizu?

- Semmi, megyünk vacsizni Kalebbel holnap – jelentette ki Mikeila, én pedig rámosolyogtam a barátnőmre és örültem, mikor ezt boldogan viszonozta.

Pár hónapja összekeveredett valahogy Clayton egyik, talán még viszonylag normális egyetemi haverjával, mikor átjött az egyetemre bulizni – régóta ismerik ők már egymást, tekintve, hogy még anno végzősként is csapódtunk egy házibuliba Szilveszterkor, ahol annál az idióta Kulcsos játéknál amíg én Rafaelt, ő Kalebet kapta. Soha nem beszéltünk arról, hogy mi történt köztük, de az tény, hogy mikor újra találkoztak nem régen – kicsit józanabbul, valljuk be –, a fiú rámozdult a barátnőmre és fogalmam sincs igazából, hogy most mi van köztük.

- Apád hogy áll a sráchoz? – kérdezte Rafael az egyik talán legfontosabb tényezőt, de tulajdonképpen csak azért ennyire magabiztos, mert apa konkrétan második fiának tekinti. Hihetetlenül szeretik őt a szüleim, az illedelmességével és a maga kis hibátlan és jóhiszemű személyiségével rekordidő alatt belopta magát a szívükbe. Mondjuk, nem mintha problémám lenne vele; Rafael az első fiú az életemben, akit nem akarnak kitúrni onnan.

- Még nem találkoztak – mosolygott sejtelmesen Mikeila, majd szétcipzározta fekete kabátját és levette magáról. – Eddig elég semlegesen fogadja a jelenlétét, de igazából köztünk sosem volt ebből gond – ez egyébként meglepően igaz. A négy év alatt volt pár barátja Mikeilának, sőt, a gimiben is volt olyan, hogy összekavarodott egy-két fiúcskával, de amíg nem ment haza sírva, hogy összetörték a lelkét, addig az apja nem szólt bele a kapcsolatába. Én ezt nem jelenthetem ki, ugyebár, de mindegy. – Te, Nancy, képzeld. Valamelyik nap megtaláltam Charlotte régi karácsonyi ajándékát és majdnem bőgtem!

- Én mindegyik Charlottetól kapott ajándékon képes vagyok bőgni – jelentettem ki szégyenkezés nélkül, majd elmosolyodtam az emlékekre, amik feltörtek. Az ismeretségünk alatt Charlotte volt talán az egyetlen, aki minden évben megsiratott az ajándékaival valamilyen szinten, vagy ha nem is eresztettem könnyeket, de meghatotta a kis szívemet rendesen. Ő mindig ilyen saját készítésű, a kapcsolatunkra vagy az életünkre kiható kis kreálmányt ad, amiknek több jelentésük van, mint a legszebb gyémántnyakláncnak. – Melyikre gondolsz pontosan?

– Az emlékkönyvre, tudod, a képesre. Te is kaptál egy olyat azon az éven, azt hiszem – ahogy Mikeila kimondta a válaszát, összehúzott szemekkel gondolkozni kezdtem, hogy vajon hol lehet az az ajándék.

Színtisztán emlékszem minden kis részletre, ami benne van, de egy ideje már nem nyúltam hozzá – egyszerűen csak nem volt időm, és úgy eltettem, hogy azt sem tudom, hol van.

Annyira zavart ez a tény, hogy végül felugrottam Rafael mellkasáról és felszaladtam az emeletre, a szobámba, Mikeila pedig hűen követett. Az anno még lilára festett falak még mindig pontosan ugyanúgy álltak, mint négy évvel ezelőtt, a szekrények mozdulatlanul régiesedtek el a helyükön és mikor kihúztam az ágy mellett lévő fiókot, köhögésre késztetett a sok por, ami használatának hiányát jelzi. Minden kis kacatot itt tároltam: a régi cipőimet, amiket már kinőttem, a Mikeilától kapott, borzasztóan hangos ébresztőórát, a könyveket, amiket már régen kiolvastam és Charlotte négy évvel ezelőtti ajándékát.

Mosolyogva pillantottam Mikeilára, mikor felnyitottam az emléktárgyat – az

egész gimis életemet foglalja magába ez a könyv, minden képet háromszor is megnéztem és mikor egy Jasperrel közöshöz értem, újra eszembe jutott a fiú és ha nem tartottam volna magam, talán még a könnyeim is potyogtak volna.

- Milyen régen volt már minden – mondta Mikeila egy közös képet bámulva a végzős afterről, én pedig mélyen bólintottam és lapoztam egyet.

Azonnal megfagytam a mozdulataimban, ahogyan megláttam az utolsó Téli Bálomon készült képet Christopherről és rólam – úgy fogtuk egymás kezét, mintha profi táncosok lennénk, úgy pihent a keze meztelen derekamon, mintha mindig is ott pihent volna, arcunk pedig közben hihetetlenül nagy zavartságot mutatott még úgy is, hogy a jól elkapott pillanat csupán a felhőtlen nevetésünket ábrázolta.

Sírni akartam, nagyon.

A szalagavató keserves éjjele után hónapokig, sőt, évekig bámultam ezt a képet, mert ez volt az egyetlen, ami maradt nekem Christopher Burnsből. Egyetlen fotóra vetítettem ki minden egyes nap az érzelmeimet, amíg Rafael ki nem rángatott a depresszióból – megmutatta, hogy van élet és szerelem utána, a fényképalbum a fiók mélyére került és soha többé nem láttam.

- Mennyi mindent hagytunk hátra abban az iskolában, te jó ég – törte meg a csendet Mikeila a képet bámulva, majd sóhajtva ledőlt az ágyamra, én pedig kezemben az emlékkönyvvel, megismételtem a tettét. Csak bámultuk a lila plafont, mert Christopher Burns megölte a hangulatot.

- Találkoztam vele – csúszott ki a számon hirtelen, de nem mertem barátnőmre nézni. Hogy mit vártam tőle? Nem tudom, esetleg valami nyugtatást és egy monológot attól, hogy nem kell aggódnom, mert nincs akkora hatása annak a férfinek, hogy egy kétperces találkozóval feltúrja az egész életemet.

- Mi? Mikor? Te jó ég – Mikeila a karomra csapott izgalmában és törökülésbe helyezkedett. Felcsillant az a tipikus fény a szemében, ami csak akkor jön létre, mikor valaki olyanról beszél, akit a végletekig és azon is túl imád, én pedig sóhajtottam, mert elfelejtettem, mennyire is odavolt azért az emberért. – Akarom mondani... hm, érdekes. Jól vagy?

- Tegnap találkoztam vele a gálán. És, persze, jól vagyok, csak megemlítettem – füllentettem, Mikeila pedig mély bólintással adta tudtomra megértését, majd kínos csendet varázsolt azzal, hogy megnémult. – Nyugodtan felteheted a kínos kérdéseidet.

- Megváltozott? Öltönyben volt? Még mindig olyan jól néz ki? Jézusom – Mikeila rendesen leizzadt Christopher gondolatára, én pedig mély levegőt vettem, mert semmi kedvem nem volt arról beszélni, hogy jól néz-e ki Chrisropher Burns. Igen. Jól néz ki, és nincs az az isten, ami rávenne engem arra, hogy ezt kijelentsem. – Jó, tudod mit, erre inkább ne is válaszolj. Hogy vagy, Nancy? Mármint, beszélgettetek?

- Persze, odajött köszönni – mondtam, Mikeila pedig csak egy ismételt bólintással tudott reagálni. – Beszélgettünk egy kicsit.

- Most találkoztatok először azóta, hogy...

- Igen – nem hagytam, hogy Mikeila befejezze a mondatot, mert nem akartam azt hallani, hogy mi történt négy évvel ezelőtt. Teljesen eltemettem azt az egész jelenetet, eltemettem Christopher Burns létezését és egyáltalán nem kedvezett az életemnek az, hogy most ennyire téma.

- És... milyen volt? Meg, hogy érzed magad? – Mikeila óvatosan tette fel a kérdéseit. Érdekes ez az egész, ha belegondolunk. Tudja, hogy mennyit jelentett nekem Christopher, végig ülte velem azokat az estéket, amikor a lelkemet is kisírtam és a szívem is megszakadt, és mikor összejöttem Rafaellel, kimondatlan szabály lett, hogy soha többet nem hozzuk fel azt a férfit. Most pedig egyikőnk sem tudja kezelni.

- Rafaellel vagyok – nem a kérdésre válaszoltam és ez barátnőmnek is feltűnt, mégsem kérdezett vissza, mert ha én nem is teljesen, ő tudta, hogy miért kezdtem el saját magam előtt védekezni. – Mármint, ez nem is kérdés, hogy vagyok, nyilván jól. Szerelmes vagyok Rafaelbe és egy találkozás nem fogja szétrombolni az életemet.

- Persze, tudom – halványan mosolygott Mikeila, majd hozzá nem illően végig simította a karomat és gyengéd pillantásait egy újabb bólintással ötvözte. – Csak aggódom érted. Tudom, milyen nehéz volt, és, na, aggódom.

„A másik oldalamra fordultam, mikor kopogtattak a szobaajtómon. Nem akartam azt, hogy bejöjjön anya, mert nem voltam rá kíváncsi – fortyogtam az idegtől, undorodtam tőle és még arra sem méltattam, hogy esetleg kiabáljak vele. Egyszerűen nem akartam kommunikációt létesíteni azzal a nővel.

Egy hanggal sem adtam meg az engedélyt, tudtam, hogy Clayton még valószínűleg Charlottenál van, mert túlságosan reggel van ahhoz, hogy az éjfélig tartó Szalagavató után reggel hétkor itt álljon az ajtóm előtt, mást pedig nem szívesen látnék jelenleg. Egy szemhunyásnyit sem aludtam, forgolódtam az ágyban egész este, Clayton túlméretezett pólójában is melegem volt, mégis remegtem. A gyomorgörcs még mindig itt van, bennem, a szívem pedig úgy ver, mintha megittam volna négy liter kávét.

- Halihó – Mikeila hangja megütötte a fülemet, a lány felé fordultam és felültem az ágyban. Hagytam, hogy bejöjjön a szobámban és helyet foglaljon mellettem, a szememet törölgettem még úgy is, hogy tudtam, nem ér semmit. Ki voltak sírva, és ezt nyolcszáz tubus korrektor sem tudta volna eltakarni. – Hogy vagy?

- Jól, jól. Milyen volt a Bankett, miután eljöttem? – nagyon gyorsan tértem rá a másik témára, de nem volt kedvem azt megvitatni, hogy mi történt.

Nem volt kedvem azt megvitatni, hogy mennyire szétziláltam lelkileg Christopher Burnst, vele együtt pedig magamat és a kapcsolatunkat is. Nem volt kedvem azt megvitatni, hogy nem tudom elképzelni életem folytatását nélküle és nem volt kedvem megvitatni azt sem, hogy már megint könnyesek a szemeim a puszta gondolatra.

- Jaj, remek – vágta rá Mikeila egyből, én pedig árgus szemekkel figyeltem, mert túlságosan szava hihetetlen volt ez a kijelentés. Barátnőm sóhajtott és füle mögé tűrte kék tincseit. – Jó, szar. Miután elmentél, kiszaladt Clayton is, aztán Mr Burns is eltűnt, a tanárok sugdolózni kezdtek, mi pedig hátul sírtunk a tesiteremben és Sean vodkáját kortyolgattuk.

- És... – azt pontosan tudtam, hogy mikor szaladt ki Clayton, ugyanis megtalált, de azt meg akartam kérdezni, hogy mikor is vonult ki Christopher. Meg akartam kérdezni, hogy hogyan viselte, miután eltűntem. Meg akartam

kérdezni, hogy utánam akart-e jönni, mégis csak ujjaimat tördeltem és miután letöröltem könnyeimet az arcomról, suttogva tettem fel az egyetlen kérdést, ami jelenleg érdekelt. – Nagyon szomorú volt?

Mikeila nem mondott semmit, csak bólintott, én pedig megismételtem és félrenéztem, hogy ne lássa, ahogyan megint sírásban török ki. Folyamatosan hallom a fülemben az utolsó szavát, a nevem kiejtésénél azt az ijedt hanglejtését, érzem, ahogyan keze bársonyosan fogta a derekamat és azt kívántam, fűszeres illata bárcsak rajtam maradt volna örökre.

Hangosan sírni kezdtem, mert nem bírtam, nem tudtam elképzelni azt, hogy vége az egész kapcsolatnak, nem tudtam kezelni az érzelmeimet és minden vágyam ebben az életben az volt, hogy Christopher átöleljen és hallhassam szívverésének nyugodt ritmusát. Mikeila magához húzott, én pedig nagy könnyeket hullattam a vállára, akármennyire is próbáltam ezt megakadályozni.

- *Annyira nem fog ez menni, annyira, de annyira nem! – mondtam, de nem hiszem, hogy Mikeila értette.*

Sírtam, mert fájt, és sírtam, mert féltem. Sírtam, mert az egyetlen ember, aki meg tudna nyugtatni egy és ugyanaz azzal, akit siratok."

- Tudom, de ne aggódj értem, ez már négy éve volt, teljesen túlléptem – mondtam magabiztosan, majd egy őszinte mosolyt varázsoltam az arcomra. Mikeila volt az egyik, aki végig szenvedte velem azt a keserves időszakot, és soha nem lehetek elég hálás neki, de nem akarom, hogy azt higgye, hogy Christopher Burns jelenléte teljesen szétszedi az életemet.

Nem fogja. Találkoztunk és felkavarta az érzelmeimet, de ennyi az egész. Felnőtt nő vagyok és tudom kezelni a múltamat, még úgy is, hogy a Sors pont azt az embert dobta elém, akit soha nem tudtam.

[N E G Y E D I K R É S Z]

Nem is tudom pontosan, hogy én mégis miért járok jogra, mikor egy egyszerű esszét sem tudok megírni. Holnap már hétfő, mehetek vissza az Egyetemre és még egy szerencsétlen szót sem pötyögtem be a gépbe. Szánalmas.

- Hogy állsz? – bújt hozzám közelebb Rafael, majd hasamat átölelve a vállamra dőlt és a laptopomra nézett, amiből az üres Word-dokumentum pislogott vissza rá. Végül is, este fél tíz van, bőven van még időm. – Hm, ahogy látom, elég szépen.

- Nem tudom, miért vagyok egyetemista – mondtam ki a gondolataimat kerek-perec, aztán sóhajtottam és a barátom fejére hajtottam a sajátomat. – Nem fogom tudni megírni. Miért hagyok mindent az utolsó napra?

- Nyugi, simán megírod a szemináriumig, mire be kell adni – nyugtatott Rafael, mire én rámosolyogtam és hagytam hogy nyomjon egy puszit a számra. Mi lenne velem nélküle? – Figyelj csak, Nancy, gondolkoztam.

- Na, mesélj – lezártam a laptopomat és oldalra tettem, majd a párnámra csúsztam és a Rafael felé eső oldalamra fordultam. Nem voltam biztos abban, hogy éjszaka kell eszmecseréket folytatnunk, de mivel Rafael nagyon komoly tekintettel nézett vissza rám, nem volt szívem ezt a tudtára adni, különben sem volt kedvem esszét írni és minden kis lehetőséget képes voltam megragadni, ami nekem kedvez ebben a helyzetben. Szörnyű vagyok.

- Örülnék, ha hozzám költöznél – olyan gyorsan adta a barátom a tudtomra a gondolatait, hogy idő kellett ahhoz is, hogy egyáltalán felfogjam. *Tessék?* – Vagyis, most érted, ott vagy a koliban, nekem meg van egy kész lakásom az Egyetemtől nem messze. Többet találkoznánk és neked is könnyebb lenne, nem?

- Hú, hát... hát, nem tudom, Rafael, ez nagy lépés – magam sem tudom, miért

nem ugrottam a barátom nyakába és kezdtem el tervezni az együttélésünket.

Halálosan szerelmes vagyok belé és nekem ő az igazi, az a bizonyos leges-leges, de ha a jövőbe tekintek lelki szemeimmel, csak egy nagy homályt látok, nem csak vele kapcsolatban, hanem az egész életemmel – persze, tudom, mi akarok lenni és kivel. Ügyvéd és vele, pipa. Arra viszont nem teljesen álltam még készen, hogy annyira elköteleződjek, hogy össze is bútorozzunk. Azt hiszem.

- Nyugi, édes, ez nem kötelező, csak felhoztam – mondta Rafael azon a nyugtató hangján, ami olyan bölcsen cseng minden egyes alkalommal, hogy lehetőségem sincs megkérdőjelezni. – Egyszerűen csak azt mondtam, hogy úgy komfortosabb lenne számodra, *számunkra*, de nyilvánvalóan ez a döntésed. Gondold át, rendben?

- Rendben van – bólintottam halványan, majd viszonoztam azt a csókot, amit Rafael az ajkaimra pecsételt. Nyilvánvalóan át kell ezt beszélnem Claytonnal és még anyáékkal is, na meg persze legfőképpen saját magammal.

Annyira felzaklatta a kis elmémet ez az egész téma, hogy csupán hajnali háromra sikerült megírnom azt a rohadt esszét – ennek következtében olyan hisztisen keltem reggel hétkor, mint annak a rendje, és mire visszaértünk az Egyetemre, egyetlen vágyam az volt, hogy kiiratkozzak. Pár perc reális gondolkozás után annyiban hagytam a tervemet és Clayton társaságában beültem a büntetőjogi elméletre, ami talán az egyetlen olyan óra, ahol konkrétan nem csinálok semmit, így teljesen nyugodtan elkalandozhattam a múlt esti beszélgetéshez.

- Tegnap Rafael felhozta, hogy költözzek hozzá – súgtam oda Claytonnak halkan, mivel abszolút biztos voltam benne, hogy őt sem nagyon zavarja, ha kommunikációt létesítek vele, mert tökéletesen tudjuk a büntetőjogot és egyikünket sem éget a vágy, hogy figyeljünk. Sőt, őt sohasem égeti a vágy. Illetve, ez a fajta vágy. Mindegy.

- De ez tök jó, nem? – kérdezett vissza a bátyám, de nem tudtam bólintani válaszadásként, akármennyire is szerettem volna. – Mármint, odaköltözöl, gondolom. Nem?

A legborzasztóbb az egészben, hogy nem találok kifogást. Nem mondhatom azt, hogy túl gyorsnak érzem, tekintve, hogy két éve együtt vagyunk és konkrétan minden kínos oldalunkat megmutattuk már egymásnak; iszonyúan szeretem a fiút és biztos vagyok abban, hogy vele fogom leélni az életemet, mégsem hiszem, hogy egy ekkora lépést meg tudnék tenni.

- Nem akarok – csúszott ki a számon a kijelentés anélkül, hogy egyáltalán tudtam volna, hogy ezt fogom mondani. Óvatosan fordultam a bátyám felé, és fogalmam sincs, hogy mitől féltem.

Clayton már a kezdetektől támogatta azt, hogy összejöttem Rafaellel – biztos vagyok abban, hogy mint legjobb barátjának, megjegyezte azért, hogy óvatosan tartsa a kezében a kis szívemet és figyeljen arra, hogy ne roppantsa össze, különben beleszól, de egyébként teljesen okés volt a helyzettel és mai napig is az. Hihetetlenül nehéz volt velem az egyetem első két évében és az, hogy beköszönt az életembe Rafael, látható változást ért el, ennek pedig nem csak én voltam iszonyúan hálás, hanem Clayton is.

- Miért nem? – tette fel a kérdést a bátyám, majd aggódva felém fordult és várta a válaszomat. Kétségtelenül megijedt, hozzám hasonló zöld szemeiben tükröződött a téma iránti tudatlansága és aprócska félelme. – Nancy, történt valami köztetek?

- Nem, nem! Minden jó, tényleg – magyaráztam egyből, elvégre Rafael az égvilágon semmit nem tett, amivel megbántott volna. Őszintén szólva, fogalmam sincs, mi bajom. Szörnyű ember vagyok. – Nem tudom, egyszerűen csak nem akarok átköltözni hozzá.

- Hát, jó, mármint ez nyilván a te döntésed. Kétlem, hogy Rafael kiakadna emiatt – teljesen igaznak tartottam azt, amit Clayton kijelentett, sőt, tisztában is voltam ezzel, hiszen nem hiszem, hogy Rafaelnél megértőbb ember létezik ezen a Földön. Bólintottam, mikor a bátyámra néztem, de a fiú zöld szemeiben óriási zavar és gyanakvás tükröződött, én pedig úgy éreztem magam, mintha egy kihallgatáson lennék. – Van valami, amit nem mondasz el nekem, Nancy?

- Nincs – mondtam röviden, majd elfordultam, mert képtelen voltam megtartani a szemkontaktust a bátyámmal.

Nem hiszem azt, hogy a Christopherrel való találkozásom annyira fontos volt, hogy megemlítsem Claytonnak – sőt, azt sem tudom, hogy hirtelen hogyan jutott eszembe ez az egész esemény, mégis úgy éreztem, mintha az egész életemet eltitkolnám a testvérem elől. Emlékszem, anno minden kis részletet megosztottam vele, ami Christopher Burnshöz kapcsolódott – nyilvánvalóan nem változott azóta a kapcsolatunk egy cseppet sem, de ha most felhoznám az évek óta fel nem hozott férfit, nagyon sok mindent felkavarna nem csak Clayton agyacskájában, de az enyémben is.

- Hát, okés akkor – csak ennyit mondott Clayton, a kommunikációnk pedig meg is halt a szeminárium hátralévő idejére.

Egyszerűen kínkeserves volt ez a hétfői nap – végig szenvedtem a délelőttöt és mikor az utolsó előadáson beadtam a polgárjogi esszét, csak arra tudtam gondolni, hogy bedőlök a kis roncs-ágyamba és átalszom a hetet, sőt, az egész életet, de délutáni műszakban várt a munkám és nagyon is szükségem volt a pénzre ahhoz, hogy csak úgy kihagyjam.

Egyébként nem volt gondom a munkával – nincs messze, pár lépést kell tennem az Egyetemtől, ingyen iszom a kávét és igazából a forgalom is olyan csekély, hogy alig kell megmozdulnom a műszakok alatt. Inkább este jár pár hallgató, mikor szükségük van egy kis magányra, napközben pedig néhány karót nyelt üzletember téved be egy kávé erejéig, esetleg egy anyuka a sütit kívánó kisfiával.

Kettőt ütött az óra, mikor sietősen beléptkedtem a kávézó ajtaján és egy nagyon elcsépelt szia után, amit Martin felé rendeztem, már fél kézzel a kis kötényemet kötöttem a derekamra, miközben a hajamat próbáltam egy kusza lófarokba kötni.

- Most csak fél órát késtél, haladunk – jegyezte meg szarkasztikusan Martin, én pedig kiöltöttem rá a nyelvem és beálltam mellé a pult mögé. – Milyen napod volt?

- Fárasztó – mondtam kerítés nélkül, majd visszakérdeztem a fiúnál és beszélgetésbe elegyedtem vele.

Pont belevágtunk volna abba a témába, hogy mennyire, de mennyire szar az

oktatási rendszerünk, amikor Lip és Charlotte hangos csilingelés keretében átléptek a küszöbön.

Vörös hajú barátnőm hangosan sóhajtott, ahogyan felült az egyik bárszékre, Lip pedig hosszas tekintettel jelezte nekem, hogy kezd nagyon nagyon elfáradni. Csukott szemmel csóválta fejét, mikor Charlotte újabb drámai hangzású levegőt vett – jó mélyet –, majd motyogva kérlelt, hogy adjam neki a világ legerősebb kávéját, ami életben tartja.

- Na, mi a helyzet? – kérdeztem a lányt óvatosan, miközben Lip elé csúsztattam egy jó nagy pohár feketét. Csendben megköszönte, én pedig reménykedtem, hogy nem borította ki még annyira Charlotte, hogy belefojtsa magát a kávéba.

- El szeretnék menni egy bárba – mondta ki a barátnőm, én pedig a pultra könyököltem és sóhajtva masszírozni kezdtem az orrnyergemet. Jaj, ne... – Hinsdaleben van egy nagyon-nagyon tetszetős, ahol még egyszer sem jártam.

- Charlotte, utoljára mondom, az nem csak egy sima bár, hanem egy kocsma – magyarázta szájbarágósan Lip, Charlotte viszont nem is törődött vele, velem ellentétben. Ez most tényleg megtörténik? – Egy kocsma, vágod? Piálda. Italozó. Nem tudok már más szinonimát.

- Charlotte, kocsmázni akarsz hétfő délután? – a fejemet fogtam, mert Charlotte olyan lelkesen bólintott, hogy tudtam: az istenért sem fogom tudni lebeszélni róla. – Miért? És melyikbe akarsz menni? És pont hétfő délután?

- Igen, pont hétfő délután, mert ismerkedni akarok és túllépni a bátyádon. Nem gubbaszthatok bent a kollégiumi szobámban, amíg ő éli az életét! – megértettem, hogy mire megy ki a játék, és egyáltalán nem támogattam. – Gyere velem, jó lesz!

Charlotte csupán csak Clayton tudtára akarta adni, hogy nélküle is tökéletesen boldog, emellett el akarta felejteni, hogy valaha is élvezte a mellette töltött időt. Egyik részről ez csodálatos, de másik részről viszont nem gondolom, hogy ez a pontos eljárás ebben a helyzetben. Miért nem mehetünk mondjuk állatkertbe? Komolyan, olyan sok szórakoztató dolog van a világon!

- Nem kell gubbasztanod a kollégiumi szobádban, de ne egyből kocsmázni menjünk, te jó ég. Menjünk moziba – ajánlottam fel, de egy grimasszal le lettem szavazva és annyira éreztem, hogy egyre jobban tűnik el az energiám, hogy inkább megszüntetve a szemkontaktust, elkezdtem törölgeti a patyolattiszta pultot. – Vagy menjünk abba a bárba pénteken, mikor nem kell másnap végig ülnünk hétszáz darab szemináriumot és négyszáz darab előadást.

- Ne már, Nancy! – Charlotte kétségkívül hisztizett, mégis a szemében volt az a fajta félelem, amit én, mint legjobb barátnője, képtelen voltam átugrani. Nem is próbáltuk tagadni, hogy rosszul van és nehezen éli meg a szakítást, de akkor sem örültem az új próbálkozásának, amivel a felejtést próbálja elérni.

Az, hogy Clayton elkezdte ezt az egész randalírozást, teljesen normális a személyére nézve – ő ilyen, és azelőtt is ilyen volt, hogy Charlottetal összejött volna. Neki ezt jelenti a felejtés, de Charlottenak egyáltalán nem; Charlotte csak egyszerűen nem tudja kezelni a helyzetet és nagyon rosszul próbálja kideríteni, hogy hogyan tudná. Nagy elhatározása volt, hogy minden értelemben várni fog arra a nagyon nagy igazira, akivel meg akarja osztani az életét, Clayton ezt az elképzelést pedig tökéletesen összetörte és elhessegette, ami meg is látszik barátnőm gondolkodásában.

- Charlotte, nagyon-nagyon szeretlek, de nem mehetek kocsmázni hétfő délután – már maga a kijelentés is hihetetlen volt. Nem mondom azt, hogy a négy év letelte alatt egyszer sem mentem bulizni, ebben az esetben kocsmázni. Ez egy nagy hazugság lenne, ugyanis Claytonnal és Mikeilával megjártam már egy pár szórakozóhelyet és ittam már annyit, hogy igenis megéreztem az alkohol hatását a koordináta-rendszerem romlásával, de ez egyáltalán nem ment a tanulásom rovására. Ez a felépítés pedig nekem tökéletesen működik. – És neked sem kéne.

- Ezt nem hiszem el – fújtatott Charlotte, majd adott egy igen jelentőségteljes pillantást nekem és Lipnek és kiviharzott a kávézó ajtaján.

Szememet a tenyeremmel takartam el és lassan csóváltam a fejem, mert rájöttem, hogy egy újabb keserves szakaszba léptünk Charlottetal és a szakítás-helyzettel – sőt, Claytonon is egyre jobban érzem a feszültséget és a dühét, és a két taggal való kapcsolatomnak köszönhetően én pontosan

kereszttűzbe kerültem és két oldalról hallgathatom majd az idegességet. Ezaz, szuper.

- Szerinted képes egyedül menni? – fordultam valamilyen biztató választ várva Liphez, de a fiú egy vontatott bólintással kettétörte a reményemet. – Remek. Egyszerűen csak remek.

Az egész műszakomat azzal töltöttem, hogy Charlotteon gondolkoztam – bűntudatom volt, amiért nem mentem vele, olyan érzésem van, mintha csendben hagytam volna, amit egyáltalán nem akartam és nem volt szándékomban. Örültem, hogy nem nagy a forgalma a kis kávézónak, mert nem tudtam összpontosítani semmire, szerencsétlen Martinnal és Lippel sem beszéltem, bár ők tökéletesen lefoglalták egymást. Csak akkor szóltam hozzájuk, mikor elköszöntem tőlük, pár szóban megbeszéltem Martinnal, hogy majd ő bezár, aztán indultam is az Egyetem kollégiumába – reménykedtem, hogy a szobánkban találom Charlotteot, de a kis helyiség teljesen üres volt, mikor beléptem. Egyértelműen aggódtam a barátnőmért és addig járkáltam abban a pár négyzet-centiméteres lyukban, amíg rá nem írtam a lányra egy bocsánatkérés formájában és meg nem kértem azzal együtt, hogy vigyázzon magára.

Természetesen nem kaptam választ, így nem tudtam mást tenni, mint leülni tanulni – már golyózott a szemem a jogtól, de nem hagyhattam el magam egy percre sem. Végül, mikor ránéztem az órára és az éjfél felé közelített, elmentem zuhanyozni; borzalmas az egyetemi zuhanyzó, de már megszoktam, hogy osztozkodnom kell, illetve, *viszonylag*. Úgy teljesen sosem fogom tudni elfogadni, azt hiszem.

Jó éjtet kívántam Rafaelnek sms-ben, miután bedőltem az ágyba, majd megigazítottam a párnámat és megköszöntem az egyetlen pozitívumot az egyetemi életben: bármikor, bármilyen helyzetben képes vagyok elaludni és nem kell azzal bajlódnom, hogy esetleg nem megy. Mindig megy, minden élethelyzetben, hála az égnek.

Éreztem, ahogyan nehezednek el a pilláim, saját légzésemen kívül semmit nem észleltem már a világból, mikor a telefonom rezegni kezdett a párnám alatt – imádkoztam, hogy ez ne az ébresztő legyen, miközben előhúztam a szemem elé, és hunyorítva próbáltam leolvasni a kiírást, ami megjelent rajta.

Megijedtem, ahogyan felfogtam Charlotte nevét a képernyőn, majd felvettem a telefont és reméltem, hogy semmi, de semmi bajt nem kapok hírül.

Jaj, istenem, könyörgöm, ne...

- Charlotte? – szóltam bele a hívásba, válaszul pedig háttérzajt kaptam, ordító zenét és részeg nevetéseket, amiket az emberek végeztek Charlotte környezetében. – Charlotte, itt vagy?

- Értem jössz, Nancy? – gyengén szólt az ismerős hang, én pedig felültem az ágyon és biztosítottam Charlotteot arról, hogy maradjon ott, ahol van és máris indulok érte. Nehezen leolvastattam vele a bár nevét, ahol tartózkodott, miközben magamra húztam a farmeremet és egy kapucnis pulcsit, ami fogalmam sincs igazából, hogy milyen színű, tekintve, hogy azt sem láttam, hogy merre van az ajtó.

Gondolkozás nélkül kimentem a kollégiumból, kisétáltam az Egyetem kapuján, de megálltam, mielőtt átmehettem volna a zebrán, ugyanis rájöttem, hogy Hinsdalebe nemigen jutok el valami hamar, mellesleg Charlotte elég részegnek tűnt ahhoz, hogy hazasétáljon egy autóval is egyórás úton.

Tudtam, hogy meg fogom bánni a következő tettemet, mégis, meg sem fordult a fejemben az, hogy nem ezt kéne tennem, visszamentem az Egyetem udvarára és balra fordultam a fiúk szobái felé – néhány szobában még bőven ment az élet, zárt ajtón keresztül hallottam azt a zenének nevezett valamit, amit hallgattak, de egyébként viszonylag nyugodt volt már a légkör a folyosókon. Kopogás nélkül benyitottam a kereken háromszázas számú ajtón és halkan, hogy fel ne ébresszem a lakótársát, lassan a bátyám ágya felé lépkedtem és leguggoltam, mikor odaértem.

- Clayton – suttogtam a fiú nevét, miközben óvatosan próbáltam felrázni abból az álomból, amiben nyilvánvalóan elég mélyen belemerült. – Clayton, kelj fel, haló!

- Mi van, jesszus? – a bátyám nem bírta kinyitni a szemét, annyira álmos volt, egyik alkarjára támaszkodva feltápászkodott. Biztos voltam benne, hogy csak azért volt hajlandó felkelni, mert megijedt, hogy miért keltem fel az éjszaka közepén, egyébként elküldött volna a rohadt életbe. – Mi baj? Jól vagy?

- Én igen, de el kell mennünk Charlotteért – suttogtam, Clayton pedig azonnal kimeresztette a szemeit és még a sötétben is láttam, ahogyan végigfut rajta minden rossz gondolat, ami esetlegesen történhetett Charlottetal. – Nem történt vele semmi, nincs semmi baja, csak menjünk el érte.

Clayton bólintott egyet, majd felállt és másodpercek alatt magára kapta a ruháit és kezébe vette a még mindig szánalmas tragacsának kulcsát. Komolyan, én nem tudom, hogy hogyan van még életben az a kocsi, esküszöm, olyan, mintha halhatatlan lenne.

Már addigra elmeséltem a történteket a bátyámnak, mire kiértünk az autóhoz, így kellően megijesztettem őt azzal, hogy Charlotte teljesen részeg és ki tudja, mit csinál, míg odaérünk hozzá – egy óra az út átlagosan Hinsdalebe, de Clayton lerövidítette ezt az utat harminc percre, óriási sebességgel ment, köszönhetően annak, hogy még egy aprócska forgalom sem állt utunkba. Már meg sem lepődtem akkor, mikor Clayton pontosan tudta, hogy hol van az éppen esedékes bár – illetve, kocsma, italozó, piálda.

Charlotte ott ült az épület előtt egy üveggel a kezében és egy fiú társaságában, aki mindent megtett, hogy megnevettesse a nem kicsit ittas lányt – fejemet csóváltam és egyből megfogtam Clayton váltón lévő kezét, hogy közöljem vele, mielőtt kiszállunk, hogy nem akarunk itt balhét, de a bátyám szempillantás alatt kivágta kocsijának ajtaját, én pedig utána ugrottam és reménykedtem, hogy nem látta, ahogyan a fiú kiseperte Charlotte vörös tincseit az arca elől.

- Oké, vége a gyereknapnak, keress mást magadnak, kösz - hadarta Clayton, mielőtt egyáltalán a két ember elé állt volna, majd egy mozdulattal áthúzta a feje fölött fehér kapucnis pulcsiját és Charlotte kezébe adta azt, megfogva a lány derekát és a kocsi felé vezetve őt. – Vedd fel ezt és gyere, menjünk.

- Én nem megyek veled sehova, Clayton – lökte el magát Charlotte a testvéremtől, én pedig sóhajtva mellé léptem és átvettem barátnőm pátyolgatását. – Nem fogok beülni a kocsijába, Nancy, én csak neked szóltam!

- Charlotte, ne csináld ezt, kérlek, induljunk vissza! – kértem fáradtan, de válaszul egy makacs fejcsóválást kaptam. Charlotte egy az egyben fogta, és a

földre dobta Clayton pulcsiját, majd elfordult a fiútól és olyan dacosan keresztbe vágta maga előtt a karjait, mint egy rossz óvodás. Hát, ezt nem hiszem el, komolyan. – Könyörgöm, ne viselkedj gyerekesen! Üljünk be az autóba, kérlek.

- A-a – jelezte csökönyösen Charlotte, Clayton pedig kérlelve a lány vállához nyúlt, ami csak azt eredményezte, hogy az hevesen szembefordult vele és minden jel szerint a kiosztására készült. – Azt mondtam, hogy nem – kezdte meglepően halkan, én pedig a kocsinak dőlve néztem végig rajta. Charlotte tagadhatatlanul szenvedett, különösen most. Gyönyörű, fényes hajzuhataga kócosan keretezte az alkoholtól kipirosodott arcát, őzikeszemei előtt pedig olyan könnyfátyol húzódott, mint a tükör tiszta óceán. – Nem akarok veled egy helyen lenni, Clayton. Nem akarom a pulcsidat. Nem akarok a kocsidban ülni. Nem akarok rád nézni. Nem akarom, hogy értem gyere az éjszaka közepén, nem akarom, hogy hozzám érj, azt akarom, hogy tűnj el.

- Charlotte, hadd vigyelek haza, kérlek – annyira szolidan, annyira csendesen könyörgött a bátyám Charlottenak, miután az a szemébe mondta azt, amitől a legjobban félt, hogy még rajtam is végig futott a hideg attól a fájdalomtól, amit az aurája közvetített a környezete felé. – Kérlek, ne kérd azt, hogy itt hagyjalak, Charlotte. Nem vagy józan, sötét van és...

- Pedig ezt kérem, Clayton, mert nem fogok beszállni a kocsidba – habár tudtam, hogy Charlotte tényleg így érez, azt is tudtam, hogy valamilyen szinten az alkohol beszél belőle. Normális helyzetben nem tudott volna ennyire széttörni egyetlen embert sem, akkor sem, ha vele megtették. Tisztában voltam vele, hogy halálosan részeg, pillantásai homályosak voltak, lábán pedig alig tudott állni, így biztos, hogy tényleg nem fog beülni a hátsó ülésre.

Én ezt nem hiszem el, basszus, hajnali kettőkor állok a rohadt Hinsdaleben PP egy elcseszett párossal egy elcseszett bár, kocsma, piálda, italozó előtt!

- Jó, Clayton, menj, hazaviszem a szüleihez – mondtam sóhajtva, Clayton pedig rám nézett, hogy ezt mégis hogy gondolhattam. – Menjél, légy szíves, mert kezd ebből elegem lenni.

Őszintén, csak le akartam végre feküdni és elengedni ezt az egész estét – alig

bírtam a lábamon állni az álmosságtól és semmi kedvem nem volt ilyen nagyon idióta szappanoperását játszani. Miután Clayton kijelentette, hogy nem fog minket itt hagyni egy kocsma előtt Hinsdaleben és én elmagyaráztam neki, hogy itt nőttünk fel és kapásból mehetünk három helyre erre az éjszakára, nagy nehezen beült a kocsijába és miután a kezembe adta a pulcsiját, hogy azért próbáljam ráadni Charlottera, mert rossz ránézni a rövid ujjú pólójára, beindította a kocsija motorját és elindult a Chicagóba vezető úton.

- Na, gyere, hazaviszlek – mondtam kimerülten Charlottenak, majd felé nyújtottam a kezemet, de elutasította és ijedten hadarni kezdett olyan gyorsan, hogy a kialvatlanságtól alig értettem, mit mond.

- Jézusom, nem állíthatok be anyáékhoz ilyen állapotban, ráadásul hétfő éjszaka! – nem akartam kijavítani a lányt, hogy tulajdonképpen már kedd hajnal van, csak szívtam egy mélyet a hideg, novemberi levegőből és azon gondolkoztam, hogy miért kell ezt csinálnom. Komolyan, ez nevetséges.

- Jó, akkor menjünk anyáékhoz – ajánlottam fel egy újabb ötletet, mert tudtam, hogy semmit nem érek el azzal, ha erőszakoskodom. Nagyon-nagyon fáradt voltam már ehhez az egészhez és alig vártam, hogy reggel, mikor már józan lesz drága barátosném, jól lecsesszem ezért az egészért.

- Jó – egyezett bele végre, majd megindultunk a hazafelé vezető úton. Két perce nem mentünk, mikor megfagyott a mozdulataiban, dühösen hátrafordultam felé és kérdő tekintettel vártam, hogy bökje ki a problémáját. Annyira meg fogom ütni, ha sikerül végre hazaérnünk, te jó ég! – Nem mehetünk a szüleidhez, mert jóban vannak az én szüleimmel és anyud úgy is megjegyzi anyának.

- Charlotte huszonkettő vagy, jesszus – borzadtam el, majd sóhajtva a lány karja után kaptam és húzni kezdtem, hogy gyorsabban haladjunk. El sem kellett volna engednem, komolyan. – Mindegy, majd megyünk Mikeiláékhoz, csak haladjunk! Vedd fel Clayton pulcsiját, megfázol.

Nem vette fel a pulcsit, nyilvánvalóan, így a derekamra kötöttem a ruhadarabot, mert természetesen ezt is cipelnem kellett. Alig éreztem már a lábamat, és még csak félúton voltunk – Charlotte kétszer elesett, egyszer sírni

kezdett, lelkizett nekem Claytonról és az éneklésével is megáldott egy párszor, így a sok intenzív előadás után az, mikor csendbe maradt hosszú percekre, nem is tagadom, hogy megijesztett. Elé álltam, mikor leült egy padra, majd végigszántottam az arcomon, mikor végigdőlt a piros fadarabon és elmotyogta nekem, hogy ő nagyon álmos már.

- Charlotte, nem tölthetjük itt az éjszakát, keljél már fel – mondtam türelmetlenül, elvégre az is eléggé zavart, hogy nem nyár volt, a fogaim össze-összekoccantak, a szám pedig minden bizonnyal lilára festetten jelezte a hideg időt. Ha tovább fekszik a padon Charlotte, mint egy hajléktalan, tüdőgyulladást fog kapni. – Kérlek, Charlotte!

- Nem bírok elsétálni Mikeiláig, Nancy. Három lépés után elhányom magam, komolyan – mondta Charlotte, szavai összeakadva foglalták össze, hogy tényleg nem bírja tovább, én pedig sóhajtva leültem a lábai mellé. Akkor sem maradhatunk itt, te jó ég! – Ne haragudj, hogy problémát okoztam neked.

Hajszálnyi idegek választottak el attól, hogy beolvassak a lánynak, de mikor ránéztem, ő pedig kezét felém nyújtotta, tehetetlenül rámosolyogtam és tenyerembe vettem az övét. Hihetetlenül haragudtam rá, de tudtam, hogy ez csak pillanatnyi érzés – elég rosszul van anélkül is, hogy én kiakadnék rá, nincs szüksége arra, hogy lecsesszem, hiszen pontosan tudja, hogy mit csinált. Nagyon padlóra került most és hülye lennék nem segíteni neki felállni.

- Nem maradhatunk itt kint, halálra fagynánk – jelentettem ki a nyilvánvalót gondterhelten, majd körülnéztem, hogy egyáltalán hol lehetünk. A környék ismerősen hatott a memóriámra, a nagy panelházak óriásként húzódtak pár méterre tőlünk, amiket csak az utcalámpák világítottak meg. Bőven voltunk még egy húsz percre a mi környékünktől. – Fel kell hívnunk Mikeilát, hogy jöjjön értünk.

- Le vagyok merülve – nyögte halkan Charlotte, én pedig a zsebembe nyúltam és káromkodni kezdtem, mikor rájöttem, hogy a kollégiumban hagytam a telefonom. Miért? Miért kell ezt csinálnia velem a Sorsnak?

- A kurva életbe már – mormoltam a bajszom alatt, majd azon gondolkoztam, hogy lehet egyedül kéne elsétálnom szólni apának, hogy jöjjünk el

Charlotteeért, de nem mertem egyedül itt hagyni a lányt, így ez az ötlet is elvetésre került. – Stoppolnunk kéne?

- Mindig is féltem stoppolni. Mármint, érted, mi van, ha valami pedofil vesz fel? A világ olyan kegyetlen – kezdett el részeg-filozofálni Charlotte, én pedig rájöttem, hogy igaza van és amilyen szerencsétlenek vagyunk, úgy is egy gyilkos mellé kerülnénk.

Mosolyogva néztem, ahogyan megállt egy fehér autó az út másik felén, pofátlanul bámultam a jelenetet, ahogyan kiszáll belőle először egy lány, aztán pedig egy fiú – hosszú csók után vonult a lány az egyik panel felé, a fiú pedig addig nem mozdult, amíg szerelme biztonságban be nem ért a lépcsőházba.

Lehervadt a nyugalom és a mosoly az arcomról, ahogyan a párocska bekapcsolta az emlékezetem egy rejtett zugának gombját, új szemlélettel néztem körbe a területen, az eldobott cigarettacsikkeken a földön, a nagy, fehér emeletes házakon, és csukott szemmel tudósítottam magamban, hogy milyen körzetben is vagyunk.

- Állj fel, tudok egy helyet – mondtam ki anélkül, hogy átgondoltam volna, majd talpra álltam és fejemet forgatva próbáltam visszaemlékezni, hogy merre is kéne elindulnunk.

Charlotte alig bírt felülni is, így leültem mellé, karját a vállam köré helyeztem és segítettem neki egyenesbe kerülni. Az úton áthaladva a túloldalra evickéltünk és pár méter – nagyon – zűrös séta után megálltunk azelőtt a panelház előtt, ami túlságosan is ismerős volt a számomra ahhoz, hogy kérdés nélkül be tudjam lökni az ajtót.

Muszáj, Nancy. Nagyon-nagyon nehéz lenne az este ebben a hidegben kint.

Sóhajtva beléptünk a földszintre, majd a liftet lehívva várakoztunk a megérkezésére.

Istenem, jól átgondoltam ezt?

- Kihez megyünk? – nem válaszoltam Charlottenak, részben azért nem, mert

nem tudtam megszólalni, részben pedig, mert ha megmondtam volna, biztos, hogy nem ment volna bele az ötletbe.

Csak bevánszorogtattam magunkat a liftbe és szüntelenül fogva Charlotteot, ácsorogtam és vártam arra, hogy felérjünk a negyedikre. A rengeteg emlék annyira ütötte az elmémet, hogy szemem le-lecsukódott a gondolatokra – sápadtabb voltam, mint Charlotte, a szívem pedig úgy vert, mintha megittam volna az elmúlt egy órában öt liter energiaitalt és négy liter kávét. Az egész testem libabőrös volt és szidtam magam, amiért ezt csinálom, de tudtam, hogy ez az egyetlen lehetőségünk.

A liftből kiszállva a hosszú folyosó legvégére, a 27-es számú ajtó elé sétáltam, majd egy mély lélegzet és egy újabb káromkodássorozat után kopogtattam – hosszú másodpercek, talán egy egész perc is kellett ahhoz, hogy mozgolódást halljak bent, nekem pedig éppen elég volt annyi, hogy megbánjak mindent és felmérjem, hogy mennyire sikerülne eltűnnöm most itt, helyben.

Nem sikerült.

Christopher álmos szemei elképedten frissültek fel, mikor megpillantottak engem a küszöbön túl, és abban sem vagyok biztos, hogy a hirtelen meghökkenésben észrevette az oldalamon csüngő Charlotteot. Fogalmam sem volt, hogy mit kellett volna mondanom vagy tennem, sőt, az egész tervet már egy nagy hülyeségnek találtam és azt sem értettem, hogy hogyan kerülhettem én be egyáltalán az Egyetemre. Annyira idióta vagyok, te jó ég.

- Basszameg – Charlotte törte meg a csendet, de nem volt időnk egyikünknek sem reagálni, annyi lelki ereje volt még a lánynak, hogy elforduljon, mielőtt elhányja magát. Leguggoltam mellé és a haját közrefogva támogattam barátnőmet, közben pedig felnéztem Christopherre és egy aprócskát kérlelő pillantással, szavak nélkül a tudtára adtam, hogy egy picit érdekes szituációba kerültem és igazán szükségem lenne egy éjszakára szóló elszállásolásra.

- Ezt fel... feltakarítom majd – motyogtam csendben, Christopher pedig félmeztelenül, egyetlen szál melegítőalsóban állva nekidőlt az ajtófélfának és összeszorította ajkait, majd megnyalta azokat.

Annyira nem jó ötlet ez! Hülye Nancy!

- Hozom a felmosót – mondta a férfi, majd szó szerint befordult a házába. Miután Charlotte befejezte az öklendezést, megkerestem azt az egyetlen kis szalvétát a zsebemben, amit még ma délután tűrtem a nadrágzsebembe és a lánynak adtam, ő pedig fáradtan a falnak döntötte a hátát és megtörölte haloványra fakult száját.

- Nem vagy normális – mondta, én pedig nem mondtam vissza, hogy igazából ő nem a normális és ő a hibás. – El fogok aludni.

- Mindjárt aludhatsz – felsegítettem a lányt, majd besegítettem az ajtón, de csak addig jutottam, onnan Christopher lerakta a felmosót és átvette tőlem egy "na, jöjjön" megszólalással.

- Ez elég kínos, Mr Burns – jelentette ki Charlotte, ahogyan Christopher megfogta a derekánál és bebiztosította annyira, hogy ne érezze úgy, hogy el fog esni.

- Valóban – reagálta le a megállapítást a férfi, én pedig nem tudtam mit tenni, elmosolyodtam és inkább elkezdtem feltakarítani a hányást, reménykedve, hogy senki nem fog kinyitni a folyosóra, ugyanis nem éreztem úgy, hogy szükségem lenne még több kellemetlen helyzetre az életemben.

Mire végeztem mindennel és beléptem a házba, már csak Christopher ült a kanapén. Nem akartam, mégis körülnéztem a fekete-fehér színek dominálásában fekvő helyiségben, ami talán semmit nem változott az évek leforgása alatt – zavarba jöttem, mikor a pultra tévedt a pillantásom és annyira elterelődött a figyelmem valamerre a múltba, hogy inkább el is kaptam a tekintetem onnan. Christopher Burns kiváló képesítésű diplomája még mindig a fekete képkeretben pózolt, és a fejemet adnám rá, hogy a hűtőben változatlanul, ugyanúgy csak mirelit pizza maradékát és tegnapi bolognait találnék.

- Adni akartam neki egy pólót aludni, de kifejezetten egy pulcsit emlegetett – szólalt meg Christopher, visszarántva ezzel a valóvilágba. Biztos vagyok benne, hogy túl sokáig időztem a körülnézésen, pontosan annyi ideig, hogy ő is észrevegye. Igazából már nem is teszek hozzá megjegyzést, olyan kínos ez

az éjszaka, hogy nem számít.

- Valószínűleg erre gondolt – kaptam észbe, majd lekötöttem a derekamról Clayton fehér kapucnis pulcsiját és sietősen beléptem a hálószobába, reménykedve, hogy ott fekszik Charlotte az ágyon.

Nos, nem csak ott feküdt, hanem aludt is. Hát, akkor mindegy.

Egyszerűen nem tudtam nem megfigyelni ezt a helyiséget is – szellőként simogattak az emlékek, amiket itt szereztem, csukott szemmel emlékeztem vissza azokra a feledhetetlen alkalmakra, mikor Christopherrel összegabalyodva beleolvadtam a párnák mélységébe, kirázott a hideg, ahogyan a bársonyos csókok elém vetültek és egy pillanatra, csak egy pillanatra arra gondoltam, mennyire keserves, hogy ez az időszak véget ért és mennyire szomorú, hogy nem hozhatom vissza azokat a szerelmeskedéseket, a suttogásokat, vagy akár csak a kinti kanapén való összebújásokat egy ritka szánalmas spanyol szappanoperát bámulva.

- Ideadod a pulcsit? – szólalt meg rekedten Charlotte, majd lassan felült az ágyon és levette nadrágját és egyébként egy csöppet hányásos pólóját. Mosolyomat elrejtve adtam a kezébe Clayton pulóverét, ami neki teljesen a combja közepére hullott. Nem szóltam semmit, mikor csukott szemekkel beleszagolt a felsőbe, nyilvánvalóan teljesen át volt itatva a bátyám illatával és Charlotte tagadni sem akarta, hogy csak erre vágyott ezen az éjjelen, nem másra.

- Aludj, mindjárt jövök – mondtam, majd lekapcsoltam a villanyt és kiléptem vissza, a konyhába. Kétszer meggondoltam a cselekedetemet, mielőtt leültem Christopher mellé a kanapéra, de végül megtettem és hagytam, hogy a kényelmetlenség szépen a vállunkra csücsüljön. – Köszönöm, Charlotte nevében is, hogy befogadtál minket ma estére, tényleg. És, te jó ég, ne haragudj, hogy csak így rád rontottam, csak te voltál a közelben és Charlotte már nem bírt tovább sétálni, és olyan kínos ez az egész, és most így felkeltettelek az éjszaka közepén, és holnap menned kell dolgozni és jézusom, fogalmam sincs, hogy fogom magunkat a kollégiumba juttatni, és... – Christopher elnémított azzal, hogy felém nyújtott egy fekete ruhadarabot teljesen váratlanul, majd felém fordította a fejét is és hagyta, égszínkék szemeibe nézzek, ami most, a színehagyott, fakó lámpafényben még

érdekesebbnek tűnt, mint amilyen valójában.

- Vedd ezt át, Nancy Williams – mondta, én pedig nyeltem egyet és bólintottam, mert más testrészem teljesen lebénult ahhoz, hogy normális reakciót mutassak. Átvettem az ujjaim közé a valószínűleg pólót anélkül, hogy lenéztem volna arra és azon gondolkoztam, hogy miért nem tudok gondolkozni ilyen helyzetekben. – És menj aludni.

- Oké – böktem ki szinte egyből, majd bólintottam és próbáltam úgy viselkedni, mint egy normális nő. Nem jött össze. – Te hol fogsz aludni?

- Itt, a kanapén – válaszolt Christopher, én pedig újra bólintottam és megnyalva nedvesítettem be ajkaimat, miután azok teljes mértékben kiszáradtak. Ó, jaj, el kell mennem aludni.

- Akkor jó éjt – mondtam ki, de nem mozdultam a férfi mellől, hagytam, hogy impulzívan fújtatva lenézzen a számra. Állkapcsa kiélesedett, ahogyan összeszorította fogait, nyelvével végigszántott saját ajkain, a vészjelző pedig úgy zengett a fejemben, hogy majd' elromlott már.

- Akkor jó éjt – ismételte meg a szavaimat Christopher, én pedig hallgatva belső hangomra, felpattantam a kanapéról és miután bevonultam a szobába, azonnal bezártam annak ajtaját és nekidőltem, hogy kimenjen belőlem az az adrenalin, amit annyira illegálisan kaptam a férfitől.

Úgy ziháltam, mintha maratont futottam volna – az ég felé fordultam, pilláimat lecsukva próbáltam stabilizálni a légzésemet és kitisztítani a fejemet azoktól a gondolatoktól, amik megjelentek Christopher által bennem.

Szerelmes vagyok Rafaelbe.

Teljes mértékben szerelmes vagyok belé és abszolút túlléptem már a múlton, most mégis csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire eszeveszettül csókolózni akartam Christopher Burnsszel.

[Ö T Ö D I K R É S Z]

Egy pofáncsapásra ébredtem Charlotte jóvoltából.

Sóhajtva dobtam le az arcomról a lány kezét és miután végigszidtam minden istenséget, lassan, hogy fel ne ébredjen a mellettem lévő, felálltam a puha ágyból. A homlokomat fogtam a tenyeremmel, mikor körülnéztem a szobában és sikerült rájönnöm a tegnap este történéseire, majd rápillantottam az ágy mellett lévő digitális órára.

Nyolc óra huszonkettő.

Csekély tudásommal megállapítottam, hogy Christopher minden bizonnyal már nincs a lakásban, tekintve, hogy az első óra nyolckor kezdődik az iskolában, így óvatosan lenyomtam az kilincset, hogy ki tudjak menni, és miután átléptem a küszöbön, ugyanolyan óvatosan zártam vissza az ajtót. Mondanom sem kell, hogy ledermedtem, mikor megláttam a férfit az asztalnál ülni és reggelizni, és azt sem tudtam hirtelen, hogy mit csináljak.

Tényleg lehetséges, hogy nem tudom leolvasni helyesen az órát? Ennyire hülye lennék matekból?

- Jó reggelt – nyögtem ki végül, Christopher pedig felnézett rám a rántottájából. Elpirosodtam, ahogyan szemei a testem minden kis négyzetcentiméterét végig mérték és emlékeztettem magam arra, hogy az ő, combom közepéig érő fekete pólójában vagyok csupán.

- Jó reggelt – mondta végül vissza, én pedig lassan odasétáltam hozzá és leültem az asztal másik végébe, vele szembe. Utoljára akkor ültünk így itt, mikor az első randik volt. Azután mindig csak úgy ettünk, hogy a kanapéján ültünk a tévé előtt. – Éhes vagy?

- Nem, köszönöm – válaszoltam röviden, Christopher pedig bólintott egyet, szemei összekapcsolódtak az enyémekkel, miközben én azt kívántam,

bárcsak meg sem történne ez a jelenet.

Christopher izmai kirajzolódtak fekete inge alól, automatikusan a kanapéra néztem és megtaláltam ott sötétkék zakóját pihenni, amit minden bizonnyal fel fog venni az indulás előtt – lesütöttem a szemem, ahogyan visszafordultam a férfi felé, mert tudtam, hogy ha ismét neki adom a figyelmemet, nagyon könnyen elbambulhatok, amire semmi szükség nem volt.

- Hogy hogy itthon vagy még? – kérdeztem, de valójában csak azért, mert kezdett nagyon kellemetlen lenni a néma szituáció, amit mi ketten varázsoltunk magunknak — szokásunkhoz híven.

- Nincs első órám – magyarázta nekem a férfi, én pedig bólintottam, hogy értem, majd felnéztem rá. Égszínkék szemei a lelkemig hatoltak, és tudtam, hogy már nem fogom tudni megszüntetni a kialakult nonverbális interakciót, mert erre mai napig képtelen vagyok. – És hogy hívják?

Értetlenül fordultam szobájának ajtaja felé, és azon gondolkoztam, hogy vajon tényleg elfelejtette-e négy év alatt Charlotte nevét. Azért nem volt az annyira régen!

- Charlotteot? – kérdeztem összezavarodva, de csak egy lágy mosolyt kaptam válaszul, semmi mást. És akkor leesett: Christopher egyáltalán nem a volt tanítványáról kérdezett, sőt, nem is gondol rá ebben a pillanatban. Úgy folytatta a pár nappal ezelőtti témánkat, mintha egy perc szünet sem lett volna, én pedig zavaromban mosolyogni kezdtem. – Rafael.

- Hm – ennyit szólt, majd felállt a székről, üres tányérját a kezébe vette és egyenesen a mosogatóig vitte.

Soha nem láttam még annyi fájdalmat a lépésekben, mint amennyi az övéiben látszott. Az érzelmeim egyenesen kavarogtak, újra feljöttek a négy évvel eltemetett, tragédiaként elraktározott emlékek és sírni akartam, hangosan üvölteni és elmondani Christophernek, mi is történt valójában – elmondani neki, hogy sajnálom, amiért nem adtam neki meg a miértet, elmondani neki, hogy anyám keserves választás elé rakott és csak őt akartam védeni.

De mégis mi értelme lenne feltépni a régi sebeket? Mi értelme lenne felhozni, hogy mi történt azon az estén? Csak rágódna rajta, én is csak rágódnék rajta és visszaesnénk abba a kerékvágásba, amiből olyan iszonyúan nehéz volt kievickélni mindkettőnknek.

- És... neked van barátnőd, vagy...? – *hülye Nancy!* Azt sem tudom, hogy miért érdekel ez engem, mellesleg egyáltalán nem tartozik rám és nincs jogom felhozni a témát. Ó, jaj, miért nehezítem az életem?

Christopher ajkai sejtelmes félmosolyra húzódtak, mikor a kanapé felé indult, olyanféle sejtelmes félmosolyra, ami végigfuttatta a hideget a gerincemen és azzal egyidőben túlfűtötte a bőrömet.

- Miért számít az neked, Nancy Williams? – költői volt a kérdés, amire nem szabadott válaszolnom, így sóhajtottam és az asztalra könyökölve, arcomat a tenyerembe ejtettem. – Anyám rám parancsolt, hogy hívjalak meg vacsorázni. Meggyőző volt, nagyon.

Köpni-nyelni nem tudtam. Van az a tipikus meglepődés, mikor tényleg annyira meglepődsz, hogy szótlanná válsz, nem vagy képes semmilyen kommunikációra, sőt, még azt sem tudod megkérdezni, hogy egyáltalán miért, hogyan, és milyen okból.

Tessék?

- Tessék? – mondtam ki az első dolgot, ami a fejembe ugrott. Nem tudtam válaszolni, hiszen olyan hirtelen ért a kijelentés, mint derült égből villámcsapás. Egy vacsora a Burns családdal úgy, hogy minden bizonnyal Christopher is ott lesz? Persze, végül is nem elég kínos az életem enélkül! Jézusom!

- Freya elfecsegte neki, hogy láttunk a galéria megnyitóján és megkért, hogy hívjalak fel, hogy szívesen látna egy vacsorán – magyarázta Christopher, én pedig meg sem bírtam mozdulni, csak akkor álltam fel az asztaltól, mikor a férfi odajött és elkezdte azt letörölni. A felsőjét húzogatva foglaltam helyet a kanapén, majd zavaromban a fülem mögé tűrtem egy tejfelszőke tincsemet. – Most, hogy itt vagy, meg tudlak kérni személyesen is.

– Hű, Christopher. Mármint, nem tudom, hogy ez... – *jó ötlet lenne, tekintve téged és engem,* tettem volna hozzá, de mikor rám nézett a férfi, úgy igazán rám, ismét a szemembe, elhagytak a szavaim. Adaline egy angyal és bármikor szívesen találkoznék vele, örökké hálás leszek neki, amiért megmentett azon az éjszakán a hóvihartól, de nem ülhetek le vacsorázni egy olyan asztalhoz, ahol Christopher is jelen van. Nem, nem és nem!

- Figyelj, anyának sokat jelentene. Egy este alatt nagyon a szívébe loptad magad – folytatta Christopher, én pedig lágyan elmosolyodtam. Iszonyatosan szerettem az édesanyját, sőt, még a húgát is, és nem szeretnék nekik csalódást okozni, de ez akkor sem működik. Ahogy Christopher megindult felém, egyre kisebbnek éreztem magam, egyik lábamat a másikra helyeztem és pólójának élét szorítva takartam magam. – Egy rövid vacsoráról van szó, Nancy Williams, ne legyél ünneprontó.

- Egyáltalán nem akarok az lenni, de... – nyeltem egyet, mikor Christopher belépett a magánszférámba és egyenesen felém hajolt. A kanapé háttámlájának dőlve néztem fel rá, amíg ő fejem mellett támaszkodva engedte orromba szállni parfümének fűszeres aromáját. Ó, ég...

- Nancy Williams – halkan formálta a nevemet, majd megnyalta az ajkait és az enyémekre nézett, amik a döbbenettől és a hirtelen közelségtől esetlenül szétnyíltak. Édes istenem! – Foglalt vagy, és én ezt tiszteletben tartom. Nem csak most, de a vacsora alatt is, szóval ha csak nem félsz saját magad tetteitől, tegyük boldoggá anyámat és engedd meg, hogy péntek este felvegyelek a Chicagói Egyetem kapuja előtt.

Foglalt vagyok, és ő ezt tiszteletben tartja, én pedig száz százalékosan hiszek neki, hiszen túlságosan intelligens és érett ahhoz, hogy másként legyen, így – ahogyan ő megfogalmazta – semmi akadálya nem lenne annak a vacsorának. Az egyetlen egy bökkenő, hogy rátapintott a lényegre, és ezt pontosan tudja: igenis félek a saját tetteimtől.

- Jó, rendben – motyogtam önkívületben, elvégre ha vissza mondtam volna, hogy inkább nem, tudta volna, hogy miért mondom, azt pedig nem engedhettem meg. – D-de péntekenként dolgozom, szóval a Freddie's Caféhoz gyere értem, ami... ami ott van az egyetem mellett. Ha le-lehet.

- Hogyne, lehet – helyeselt Christopher, majd bólintott egyet, én pedig tompán megismételtem a tettét. Újra nyeltem egyet, miközben szemeim Christopher ajkaira vándoroltak, majd egy hallhatót sóhajtottam a rossz gondolatokért, amik az elmémbe férkőztek.

A levegő másodpercek alatt felforrósodott körülöttünk és vörösre pirította orcáimat, levert a víz az intenzív jelenetre és a józan ész futva hagyott el Christopher jelenléte miatt. Ó, ez rossz, ez nagyon rossz!

- Izé, jó reggelt, azt hiszem – Charlotte hangja felébresztett az ámulatból, Christopher kihúzta a zakóját a hátam mögül és sietve eltávolodott tőlem, majd visszamotyogott barátnőmnek egy jó reggeltet.

Nem mertem hátranézni Charlottera, tudtam, hogy össze van zavarodva és eléggé szégyelltem is magam, így jobbnak láttam, ha nem fordulok hátra, csak beletemetkezem a kanapéba és várom a halálomat. Hihetetlenül piszkosnak éreztem a bőrömet, pedig Christopher hozzám sem ért.

- Én lassan indulok. Zárjanak majd be és tegyék a kulcsot a kinti szőnyeg alá – Charlottera nézett a férfi, de mégis nekem beszélt. Magára vette sötétkék zakóját, begombolt rajta egyetlen gombot, majd oldaltáskáját magára akasztotta a székről. Soha nem örültem még ennyire valaki távozásának. – Hát akkor... viszlát.

Kifújtam magam, miután Christopher kilépett az ajtón és mérlegelni kezdtem, hogy vajon mennyire lenne jó ötlet, ha megváltoztatnám a nevem és elköltözném még most Mexikóba. Minden bizonnyal jobban járnék, mint azzal a vacsorával, te jó ég!

- Mi a szar? Úristen, történt valami? – Charlotte azonnal leült mellém, de én még mindig annyira le voltam sokkolódva, hogy csak egy intésre telt tőlem válaszként. Nem akadtam ki, hogy hogyan is feltételezhet ilyet úgy, hogy Rafaellel vagyok, mert tudtam, hogy jogos ez a bizonyos feltételezés. – Te jó ég, még mindig annyira tökéletes. Most visszasírom a gimit, esküszöm.

Halványan mosolyogtam utolsó mondatára, ugyanis ahogyan kimondta, eszembe jutott az utolsó évünk és az a hatalmas szerelem, ami kialakult köztem és Christopher Burns között. Emlékeztem az adrenalinra, ami a

szertárban mindig belém férkőzött és a Mr. Árnyék megnevezésre Mikeila jóvoltából. Sőt, arra is emlékeztem, ahogyan anyám tönkretette az egészet, így máris lehervadt a mosoly az arcomról.

Vajon még mindig együtt lennénk, ha nem szólt volna bele? Hozzáköltöztem volna a kollégium helyett? Szét tudott volna választani minket bármi is?

- Vacsorázni hívott – böktem ki Charlottenak, akinek láthatóan leesett az álla és a magyarázatra várt, amit én meg is adtam neki, töviről hegyire elmeséltem az egészet és vártam egy tanácsot, hogy mit kezdjek az életemmel. – Kicsit félek.

- Hogy mi lesz? – bólintottam a kérdésre, Charlotte pedig sóhajtott és maga alá húzta lábait a kanapén. – El fogod mondani Rafaelnek? És a bátyádnak? Anyudnak?

- Anyának semmiképpen sem, te jó ég – egyszerűen képtelenség, hogy valaha is megemlítem anyának még egyszer Christopher Burns személyét. Ha elmondanám neki, hogy vele és a családjával vacsorázom pénteken, túlbonyolítaná az egészet és képes tönkretenni még most is Christopher életét, főleg, hogy ha van bizonyítéka arra, hogy gimis koromban együtt voltam vele. Nem tartom kizártnak, hogy van neki, és ha ez így van, akkor lezáratlan ügyként simán bemárthatja a férfit. – Rafaelt és Claytont még kitalálom.

Bő fél óra után sikerült eljutnunk arra a szintre, hogy visszaindulunk Chicagóba. Visszaöltöztem a tegnapi ruhámba, Charlotte pedig felvette a farmerját, eltette a pólóját és Clayton fehér pulcsiját hagyta magán – szörnyen néztünk ki, nincs mit tagadni, és az sem volt valami jó hatással Charlotte szervezetére és másnaposságára, hogy két óra buszozás kellett ahhoz, hogy az egyetemre érjünk. Mikor beléptünk a szobába, úgy döntöttünk, hogy mivel már amúgy is mindegy valamilyen szinten, megengedjük magunknak, hogy négy év alatt először kihagyjunk egy napot. Nem sok kommunikáció kellett ahhoz, hogy mindketten az ágyunkba dőlve elaludjunk, ami csak azt eredményezte, hogy isten tudja mikor és mennyi idő múltán Clayton idegesen kivágta az ajtónkat és ránk förmedt.

- Komolyan mondom, borzalmasak vagytok, egy órája hívogatlak titeket!

Egy órája! Nem is tudom, mit csinálnék most veletek! – akadt ki a bátyám, majd csípőjére tette a kezét és úgy nézett ránk, mintha anyánk helyett anyánk lenne. Fáradtan visszadőltem az ágyamra, Charlotte pedig elmotyogott valami olyasmit, hogy elmegy zuhanyozni, és összeszedett pár cuccot magának.

- Kérlek, ne ordibálj. Legyél halk – mondtam a bátyámnak csukott szemmel, majd titkon most azért imádkoztam, hogy megint menjen és koslasson kifelé Charlotte után, hogy meg tudják beszélni a dolgaikat, engem meg hagyjon itt egyedül és csendben.

- Ember, te nem is ittál és rosszabbul nézel ki, mint Charlotte – köszi, Clayton. Köszi. Jól esik. – Hol aludtatok?

Kínos csend.

Ha elmondom neki, hogy hol és kinél aludtunk, mindent el kell mondanom neki, a vacsorát is, és azt is, hogy mennyire borzalmasan össze vagyok zavarodva. Ha nem mondom el, gyanakodni kezd és kideríti magától, ami csak nagyobb problémát szül. Sőt, ha nem is deríti ki, biztosan meg fog sértődni, amiért nem mondom el neki – ha pedig hazudok neki, úgy is észreveszi, és ugyanott vagyunk.

- Christopher lakása volt a legközelebb – mondtam ki végül a lehető legnyugodtabban, ami kínosabb csendet szült, mint amilyen eddig volt. Egyik szememet kinyitva figyeltem a bátyámat, ahogyan még pislogni sem pislog, csak nézett engem és próbálta valószínűleg megemészteni azt, amit kijelentettem neki pár perccel ezelőtt. Ó, jaj, akkora problémák lesznek még ebből, te jó ég!

- A tanárodnál aludtál? – szólalt meg végül ez a szerencsétlen, én pedig a homlokomra csaptam a tenyeremmel.

- Már nem a tanárom, haló! – javítottam ki a bátyámat, miközben erőt vettem magamon és felültem az ágyamon, majd a falnak dőltem, hogy ne csak félig lássam Claytont, hanem teljesen, szemből. – Különben is, nem ez a lényeg, nem volt semmi és pénteken sem lesz, csak kellett egy lakás, ahol el tudjuk tölteni az éjszakát, Charlotte pedig nem bírt tovább sétálni és ő volt a legközelebb, és...

- Hogy érted, hogy pénteken sem lesz semmi? – akadt fenn Clayton azon az egyetlen kifejezésen, amit ki sem akartam ejteni a számon, én pedig mélyen sóhajtottam és már minden mindegy alapon elkezdtem regélni egészen a galéria megnyitójától. Mondanom sem kell, hogy milyen reakciókat kaptam, Clayton elképedve dolgozta fel a találkozásokat és abszolút nem tett szép megjegyzéseket a pénteki vacsorameghívásra sem, mondván, hogy Rafaellel vagyok és anya fülébe sem kerülhet ez az egész, mert biztos, hogy ismét házi sárkánnyá változna.

Az egész délutánt végigcsevegtem a bátyámmal, nem nagy meglepetés, ha kijelentem, hogy Charlotte vissza sem tért a szobába egyszer sem, hiszen a négy év alatt – sőt, ismeretségünk alatt – rájött arra ő is, hogy egy igen nehéz és összetett történés után órákig szoktunk beszélgetni.

- El kell szakadnod péntek után attól az embertől, nem lenne jó, ha megint belekezdenétek ebbe az egészbe – javasolta Clayton a végén, én pedig felháborodottan kifejtettem neki, hogy ez a mondat értelmetlen, mert nincs mitől elszakadnom, tekintve, hogy az égvilágon semmi nincs köztünk és nem érzem úgy, hogy lenne. – Jaj, Nancy, hagyjuk már. Átmentünk ezen a beszélgetésen már egyszer, úgy emlékszem.

Soha nem fogom elfelejteni azt a napot, mikor feljöttem ide, Chicagóba, hogy beszélgessek Claytonnal az első Christophernél való felelésem után. Szinte ugyanezeket a szavakat használtam akkor is: nem lesz semmi, és nem kell aggódnia. Az már egy másik kérdés, hogy hogyan folytatódott utána az életem és mi lett ennek a *nem lesz semminek* a végkifejlete – ezen gondolkozva nem kicsit beparáztam, és miután Clayton elment, hogy találkozzon isten tudja melyik lánnyal, írtam Rafaelnek egy sms-t, hogy van-e jelenleg valamilyen előadása, és ha nincs, akkor itt tartózkodik-e még az egyetem területén, és ha igen, akkor nincs-e kedve feljönni hozzám.

Barátom három percen belül belépett az ajtómon és mosolyogva ledőlt mellém az ágyra, majd apró csókkal köszöntött – továbbvittem és hosszas csókolózásba hívtam, amibe ő örömmel csatlakozott, nyelvünk összhangba hozott koreográfiát táncolt egymással, amíg én Rafael hasára fordultam. Meglepődtem saját heves tempómon, de nem csak én, hanem a fiú is, ennek ellenére tökéletesen felvette a lendületet és kezei úgy jártak a testemen, mintha most ismerkedne a bőrömmel. Pólóját áthúzva a feje felett,

félmeztelenre vetkőztettem, majd csokoládébarna tincseibe túrtam. A göndör fürtök simogatták az ujjaimat, Rafael pedig állaimat becézve csókjaival, megszabadított az én felsőmtől is.

- Annyira szeretlek, Rafael – búgtam a fiú fülébe, ő pedig azonnal visszasúgta nekem a szerelmes szót és letolva a melltartópántot a vállamról, forró csókokkal hintette be a felső testem.

Hagytam teljesen elveszni magam, mikor Rafael változtatott a pozíciónkon és felém kerekedett, beleolvadtam a párnába és a fiú hátizmait cirógatva engedtem, hogy rám nehezedjen teljes testével. Nevettem, mikor a nyakamat csikizte, majd teljesen magamhoz szorítottam az egész embert, szorosan átkaroltam, a mosoly pedig akaratomon kívül is lehervadt az arcomról.

Lehervadt az arcomról, mert nem ő járt a fejemben.

[H A T O D I K R É S Z]

- Tessék? – Mikeila az előttem húzódó kávépult előtt ült és majdnem rám köpte a kávéját, mikor kijelentettem, hogy Christopher bármelyik percben beállíthat és felvehet, hogy vacsorázni vigyen a családjához. – Úgy érted, hogy érted jön? És vacsorázni fogtok? – bólintottam a kérdésekre, Mikeila pedig megdörzsölte fáradt szemeit. – Nancy, csinálnod kell nekem egy lesifotót arról az emberről.

- Mikeila, élőben is látni fogod, mert mindjárt felveszi itt, helyben – válaszolt helyettem Charlotte, Mikeila pedig csak még izgatottabb lett.

Egy kicsit – nagyon – ki voltam borulva a ma este miatt. Christopher pár órával ezelőtt írt rám, hogy mikor van vége a műszakomnak, én pedig évek után először nem csak megnyitottam a chatünket, hanem válaszoltam is neki, hogy hétkor. Kölcsönkértem Charlottetól egy rövidke piros ruhát és ráparancsoltam, hogy kezdjen valamit a hajammal, úgyhogy teljes felszerelésben álltam be dolgozni, mert tudtam, hogy nem lesz időm átöltözni.

Mivel bűntudatom volt, megemlítettem Rafaelnek, hogy kivel fogok ma vacsorázni – szándékosan kihagytam azt, hogy Christopher nem csak egy régi jó tanárom, hanem az exbarátom is, mert nem voltam biztos abban, hogy azt be tudom neki kellően nyugodtan adagolni.

Tulajdonképpen nem is ő volt a probléma, hanem az anyám – a munka lejárta után péntekenként mindig felvesz Clayton és hazaindulunk. A gimis éveim óta nem hazudtam arról, hogy hol vagyok, most viszont telefonon közöltem vele, hogy Mikeilával és Charlottetal töltöm az estét. Habár elhitte, elég furán fogadta, tekintve, hogy egyikünk sem olyan szociális manapság. Mondjuk, én sosem voltam, de mindegy.

- És szerinted bejön, vagy csak ír, hogy itt van? Mert ha csak ír, azt akarom,

hogy szállítsd ki valamiért a kocsiból – jelentette ki ellenkezést nem tűrve Mikeila, én pedig fejemet csóválva mosolyogtam.

- Nem tudom, hogy be fog-e jönni értem, Mikeila, de nem kell ennyire felfújni – nem azért szóltam rá a lányra, mert soknak éreztem és mert zavart, tulajdonképpen teljesen normális reakciónak gondoltam, de ha ő ilyen hevesen éli ezt meg, át fogja rám is akasztani és a kelleténél is jobban ki fogok borulni. – Átmegyek vacsorázni, elbeszélgetek az anyukájával és a húgával, további szép életet kívánok nekik és ennyi.

- Ja, igen, ez amúgy tökre normális jelenség, mindenkivel megtörténik – gúnyolódott Mikeila, nekem viszont nem volt időm válaszolni.

A kelleténél erősebben dobbant meg a szívem, mikor az ajtó csilingelve kinyílt, majd kifújtam magam, mikor csak egy vevő lépett be rajta. Barátnőim egyből hátrafordultak, de unottan visszanéztek rám, ahogyan ők is szembesültek a ténnyel, én pedig szerencsétlen nőre figyeltem inkább, ha már ennyire megbámultuk. Szinte szétfeszít az ideg.

- Jó estét, mit adhatok? – kérdeztem, majd kiszolgáltam a hölgyet egy pohár tejeskávéval.

Öt másodperc nem telt a vendég asztalhoz ülése óta, mikor újra meglendült a kis harang az ajtó felett. Egy emberként néztünk afelé, de a lányok a lehető legkínosabban kapták inkább vissza a pillantásukat a pultra, mikor ezúttal tényleg Christopher jelent meg.

- Azt a kurva – motyogott Mikeila magában, én pedig idegességemben csak nyeltem egyet és próbáltam nem végignézni a férfin. Hasonló véleményen voltam egyébként Mikeilával, de mindegy. Mikor Christopher sikeresen a lányok mellé, és egyúttal a pult és elém ért, Mikeila és Charlotte felé fordultak és óriási mosollyal üdvözölték. – Jó estét, Mr Burns!

A fejemet fogtam az egyszerre köszöntéstől, Christopher viszont csak fekete nadrágja zsebébe rejtette kezeit és illemtudóan a barátnőim felé fordult. Csodálkozom, hogy Mikeila nem kezdett el liveolni instán, vagy ilyenek.

- Jó estét – köszönt vissza nekik, majd felém fordult. Sóhajtottam, mikor

megnyalta halvány rózsaszín ajkait és hirtelen úgy éreztem, hogy saját magával behozta a kis kávézóba a forróságot, ami kipirosítja orcáimat. – Szia.

- Szia – mondtam én is, de olyan halk volt a hangom, hogy szinte suttogtam. Megköszörültem a torkomat és az órára néztem, ami csupán hat óra ötvenhatot mutatott. – M-még van négy perc a műszakomból.

- Megvárjuk – bólintott Christopher, én pedig megismételtem a tettét és a pultra könyököltem.

Charlotte és Mikeila szemei úgy jártak a kis helyiségben, mintha most járnának itt először, csak hogy ne kelljen rám vagy rá nézniük, én pedig csak azt kívántam, hogy most azonnal jelenjen meg itt Martin, hogy mehessek. Általában hétig vagyunk nyitva, de pénteken és szombaton nonstop kávézóként vagyunk hirdetve. Hogy mi értelme, nem tudom, de szombatonként én vagyok éjszakás, péntekenkét pedig Martin.

- Kérsz egy kávét? – tettem fel a kérdést Christophernek, hogy ne legyen ilyen világi kínos a helyzet, és folyamatosan próbáltam megértetni magammal, hogy már nem gimiben vagyunk és normális felnőtt módjára kellene viselkedni.

Christopher egyből levágta, miért is jött ez a hirtelen interakció, vigyorát elnyomva hajolt ő is a pult felé annyira, hogy könyökünk összeért a keskeny kis részen.

- Igen, kérlek – válaszolt, majd a mögöttem lévő falra aggasztott menüt kezdte vizslatni. Újra megnyalta az ajkait, mielőtt rám nézett, én pedig újra nyeltem egyet, hogy feldolgozzam. – Egy espressót.

- Oké – motyogtam, majd eltávolodtam tőle és elkezdtem espressót csinálni. Lopva a lányokra pillantottam, akik szerintem éppen a legjobb perceiket élik, mert tökéletesen szórakoznak a kínosságomon. Köszi. – Hány kanál cukrot kérsz bele?

- Minden vásárlótól megkérdezed ezt? – válaszolt kérdéssel a kérdésemre Christopher, én pedig elnevettem magam, mert tudom, milyen abszurdul hangzik, hiszen egy kávézóban nem teszik fel ezt a kérdést, maximum a

pohár mellé rakják a cukrot és nem az italba. – Kettőt.

- Oké – ismételtem a szavamat, majd eleget tettem Christopher kérésének és elé tettem a kávét. Mielőtt elővehette volna a pénztárcáját, kapcsoltam, hogy nem hiszem, hogy bunkó módon el kéne még tőle is kérnem a kávé árát, tekintve, hogy a barátaim konkrétan rajtam élősködnek és a legjobb dolog az életükben az volt, hogy elkezdtem itt dolgozni, mert azóta ingyen kávéznak. – A ház ajándéka.

Christopher egy pillantástól többet nem tudott reagálni, Martin nagy robajjal vágta ki az ajtót, majd káromkodás közepette lehámozta magáról a kabátját – meg sem mertem kérdezni, hogy mi a probléma, de amúgy sem kellett, tekintve, hogy a fiú leutánozhatatlanul szidta a kocsiját és akaratlanul is a tudtunkra adta, hogy nem indult.

- Fú, Nancy, ne haragudj, hallod, esküszöm, előbb itt lettem volna – kért bocsánatot a semmiért Martin, elvégre még csupán ötvennyolc volt és időben érkezett. – Mindig előbb érkezek, hogy le tudj lépni hamarabb, most meg itt kicseszek veled. Menj nyugodtan most már, biztos vannak terveitek Rafaellel, elvégre péntek van.

Ahogy Martin kimondta az utolsó mondatot, Christopher helyett inkább egyből Mikeilára néztem, hogy meg se merjen mukkanni – lassan meggyvörös ajkai elé emelte kezeit és minden erejével azon volt, hogy ne törjön ki belőle a nevetés, így amikor megbizonyosodtam, hogy nem fogja még kínosabbá tenni az életemet, Christopher felé fordultam. Csendben itta a kávéját, amit nem rég elé raktam és helyettem inkább a pultot szuggerálta. Nem is baj, komolyan.

- Semmi baj, Martin – szólaltam végül meg, miközben lekötöttem a derekamról a fekete kötényemet, ami jelzi, hogy itt dolgozom, a Frankie's Cafében. – Viszont akkor indulunk.

- Oké, persze! – reagált egyből munkatársam, majd mikor kiléptem a pult mögül és meglátta az elegáns kinézetemet, elvigyorodott és minden bizonnyal ismét valami Rafaellel kapcsolatos kijelentést tervezett tenni, de elnémult és a ledöbbentség összes árnyalata végig futott az arcán, mikor Christopher követte a mozdulataimat és mellém állt. Zavartan vettem

magamra a bejárat mellett lévő fogasra akasztott fekete szövetkabátomat és válltáskámat, és nyeltem egyet, hátha megszűnik a remegésem. – Hát akkor, izé, jó szórakozást.

Egy köszönömöt motyogtam, miközben Charlotte és Mikeila hangosan elköszöntek Christophertől. A férfi előre engedett az ajtónál, és mielőtt kiléphettem volna azon, hallottam, ahogyan Martin hangot ad a meglepődésének, úgyhogy inkább csak gyorsan a levegőre siettem és vártam, hogy Christopher egy gombnyomással felnyissa autójának a zárát.

Csukott szemmel nyugtattam magam a jármű látványára – a metálszürke szín sok-sok emléket kavart fel bennem és nem voltam biztos abban, hogy erre szükségem van. Sőt, minden bizonnyal erre az egész estére nincs szükségem!

- Gyere – szólalt meg Christopher, majd mielőtt kinyitottam volna az anyósülés ajtaját, ő megtette helyettem és türelmesen megvárta, amíg helyet foglalok. A férfi megszokott fűszeres parfümének illata és a cigaretta füstje egyből megcsapott, így csak sóhajtottam egyet és próbáltam egy kiegyensúlyozott arcot felvenni, amíg beült mellém a kormány elé. – Fázol?

- Egy kicsit – válaszoltam, és nem is titkoltam a mosolyomat, ami az arcomra szökött. A megszokott kérdés a megszokott autóban, egy kicsit sem megszokott embertől.

Volt ő valaha is *megszokott* számomra? Kétlem. Túlságosan titkos és adrenalinnal túlfűtött volt a helyzet ahhoz, hogy a tizenhét éves énem természetesnek és megszokottnak vélje.

- Anya már nagyon vár téged – jelentette ki Christopher, miközben feljebb tekerte a fűtést, majd kifordult az egyetem és egyben a kávézó utcájából a főútra. Még csak este hét volt, de ősz végéhez híven már csak az utcai lámpák törték meg a sötétséget, ami rászállt Chicago városára. – Freya is. Még ajándékot is vett neked az ékszerboltban – folytatta a férfi, majd fáradtan megcsóválta a fejét és megállt a piros lámpánál. Apró, szinte alig látható, de annál cinkosabb mosollyal fordult felém, miközben a váltóra tette a kezét, én pedig egy másodpercre elfelejtettem levegőt venni. – De el ne mondd neki, hogy elmondtam!

- Rendben – mondtam nevetve, majd az ablak felé fordultam és a sötét, néhány fényforrással megvilágított területet pásztáztam, mert tudtam, hogy ha nem ezt teszem, akkor Christophert fogom.

Annyira, annyira hihetetlen ez az egész! Soha nem gondoltam, hogy újra látom ezt a férfit, vagy hogy újra mellette fogok ülni az anyósülésen a saját autójában. Nem gondoltam, hogy fogok vele egy asztalnál vacsorázni majd és reménykedtem, hogy sosem kell újra kimondanom az életben a Christopher nevet.

- Hogy megy a jog? – dobott fel egy témát a férfi, én pedig nem tudtam, hogy hálás vagyok-e ezért, vagy nem. Általában, mikor meg akarjuk szüntetni a kínosságunkat, csak még rosszabbra varázsoljuk.

- Viszonylag jól – bólintottam válaszadás közben, majd átgondoltam a kérdést. Tulajdonképpen nincs is rossz értékelésem, úgyhogy az a *viszonylag* megegyezik a *nagyon*nal, de mindegy. – Egy kicsit könnyít a helyzeten, hogy igazából a jog mellett nőttem fel.

- Édesanyád büszke lehet rád – kirázott a hideg a kijelentésre, pedig nem is vagyok rossz kapcsolatban anyával.

Miután megtette azt a lépést, hogy választás elé állított, hosszú-hosszú ideig úgy éreztem, hogy soha nem akarok vele kommunikálni és teljes mértékben elvesztett. A közelében is utáltam lenni, de egy anya mégis csak anya, így – igaz, nehezen – feloldódott ez a mérhetetlen harag és rájöttem, hogy ha belegondolunk, tényleg csak nekem akart jót egy iszonyatosan rossz módon. Megbékéltem vele és a kapcsolatunk helyrerázódott, de ahogyan Christopher most felhozta őt, előtörtek az emlékek és úgy éreztem, égek tőlük, és nem a jó értelemben.

- Biztosan az – mondtam, majd Christopherre néztem. Tökéletes rálátást kaptam az oldalprofiljára és szinte négyzetmilliméterenként vizsgáltam azt. Soha nem tudnám azt elfelejteni, mikor először beszéltünk anyámról, pont itt, ebben a szent autóban, Szilveszter után pontosan január elsején.

Lelki szemeim elé vetült, ahogyan letörli a könnycseppjeimet és elmondja, hogy ő mennyire kedvel engem és lehetetlen nem szeretni – éreztem ujjainak

tapintását az arcomon és mosolyra késztetett, mikor arra gondoltam, ahogyan kiseperte szőke tincseimet a szememből és gyengéden a fülem mögé tűrte őket.

Szerettem Christophert. Eszméletlenül.

Mikor megálltunk a pirosnál és a férfi is felém fordult, elkaptam a tekintetemet és a szélvédő mögött húzódó világot fürkésztem, miközben szidtam azt a szerencsétlen mindenemet. Hihetetlen, mennyire megváltozott az életünk így, egymás nélkül. Hihetetlen, hogy mennyire vele akartam leélni az életemet és hihetetlen, hogy az a kép teljes mértékben szertefoszlott mára.

Épphogy negyed óra telt el talán, mire leparkoltunk Adaline takaros kis háza előtt. Azóta nem jártam itt, amióta volt az a keservesen nagy hóvihar, még a környékre sem jöttem – nem azért, mert kerültem, egyszerűen csak nem volt a errefelé dolgom.

Christopherrel párhuzamban léptem ki a levegőre, ami egyből összeborzolta vállam fölé érő hajamat és libabőrt okozott a testemen. Összefogtam magamon szövetkabátomat, ahogyan átlépkedtem az autó másik oldalára és azt kívántam, hogy mihamarabb legyünk a melegben végre, mert ez a ruha elég rövidnek bizonyult a hidegben és kezdtem jégcsappá fagyni.

- Nancy – Christopher csupán keresztnevemen szólított meg, mikor az ajtó elé álltunk és becsengettünk, innen tudtam, hogy valami komoly témát szeretne boncolgatni. Biztos, jó ötlet ez pont most? A férfi felé fordultam, majd ő is így tett, égszínkék szemei kis aggódást tükröztek és elérte, hogy az enyéim is ezt tegyék. – Mielőtt bemegyünk, valamit tudnod kell.

- Igen? – utaltam a folytatásra, ő pedig fájdalmas tekintettel figyelt, ami nem kicsit megijesztett. Lehelete meglátszott a hidegben, ahogyan kifújta a levegőt, ajkai pedig kifakultak és a sötétlila színre kezdtek emlékeztetni.

- Négy év sok idő – jelentette ki, én pedig bólintottam egyet. Nem tetszik ez a szituáció. – Ez alatt a négy év alatt anya... – nem tudta befejezni Christopher a mondatot, mert kinyitódott előttünk az ajtó, én pedig hatalmas mosollyal fordultam felé.

Erősen küzdöttem, hogy a meglepődéstől ne hervadjon le ez a mosoly az arcomról, mikor megláttam Adalinet egy fejkendővel a fején, a négy évvel ezelőtti énjéhez képest saját maga harmadára fogyva. Gyenge ölelésbe húzott a nő, én pedig esetlenül visszaöleltem, nem is igazán értettem a szavakat, amikkel köszöntött, úgy zakatolt a fejem.

- Jaj, Christopher, miért csengettél? Te is tudod, hogy nyitva áll az ajtóm előtted, nem kell csengetned, hogy bejöhess, szívem – csóválta a fejét Adaline, majd megölelte Christophert is, aki az anyja válla felett nézett a szemeimbe.

Értetlen pillantásokat adtam a férfinek, mert nem hittem el, amit látok, de mikor Adaline kibontakozott az ölelésből, újra mosolyogtam és örömmel léptem be a házba, mikor Christopher előre engedett.

- Örültem volna, ha a gasztronómiai tudásomat tőled örökölöm – mondta Christopher egyhangúan egy mosollyal az arcán, mikor beleszippantott a nagyon is finom illatokkal betöltött levegőbe.

Levettem magamról a kabátom, majd a fülem mögé tűrtem hajtincseimet, miközben azon gondolkoztam, hogy hogyan kéne viselkednem – egyáltalán nem voltam ilyen szituációban és a sírógörcs kerülgetett akárhányszor Adalinera néztem. A legvakmerőbb álmaimban sem gondoltam erre és szomorúsággal töltött el a tény, ami kérdés nélkül a szemem elé tárult.

Adaline rákos.

- Na, hogy vagy, te lány? – kérdezte a nő hatalmas vigyorral az arcán, majd az egyik székre ülve végig nézett rajtam. Büszkébbnek tűnt, mint a saját anyám, én pedig akármennyire is próbáltam nem megtenni, bekönnyeztem és elhomályosodott a látásom. Imádkoztam azért, hogy ez ne tűnjön fel senkinek. – Christopher, kérlek szólj a húgodnak!

- Jól vagyok, én-én... jól vagyok – motyogtam a bajszom alatt, miközben Christopher elsietett a folyosón.

Adaline lágy mosolyt engedett felém, majd a mellette lévő széket megérintve jelezte, hogy üljek le hozzá. Eleget tettem a kérésének és hagytam, hogy

megfogja a kezeimet. Hideg ujjai gyengén szorították az enyéimet, de szemei olyan melegen és szeretetteljesen néztek engem, mint négy évvel ezelőtt.

- Ne legyél zavarban, lelkem. Nem kell zavarban lenned.

- Ne haragudj, Adaline, annyira rosszul kezelem – suttogtam, és nem is tudom, miért. Annyira, annyira sajnáltam a nőt és azt is sajnáltam, hogy ezt ennyire kimutatom. – Tényleg, annyira nagyon rosszul, csak Chr... *Mr Burns* nem mondta nekem és nagyon meglepődtem és... – elcsuklott a hangom, mert nem tudtam folytatni ezt, mellesleg az is még jobban összezavart, hogy majdnem keresztnevén szólítottam Christophert. Teljesen kiment a fejemből, hogy Adaline szemében csupán egy volt tanítványa vagyok a fiának, semmi több.

- Minden rendben van, szívem, nem kell feszülten érezned magad – mondta Adaline, én pedig bólintottam és sóhajtottam egyet. Tudtam, hogy ezt az egészet most helyben fel kell dolgoznom, ha nem akarok egy igenis nehéz vacsorát.

- És... és hogy vagy? – nem voltam tisztában azzal, hogy ilyet illik-e feltenni egy halálos betegnek. Belül kétségbeestem, hogy lehet, nem kellett volna, Adaline viszont csak egy szomorú mosolykát eresztett felém és mielőtt válaszolhatott volna, felbukkantak a gyerekei.

- Na, végre! – reagált a megjelenésükre, Freya pedig öleléssel köszöntött, mikor elém ért. Már annyira megnőtt, hogy így, ülve alig értem fel. Hosszú, sötét hajzuhataga egy laza lófarokban volt összefogva a nyakánál, rózsaszín pulcsija pedig egyébként kétszer nagyobb volt nála.

- Mi a helyzet? – kérdeztem a kislányt, ezután pedig egy félórás monológot kaptam azzal kapcsolatban, hogy ma írt egy matekdogát és teljesen elrontotta, és különben sem érti, hogy mi értelme van a matematikának. Közben segítettünk Adalinenak mindhárman kipakolni a tányérokat, a végén pedig Christopher inkább leültette és ő szedte ki az adagokat a mézes-mustáros csirkéből és a krumplipüréből.

Mikor leültünk a kis négyfős asztalkához, szánakozva néztem, hogy nem Freya, esetleg Adaline, hanem Christopher mellé kerültem – feszülten fogtam

meg a késemet és a villámat és még egy kísérletet sem tettem annak érdekében, hogy esetleg a jobb oldalam felé nézek.

- Te is tanulsz matekot? – kérdezte végül Freya, miután befejezte az oktatási rendszer ócsárlását, én pedig bólintottam, ugyanis tele volt a szám a csirkével, ami egyébként iszonyúan finom. Hála az égnek nem sok matekom van, azok is inkább statisztika néven, de igazán halálosak és általában semmit nem értek. – Annyira rossz a matek. Úgy utálom az iskolát, alig várom, hogy vége legyen.

- Hát, az egy kicsit odébb van – mormolta Christopher, Freya pedig grimaszba vágott arccal gúnyolta ki.

- Olyan ünneprontó vagy, Christopher – mondta Freya, én pedig az ételre nézve nyomtam el a mosolyomat a testvéri civakodás hallatán. Bár, egyébként igazat adtam Freyának, Christopher elég ünneprontó tud lenni. – Annyira nem vagyunk egyformák! Mármint, legalább én vicces vagyok.

- Nem. Nem vagy vicces – értetlenül Christopherre néztem, mikor konkrétan leállt vitázni egy tizenkét évessel. Hihetetlen. – Egyáltalán nem vagy vicces.

- Szerintem vicces vagy – mondtam bizalmasan a lánynak, ő pedig egy amolyan *látod?* nézést adott a testvérének. Christopher a szemét forgatta és inkább a csirkébe temetkezett, majd motyogott valami olyasmit, hogy én nyilvánvalóan azt az embert támogatom, aki ellent mond neki. Hát, nyilván.

A jókedvet Adaline köhögése szakította félbe – rettenetesen megijedtem az intenzív tünetre, de Freyát és Christophert elnézve ez teljesen normális ebben az állapotban. Freya csöppet szeplős arca elkomorult, gyönyörű kék szemeit lesütötte, Christopher háta pedig megfeszült, és aggódóan vizslatta az anyját, mikor az felállt az asztaltól, arrébb sétált és előhúzott a zsebéből egy zsebkendőt.

Sírni akartam és könnyen tudtam is volna, de nem engedhettem meg magamnak, hogy még rosszabbá tegyem a helyzetet. Csak néztem Adalinet, ahogyan a fehér zsebkendőbe törli felköhögött élénkpiros vérét, majd inkább elfordultam és Christophert figyeltem. Állkapcsa szigorúan ékesedett, ahogyan összeszorította fogait, égszínkék íriszeit pedig lecsukta, hogy

stabilizálja az érzéseit.

Hogy honnan és miért, nem tudom, de kezemmel óvatosan meghúztam a könyökénél a zakóját, karját az asztal alá vezette, ahogyan kérdően felém fordult, én pedig csak ezt akartam – támogatóan fogtam meg az ujjait, majd tenyerem belesüllyedt az övébe és hagytam, hogy rászorítson kézfogásunkra.

Nem tudott érdekelni, hogy milyen viszonyban vagyunk és milyenben nem, mikor kezeinkről rám nézett, a lehető legnyugtatóbb pillantást adtam neki, érzékeltetni akartam vele, hogy minden rendben lesz akkor is, ha nem. Fájdalomban égett ez az ember, eszméletlenül nagy lelki fájdalomban.

- Elnézést – mondta Adaline egy csöppet rekedten, mikor visszaült közénk, mi pedig felé fordultunk és úgy eresztettük el egymás kezét, mintha áramütés választott volna szét minket. – Hogy ízlik a vacsora, szívem?

- Úristen, hihetetlen, tényleg. Nagyon finom – dicsértem az ételt, mikor Adaline rám nézett, majd mosolyt adtam a nőnek, egy őszinte, hatalmas mosolyt.

Adaline iszonyatosan rosszul van, még ha annyira nem is mutatja. Nem mutatja, mert nem akarja, hogy aggódjanak a gyerekei, de felesleges: Christopher nem hülye, és Freya is – Christopherre ütve – pontosan tudja, hogy milyen nagy fájdalmai vannak az anyjának. Mindketten látják, milyen istentelenül keveset eszik, mindketten látják a fekete karikákat a szeme alatt és kezeinek eszeveszett remegését. Ők is észreveszik, mikor bekönnyezik a szeme, mikor a testébe csap egy óriási fájdalom és ők is megérzik mindezt lelkileg amiatt, hogy nem tudnak segíteni.

Miután elpusztítottuk szinte az összes csirkét és pürét, leültettem Adalinet, hogy majd én összepakolok – Freya segítségével rendet raktam és elmostam az edényeket, miközben biztosítottam Adalinet arról, hogy nem kell emiatt bánkódnia, mert egyáltalán nem fáradtság nekem, főleg azután az igen fenséges vacsora után.

- Mindjárt jövök, jó, anya? – kérdezte Christopher, pont mikor leültem Adaline mellé. Az időközben a fogasra került zakózsebéből magához vette a doboz cigarettáját és fekete mázzal bevont gyújtóját.

- Na, ne viccelődj, kisfiam, vedd csak fel szépen azt a zakót! – akadt ki Adaline, Christopher pedig szemét forgatva eleget tett anyja kérésének. Elnyomtam a mosolyomat és szinte alig hittem a fülemnek és szememnek, amik azt vetítették elém, hogy Christopher képes hallgatni valakire. Azta. Miután a férfi eltűnt, Adaline a kislányához fordult, aki jelenleg az asztal másik oldalán ülve nyomkodta a telefonját. Hihetetlen ez a mai generáció. – Freya, kicsim, beszélhetnék egy kicsit Nancyvel négyszemközt?

- Miért küld el mindenki Nancy körül? – motyogott Freya, utalva a galériás esetre, mikor Christopher is megkérte, hogy egy picit hagyjon minket magunkra, de azért adott nekem egy mosolyt és besétált a szobájába.

Féltem, mert fogalmam sem volt, hogy miért szerette volna Adaline, hogy mi ketten egyedül maradjunk. Nem akartam, de tudtam legbelül, hogy búcsúzkodni szeretne, ez pedig akaratlanul is könnyeket csalt a szemembe – szakadozva sóhajtottam, mikor újra megfogta a kezemet, mert nem voltam felkészülve hirtelen erre az egészre.

Egyáltalán nem voltam és nagyon féltem.

- Nancy, muszáj beszélnünk – kezdte Adaline, én pedig bólintottam, hiszen erre magam is rájöttem. Összeszorítottam a szemem, mikor Adaliné is könnyes lett, teljesen elvesztem és saját könnyeim vonalat égettek az arcomon. Ezt egyáltalán lehet kezelni? – Érzem, hogy nem maradt sok hátra – suttogta nekem, én pedig újra bólintottam és kinyitottam a szemeimet. Remegtem a sírás visszatartásától. Nem akartam ezt, nagyon nagyon nem! Látni, ahogy egy életvidám ember mimikái fájdalmat kezdenek tükrözni, mikor a gyerekei eltűnnek a közvetlen környezetéből és látóköréből, iszonyatosan nehéz. – Nagyon fáj, nagyon fáj, Nancy és érzem ezt a testemben, a fájdalomcsillapító sem hat teljesen – folytatta Adaline, én pedig egyszerűen nem tudtam, hogy mit kéne tennem. Fájt lelkileg így látni azt a nőt, aki önzetlenül segített nekem és aki úgy üdvözölt, mikor meglátott a plázában, mintha a saját lánya lennék. – Figyelj ide, a törvény szerint Freya gyámja az apja lesz utánam. Nancy, nem kerülhet hozzá – magyarázta Adaline, én pedig nyeltem egyet. Emlékszem, egyszer találkoztam az említettel, Christopher hihetetlenül mérges volt rá még úgy is, hogy semmit nem csinált és számomra a világ legaranyosabb emberének tűnt. – Azt szeretném, ha Christopher bíróságra vinné az ügyet, *tudom*, hogy arra fogja

vinni – bólintottam, mert ebben én is teljesen biztos voltam. Soha nem engedné meg Christopher, hogy az apjához kerüljön Freya, ez egy olyan tény, amit mindketten, sőt mindhárman tudunk. – Hinsdale legjobb, *az állam* legjobb ügyvédje kell neki, az pedig édesanyád. El kell vállalnia az ügyet, Nancy – azt hittem, lefordulok a székről.

Anya soha az életben nem állna Christopher oldalára, hát éppen ellene akart játszani anno is! Ha felhozom neki, hogy segítenie kell a férfinek, kinevetne és megkérdezné, hogy mégis mi közöm van már megint hozzá.

- Ő nem vállal ilyen ügyeket – az a baj, hogy tulajdonképpen nem hazudtam. Anya büntetőjogi ügyvéd, azon belül pedig hosszú évek óta már a védőügyvédi munka felé orientálódott. Egy ilyen eset a gyámhatósághoz tartozik és a családjogi ügyvédekhez, ami egyértelműen nem anya, bár az is igaz, hogy bonyolult szálak megmozgatásával el tudná érni, hogy Christopher oldalán álljon. Hiába gondoltam komolyan a kijelentésemet, mikor Adaline arca elkomorult, a bűntudat végigrágta a testemet és csak azt akartam, hogy valamit tudjak tenni érte. – De megoldjuk, mindenképpen megoldjuk.

- Nancy, annyira sajnálom, hogy rád hárítom ezt – kezdte Adaline a bocsánatkérést, de fejemet csóválva leállítottam a nőt. Az életemet mentette meg évekkel ezelőtt, ez a minimum, amit tehetek érte: hogy beszélek anyámmal. – Én csak egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy Freya az apjához kerüljön, muszáj megakadályozni ezt, Nancy – amilyen gyenge volt Adaline, olyan magabiztosan állt ki a szava mellett. Bólintva jeleztem neki, hogy mindent megteszek, ő pedig a tettemet megismételve zárta le a témát. Újra elszorította a sírás a torkomat, mikor a nő remegő ujjaival megfogta az arcomat, képtelen voltam felfogni, hogy halálos beteg, teljes mértékben képtelen voltam. – Christopher nehezen fogja ezt feldolgozni, szívem. Nézz majd rá néha, rendben? – gondolkozás nélkül bólogattam, pedig fogalmam sem volt, hogy hogyan kivitelezzem majd a kérését. Sőt, azt sem tudtam, hogy miért kérte ezt tőlem, de mikor elmosolyodott, rájöttem, hogy az az óriási titok, amit annyira kegyetlenül titkoltunk mindenki előtt, neki teljesen nyilvánvaló. – Annyira sokat jelentesz neki, Nancy! Minden ellenére, annyira de annyira sokat! Ne hagyd magára, kérlek!

- Nem fogom – ahogy megszólaltam, kitört belőlem minden érzelem és hangosan sírva csuktam le a szemeimet. Akárhányszor Adaline elvesztésére

gondolok, olyan, mintha egy nagy, sötét verembe esnék, a hideg libabőrt futtat végig a testemen, a magány pedig úgy is megtölti a szívemet, hogy egyáltalán nem leszek egyedül. Alig ismertem őt, mégis iszonyatosan szerettem és nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy meg fog halni. – Ígérem, nem fogom – mondtam, de nem biztos, hogy a zokogásomtól értette Adaline, hogy mit mondtam.

Megöleltem a nőt, vállába temetkezve adtam ki a szomorúságot, mintha édesanyám lenne – hátamat simogatva nyugtatott, én pedig hihetetlenül szerencsétlennek éreztem magam. Nem tudtam kezelni, soha nem voltam még ilyen szituációban és idő előtt úgy gyászoltam, mint egy szülőjét elvesztett gyerek.

Akkor sem tudtam leállítani a könnyeimet, mikor belépett Christopher az ajtón: Adaline vállán fordultam felé, de egy pillanat után meg is szüntettem azzal a szemkontaktust, hogy szememet erősen összeszorítottam. A férfi végül egyedül hagyott minket, én pedig szakaszosan elnémultam, mély levegőkkel stabilizáltam a légzésemet és újragondoltam az egész szituációt.

Beszélnem kell anyával.

- Freya Christopherhez fog kerülni – jelentettem ki, majd elszakadtam Adaline karjaitól, hogy tekintetemet rá tudjam vezetni. – Ígérem.

Egy halk köszönömöt kaptam, amire bólintottam és letöröltem a könnyeimet. Muszáj anyát rávennem, hogy szálljon be az ügybe – és rá is fogom venni, ha törik, ha szakad.

Rövidesen Adaline fel szeretett volna még mosni, és miután elutasította az ajánlatomat, hogy én szívesen felmosok, beküldött Freyához. Nem csak a kislány, hanem Christopher is ott ült a piros pléddel letakart ágyon. Mosolyogva helyet foglaltam Freya mellett, majd megjegyeztem neki, hogy milyen szép a szobája, ő pedig még erről is ódákat zengett, hogy tulajdonképpen Christopher tökre elvetette ezt a lila színt, ami táncol a falakon, és tiszta hisztis volt, mikor nyáron kifestette neki.

Elkövettem azt a nagy hibát, hogy elképzeltem szobát festeni Christophert – kirázott a hideg a gondolatra és megráztam a fejemet, hogy tűnjön el.

Pólóban volt vajon? Maszatos lett az arca a festéktől? Megfeszültek a hátizmai, ahogyan nyújtózkodott?

- Nekem is lila a szobám, ne foglalkozz vele – mondtam, Freya pedig hatalmas mosolyt varázsolt az arcára és felállt az ágyról, hogy szekrényében kutakodjon.

Christopher fáradt mosolyt engedett meg magának, mikor Freya előhúzott két halvány rózsaszín bőrkarkötőt. Meglepődést színleltem, mikor átadta nekem az egyiket és csillogó szemeibe néztem.

- Jaj, Freya, ez nagyon szép! Köszönöm szépen – mondtam, majd elé nyújtottam a karomat és az ajándékot, hogy tegye fel nekem. – Ez egy ilyen barátságkarkötő?

- Igen, ma vettem neked – magyarázta Freya, majd miután összekapcsolta a csuklómon az enyémet, én is megcsináltam ezt az övével. – Jó, Christopher vette, de én választottam!

- Nagyon szépet választottál, imádom – biztosítottam a tetszésemről Freyát, és ölelésbe húztam. – Lassan viszont indulnom kell, későre jár.

- Majd én elviszlek – szólalt meg Christopher, én pedig húga válla felett ránéztem és bólintással köszöntem meg az ajánlatát.

- Jössz máskor is, Nancy? – erősebben szorított a lány, mikor feltette a kérdését, én pedig hitetlenül fogadtam azt a kötődést, amit érzett irántam. Csodálatos érzés: tudni azt, hogy várnak és hiányolnak, hogy szeretnek és látni akarnak újra.

- Persze – mondtam, majd elengedtem a lányt és lassacskán kivonultunk a szobájából. Adaline éppen befejezte a felmosást, mikor elé léptem. – Indulnom kell, Adaline.

- Jól van, drágám – mondta a nő, majd megint megölelt, én pedig szorosan viszonoztam. Megjegyeztem az érintését, az illatát és mindenét arra az esetre, ha ez lenne az utolsó alkalom, hogy látom. A gondolatra újra könnyek szöktek a szemembe, de tartottam magam, mert nem sírhatom el magam, nem

húzhatom magammal Adaline gyerekeit is. – Vigyázz magadra! Jó?

- Jó – suttogtam, mert ha hangosan szólaltam volna meg, zokogásban törtem volna ki. – Te is vigyázz magadra, Adaline!

Biztosan vörösek voltak a szemeim a sírás visszatartásától, mikor eltávolodtam Adalinetől. A fogashoz fordultam, ahol az itt lakókon kívül már csak nekem lógott a kabátom, tekintve, hogy Christopher már magára húzta a zakóját – követtem a példáját, még egyszer elköszöntem Adalinetól és Freyától és köszönetet mondtam a fenséges fogadtatásért is.

- Holnap reggel jövök, anya – puszilta meg az anyját Christopher, majd a testvérét is. – Mire felkeltek, itt leszek.

- Tudom, drágám – bólintott Adaline, majd kikísért minket az ajtón túlig.

Szinte teljesen természetesnek véltem, mikor Christopher a derekamat fogva gyengéden a kocsihoz vezetett, de mikor tényleg tudósítottam magammal, hogy ez megtörténik és nem gimiben vagyunk már, hogy aktuális legyen, zavarba jöttem és majdnem eltaknyoltam – semmi baj, ugyanis a férfi erősebben szorított és a vállamat is megfogva egyenesbe hozott, mielőtt a megbotlásból óriási esés lett volna. Szerencsétlen ember vagyok. És szánalmas.

- Köszönöm – motyogtam, mikor kinyitotta nekem az ajtót, majd beültem a kocsiba, és miután ő is megtette ezt és beindította a motort, egészen addig integettem Adalinenak, amíg ki nem fordultunk az utcából.

Csend övezett minket az autóban, hatalmas csend – nem ment a rádió, nem beszélgettünk, csak ültünk egymás mellett és néztük a koromsötét utat, miközben a vállunkra csücsültek olyan kegyetlen fuvallatok, amik egyáltalán nem jó érzéssel töltötték el a körülöttünk lévő levegőt. Nem feltétlenül azért, mert nem tudtuk hova tenni egymást társaságát – nem, most egyáltalán nem ez volt a probléma.

Idő előtt sirattuk Adalinet. A szomorúság teljesen melankolikus állapotot varázsolt kettőnk közé és semmit, semmit nem tudtunk tenni. Saját gondolatainkba temetkeztünk, a vacsora nem úgy sikerült, ahogyan vártam –

azt hittem, hogy a végét fogom majd kívánni, de most csak azt bánom, hogy el kellett jönnöm. Nyilvánvalóan nehéz látni egy embert a halál szélén, de azokat sem könnyű nézni, akik közel állnak ehhez az emberhez: a szívem összeszorul Christophert látva és mérges vagyok magamra, amiért nem tudok neki segíteni.

Szétfeszíti az ideg, belül dühöng és legszívesebben széttörne valamit, tudom, mert ismerem; ehelyett csak csendben ül, csendben emészti magában a történéseket és nem adja ki magából, és akkor sem adná ki, ha kényszeríteném rá. Teljesen önálló ember, de megijeszti, ha az édesanyja nélküli életbe gondol, fél, rettenetesen fél és hiába nem lesz váratlan, képtelen feldolgozni. Emlékszem, mikor találkoztunk a galériában és megkérdeztem, hogy boldog-e, könnyen rávágta, hogy persze, ahelyett, hogy elmondta volna. Nem, Christopher nem boldog, hanem szenved.

- Hazudtál nekem – szólaltam meg csendben, de nem voltam mérges, inkább csak beszédre akartam bírni. Önzőség lenne tőlem, ha azt akarnám, hogy most itt nyíljon meg nekem a lelki fájdalmairól, de az is, ha meg sem próbálnám ezt elérni. – Mikor azt mondtad, boldog vagy.

- Nem éreztem helyén valónak egy ilyen erős témát felhozni egy galéria kellős közepén a barátoddal töltött randevúdon – mondta anélkül, hogy rám nézett volna. Akkor sem fordult felém, mikor megállt egy piros lámpa előtt; nem voltam biztos abban, hogy azért, mert egyszerűen csak nem akar rám nézni, vagy mert félt, hogy észreveszem azt a gyötrelmet a szemeiben, amit már tudta nélkül észrevettem.

- És ha nem akar engem meghívni vacsorára, nem mondtad volna el? – próbáltam óvatosan feltenni a kérdésemet, hogy még véletlenül se higgye azt, hogy haragszom, és hogy véletlenül se legyen illetlen a modorom. Mégis, kínszenvedés volt belegondolni abba, hogy ha ez a vacsora nem jön létre, Adaline úgy hagyja itt ezt a világot, hogy nem is tudok róla.

- Nem – jelentette ki Christopher, majd újra megindult az autóval. Mindkét kezét a kormány felső részére csúsztatta, én pedig nem tudtam, hogy megkérdezhetem-e azt, hogy mégis miért nem. Nem tudtam, hol van a határ Christophernél, mert teljesen magába zárja ezt az egészet.

- Miért? – kérdeztem végül, pedig féltem a választól. Az ablak felé fordultam, néztem az elsuhanó házakat, a teljesen kihalt területet, ami fényes nappal olyan mozgalmas, hogy egy másodpercre sincs csend. Most viszont? Minden nesztelen, a kopasz, talán pár sárga levéllel díszített fák mélabúsan álltak egymás mellett.

- Mert kiléptél az életemből anélkül, hogy adtál volna bármiféle magyarázatot, így nem éreztem szükségesnek belerángatni téged újra – adta meg a magyarázatot teljesen őszintén Christopher, nekem pedig az egész testem hasogatott tőle. Nem sokszor némulok el életemben, de most nem találtam a szavakat, emellett nem is hittem azt, hogy kellenének nekem, így csak bólintottam, mert megértettem Christopher egy csöppnyi haragját. Sőt, nem is haragját, csalódottságát. – Végstádiumban van. Azt kérte tőlem, hogy hozzalak el vacsorázni. Megtettem, mert ezt kérte, nem másért.

- Értem – mondtam csendben, ezzel pedig meg is szűnt a kommunikációnk hosszú, hosszú percekre. Nem mondta ki, de értésemre adta, hogy csak azért jött létre ez az este, mert ezt kérte Adaline, szóval ezek után el is felejthetjük és újra kiszállhatok az életéből, mert számára teljesen mindegy és nem miatta lettem meghívva, hanem az édesanyja miatt. Természetesen én szüntettem meg a némaságot, mert nem akartam, hogy Christopher abban a tudatban éljen, hogy nem számíthat rám. Azt akartam, hogy tudja, hogy akár éjjel háromkor is felhívhat azzal kapcsolatban, hogy nem tud aludni, és csak beszélni szeretne velem, annak ellenére, hogy tudom, soha nem tenne ilyet. – De attól még itt vagyok, jó?

Nem kaptam választ, ami valamilyen szinten mégis egy válasz volt – tudtam, hogy nem akar a segítségemből és nem erőltettem, mert tulajdonképpen nem volt jogom hozzá. Igaza van, egy hülye magyarázatot sem dobtam oda neki, ignorálni kezdtem és ennyi. Ennyi volt a szakításunk, tisztelet nélkül. Egy utolsó szeretlek, egy utolsó tánc, egy utolsó könnycsepp.

Mikor odaértünk a szülői házam elé, megláttam a teraszon felkapcsolt lámpafényben Claytont egy cigarettával a szájában állni az ajtó előtt – végignézte, ahogyan Christopher leparkol, hogy ki tudjak szállni, így gyorsan véget akartam venni a szituációnak, hogy ne essünk egy újabb kényelmetlen helyzetbe.

- Akkor jó éjszakát – mondtam, majd kinyitottam az autó ajtaját anélkül, hogy megvártam volna, hogy Christopher visszamondja az elköszönést.

Pár lépést tettem, mielőtt meghallottam a hangján a nevemet, így hátrafordultam felé és megvártam, hogy kiszálljon mellém. Zsebre tett kézzel lépett hozzám, én pedig zavartan Clayton felé néztem, de nem hagytam ott a férfit, mert ha kiszállt, nem valamilyen kis dologról van szó. A hideg egyenesen táncolt a testemen, így összefont karokkal néztem fel Christopherre, aki megköszörülte a torkát, megnyalta az ajkait és elfordult tőlem egy másodpercre. *Ó, te jó ég, miért csinálja ezt?*

- Köszönöm, Nancy Williams - mondta végül, egy aprócskát feszélyezetten, egy aprócskát szelíden. – Hogy itt vagy.

Egy másodpercre szétnyíltak az ajkaim, annyira meglepődtem, Christopher pedig egyből azokra kapta a tekintetét. Mélyen beszívtam a hideg levegőt, hogy lehűtsön és hogy megfagyassza az agyamban lévő gondolatokat, amik akkor keletkeztek, mikor én is követtem a tettét és lenéztem a szájára.

Nancy, állj le, most!

Olyan volt, mintha a belső hangom Clayton lenne, ami tulajdonképpen elég hatásosra sikeredett, így gyorsan elmotyogtam egy *igazán nincs mit* választ és a terasz felé indultam a bátyámhoz. Akárhogyan is terveztem otthagyni Christophert, visszaemlékeztem arra a pillanatra, amikor ugyanígy hátat fordítva neki kisétáltam a gimiből és az egész életéből – lábaim megálltak, mintha a földbe szögelték volna a talpaimat, Claytonra néztem, aki gondolkozás nélkül nemet intett a fejével. Egyetértettem vele, és magamra haragudva lecsuktam a szemeimet, mert hiába értettem vele egyet – képtelen voltam parancsolni magamnak.

Vettem egy száznyolcvan fokos fordulatot és másodpercek apró töredéke alatt megindultam Christopher felé – nagy lendülettel zártam ölelésbe, úgy szorítottam a nyakánál, hogy úgy tűnt: soha nem akarom elengedni. Mellkasom fel-le emelkedett a heves levegővételtől, olyan sok adrenalin dobogott bennem, akkor pedig iszonyatos megkönnyebbülés öntött el, mikor megéreztem erős karjait a derekamnál, amik fokozatosan elérték azt a szorítási szintet, amit én produkáltam. Szemeim lecsukódtak Christopher

illatára és államat vállára téve burkolództam teljesen az ölelésébe. Egyszerűen nem tudtam, hogyan kerüljek közelebb hozzá – olyan volt, mintha megtaláltam volna azt a nyugalmat és azt a biztonságot, amit már nagyon régóta nem éreztem, azt az otthont, amire szükségem van ahhoz, hogy igazán, feltétel nélkül boldog lehessek anélkül, hogy hiányolnék valamit az életemből. Így akartam maradni, nagyon nagyon sokáig így akartam maradni, mégis lassan vége szakadt ennek és eltávolodtam a férfitől, de kezemet a vállán hagytam, mert nem tudtam teljesen megszüntetni a pár másodperc alatt létrejött jóleső libabőrt, ami csak akkor jön létre, ha kifejezetten vele, Christopher Burnsszel érintkezek. Nem akartam hogy ujjait elvegye a derekamról, de muszáj volt felébrednem, hogy ez az időszak már régen volt és csupán csak felidézni van lehetőségem, nem újra megélni.

- Hívj majd – mondtam a férfinek, égszínkék szemei a sötét, halovány lámpafényben is a legszebbek voltak. Mikor ezek a szemek újra az ajkaimat kezdték vizslatni, nagyon gyorsan az elmémbe szökött csókjának élénk emléke és kényszert éreztem, hogy újra megízleljem azt. Bekapcsolt a vészjelző a fejemben, így egy mély sóhajtás után levettem a kezeimet a férfi vállairól és elléptem tőle. – Bármikor – tettem még hozzá, mert nem akartam hogy úgy értelmezze, hogy csak a tragédia bejelentésénél akarom, hogy hívjon, hanem bármikor, ha szükségét érzi.

Választ nem várva újra felindultam a ház elé és miközben sétáltam, meghallottam Christopher autójának morgását, majd annak távolodását. Clayton pont akkor nyomta el a cigarettáját, mikor odaértem hozzá, megálltam előtte és ránéztem – szinte éreztem az auráján, hogy el akarja kezdeni a kikérdezést és ezután a fejmosást és nem teljesen voltam elég fitt most ahhoz a beszélgetéshez.

- El se kezdd – mondtam idő előtt, ő pedig végignézett rajtam és rájött, hogy az utolsó pár órában igazán megszenvedtem az életet. Csodálom, hogy nem tette szóvá, de őszintén, a pillantásai elárulták a gondolatait, úgyhogy nem volt szükséges.

- Holnap? – kérdezte, én pedig bólintottam, hogy igen, jobb lenne, ha holnapra hagynánk ezt az egészet és csak akkor cseszne le, miután aludtam legalább nyolc órát – Legyen úgy – egyezett bele, majd kinyitotta a házunk ajtaját és oldalra állva hagyta, hogy besétáljak a fűtött helyiségbe.

A szüleim mosolyogva fogadtak, kérdeztek a hetemről és hogy milyen volt a Mikeilával és Charlottetal töltött estém – illedelmesen válaszolgattam és hiába voltam tele a mézes csirkével, megkóstoltam anya főztjét és remekül elbeszélgettem vele és apával, de hiába voltam ott fizikailag, szellemileg és lélekben egyáltalán nem voltam jelen:

akármennyire is próbálkoztam, csak Adaline, a kérése felém és Christopher erős szorítása járt a fejemben.

[H E T E D I K F E J E Z E T]

Fogalmam sem volt, hogy hogyan hozzam fel anyának azt, amit már öt napja fel kellett volna hoznom neki.

Igen.

Szerda van, szerda este – inkább már éjszaka –, és még meg sem említettem neki, hogy lenne egy ügye, amit nagyon fontos lenne majd elvállalnia. Igaz, a hétvége óta csak egyszer beszéltem vele telefonon egy nagyon gyors öt percben, de igazán lett volna lehetőségem felhozni neki, egyszerűen csak nem tudtam, hogy hogyan. Clayton abszolút elvetette az ötletet, sőt, szabály szerűen haragudott rám, hogy újra belemászok abba az életbe, amiben szerepel Christopher, attól függetlenül, hogy megérti a szituáció fontosságát és nehézségét. Viccen kívül, gyerekesen haragudott rám, nem szólt hozzám, meg minden. Egyik szemem nevetett, a másik meg sírt, komolyan.

- Rendelünk kaját? - szólalt meg hirtelen a velem szemben lévő ágyról Charlotte, én pedig értetlenül felemeltem a tekintetemet a térdemen pihenő jegyzetekből és rávezettem azt. Hason feküdve, saját füzeteivel maga előtt űzte ugyanazt a tevékenységet, amit én, bár valószínűleg hozzám hasonlóan nem éppen azon járt az esze, amivel foglalkozott.

- Charlotte, mindjárt tizenegy óra - mondtam, miután ránéztem az éjjeliszekrényemen pihenő órára. Egyébként mostanában egyre többet nassolunk esténként, mindig leszökünk a közös konyhába és kifosztjuk a hűtőt.

- Biztos van valami nonstop pizzéria a környéken - értelmezte Charlotte másképpen a megjegyzésemet, én meg inkább ráhagytam és segítettem neki kiválasztani a pizzát. Nagyon nehéz volt rávenni, mondhatom.

Ebből az éjjeli gyorskaja-bevitelből csak az lett, hogy alig tudtam pár órát aludni, ennek következtében pedig a lehető legsikeresebben hagytam reakció

nélkül az ébresztőmet – igen, képes vagyok úgy is elkésni óráról, hogy csupán a másik épületbe kéne átsétálnom.

A lépcsőn összetalálkoztam Claytonnal, de amíg én siettem, ő a halál nyugalmával lépkedett mellém. Hihetetlen, hogy mennyire különbözőek vagyunk: én meghalok az idegességtől, neki pedig még csak a szempillája sem rebben.

- Csá – köszönt flegmán, ahogyan zsebre tette kezeit, jelezve ezzel, hogy még mindig haragszik. Komolyan, öt napja alig szól hozzám, mint egy rossz óvodás, de tényleg.

- Clayton, ne izélj már – mondtam a bátyámnak, ő pedig hanyagul megrántotta fekete pulcsiba bújtatott vállait. Nevetséges. – Kérlek. A semmiért vagy most kiakadva.

- Jó, hát mindegy – vágta hozzám oda ezt a három szót a saját testvérem, majd belökte az előadói ajtaját és belépett azon.

Egy elcsépelt elnézést mondtunk, majd leültünk két szabad helyre, egymástól távol. Nem tudom megnevezni azt az időt, mikor Clayton haragudott rám bármiért is – ennek a nagyon egyszerű oka csupán az, hogy még sosem volt ilyen. Én haragudtam már rá párszor, de ő úgy igazán még sosem. Általában azért durcáskodott, mert megettem a kajáját, vagy hasonlók, de ezek a helyzetek is csak két-három óráig tartottak. Most viszont már öt napja szabály szerűen ignorál.

A közigazgatási óra hihetetlenül unalmas. A jog kétféle lehet: vagy nagyon száraz, vagy eszméletlenül izgalmas. Mivel ténylegesen érdekel ez a kar, ezért viszonylag szeretem is, de a közigazgatási óra egy óriási kivétel ez alól. Egyszerűen képtelen vagyok elviselni. Az a sok magolás, a munkaviszonyok, az eljárási feltételek... minden szeminárium végére halott vagyok teljesen.

- Fú, fogalmam sincs, hogy fogom megírni - sóhajtott fel mellettem Vincent, az egyik hallgató, aki szinte az első idegen ember volt, aki kommunikált velem az Egyetemen. Nem vagyunk valami *hűdejó*, szétzilálhatatlan barátságban, de előszeretettel zaklatjuk egymást, ha szükségünk van valamire és ha meg kellene neveznem egy embert a gimis társaimon és a bátyámon

kívül, akivel jóban vagyok, akkor ő lenne az, Vincent. Értetlenül fordultam felé, hogy miről beszél, ő pedig mikor rám nézett és kiseperte szőke tincseit a szeméből, mielőtt hozzám szólt. - A ZH-t jövőhét hétfőn. Most mondta a nő.

A nő, egyenlő Ms Boyd, a professzornőnk, egyenlő a terminátor fogalmával. Két hete írtunk ZH-t és az sem sikerült valami iszonyúan jól. Fel sincs időm fogni az anyagot és már írunk is, de tényleg. Borzalmas.

- Ja, hát én sem - válaszoltak végül, majd úgy döntöttem, hogy elkezdek jegyzetelni és figyelni, mielőtt megbukok.

Délután volt, mire végeztem az óráimmal és most hálát adtam ez égnek, hogy nem kell mennem dolgozni – hétfő, szerda, péntek és szombat éjjel, ezek a munkanapjaim, egyben a könnyebb napjaim is, hála az égnek. A kedd és a csütörtök a halálom, mert azok az órák vannak felsorakoztatva egymás után, amiket nem teljesen tudok kezelni.

Bedőltem a kollégiumi szobám ágyán lévő párnák közé és szememet lecsukva próbáltam relaxálni, mégsem tudtam, mert van az a tipikus állapot, mikor az elméd úgy gondolja, hogy most utál téged, és mikor pihenni próbálnál, minden egyes problémád rivaldafénybe kerül a gondolataid között és keservesen csesztet téged.

Charlottenak még van pár órája, így végül előhúztam a telefonomat és a névjegyzékbe lépve kerestem Rafael számát – az abc betűrend miatt megálltam a C betűvel jelölt névnél és annak ellenére, hogy konkrétan soha nem beszéltünk telefonon Christopherrel, most mégis elméláztam a gondolaton. Általában chateltünk, de akkor is csak azt beszéltük meg, hogy mikor találkozunk.

Mielőtt bármit is tehettem volna, megcsörrent a telefonom Rafael nevével – meglepődtem saját magamon, mikor gondolkozni kezdtem, hogy felvegyem-e, de végül elhúztam a zöld gombot és örömmel köszöntöttem a barátomat. Egy teljes óráig beszéltünk, elmondta, hogy sajnálja, de ma nem tud feljönni hozzám és már elindult a kampuszról, mert még mindig a szüleinek segít a költözésben, de azért nagyon szeret és majd kárpótolja a hiányát. Biztosítottam arról, hogy semmi baj nincsen és nem haragszom, majd mikor megkérdezte, hogy milyen volt a napom, hisztizni kezdtem, hogy szar.

Nagyon szar.

Az szakított minket félbe, hogy Charlotte kivágta a szobánk ajtaját és nehéz sóhajjal az ágyam felé fordult, majd csípőre tette a kezeit. Már akkor tudtam, hogy el kell köszönnöm Rafaeltől, és egy *majd este visszahívlak* szöveggel kinyomtam a hívást és teljes figyelmemet a barátnőmnek szenteltem.

- A bátyád – ennyit mondott, én pedig azonnal felálltam az ágyról, mert pontosan tudtam, hogy ez nem valami ex-barátos kiakadás, hanem valami komoly probléma. Kérdések nélkül kimentem a folyosóra és gyorsan lelépcsőztem a földszintig, csak ott vettem észre, hogy Charlotte is követett. – Ha így folytatja, ki fogják csapni. Megint.

- Mit csinál? – kérdeztem, majd a nagy udvaron elfordultam a fiúk kollégiuma felé és olyan gyorsan indultam meg Clayton szobájához, hogy Charlotte nem is tudott nekem válaszolni. Illetve, ha tudott is, én nem hallottam, mert konkrétan azt sem tudtam, hogy aggódjak-e vagy inkább mérges legyek.

Akkor jöttem rá, hogy az utóbbi lesz, mikor meghallottam az ajtón túlról azt az eszméletlen ricsajt, amit a bátyám zenének nevezve bömböltetett. Kopogás nélkül léptem be az ajtón, szememet csípte a füst ami letelepedett a kis helyiségre, a fű szaga engem is megszédített és nem tudtam rendesen beazonosítani, de mintha a bor illata is keveredett volna itt.

Clayton a kis nyomorult babzsákjában ült, ölében valamilyen túlfestett rongyra hasonlító leányzóval, és olyannyira el volt foglalva annak az ajkaival, hogy észre sem vette, hogy beléptem a szobába – ellentétben a többi emberkével, akik még bent tartózkodtak, és akik halkan próbálták rám felhívni annak az idiótának a figyelmét.

- Clayton! – kiabáltam erőteljesen, mire a nagy gerlepár kelletlenül megtisztelt a figyelmével. Egy igen jelentőségteljes pillantás a hölgy felé és egy intés a fejemmel az ajtó irányába elég volt ahhoz, hogy mindenki eltűnjön a szobából, még Clayton szobatársa is. Húgaként az elmúlt négy évben igen nagy becsben tartott és rajta keresztül pontosan akkora tekintélyem van, mint neki, emellett rengetegszer történt már az, hogy mikor beszélni akartunk ketten, Clayton a lehető legnemesebb egyszerűséggel

elküldött mindenkit a környezetünkből, így már megszokták.

- Mi van? – kérdezte a bátyám flegmán, én pedig felhúzott szemöldökkel tudósítottam magammal, hogy még mindig játssza a sértődöttet. Egyszerűen nem bírtam rendesen figyelni rá és lecseszni ilyen nagy szürkeségben és ekkora zajban, így kikapcsoltam a zenét és hunyorítva az ablakhoz léptem, hogy legalább egy kicsit kiszellőztessek. Ha már ők nem képesek rá, ugyebár.

- Mit művelsz? Ember, a fű illegális Illinoisban! Ha meglátják, hogy illegális szerekkel élsz, ki fognak csapni, te igen hülye! – akadtam ki egyből, Clayton pedig megdörzsölte pirosba színeződött szemeit.

- Nancy, hagyjál már – mondta nekem Clayton, én pedig úgy meglepődtem, hogy még az állam is leesett. Mi az, hogy hagyjam? – Nem vagyok rád kíváncsi jelenleg.

- Clayton, te most komolyan Christopher miatt viselkedsz velem így? – kérdeztem hitetlenül, a mögöttem álló Charlotte pedig inkább fogta magát és szépen-lassan elszublimált a környezetünkből. Most jobb is, ha egyedül hagynak minket, hogy őszinte legyek. – Komolyan, mi a franc bajod van?

- Az, Nancy, hogy nem veszed észre ezt a kibaszott körforgást – kezdte megmagyarázni a viselkedését, én pedig összehúzott szemekkel jeleztem értetlenségemet. – Vágod, végignéztem azt a szenvedést, amit magával hozott az az ember az életedbe. Végignéztem, ahogyan a szakítás után konkrétan depresszióba estél, évekbe telt kirángatni téged belőle és zavar, hogy az a csávó egyet csettint és leszarsz mindenkit magad körül! Leszarod a véleményem, leszarod Rafael jelenlétét, leszarod az elmúlt évek fájdalmát, leszarsz mindent mert a kibaszott Christopher újra fogja magát és besétál az életedbe! – a végén már ordibált Clayton, én pedig teljesen elnémultam, de nem azért, mert igazat adtam neki, hanem mert így sosem vitáztunk.

Azt sem tudom, hogyan alakult ki ez a helyzet, haló!

- Nem, Clayton, azért vagy velem ilyen, mert kivetíted a te problémádat az én problémáimra – vágtam vissza, felhozva egy teljesen új témát. Szánakozva mutattam rá, arra a szerencsétlen szemétdombra konkrétan, amivé teszi magát. – Nézz már magadra, Clayton! Szeptember óta, amióta szakított veled

Charlotte, csak lököd magad lejjebb ezen a lejtőn, amit saját magadnak csináltál! Nem bírod kezelni ezt az egészet, nem bírod kezelni a saját hibád következményét és másokat csesztetsz konkrétan a semmiért!

- Jó így másokat basztatni, csak mert nem akarod beismerni azt, hogy igazam van? – tette fel a kérdést Clayton, én pedig nem is válaszoltam neki, mert nem gondoltam azt, hogy igaza van. Rágalom volt az, amit csinált, nem hanyagoltam el Rafaelt és nem akartam Christopher ölébe ugrani csak azért, mert az élet egy csöppet egymás irányába tolt minket. – Tudod mit? Majd beszélünk akkor, ha jössz hozzám sírva, hogy elcseszted és az ágyába csábított.

Annyira szíven ütött ez a mondat, hogy akaratomon kívül könnyek szöktek a szemembe – Clayton beszólása rendesen a lelkemig hatolt, mert pont tőle nem számítottam erre. Összeszorítottam az ajkaimat, mert semmit nem tudtam szólni, és akkor sem tettem semmit, mikor Clayton sóhajtott egyet és szemeit lecsukva tudatosult benne, hogy mit is mondott. Láttam, hogy mondani akart valamit, én viszont nem voltam olyan állapotban, hogy meghallgassam és azelőtt ott hagytam, mielőtt megszólalhatott volna.

Soha, soha nem volt még ilyen: soha nem hagytam még faképnél Claytont, soha nem beszélt még így velem és soha nem sértett meg annyira, hogy megsirasson. *Mi történt, te jó ég?*

Ezek után ki sem jöttem a szobámból – csak ültem csendben a jegyzeteim felett és még Charlotte sem kérdezte meg, hogy mi volt, csak feküdt a saját ágyán a füzeteit bámulva. Tudta, hogy ha így jöttem ki Claytontól, akkor nem éppen vidáman váltunk el, ez pedig egyáltalán nem volt megszokott a mi körünkben. Csupán este kérdezte meg újra, hogy rendelünk-e pizzát, én pedig bólintottam és rábíztam az íz kiválasztását.

Hajnali kettő lehetett, mire elaludtunk, ugyanis valaki a lányok részlegén eldöntötte, hogy csütörtök este áthív pár barátot és jó hangos zene mellett vitatják meg a hetüket, aminek amúgy vége sincs, de tök mindegy. Fletcher professzor a változatosság kedvéért megint feladott valami esszét, amit meg kell írnunk majd hétfőre, de olyan szinten nem voltam jelen a szemináriumon, hogy azt is elfelejtettem felírni, hogy mi a téma. Egyszer sem láttam Claytont annak ellenére, hogy minden egyes óránk együtt van – hogy

miattam hagyta ki őket, vagy egyszerűen csak betépve fekszik az ágyán valamilyen könnyűvérű liba mellett, nem tudom és az sem biztos, hogy érdekel.

Akárhogyan is, úgy vártam, hogy végre menjek dolgozni, mint még soha; hihetetlenül szabadulni akartam az Egyetem területéről és a kis kávézó bizonyult a legbiztonságosabb helynek az életemben jelenleg. Felcsillantak a szemeim, mikor Rafael belépett az üzlet ajtaján, és mikor a pult elé állt, én örömmel hajoltam át azon, hogy csókkal köszöntsem. Hamar elűzte a szomorúságomat, elmesélte, hogy a szüleinek sikeres volt a költözés és már csak az enyém, én pedig elmeséltem neki, hogy úgy tűnik, összevesztem Claytonnal, és fogalmam sincs, hogy kezeljem, mert nem igazán szokásunk az igazi veszekedés. Azt sem tudtam, mit kell ilyenkor csinálni, de tényleg. Időközben megérkezett Mikeila is, aki igazából minden pénteken itt van velem, Charlotte most viszont kivételesen hazament, mert Tonynak születésnapja van és a családjának mániája, hogy együtt ünnepeljék a szülinapokat – még Tonyét is.

- Szerintem tök felesleges izgulnod Clayton miatt – mondta Mikeila, miközben teletömte a száját a tőlem kapott csokis fánkkal. Igazából rosszabb, mint a húgom, komolyan. – Hét előtt ugyanúgy itt lesz érted, hogy hazavigyen, mint minden egyes pénteken.

- Egyetértek, nincs olyan dolog, amiért itt hagyna. Még ha egymáshoz sem szóltok az úton, akkor sem hagy itt – tett rá Rafael, én pedig mosolyogtam, mert minden bizonnyal igazuk van.

Csak hogy Clayton nem jelent meg hét előtt – sem hétkor, sem hét után. Ledöbbenve okéztam le Rafaelt, mikor mondta, hogy holnap átjön és ugyanúgy ledöbbenve ültem be Mikeila mellé az autójába.

Sohasem.

Sohasem hagyott itt Clayton csak úgy.

Megbeszéltem Mikeilával, hogy a vasárnapi vacsira átjön majd ő és Mr Stridge – sőt, megígértettem vele, mielőtt kiszálltam mellőle. Nagyot sóhajtva léptem be a házunkba, ugyanaz a látvány fogadott, mint mindig: Millie a

kanapén fetrengett, anya a konyhaasztalnál, papírokkal körülvéve dolgozott még itthon is, apa pedig minden bizonnyal valahol az irodájában csinálta ugyanezt. Hogy hol volt Clayton? Nos, biztosan a házban valahol, tekintve, hogy az a szánalmas tragacs kint áll az udvaron.

- Szia kicsim – köszöntött anya, mikor felnézett, majd amikor odaértem mellé, arcomra adott puszival jelezte örömét. Visszaintegettem Millienek, mikor felém emelte apró kezét, majd leültem anya mellé az asztalhoz. Letette ujjai közül fekete tollát és rám nézett, várta a beszámolómat, de akármennyire is próbáltam nem mutatni a jelenlegi helyzetet, arcomra kiült minden érzelem és valószínűleg sápadtan és leverten néztem ki. – Mi a baj? – szám egy aprócskát legörbült, mikor anya a tenyerébe vette arcomat, a szülői simogatás a padlóra szegeztette a tekintetemet és rájöttem, hogy teljesen mindegy hány éves leszek, bármikor képes leszek tizenöt éves szomorú kislányként viselkedni anya előtt. – Miért nem Claytonnal jöttél haza?

Mielőtt válaszolhattam volna – bár nem biztos, hogy képes lettem volna rá – meghallottam a bátyám és apa hangját, hátrafordultam és megláttam a két említettet a konyha felé közeledni. Apa hangosan köszönt nekem és mellém lépett, majd adott egy puszit a homlokomra és a hűtő elé lépve kérdezett a hetemről, én viszont nem tudtam összpontosítani a szüleim kérdéseire, Claytonnal összekapcsolódott a tekintetünk és anélkül beszélgettünk, hogy megszólaltunk volna. Itt már nem arról volt szó, hogy haragudtam rá, vagy hogy megsértett, és nem is arról, hogy hisztiztem, amiért ott hagyott Chicagóban.

Egyszerűen fájt.

Iszonyúan rosszul esett az, amit csütörtök este mondott és hogy eljött nélkülem egyetlen szó nélkül, mert egész életemben ő volt az egyetlen ember, akiben egyetlen perc kihagyás nélkül mindig megbíztam és akire tudtam, hogy számíthatok és nem ítél el, bármit csinálok. Soha nem tudtam azt elképzelni, hogy milyen lenne nekem a bátyám támogatása nélkül, mert egyszerűen nem volt ilyen és még csak lehetősége sem merült fel ennek a gondolataimban.

Végül csak megcsóváltam a fejem, ő is a sajátját, és amíg én felsiettem az emeletre, ő kiment az egész házból, magyarázat nélkül hagyva a családot.

Mondanom sem kell, hogy egyenesen kerültük egymást szombaton és el sem vitt a munkahelyemre annak ellenére, hogy tudta, hogy éjjeli műszakos vagyok szombatonként és ő szokott elvinni. Mivel délután átjött Rafael, ő fuvarozott el hétre és be is jött velem a kávézóba, hogy ne legyek egyedül, miután Martin lelépett. Órákat zengtem neki arról, hogy amúgy tiszta ideges vagyok Claytonra, de igazából nem is érdekel, hogy mit csinál és egyáltalán nem hat meg a viselkedése, de azért menjen már a francba.

- Nem kellene ilyen feszültnek lenned, édes. Mármint, testvérek vagytok, úgy is megbeszélitek majd – mondta Rafael, majd besétált mellém a pult mögé és feljebb vette a halkan dörmögő rádiót. Valamilyen retró adáson voltunk éppen, és igaz, én nem is, de Rafael tökéletesen ismerte a szám dalszövegét és előszeretettel adta ezt tudomásomra.

Megnevetett az, hogy a barátom meg szeretett volna nevettetni, és mikor derekamat megfogva idétlen táncba hívott, azonnal vevő voltam rá – az ügyetlenkedés lassan eltűnt, mikor karomat a nyaka körül döntöttem pihentetni, közelebb húzott magához és enyémhez támasztotta saját homlokát, miután elsepertem onnan eszméletlenül göndör fürtjeit. Ajkai a zeneszám ritmusával megegyező gyorsaságú csókba hívtak, nyelvünk tökéletes koreográfiát művelt együtt, olyannyira tökéleteset, hogy majdnem elfelejtettem, hogy a munkahelyemen vagyunk.

Nehezen eltávolodtam a fiútól, majd inkább előre fordultam, hogy még csak a kísértés se legyen meg – értett a cselekedetemből, de azért hátulról átölelte a derekamat újra és a fülem mögé puszilt, mielőtt visszasétált a helyére és leült az egyik bárszékre. Mondtam neki, hogy menjen haza nyugodtan pihenni, de ő csak elővette a professzorai által kiadott feladatokat és elkezdte megoldani őket; követtem a tettét és hálát adtam az égnek, hogy mindig hozom magammal a tanulnivalóimat. Éjszakánként konkrétan senki nem téved be ide, tényleg senki, és általában halálra unom magam.

Éjfél körül lehetett, mikor sikerült Rafaelt rábírnom, hogy menjen aludni, majd mikor egyedül hagyott, elkezdtem tanulni a jövőheti zárthelyi vizsgára, amit minden bizonnyal el fogok rontani, mert utálom a közigazgatást. Átnéztem a statisztikát is, de teljesen feleslegesnek bizonyult, tekintve, hogy hiába nézem át, mert nem értem, miről van szó. Két órával később feladtam és a nagy tanulásról átkeveredtem valahogyan az Instagramra. Automatikusan

nyomkodtam a szívet az ismerősök képeire, szinte meg sem álltam a görgetésben, csak akkor, mikor egy Clayton által feltöltött fotó jött velem szembe – minden bizonnyal csütörtökön készíthették, mert pontosan felismertem azt a füves környezetet, amit tapasztaltam akkor.

Fejemet csóválva haladtam tovább, majd inkább ki is léptem és ittam egy pohár kávét. Hihetetlenül egyhangú volt az egész éjszaka, csupán két részeg lány tántorgott be egy-egy csokis fánkért, és igazából ennyi volt az izgalom. Reggel hétre jött értem Rafael, én pedig olyan álmos voltam, hogy a kávézó kulcsát is alig találtam. Majdnem elaludtam a kocsiban is, mikor pedig hazaértem, csupán pár szót váltottam anyáékkal, utána belezuhantam az ágyamba, ahogyan minden vasárnap reggel.

Délután volt, mikor felkeltem, de igazából tökre úgy éreztem magam, mint a mosott szar. Miért van az, hogy bármennyit alszom, teljesen mindegy, mert mindig ugyanolyan álmos vagyok?

Befontam Millie haját, majd mikor meghallottam Mikeila és Mr Stridge hangját, lementem a húgommal a földszintre szociális életet élni. Mikeila éppen Claytonnal vitázott arról, hogy a bátyám melyik tetkója a legjobb, Mr Stridge pedig apával ült az asztalnál és vártak az anya által főzött vacsorára.

- Segítek – mondtam anyának, miután mellé álltam, majd kipakoltam a tányérokat az asztalra. Meglepődtem, mikor megszólalt a csengő, de nem csak én, hanem anya és apa is, így rájöttem, hogy nem vagyok ennyire feledékeny és tuti, hogy nem várunk más vendéget mára.

- Na, biztosan a barátnőm lesz! – pattant fel a kanapéról Clayton, én pedig majdnem leejtettem a kezembe vett evőeszközöket a földre. Milyen barátnő?

Összenéztünk Mikeilával és akaratunkon kívül is csak Charlottera tudtunk gondolni – négy év hosszú idő, sőt, ha úgy nézzük, inkább öt, a szokás pedig nagy úr, így más lányt barátnőszinten nem nagyon tudtunk elképzelni Clayton mellett, és hogy őszinte legyek, szerintem maga Clayton sem.

- Tessék? – kérdezte anya is, mintha nem hallana jól, majd kérdőn rám nézett, én pedig felhúztam a vállamat, jelezve, hogy ugyanannyit tudok, mint ő.

Hallottuk Clayton édesded megszólalását, mikor a lány vékonyka hangon köszönt neki, Mikeila pedig rám nézett és meresztgette szemeit, majd megforgatta azokat, miközben látványosan rágta szájában lévő rágóját. Mikor az illetékesek besétáltak hozzánk, megszeppenve néztem a bátyám oldalán lévőre, és hirtelen olyan csend lett, ami már annyira kínos volt, hogy nem is próbáltuk ezt a kínosságot megszüntetni, mert nem tudtuk.

- Emberek, ő itt a barátnőm, Karen – mondta Clayton, Mikeila pedig elfelejtett rágni és majdnem kiesett a szájából a rágó, mikor újra végignézett a lányon.

Karen mosolyogva intett nekünk egyet, parányi ruháját lejjebb húzta, majd vörösen csillogó tincseit a füle mögé tűrte. Piros orcáival szinte sziporkázott, telt ajkait megnyalta, mikor Claytonra nézett, Mikeila pedig teljesen elvesztette és kitört belőle a nevetés, és ezzel megtörte a csendet, ami azért jött létre, mert a lány kiköpött mása volt Charlottenak. Sőt, most, hogy jobban megnézem és nincs füst előtte, biztos vagyok benne, hogy ő ült Clayton ölében a múltkor is. Nagyszerű, tényleg.

- Hát, ez fantasztikus – motyogta anya is, én pedig összehúzott szemekkel figyeltem az idegent. Minél tovább néztem, annál jobban vált ismerőssé, párszor láttam az egyetemen Clayton bandájában és sosem volt szimpatikus. – Essünk túl ezen a vacsorán.

- Nancy, mivel mindkét vendégszékünk foglalt, leülhet a helyedre Karen, ugye? – mikor Clayton fel merte tenni a kérdést azután is, hogy látta az arcom, Mikeila még jobban szórakozott, mint eddig, én pedig értetlen tekintettel néztem a bátyámra, hogy mégis mi az istent képzel most. Bármelyik percben kiakadhattam, de tényleg. *Nyugi, Nancy*.

- Nem – mondtam röviden, majd leültem a helyemre, Mikeila pedig helyet foglalt mellettem. Ez a jó a legjobb barátnőkben: ha unszimpatikus neked valaki, hirtelen nekik is az lesz.

- Jó, semmi baj, idehúzunk még egy széket – oldotta meg gyorsan a problémát apa, így történt az, hogy húsz perc múlva mindenki az asztalnál ült, a Karen nevezetű taggal együtt.

A szüleink szokásosan kérdeztek a hetünkről, amire én és Clayton egy szánalmasan semmilyen válasszal álltunk elő. Millie elmesélte, hogy meghúzta a haját egy kisfiú az iskolában, Mikeila pedig beavatott minket abba, hogy jövőhét pénteken náluk fog vacsorázni Kaleb. Megtudtuk, hogy Mr Stridgenek igazából semmi baja nincs a fiúval és alig várja a találkozást, majd apa elmondta, hogy milyen nehéz ügyet kapott pénteken.

- Gyerekek, egyébként jöhetnétek hozzám gyakornoknak – mondta anya hirtelen rám és Claytonra nézve, és bár akármennyire is csábított mindkettőnket az ajánlat, a borsófőzelékünkbe mélyedve sütöttük le a szemünket. Eszméletlenül vártuk, hogy elérkezzen ez a pillanat, de valahogy most mégsem akartuk ezt megvitatni: az egyszerű oka ennek az volt, hogy nem voltunk hajlandóak együtt dolgozni. – Mivel ügyvédjelöltek vagytok és a negyedik éveteket járjátok, bekerülhetnétek mellém. A szempontoknak megfeleltek, mellesleg én vagyok az anyátok, akkor raklak titeket ügyvédjelölti állásra, amikor úgy akarom.

- Nem tudom, nekem van munkahelyem – mondtam, utalva a kávézóra, anya pedig fejét csóválta a válaszomra. Nem annyira szerette, hogy ott dolgozom, az az igazság.

- De az nem állapot, hogy minden vasárnap ki vagy borulva a fáradtságtól. Jobban járnál a gyakornoki állással, mellesleg részt vehetnétek egy-két perben asszisztensként mellettem, ha nagyon meg akarom mozgatni a szálakat. Kapnátok szakmai tapasztalatot és mire lediplomáztok, már lesz egy híretek.

- Nahát, Nancy, neked az tök jól jönne, ha részt vehetnél a perekben – lelkesedett kamuból Clayton, én pedig ránéztem ijedtségemben. Imádkoztam, hogy ne vigye ezt tovább és ne hozza fel azt, amit nekem kéne majd, ő viszont bosszús tekintetét a lelkembe mélyítette olyannyira, hogy még Mikeila is megremegett mellettem. Jaj, ne, ez nem lesz jó. – Mármint, érted, legalább te is tudnád valamilyen szinten képviselni azt az embert. Baszki, hogy is hívják? – csettintett a nyelvével a bátyám, barátnőm kezéből pedig kiesett a kanál. Pontosan tudta Christopher nevét, és csak tovább szívta a véremet, hiába könyörögtem neki a szememmel.

Oké, játsszunk így, Williams!

- Hallod, amúgy remélem nem köp be senki az egyetemről a dékánnak téged a csütörtökiről – kezdtem, Claytonnak az arca pedig elkomorult. Mikor anya elintézte, hogy visszavegyék anno az egyetemre, szigorúan kikötötte, hogy még a közelébe sem mehet olyan dolgoknak, amik miatt kicsaphatják. Eddig nem is volt baj, tekintve, hogy Charlotte mindentől messze tartotta már csak a puszta jelenlétével is, de most, hogy ő nincs az életében, elég szépen visszaesett. – Elég veszélyes amúgy, mert elég sok az utálód, mellesleg tök sokan tudják. Charlotte is tudta például, hogy...

- Amúgy elvállaljuk – vágott a szavamba Clayton, hatalmas mosollyal nézve anyára. Szinte eltemetett engem a tekintetével, én pedig ugyanezt tettem vele. Soha nem gondoltam volna, hogy képes veszélybe hozni anya előtt, mindent a lehető legnagyobb bizalommal mondtam el neki eddig, de ezzel most ismét meglepetést okozott. Hogy jutottunk el ide pár nap alatt?

- Na jó, mi van veletek most? – csapta le a kanalat apa, tekintetét dühösen váltogatta köztem és a bátyám között. Azért nem szólalt meg egyikünk sem, mert tudtuk, hogy akkor a másikunk is beszél és nem akartuk saját magunkat is bajba kerülni.

- Befejeztem a vacsorát.

- Nem vagyok éhes – szólalt meg Clayton velem egyidőben, majd fogta a kis barátnője kezét és a kijárat felé indult, én pedig úgy, akár pénteken, felmentem a szobámba.

Ideges voltam, csalódott és szinte szétrobbant a fejem. És hogy miért? Mert most vált világossá.

Most vált világossá, hogy kegyetlenül összevesztem a bátyámmal.

[N Y O L C A D I K R É S Z]

Sziasztok!

Igen, vasárnap van és igen, raktam ki ezen a hétvégén egy fejezetet. Hát, meglepetés!

Azért osztom ezt meg veletek, mert hamarosan beindul a vizsgaidőszakom és lesz pár hétvége, mikor nem fogok tudni jelentkezni. Ilyen lesz a jövőhét utáni szombat is, ezért kárpótollak titeket ezzel a résszel. Tényleg sajnálom, de azért megpróbálok aktív maradni, ígérem.

Szeretném most is kifejezni, mennyire hálás vagyok, amiért olvassátok a történetet - sokat jelent, és bocsánat, ha nem válaszolok minden üzenetre. Elolvasom mindegyiket és kivétel nélkül az összesen mosolygok.

Nem szaporítom a szót, jó olvasást és sok kitatást a jövőhétre!

Hétfőn az utolsó előadásom után csak arra vágytam, hogy lefeküdjek és átaludjam az egész évet. Kelletlenül lépkedtem le a lépcsőn és most az egyszer - na jó, nem most az egyszer, de ritka alkalmak egyikénél - egyáltalán nem volt kedvem bemenni dolgozni.

- Jössz velem a kávézóba? - kérdeztem a mellettem lépkedő Charlottetól még úgy is, hogy tudtam, hogy jön. Szinte minden nap jön velem, felesleges megkérdeznem.

- Igen, csak megnézem a postaládánkat. Menj, majd betévedek utánad! - mondta Charlotte, én pedig mosolyogva jeleztem megértésemet és kisétáltam az egyetem kapuján. Nem szoktunk sok mindent kapni, csak kuponkódokat, de azokat Charlotte megszállottan gyűjti és általában odaadom neki a sajátjaimat is.

Pár percen belül már a kávézóban voltam - hálát adtam azért, amiért nem kilométeres távolságot kell megtennem minden második napon, majd nyúzottan köszöntem Martinnak és a kötényemet a derekamra kötve, beálltam mellé a pult mögé.

Kiszolgáltam egy idős nénit, majd ittam egy kávét magam is, hátha felfrissülök. Nem alszom jól mostanában, folyamatosan forgolódom és ez kihat konkrétan mindenemre. Általában ezt minden szemeszter végén átélem, egy félév elég húzós és november vége környékén eléggé érzem a pihenés szükségletét.

- Nyugi, pénteken már téli szünet! - próbált felvidítani Martin, én pedig igazat adva neki bólintottam. Még nem igazán éreztem az átszellemülést, amit a téli szünet gondolata révén éreznem kellett volna, az az igazság.

- Ja, csak addig még meg kell írnom egy ZH-t - utaltam a pénteki büntetőjogi zárthelyi vizsgára, amivel igazából semmi bajom nincs, csak hát na, mégis csak vizsga. Ma írtuk meg a közigazgatási ZH-t is, ami szerintem olyan istentelenül rossz lett, hogy ki fognak rúgni az egyetemről utána.

A telefonom messenger-hívása zavart meg minket, így előhúztam azt a zsebemből és a zöld gombot megnyomva fogadtam Mikeila videóhívását. Barátnőm a lehető legizgatottabban nézett a kamerába, mikor felmutatott egy vajszínű, díszes borítékot. Mi az, meghívó az angliai parlamentbe? Mert ha nem az, nem értem ezt a nagy érdeklődést a papír iránt.

- Úristen, ezt nem hiszem el! Te jó ég, ez olyan jó, alig várom, hogy menjünk! - visított Mikeila, de mielőtt reagálhattam volna, Charlotte kicsapta a kávézó ajtaját és kezében lengette ugyanazt a borítékot, amit Mikeila mutatott meg nekem.

- Hallod, Nancy, miért nem mondtad? És miért nem vetted ki az enyémet is a postaládából? - kérdezte Charlotte hatalmas vigyorral az arcán, nekem pedig halvány lila gőzöm sem volt, miről beszél. Mi történik?

- Fogalmam sincs, hogy mi az a papír, lányok - jeleztem a tudatlanságomat, mire mindkettejüknek az arcukra fagyott a mosoly. Kicsit megijedtem, reméltem, hogy tényleg nem valami nagy ösztöndíj egy európai egyetemre,

vagy egy ingyen utazás Hawaii-ra.

- Hát az esküvői meghívóról - magyarázta Charlotte, nekem pedig golflabdaméretűre kerekedtek a szemeim. Istenem, ne derüljön ki, hogy Clayton feleségül akarja venni azt a cafkát, könyörgöm! - Lehetetlen, hogy te nem kaptál. Ha mi kaptunk, egyszerűen lehetetlen, hogy te nem.

- De kinek az esküvőjére? - faggattam a lányokat, Charlotte pedig hitetlenül a telefonomra nézett, Mikeilára. Össze voltak zavarodva, úgy, ahogyan én. Öntöttem magamnak még egy pohár kávét, nehogy kiforduljak a pult mögül kimerültségemben, miközben vártam a választ.

- Hát Jasperére - félrenyeltem a forró koffeines italt, ahogyan meghallottam a nevet Mikeilától és fuldokolni kezdtem, telefonom a pultra esett a kezemből és szemeim bekönnyeztek a köhögésről. *Hogy kiére?*

- Az nem lehetséges, hogy téged nem hívott meg. Ha minket meghívott, soha nem hagyott volna ki téged, ez lehetetlen, abszolút lehetetlen - motyogta Charlotte, miközben leült az egyik bárszékre. - Lehet, hogy a szülői házba küldte neked, de nem hagyott ki, nem-nem.

Hülyeség volt, amit Charlotte mondott. Mikeilának és neki is az egyetemi postaládájába küldte, hiszen az instás képeink alapján tudta, hogy kolisok vagyunk. Ha meg akart volna hívni engem, hozzájuk hasonlóan kaptam volna meghívót, mellesleg én teljesen megértem, hiszen eltávolodtunk egymástól.

De Charlottetól és Mikeilától is eltávolodott!

- Képzeljétek, Jasper barátunk megházasodik! - vágta ki a bejárati ajtót Lip is olyannyira, hogy az afelett lévő csengő majdnem lerepült a helyéről. A pultra könyököltem, mikor megláttam az ujjai között a vajszínű borítékot és tenyereimbe ejtettem az arcomat.

Nagyon rosszul éreztem magam és teljesen felesleges volt tagadnom - Jasper az egyik legjobb barátom volt a gimiben, és soha nem gondoltam, hogy ennyire eltávolodunk. Az pedig, hogy engem kihagyott a listából, egy kicsit szíven ütött, pedig nem szabadott volna.

- Itt valami félreértés történt, biztos, hogy anyudékhoz küldte - nyugtatta saját magát is Mikeila, én viszont alig tudtam értelmezni a szavakat, annyira rossz állapotba hozott ez az egész.

Soha nem tudnám elfelejteni azokat a perceket, mikor Jasper nyugtatott és megvigasztalt, a kegyetlenül unalmas bioszórákat, vagy a mély beszélgeteseket, amiket ketten műveltünk. Nem tudnám elfelejteni őket és nem is akarom, hiszen ezek szép emlékek. Viszont az, hogy Jasper konkrétan egyik napról a másikra elfelejtett, akkora sokk volt anno, hogy mai nem tudtam feldolgozni és megérteni. Soha nem kaptam miértet, ez pedig a legkegyetlenebb dolog a világon. Rengetegszer járt itthon, a legtöbb ünnepet itthon töltötték Oliviával és egyszer sem keresett meg.

Egyszer sem.

- Ráírok Seanra is, tuti, hogy ő is kapott! Milyen kis hirtelen ez a majom! Már rendesen hiányzott, hogy halljak felőle - mondta Lip nevetve, miközben előhúzta a zsebéből a telefonját és leült Charlotte mellé. Felnézett ránk, mikor megérezte, hogy az örömteli hangulatot csupán csak ő szüli, megszeppenve kapkodta rajtunk a tekintetét, Charlotte pedig egy nemet intett neki a fejével.

Egy bejövő hívás rondított bele Mikeila képébe, és mikor megláttam, hogy anya hív, gyorsan elhadartam Mikeilának a helyzetet és miután letette, fogadtam anya keresését. Sziával köszöntöttem, ő viszont ezt nem tette meg, egyből kezdte azt, amit mondani akart.

- Nancy, ma legkésőbb ötre be kéne jönnöd az irodámba a bátyáddal együtt, csak őt nem érem el - parancsolta anya, én pedig pislogva felegyenesedtem a pultra való görnyedésemből, hátra fordultam a fal felé és rápillantottam az azon lógó órára.

- Anya, először is hétig dolgozom, másodszor pedig három óra múlt. Nincs az az isten, aki segítene nekem megtalálni Claytont egy órán belül - válaszoltam, és reménykedtem, hogy el is engedi a témát. Nem igazán akartam Claytonnal együtt dolgozni, a gyakornoki állás pedig bizony ezzel járt.

- Kislányom, egy egyetemre jártok, ne mondd nekem, hogy nem tudod előkeríteni! - lázadt anya, én pedig szememet lecsukva káromkodtam

magamban. Nincs kedvem megkeresni Claytont. Nincs kedvem látni a kis barátnőjét, nincs kedvem látni őt. - Ötre legyetek itt, be kell mutatnom titeket pár embernek és el kell intéznünk a papírokat.

- Jó - mondtam durcásan, majd leraktam a telefont és orrnyergemet masszírozva fordultam Martin felé. Munkaidőben vagyok és iszonyúan sajnálom, hogy anyám elrángat innen. - Martin, ne haragudj, de anya nagyon látni akar minket Claytonnal.

- Semmi gond, menj csak! Nem fogok meghalni a munkában - mosolygott sejtelmesen a fiú, én pedig visszamosolyogtam és rájöttem, hogy ha anyánál fogok dolgozni, nem lesz időm idejárni.

Már nem csak azért dolgoztam itt, mert kellett a pénz - jó, az is nagy szerepet játszik, mit ne mondjak -, hanem mert igazán kedvelem Martint és mert ez a kávézó egy egyfajta menedék már nekem.

Nem hagyhatom itt. Ha nem teljes munkaidőben, de muszáj itt is maradnom!

- Anyám azt akarja, hogy vele dolgozzak - mondtam ki, Martin pedig mindenttudóan bólintott egyet. Mindketten tudtuk, hogy eljön ez a pillanat, hiszen igazából Claytonnal eleinte nagyon vártuk, hogy ezt a lehetőséget anya elénk tárja, tekintve, hogy később ebben a szakmában akartunk tevékenykedni, de most irtózunk tőle egymás társasága miatt. - De ha heti egy napot, akkor is szeretnék itt dolgozni!

- Megoldjuk - mondta Martin, én pedig hálás pillantásokat adtam neki, amiért ilyen jól kezeli ezt. Csak azért nem zárja be ezt a kávézót, mert az apjáé volt, mikor még élt, nincs szüksége pultosra, mert nulla forgalma van szinte. Ennek ellenére mindig kifizet és szívesen lát itt. Szerintem csak azért vett fel régebben, hogy csináljak valamit és ne legyek olyan szomorkás mindig, egyedül.

- Na jó, meg kell keresnem azt az idiótát - mondtam sóhajtva, majd két ittlévő egyetemi társam között kezdtem vacilálni, hogy melyiket kéne választanom. - Lip, jössz velem?

- Persze, nincs nagyobb vágyam, mint keresni a bátyádat - mondta

szarkasztikusan Lip, majd fáradtan felállt a helyéről és miután velem szinkronban elköszönt a másik kettőtől, kilépett az ajtón utánam.

- Semmi kedvem Claytonnal utazni egy órán keresztül - csúszott ki a számon annak ellenére, hogy Lippel szerintem még életemben nem lelkiztem és nem is boncolgattam ilyen... nos, kényes témát.

Az az igazság, hogy senki nem mer velem a bátyámról beszélni. Mindenki, aki ismer minket, ugyanolyan értetlenül áll kettőnk veszekedéséhez és tudják, hogy mennyire érzékeny pontjai vagyunk egymásnak, így félnek, hogy hol az a határ, amit nem léphetnek túl. Én sem tudom, hogy őszinte legyek.

- Pedig lehet, megbeszélitek majd a dolgaitokat - mondta Lip, én pedig szánakozva mosolyogtam és nem vittem tovább a témát.

Nem fogjuk megbeszélni, síri csönd lesz az autóban, mert ismerem magunkat - én makacs vagyok, ezt a makacsságot pedig Claytontól örököltem. Egyikünk sem fog megtörni, Antonette Williams az anyánk, könyörgöm. Túl büszkék vagyunk, hogy csak úgy bocsánatot kérjünk.

Mellesleg nekem nem is kell bocsánatot kérni, nem mondtam semmi sértőt, csak az igazságot! Menjen Clayton a francba.

- Szerinted merre van? - kérdezte tőlem Lip, miközben automatikusan a fiúk kollégiuma felé fordultam.

Aztán belegondoltam a helyzetbe és megdermedtem - ha anya nem éri el, Clayton kikapcsolta a telefonját, hogy egyikünk se érje el. Tudta, hogy anya dühében engem hív majd, hogy keressem meg és tudta azt is, hogy az ő észjárását fogom követni, ami normálisan az lenne, hogy a szánalmas fűtanya szobájában kutatom. Viszont, ezért mert tudta, hogy ismerem, mint a rossz pénzt, az ellentettjét csinálta mindennek.

Nem jutsz át rajtam, Williams!

A lányok lakhelye felé fordultam és magabiztosan léptem be a hatalmas ajtón, majd leszólítva egy-két lányt, kikutattam Karen szobájának számát. Lip kicsit kényelmetlenül érezte magát a lányok területén, a fiúk nemigen járnak

ide, csak ha a barátnőjükhöz jönnek. Igaz, Lipnek volt a négy év alatt pár barátnője, de egyáltalán nem voltak azok hosszú életűek.

Direkt kopogás nélkül nyitottam be a harminckettes számú ajtón - Clayton Karen alatt feküdt félmeztelenül, hevesen falta a lány ajkait, kezei pedig úgy jártak annak derekán, mintha valami aranyat fogdosna.

Köhögésemmel szakítottam félbe a párt, majd az ajtófélfának dőlve néztem végig, ahogyan Clayton sóhajtva legurítja magáról a másikat és kócos hajjal felülve adja nekem érdektelen pillantásait.

- Mi van? - kérdezte, én pedig csak felmutattam a telefonomat, jelezve édesanyánk keresését. - Nem igazán érdekel, hogy nem ér el.

- Először is, ez bunkóság - kezdtem -, másodszor pedig, nem csak úgy random keresett. Indulnunk kell Hinsdalebe.

- Miért? - Clayton láthatóan megijedt, nyilvánvalóan azt hitte, hogy baj történt a családban, így tekintete kérdővé változott és magára húzta földre dobott pulcsiját. - Mi történt?

- Semmi, csak anya látni akar minket a gyakornoki állás miatt - mondtam sóhajtva, Clayton pedig ég felé fordította zöld szemeit, miközben motyogott valami olyan csúnyát, amit nem szeretnék megismételni.

- Jó, öt perc - mondta végül, miközben bekapcsolta telefonját, és habár mennem kellett volna, akaratomon kívül megijedtem. Öt perc? Tényleg öt perc, vagy csak azért mondta, hogy eltűnjek?

- Itt fogsz hagyni megint? - kérdeztem, mielőtt átgondolhattam volna, Clayton pedig meglepődöttségében felnézett a telefonjából.

Soha nem gondoltam volna, hogy fel fogok, vagy egyáltalán fel *kell* tennem neki majd egy ilyen kérdést, és igen, mély nyomot hagyott bennem az az eset, hogy nélkülem ment haza. Nem azért, mert féltem, hogy én nem jutok el egyedül Hinsdalebe, hanem mert itt hagyott. Konkrétan itt hagyott.

- Nem, nem foglak - válaszolt végül, én pedig aprót bólintottam és

kifordultam a szobából. Vajon tényleg nem fog, vagy hazudott?

Hitetlenül reagáltam gondolataimra, és megijesztett a tény, hogy kételkedem a saját bátyám szavaiban. Olyan, mintha kezdeném elveszteni a bizalmamat vele szemben, és ez borzalmas.

Mintha félnék, hogy már nem szeret.

Az öt perc tényleg öt volt, beültem Clayton szánalmas tragacsába és felkészültem egy egyórás kínzásra, ami várt ránk. Pechünkre pont most volt a munkaidő vége, így iszonyatosan nagy dugó volt, szó szerint álltunk a sorban, és mikor elkezdett zuhogni az eső, azt hittem megölöm magam.

- Hát, nem fogunk ötre hazaérni - mondta Clayton, miközben kinézett a szélvédőn, én pedig sóhajtva felhúztam a lábam magam mellé az ülésre. Clayton elég jelentőségpillantást adott nekem, így óvatosan teljesítettem ki nem mondott kérdését és visszatettem a talpamat a földre, aztán írtam egy sms-t anyának, hogy óriási dugóba keveredtünk és fogalmunk sincs, mikor fogunk hazaérni.

Igaz, szinte tripláját álltunk a sorban a megszokott időnél, egyetlen árva szót sem adtunk egymásnak. A rádió halkan duruzsolt végig, de ezen kívül semmi nem törte meg azt a kegyetlen némaságot, ami körülvett minket.

Mikor végre hazaértünk - fél hétre -, letámadtuk a hűtőt és bekajáltunk, rájöttünk, hogy nincs jobb az otthoni kosztnál, majd anya zavarására beültünk az autójába és elkocsikáztunk egyenesen az irodájáig. Mikor kicsik voltunk, néhányszor ültünk már itt, ha apa is dolgozott és anya nem tudott minket hova rakni. Olyan emberek köszöntöttek minket, akik tökéletesen emlékeztek ránk, de mi nem emlékeztünk rájuk, elmondták, mennyire megnőttünk és már a kezdetektől tudták, hogy mi is ebbe az irányba fogunk kanyarodni.

Anya csak pár aláírást kért tőlünk, hiszen minden más adatot ki tudott tölteni magától, majd megbeszélte velünk, hogy mivel nem szeretné, hogy naponta utazzunk x órát, beszélt a Chicagói részirodával, hogy felvegyenek minket oda. Mivel a gyerekei vagyunk, örömmel fogadtak minket és megígérték anyánknak, hogy tiszteletben és becsben tartják a nevünket.

- Már holnap délután várnak titeket - mondta anya, mi pedig bólintottunk. Úgy ültünk előtte az asztalnál, mint ahogyan a kliensei szoktak. - Elegánsan öltözzetek! Mutassátok meg, hogy Williamsek vagytok!

Biztosítottuk anyát arról, hogy így lesz, majd hazaindultunk, és estére ott is maradtunk, hiszen kilenc óra volt, mire befejeztük ezt az egész gyakornokosdit és a szüleink nem igazán akartak minket estére engedni - emiatt korán reggel keltünk, hogy beessünk az első előadásunkra időben, viszont a fáradtságtól azt sem tudtuk, hogy melyik órán ülünk. Komolyan, olyan álmos voltam, hogy reggel konkrétan az átöltözésen kívül semmit nem csináltam, a hajam is pontosan úgy festett, mint egy szénakazal. Fogalmam sincs, miért nem tudok esténként aludni, de arra tippelnék, hogy a bátyámmal való zavaros kapcsolatom az oka.

Annyira hihetetlen, hogy mennyire nem akartunk egymás társaságában lenni. Képtelenség felfogni ezt a gyors váltást, ami minket jellemzett most.

Mikor kaptam egy üzenetet Rafaeltől, hogy találkozunk-e szünetben az udvaron, hálát adtam az égnek, hogy láthatok egy olyan embert, akit el is tudok viselni magam mellett, és alig vártam, hogy vége legyen ennek a keserves előadásnak. Szerencsétlenségünkre két egymás mellett lévő helyet találtunk szabadon, így kénytelenek voltunk helyet foglalni azokon, ami csak még jobban megnehezítette a helyzetünket.

Semminek nem örültem jobban, mint annak, mikor a professzor intett egyet a kezével, hogy mehetünk, valószínűleg én voltam az első, aki kiviharzott a teremből, sőt, nem csak a teremből, de az egész épületből az udvarra. Ledöbbenve ragadt a talajhoz a talpam, mikor megláttam Karent Rafael közelében - hideg volt, de a lányon még kabát sem volt, úgy kacarászott a barátommal, mintha nem tudná, hogy a barátom, és mintha nem lenne esetleges kapcsolatban a bátyámmal.

Tűzgolyókra hasonlítottak szemeim, mikor Clayton mellém állt és felé fordulva ránéztem - azt is el tudtam képzelni, hogy ő küldte rá a kis cafkáját Rafaelre, komolyan. Eddig sem volt szimpatikus a lány, de most már képes lennék megfojtani egy pohár vízben.

Megindultam Rafael felé, majd amikor elé értem, egy édes mosollyal

átöleltem a nyakát és hosszas csókba hívtam. Nem voltam féltékeny típus, egyáltalán nem; viszont pontosan tudom, hogy mit csinált Karen, és zavart, hogy belemászik az életembe és elvesz tőlem mindenkit. Biztos voltam benne, hogy Rafael nem dőlne be neki, de nem, azt sem akarom, hogy barátok legyenek. Kilencven százalék, hogy ő a fő oka, amiért Clayton ilyen szemét emberré változott.

Idegességemben úgy csókoltam Rafaelt, mintha csak ketten lennénk, arcát fogva tudósítottam vele, hogy nem szeretném, ha eltávolodna, ő pedig derekamat fogva válaszolt, hogy nem is akar.

Nem fogja elcsábítani a fiúmat a ribanc Karen.

- Szia - mondtam végül Rafaelnek, ő pedig megismételte a szavamat, ránézett Karenre és elköszönt tőle. Mikor leültünk egy padra, nevetésben tört ki, arcán megjelentek a gödröcskék és szemeit lecsukva jelezte jókedvét.

- Féltékeny vagy? - kérdezte, én pedig megütöttem a vállát, majd a karjára dőltem és a mellkasához bújtam, miközben hisztiztem neki egy sort Karenről, kettőt pedig a bátyámról. Irritálnak, komolyan, és akármennyire próbálom levegőnek nézni őket, képtelen vagyok rá. Olyan, mintha mindenhol ott lennének; sőt, Clayton ott is van, tekintve, hogy a testvérem és még az óráink is megegyeznek. - Szerintem te nem miattam vagy féltékeny arra a lányra, hanem a bátyád miatt.

- Nem is igaz - morogtam dühösen, de azért elkezdtem neki regélni, hogy minden délután együtt fogunk dolgozni és nem akarok a társaságában lenni, mert miért akarnék, ha ő sem akar az enyémben. - Olyan, mintha utálnánk egymást. Sőt, ő szerintem utál is engem. Komolyan, Rafael, utál a bátyám.

- Clayton jobban szeret téged mindennél és mindenkinél - mondta Rafael gondolkozás nélkül, majd ujjait az állam alá téve lágyan kényszerített, hogy belenézzek mogyoróbarna íriszeibe, amik két év után is olyan szerelmesen néztek az enyéimbe, hogy mindig megmosolyogtattak. - Ezt nem kéne elfelejtened. Akár meghalna érted, ebben a pillanatban is.

- Nem vagyok ebben biztos - mondtam, majd visszahajoltam barátom mellkasára. Kétségtelenül nagy lelki fájdalom volt az, hogy nem beszélek a

bátyámmal. A leghosszabb idő kommunikáció nélkül talán egy hónap volt, de az is csak azért történt, mert kómában feküdt a kórházi ágyon, miután balesetet szenvedett. Azon kívül egy nap sem telt el úgy, hogy ne beszéltünk volna akár csak egy percet, mert nem bírtuk ki. Most viszont úgy látszik, hogy ő a lehető legjobban viseli ezt a szituációt, amíg nekem sírógörcs van az egész testemben, akármennyire is haragszom rá. Könnyek szöktek a szemembe, ahogyan erre gondoltam és arra, hogy mikor anyáék anno gimisen folyamatosan csesztettek, ő volt az, aki kiállt mellettem és aki bejött a szobámba, bedőlt a párnáim közé az ágyamba és éjfélekig beszélgetett velem. Hiányzik Clayton és az utóbbi egy hét egy életnek tűnt. Egy nagyon rossz életnek. - Tudom, hogy nem így van, de annyira egyedül érzem magam nélküle, Rafael. Olyan mintha... nem is tudom, milyen.

- Nincs olyan, hogy nélküle, Nancy. Soha, *soha* nem lépne ki az életedből, akár mi is történjék köztetek - reagált egyből a fiú, majd újra maga felé fordította az arcomat. Lehervadt ajkakkal néztem rá, szemeimet lecsukva folyt le egy ártatlan könnycsepp az államig, Rafael pedig egyből eltüntette azt az ujjaival. Gyengéd csókot lehelt ajkaimra, majd olyan erősen szorított magához, ami elűzi minden gondomat.

Mégis, ahogyan átnéztem az udvar másik oldalára, megfogalmazódott bennem az, amit nem tudtam kifejezni nemrégen Rafaelnek:

olyan a bátyám nélkül, mintha eltűnt volna az egyetlen támaszom az életemből.

A hideg kifújta a szemeimből a benne maradt könnyeket és ráfagyasztotta őket az arcomra; így ültem be a következő szemináriumra és próbáltam nem elaludni ismételten. Serényen jegyzeteltem a nagy, hármas táblára írt statisztikákat, amik nem is értem, hogy miért kellenek a joghoz, különösen, ha ügyvédnek megyek, de mindegy. Telefonom rezegni kezdett a zsebemben és elmosolyodtam, mert szinte éreztem, hogy Rafael hív, de másodpercek alatt rájöttem, hogy ő pontosan tudja, hogy órán ülök - megfagyott a vér az ereimben, elkapott egy borzasztó érzés és a félelem erősebb ütemre késztette szívem verését. Lecsuktam a szemeimet, mikor előhúztam a mobilt és megláttam azon a C betűt, megszédültem a sok rossz gondolatra és gondolkozás nélkül felálltam a helyemről.

Kezemben a telefonommal, jegyzeteimet és táskámat a helyemen hagyva, magyarázat nélkül kisiettem az előadóiból, forgott velem a folyosó, a bódultság erősödött, mikor fogadtam a hívást és egy igennel jeleztem jelenlétemet Christophernek. A szédülés nagyon hirtelen kapott el, nekitámaszkodtam a falnak és arcomhoz érintettem a tenyeremet, hátha tudom saját magam állapotát stabilizálni.

- Nancy - rekedtség mélyítette a hangját. Nyugodtság és kétségbeesettség. Alig bírtam nyitva tartani a szememet, a rettegés és a fáradtság egyszerűen leterített és arra késztetett, hogy kitántorogjak a levegőre. - Nancy, el kell menned Freyáért az iskolába.

- Beteg? - szinte fogalmam sem volt, hogy mit kérdezek, kezdett nagyon felfordulni a világ velem és kábultan ültem le a padra. Kiült a hidegben a verejték a homlokomra, mégis remegtem, szám kiszáradt a szélben, ami olyan erősnek tűnt annak ellenére, hogy alig mozdultak a fák ágai, mintha le tudna sodorni engem a padról.

- Nem - mondta, de hangját elnyomta az erős fuvallat. Nem tudtam összpontosítani, nem bírtam felemelni pilláimat, mélyeket sóhajtottam és próbáltam lelassítani szívverésemet. - Nancy, be kell hoznod a kórházba. Nem mozdulhatok innen, és nem tudom másra bízni.

- A kórházba? - kérdeztem rá a szóra annak ellenére, hogy pontosan tudtam, miért oda kell vinnem. Fájdalmas grimaszba torzult az arcom, a könnyek újra csípni kezdték a szemeimet, mikor kinyitottam őket, és mélyet sóhajtottam, hogy ne boruljak ki. Adaline kórházba került.

Adaline kórházba került, istenem.

- Igen. Meg tudod ezt tenni nekem? - kérdezte Christopher, én pedig bólintottam még úgy is, hogy tudtam: nem látja. A páni félelem elöntötte a testemet, éreztem, ahogyan lezsibbadnak a végtagjaim és még jobban forogni kezdett velem a világ, ami most hirtelen nagyobbnak tűnt, mint amilyen valójában, és még tehetetlenebbnek éreztem benne magam, mint általában. Hallottam az egyetemi részleg vasajtajának csapódását, Clayton olyan gyorsan guggolt le elém, hogy hirtelen nem is láttam, hogy ő az. Megfogta térdemet, majd kisimította szemeim elől a hajtincseimet, aggódva vizslatott,

én viszont vészesen kezdtem elveszteni az eszméletemet, a nyelvem pedig összeakadt. - Nancy, itt vagy?

- Nancy, rosszul érzed magad? - kérdezte Clayton, hajamat újra összeborzolta a szél, fogaim pedig összekoccantak a hidegben. Ujjaim gyengülni kezdtek, majdnem kiesett a telefon a kezemből, de gyorsan rászorítottam, miközben Clayton levette magáról saját kabátját és a vállamra terítette. - Kivel beszélsz? Nancy, mi történik?

- Itt vagyok - válaszoltam Christophernek, majd elvesztettem az egyensúlyérzékemet és mikor előredőltem, Clayton vállának megfogásával akadályoztam meg, hogy ne essek teljesen rá. - Itt vagyok.

- Nancy! - szólt rám Clayton újra aggódva, én pedig a vállára döntöttem a fejemet, úgy hallgattam, ahogyan Christopher elregéli Freya iskoláját és a kórházat, ahol jelenleg tartózkodik az anyjával.

Adaline kórházba került.

Mennyire volt már súlyos az állapota, ha kórházba kellett szállítani?

Istenem, vajon mennyi ideje van hátra, hogy Christopher már be akarja vitetni Freyát a kórházba? Kimondta már az orvos, hogy búcsúzzanak el tőle?

Miután megszüntettem a hívást, kiesett a telefon a kezemből, karjaimat átejtettem Clayton válla mögé, de képtelen voltam megölelni őt - összeszorítottam a szememet, a szédülettől nem mertem felnézni, úgy feküdtem a tesvéremen, akár egy zsák. Mély levegőket vettem, csak a légzésemre figyeltem, de a gyomorgörcstől, ami a rossz gondolatok miatti rettegéstől keletkezett, hányingert okozott.

- Clayton - mondtam ki a bátyám nevét, ő pedig hátamat simítva jelezte figyelmét. Istenem, csak ne ájuljak el, istenem, kérem szépen. - Vigyél a kórházba.

Nem magyarázkodtam, Clayton pedig nem kérdezett, csupán beültetett a kocsiba és gázt adott a motornak. Elmotyogtam neki a történteket, tettünk egy kitérőt a Chicagói Általános Iskolához, de képtelen voltam kiszállni és talpra

állni - minden tárgy mozgásban volt, ha ránéztem, a szemem elé fátylat húzott a bódultság és az összemosódott környezet könnyeket csalt a szemembe.

Clayton ment be az iskolába Freyáért, az ablakon keresztül láttam, ahogyan a lány percek múlva kivágja az ajtót és leszalad a nagy, hosszú betonlépcsőről - Clayton utánafutott és megfogta a vállát, mielőtt lelépett volna a főútra, majd a kezét szorítva vezette át a túloldalra az autóhoz és ültette be hátra.

Akármennyire is szerettem volna köszönteni Freyát, nem bírtam megszólalni, lecsuktam a szemeimet, mikor újra elindultunk és lehúztam az ablakot, hogy kapjak valami friss, hideg levegőt is.

- Nancy, meg kell nyugodnod, mert el fogsz ájulni - mondta Clayton, én pedig igazat adtam neki, és tudtam, hogy a sokkon túl kell lépnem, mert csak magam állíthatom nyugalomba a szervezetemet. - Hallod, Tökmag, van vized?

Freya előrenyújtotta nekem piros kulacsát, én pedig kortyoltam a vízből és hosszan kifújtam a levegőt.

- Nancy, nem tudok veled mit csinálni az út kellős közepén, ha összeesel! - mondta Clayton, én pedig erőszakosan a hajamba túrtam, ég felé emeltem tekintetemet, bágyadtan bámultam az autó belső tetejét és csak a légzésemre összpontosítottam. Jól, van, Nancy. Nem eshetsz szét, a hátad mögött ül egy tizenkét éves gyerek. - Igyál még vizet!

Mikor leparkoltunk a kórház előtt, Freya ledobta magáról a táskát, és kiugrott az autóból. Clayton káromkodás közepette lépett utána, majd kabátja kapucnijánál fogva akadályozta meg, hogy elüssék, én pedig lassan kiszálltam melléjük, az autónak dőltem és vettem egy újabb mély levegőt. Intettem Claytonnak, hogy vigye be Freyát, én pedig addig álltam a kocsinál, amíg el nem múlt a szédülés.

Lenyugtattam magam és tudósítottam az elmémmel, hogy nem segítek azzal senkinek, ha kiborulok és nem mehetek be úgy, hogy bármelyik percben elájulhatok. Hatalmas súly nehezedett a lelkemre, könnyezve támaszkodtam Clayton tragacsának, mert nem voltam felkészülve a búcsúra. Szememet

törölgetve fújtam ki a levegőt, majd besétáltam a halványzöld színre festett, gigantikusnak kinéző kórházba.

A fehér ruhás orvosok már a földszinten tevékenykedtek, a kisírt szemű hozzátartozók éppen csak felnéztek rám, majd vissza le a talajra. A recepciós hölgynek fellélegezni sem volt ideje, egymás után kapkodta fel a telefont, miközben minden érdeklődőnek próbált válaszolni. Beálltam a sorba, a pulton kopogtattam körmeimet türelmetlenül, miközben a jellegzetes kórház-illat beszökött az orromba.

- Miben segíthetek? - kérdezte tőlem a nő, én pedig nyeltem egyet, mielőtt megszólaltam.

- Adaline Burnst keresem - mondtam, a recepciós pedig villámsebességgel beütötte a nevet a gépébe.

- Sajnálom, de nincs ilyen betegünk - mondta, én pedig csak pislogtam a nőre és próbáltam nem megszédülni megint. Hogy érti, hogy nincs ilyen betegük?
- White és Richardson nevezetű Adalineokat ápolunk jelenleg.

Sikítani akartam, mikor eszembe jutott, hogy Adaline egy elvált asszony és minden bizonnyal visszakapta a leánykori nevét. Úgy bámultam a nőre, mint aki nem fogja fel azt, amit mond, körmömet a tenyerembe vájtam, miközben ökölbe szorítottam azt a tehetetlenségtől.

- Nem tudom, most volt itt egy kislány és egy fiú, ők is ezt a hölgyet keresték - motyogtam, majd nyeltem egyet, mert hirtelen azt sem tudtam, hogy írjam le őket. - A... a fiú magasabb nálam, a kislány pedig barnahajú, kékszemű - magyaráztam, de még az sem jutott eszembe, hogy egyáltalán milyen ruhákat viselnek jelenleg. - Egy férfi hozta be ide, a fia, ő is... ő is kékszemű, valószínűleg öltönyt viselt. M-magasabb nálam, igazából a kislánynak a testvére. A hölgy rákos, és... és...

- Nancy - lecsuktam a szemem Christopher hangjára, elfordultam a recepcióstól azonnal a férfi mellkasára hajoltam. Mélyet szippantottam, hogy érezzem parfümének illatát, szíve nyugodt és megszokott ritmusa viszont most őrült sebességű volt és egyáltalán nem hozta vissza lelki egyensúlyomat, mint régen. - Gondoltam, hogy nem találnál meg.

Rendesen megöleltem, nyakába fúrtam az arcomat és sóhajtottam, mikor visszaölelt. Sírni akartam, keservesen sírni és kiadni mindent magamból, de milyen jogom lenne hozzá? Milyen jogom lenne elkezdeni sírni és ezzel magammal rántani annak a nőnek a két gyerekét, aki haldoklik? Milyen jogom lenne fokozni az amúgy is szívbemarkoló hangulatot?

- Hogy van? - kérdeztem végül, mikor elengedtem Christophert, majd beálltunk a liftbe. A férfi megnyomta a hármas gombot, közben pedig egy egyszerű válaszként megcsóválta a fejét, jelezve, hogy: nincs jól, egyáltalán nincs jól. - Te hogy vagy?

- Lehetne, hogy nem válaszolok erre? - nézett rám Christopher, égszínkék szemei fáradtan tekintették arcomat nehéz pillái alól. Bólintottam, majd kezéért nyúltam, ő pedig elém állt a liftben és mindkettőt megfogta. Nem reagáltam arra, mikor homlokát az enyémnek döntötte és engedtem neki, hogy teljesen természetesnek vélje. Mélyet sóhajtott a fájdalomtól, lecsukta a szemeit, de szó sem volt itt romantikáról; nem, ez valami más. Ez szenvedés, tehetetlenség és gyász. Hatalmas gyász, idő előtt. - Félek, Nancy Williams.

- Tudom - mondtam halkan, Christopher pedig azonnal eltávolodott tőlem, mikor kinyílt a lift ajtaja és beszállt mellénk két fehér köpenyes orvos. Megköszörülte torkát, elengedte kezeimet és zsebre tette sajátját.

Hihetetlen.

Hihetetlen, hogy ennyi év után még mindig képes levetni előttem az álcáját és visszahúzni azt, mikor esélyes, hogy rajtam kívül bárki is megláthatja anélkül.

A harmadik emeleten kiszálltunk, a folyosóra lépve pedig egyből megpillantottam az egyik szoba előtt ülni Claytont - Christopher aprót bólintott, mikor ránézett, a bátyám pedig megismételte a tettét. A méretes ablak elé álltunk, amin keresztül beláttunk a kórterembe: Freya csak ült az ágy mellett és figyelte édesanyja gyenge mosolyát. Lecsukta a szemeit, mikor az óvatosan végigsimított az arcán annak ellenére, hogy látszott: fáj minden mozdulata. A rákötött gépek mutatták gyenge szívverését, két oxigéncső pedig az orrába dugva könnyítette a légzését. Szinte látszottak az arccsontjai, annyira lefogyott, de tekintete ugyanolyan szeretetteljes volt, mikor lányára

nézett.

- Menj be, ha szeretnél - mondta Christopher nekem, én pedig legszívesebben lenyomtam volna a kilincset és leültem volna Freya mellé, de nem tehettem. Nem nekem kellett Freya mellé leülnöm.

- Rád van bent szükség - válaszoltam, Christopher pedig nem is erőlködött: bement a szobába, én pedig csak ott álltam az ablaknál és néztem, ahogyan odahúzza a húga mellé a másik széket és leül az édesanyja ágyához. Néztem Freya könnyeit, ahogyan lefolynak piros orcáján, néztem Christopher mosolyát, amivel eltakarta fájdalmát.

Clayton mellém állt, én viszont nem mozdítottam a fejem, tekintetem a kis család utolsó együtt töltött pillanatait vizslatta. Remegett a lelkem is, mikor meghallottam Adaline hangját és lecsuktam a szemem szomorúságomban.

- Milyen volt a napotok, lelkeim? - kérdezte Adaline a gyerekeitől, Christopher pedig nyelt egyet. Nem tudott válaszolni, Adaline pedig keserűen rámosolygott, felé nyújtotta azt a tenyerét, ami nem Freyáét fogta, Christopher pedig azonnal kezébe vette gyenge ujjait.

Freya nem bírta tovább, könnyei patakként folytak le az álláról, hangosan zokogott, ordított a bánatától, mígnem már öklendezett a sírástól és mígnem Christopher inkább elfordult. Végigszántotta tenyerével arcát, mintha le akarta volna marni a bőrt magáról, Freya pedig csak sírt, sírt és sírt, Adaline kezére dőlt és rázkódott az egész aprócska teste.

- Anya, ne hagyj itt, kérlek, kérlek, kérlek! - kiabálta zokogva újra és újra, elmondta ezerszer, mennyire szereti őt és bocsánatot kért minden gyermeki bűnéért, amit anyja ellenére vétett. Adaline takarójába temette piros arcát, de nem maradt csendben, görcsösen szorította az ujjait és csak azt ismételgette, mennyire nem akarja, hogy itt hagyja őt.

- Minden rendben, szívem, tudod, hogy mindig veled leszek - mondta Adaline, könnyei neki is kicsordultak a szeméből, fejét csóválta szótlanul és ajkaihoz érintette lánya kézfejét, majd anyai csókot lehelt arra.

A számhoz kaptam a tenyeremet, hogy visszatartsam a sírást, remegtem

minden egyes levegővételnél és úgy éreztem, egyenesen megszakad a szívem. Adaline köhögni kezdett, csak szorította két gyermekének ujjait és hörögve szedte a levegőt - szívverése felgyorsult, a gép eszeveszetten csipogott, Christopher pedig hevesen megrázta a fejét. Rettegve húzta össze szemeit, szinte nem bírta elviselni azt a látványt, amit az anyja tárt elé, mikor arcára kiült az az iszonyú fájdalom, amit fizikálisan érzett.

- Anya, nem hiszem, hogy boldogulok nélküled - csúszott ki Christopher ajkain, én pedig hangosan elsírtam magam és próbáltam nem teljesen kiborulni és elveszteni úgy, mint Freya.

- De igen, fogsz - mondta Adaline, majd Christopher helyett is bólintott egyet. - Muszáj, szívem - tette hozzá, Christopher pedig nyelt egyet, hagyta, hogy neki is végre legördüljön az arcán egyetlen könnycsepp. Adaline egyetlen pillantásba merítette azt a végtelen mennyiségű szeretetet, amit érzett, lágyan nézte a fiát, majd ránézett mellkasán zokogó lányára. Végigjátszott elméjében minden szép emléket, mosolygott a gyerekeire és bólintott saját maga gondolatára, amit csak ő tud, hogy mi lehetett. Újra Christopherre nézett és sírt, némán sírt, miközben mosolygott rá, fejébe véste minden kis arcszegletét, hogy örökre, örökre emlékezzen, még úgy is, hogy tudta, ha nem tenné ezt, akkor is emlékezne. - Annyira büszke vagyok rád, kisfiam! - mondta elszorult hanggal, majd újra megpuszilta Freya remegő kezét. - Mindkettőtökre!

- Szeretlek - mondta Christopher, Adaline pedig visszasuttogta, hogy ő is mennyire hihetetlenül szereti őket.

A gép egyre gyorsabban csipogott, én pedig egyszerűen nem bírtam tovább, elfordultam az ablaktól. Képtelen voltam végignézni ezt a jelenetet, egyszerűen nem ment, összeszorítottam a szemeimet és szapora légzésem újra a szédület határába lökött. Hangosan felsírtam, mikor a gép hosszan besípolt, nem tudtam visszatartani az érzelmeimet és hiába tartottam tenyeremet az ajkaimon, felesleges volt. Alig kaptam levegőt, mikor megpróbáltam lenyugodni, csak jobban sírni kezdtem, és mikor Clayton elém állt, beleütközött a szemem fehér pulcsijába bújtatott mellkasába. Sietősen felnéztem rá, nemet intettem a fejemmel, és azt akartam, hogy semmit ne érezzek, semmi ne fájjon úgy, mint most ez a tragédia.

- Ez a nő, Clayton, e-ez a nő megmentette az életemet, mikor... - gyorsan próbáltam elmondani, amit szerettem volna, de nem tudtam befejezni. Mélyet sóhajtottam, de most nem hatott semmit, sírtam és nem tudtam ellene mit tenni. - m-mikor volt az a hóvihar, emlékszel arra a hóviharra?

- Emlékszem - suttogta Clayton majd gyengéden megfogta a karjaimat. Tenyeremmel akadályoztam meg, hogy megöleljen, remegtek az ujjaim, mikor hátra mutattam az ablak felé, ahol Freya még mindig krokodilkönnyeket hullatott édesanyja teste mellett.

- Be... beengedett a házába, és segített nekem, nélküle halálra fagytam volna, halálra fagytam volna, Clayton, és minden alkalommal mikor látott, felcsillant a szeme és úgy becézett, mint a gyerekeit, megmentett azon az estén, istenem - tomboltak az érzéseim, az emlékek ütötték belülről a fejemet, szétszedték, sajogtatták, Clayton pedig ellenkezésem mellett is magához húzott és ölelésbe hívott, szinte szorított erős karjaival, én viszont nem tudtam reagálni, kezeim mellkasunk között pihent és azt hittem, hogy nem bírom ki azt a fájdalmat, amit érzek. Mondtam neki, hogy köszönöm? Mondtam vajon neki? És azt, hogy hálás vagyok? Istenem, tudja ezt? - Annyi mindennel tartoztam neki, Clayton, annyi mindennel! Az egész életemmel! - engedtem a bátyámnak és visszaöleltem, hagytam, hogy a gyász elöntse a lelkemet és hagytam, hogy teljesen kitörjön belőlem a zokogás.

Hagytam, mert tudtam, hogy a könnyeim Adalinért folynak.

[K I L E N C E D I K R É S Z]

- *Ámen.*

- Ámen – szinte érzékletlenül motyogtam a szót a tömeggel a pap után.

Áztatták a könnyek az arcomat, a hideg szél pedig csípte a bőrömet, mégis mozdulatlanul álltam és csendben néztem, ahogyan a hófehér koporsót leengedik a sötét mélységbe, ahonnan már nincs visszaút.

Christopher megfogta Freya vékonyka vállát, mikor a lány egészen közel lépett a kiásott gödörhöz és ledobta a kezében tartott virágot, hagyva azt a koporsó tetejére zuhanni. Megismételte tettét a testvére, majd szépen lassan a közeli és távoli rokonok, barátok és régmúlt munkatársak is.

Úgy szorítottam az ujjaim között a fehér rózsát, hogy tüskéi bántották a bőrt azokon – egy mozdulattal engedtem le én is az emberek után, néztem, ahogyan leesik a többi virág mellé, mint utolsó ajándékom és szeretetem záloga; mint emlékeim biztosítója, mint könnyeim fakasztója.

Egy temetés mindig lehengerlően kegyetlen: csak nézed, ahogyan rálapátolják a földet a szerettedre, próbálod felfogni a tényt, hogy soha, de soha nem fogod újra látni – vagy mégis, fogom?

Nem.

Nem hiszek Istenben. Nem hiszek a mennyországban, sem a pokolban, és nem hiszem, hogy halálunk után egyesülni tudunk az elvesztett családtagjainkkal. Nem tölti meg a remény a szívemet, hogy egyszer látni fogom még Adaline kedves mosolyát, és tudom, hogy Christopher is hasonlóan érez; azon gondolkozunk csupán, hogy elég volt-e az, amit mondtunk neki utoljára.

Elég hosszan öleltem meg? Érezte, hogy mennyire eszméletlenül örültem,

hogy az életemben volt? *Érezte vajon?*

- Christopher, én ezt nem tudom végig csinálni. Nem megy, Christopher – suttogta Freya a bátyjának, majd hátat fordított a tömegnek és elfutott attól, egészen testvére autójáig.

Christopher egyből utána fordult, de megfogtam a karját, mielőtt megindult volna felé – Freya azért sietett el innen, mert nem bír emberek között lenni. Fogalmam sincs, min mehet keresztül egy tizenkét éves, édesanyját vesztett kislány, senkinek nincs fogalma erről, sem Christophernek, sem a rokonoknak, de azt tudtam, hogy ha erőltetjük azt, hogy kommunikáljon, csak sokkal rosszabb lesz.

- Adj neki időt – mondtam halkan Christophernek, ő pedig rám nézett és bólintott egyet. Megtört tekintetét ismét a gyászos ceremóniára vezette, én pedig karjáról levezettem a kezemet a tenyerébe. Ujjaink összekulcsolódva szorították egymást, akár a szerelmeseké, mégsem bántam: azt akartam éreztetni Christopherrel, hogy nincs egyedül, hogy mindenben a segítségem adom és leszek a támasz, amire szüksége van.

Három nap telt el Adaline halála óta, három keserű nap. Teljesen kihagytam az egyetemet, csak aludni jártam vissza és a két ember, akinek elérhető voltam, Freya és Christopher Burns volt. Ignoráltam Rafaelt és mindenki mást, reménykedve, hogy Clayton ad majd nekik valamilyen elfogadható magyarázatot – kétlem, hogy a viszonyunk javult volna bármit is, nem érzem ezt, de legalább már tudom: pontosan akkor van itt nekem a bátyám, mikor szükségem van rá, de azért rettenetesen hiányzott, hogy nem beszélget velem és mai napig óriási ellentétek voltak a nézeteink között.

Az a kórházi ölelés, ennyi volt az egész és semmi több.

Mi voltunk az utolsók Christopherrel, akik maradtak a helyszínen, miután véget ért a temetés. Csak álltunk ott, nézve a sok-sok virágot, amit az emberek a sírra helyeztek, nézve az égő gyertyákat, amik csak Adalinért égtek. A szürke eget, ami vihart hirdetett, miközben éreztük bőrünkön a szél folyamatos erősödését.

- Hogy kéne... – kezdte Christopher halkan, gyengéden csóválta a fejét,

miközben égszínkék szemei megakadtak egy gyönyörű csokor nárciszon. – Hogy kéne felnevelnem egy gyereket? Hogy kéne ezt csinálnom nélküle, Nancy?

- Rendben leszel – suttogtam neki, mivel mást nem tudtam mondani. Hála az égnek, egyáltalán nem éreztem át azt, amit ő érzett, és soha nem is akarom; hiába tudom, hogy egyszer muszáj lesz. – Csak kell idő mindkettőtöknek.

- Azt sem tudom, mit tegyek – motyogta Christopher, majd kiszakította ujjait az enyéim közül, zsebébe nyúlt és elővette cigarettás dobozát. Erőszakosan húzott ki egy szálat és rakta azt ajkai közé, elfordult a sírtól, én pedig megindultam utána. Lassan lépkedtünk az autó felé, amibe Freya már régen beült. – Freya nem ment iskolába a héten, így könnyű volt. De mit csináljak később? Költöztessem végleg magamhoz, Hinsdalebe, vagy nekem kéne felmondani az iskolában és át kellene mennem Chicagóba?

- Téli szünet jön – kezdtem, Christopher pedig meggyújtotta cigarettáját. A gyújtó lángja sebesen lobbant fel, majd ugyanolyan sebesen is aludt ki, mielőtt a férfi a zsebébe süllyesztette. – Egyenlőre maradjatok Hinsdaleben, aztán majd meglátod.

- Át kéne iratnom egy hinsdale-i iskolába? Egyáltalán van ott általános iskola? – Christopher olyan témákat boncolgatott, amiket meg lehetett oldani órák alatt. Kerülte a komoly problémákat, én pedig nem szóltam bele, mert tudtam, hogy szüksége van rá. Fél felhozni az igazi gondot, mert nem tudja, hogy képes lenne-e kezelni.

- Igen, a húgom is odajár. De ezt Freyával kéne megbeszélned – intettem a hátsó ülésen ülő kislány felé, mikor a metálszürke kocsihoz értünk. Christopher ég felé fordította a tekintetét, hosszasan fújta ki a fehér füstöt és csukott szemekkel engedte azt a szürkeségbe szállni. – Nem hiszem, hogy jó ötlet kiszakítani abból a környezetből, amit már megszokott.

- Utálja azt az iskolát – mondta Christopher, majd felém fordult. Összehúztam magamon a fekete kabátomat, ahogyan a szél felerősödött, és kiszedtem a számból a hajszálakat, amiket belefújt. – Az ott lévő gyerekek értékelhetetlenül bunkók. Mi lesz, ha elkezdik bántani, amiért már nincs anyja?

- Christopher – rászóltam a férfire, mikor hozzá nem illően kezdett kétségbe esni. Arcát megfogva fordítottam teljesen magam felé, hogy biztosítsam arról, hogy baj lenne, ha most veszne el. Égszínkék szemei elvesztették a csillogást, helyét átvette a rémület és az az óriási teher, ami a vállára nehezedett. – Christopher, meg fogjátok oldani. Meg *fogjuk* oldani! – lendületesen bólintottam saját szavaimra, hogy érzékeltessem vele azok fontosságát és jelentőségét. Magammal akartam rántani, azt akartam, hogy bólogasson velem és elhiggye, hogy minden rendben lesz és ki fogjuk találni, hogy mi legyen, Christopher viszont csak gondterhelten sóhajtott, íriszeit pedig megtöltötték súlyos könnyei.

Lecsukódtak az én szemeim, mikor homlokát lassan az enyémnek döntötte – kabáton keresztül is éreztem kezeinek fogását a csípőmnél, majd ahogyan körbefogta a derekamat, arcán lévő ujjaim lecsúsztak a vállára, karjaim pedig rövidesen a nyaka köré kulcsolódtak. A hidegben álltunk, de a forróság elöntött, a szél pedig hirtelen nem is tűnt olyan hihetetlenül fagyasztónak, mint amilyennek Christopher érintése előtt érződött.

Kegyetlenül szerettem volna, hogy megcsókoljon. *Vágytam arra, hogy megcsókoljon.*

Oldalra billentettem a fejem, hogy oda férkőzzek a férfi édes ajkaihoz, akaratomon kívül lépkedtem olyan közel hozzá, hogy már a mellkasának emelkedését is éreztem, és egyenesen beleájultam parfümének tökéletes esszenciájába, arra epekedve, hogy végre tegyen valamit.

Jaj, istenem...

Csókra mozdultam, Christopher pedig abban a pillanatban levezette homlokát a vállamra, majd fülemhez hajolt, libabőrt okozva az egész testemen – sóhajtottam a be nem teljesedett kérés miatt, csak álltam a karjaiban és azt kívántam, bárcsak újra a gimiben lennénk.

- Mindkettőnk állapota igen labilis ebben a percben, Nancy Williams – suttogta, nekem pedig elnyíltak az ajkaim mély hangjának hallatára. Kirázott a hideg, de egyaltalán nem a téli időtől, hanem forró leheletétől és kezeinek fogásától. Nem tudom biztosra mondani, de mintha a nevem is tökéletesebben hangzott volna most.

- Igen, igazad van – motyogtam, miután én is a füléhez hajoltam, majd elgyengülten autójának dőltem és karom szorítása végett esetlenül utánam fordult, egyenesen a testem elé. Egyáltalán nem érdekelt, hogy labilis állapotban voltunk és a szomorú körülmények ellenére megbódított a látvány, mikor ajkaimra nézve komótosan végignyalta a sajátjait. – Annyira igazad van – annyira igaza van és én annyira nem tudtam józanul gondolkozni, te jó ég! – Christopher, úgy meg szeretnélek csókolni – a férfi halk nyögést engedett ajkaimra, mikor szavakba foglaltam a legfőbb gondolatot, ami cikázott az elmémben, kezei a kabátom alá csúsztak, magabiztosan szorítottak, miközben felső ajkunk már-már érintette egymást.

- Barátod van – ahogy megtette ezt az aprócska kijelentést, szemeim teljesen kinyitódtak és felvilágosultan néztem az övéibe. Istenem, ne!

- Rafael – suttogtam a *barátom* nevét, tenyeremet pedig úgy vettem le a férfi nyakáról, mintha írtóznék tőle. A bűntudat azonnal a szívembe mart, hogy nem is gondoltam Rafaelre és ha Christopher nem figyelmeztet, képes lettem volna megcsalni őt. Sőt, ezt Christopher és saját magam tudtára adtam a lehető legnyilvánvalóbban, borzalmas vagyok! – Te jó ég, elfelejthetjük ezt a jelenetet, ugye?

- Felejtsük – bólintott Christopher is, én pedig nyeltem egyet, mikor felfedeztem a kínos helyzetet és újra tudósítottam magammal a kabátom alatt pihenő kezeit.

Fáradt sóhajt engedett el, majd megcsóválta a fejét, mielőtt eltávolodott tőlem és inkább mellém állt a kocsinak támaszkodva. Torkát köszörülve zsebébe mélyesztette két tenyerét, én pedig a kínos helyzetet hirdetve keresztbe fontam karjaimat a mellkasom előtt. Némán figyeltük az előttünk húzódó gyászos tájat, a tragédia érzése újra belepte a környezetünket és ahogyan lenyugodtak egymás által felbolygatott érzékszerveink, a nyomottság ismét úrrá lett rajtunk.

Ismerős arc közeledése tűnt fel, egy iszonyúan ismerős arc közeledése – ijedtemben azonnal Christopherre néztem, ahogyan visszaemlékeztem arra az egyetlen találkozásra még évekkel ezelőtt, de a férfi észre sem vette a másik jöttét, gondolataiba roskadva bámulta a füves talajt.

Ó, ne, nem hiszem, hogy ebből jó dolog lesz!

- Christopher, menjünk – mondtam, ahogyan megfogtam a karját, ő pedig rám nézett és szeme sarkából észrevette azt, amit nem kellett volna.

Értetlenül fordult az apja alakja felé, és ajánlatommal ellentétben kiegyenesedve várta, hogy ideérjen hozzánk. Nyelt egyet az idegtől, halvány rózsaszín ajkait összeszorította, én pedig vészesen fogtam a karját mindkét tenyeremmel, mintha csak én lennék az, aki visszatarthatná a bajtól.

- Fiam – szólalt meg Walter, majd kezét nyújtotta Christopher felé, aki flegmán lenézett arra, majd vissza az apja szemeibe. Biztos vagyok benne, hogy mérlegelte a helyzetet, mérlegelte azt, hogy hol vagyunk és miért vagyunk itt. Mérlegelte, mennyire szerette az anyját és hogy mennyire rossz lenne, ha bepiszkolná ezt a temetést valamilyen rossz veszekedéssel.

Túlságosan tisztelte Adalinet ahhoz, hogy ne fogadja el a kézfogást.

- Mit csinálsz itt, apa? – kérdezte Christopher a férfitől, miközben az rám nézett és bólintott egyet köszönésképpen. Viszonoztam, de változatlanul csüngtem Christopher karján, majd lopva Freyára néztem a kocsi hátsóülésére. A kislány az ablaknak dőlve aludt és semmit nem észlelt a környezetéből, ami talán a legboldogabb hír ebben a napban.

- Miért nem értesítettél erről az egészről? – tárta szét bőrkabátjával fedett karjait Walter, és körülnézett a temetőben. – Christopher, miért Freya iskolájától kell megtudnom, hogy anyád meghalt?

- Anya sem szerette volna, hogy itt legyél – válaszolt teljesen őszintén Christopher, éreztem izmainak megfeszülését, ahogyan újra analizálni kezdte Walter utóbbi mondatát és még erősebben fogtam a karját. – Hogy érted, hogy Freya iskolájától tudtad meg?

- Mit gondoltál, hogy te kapod a gyámságot? – úgy kérdezte ezt Walter, mint egy költői kérdést, és tulajdonképpen az is volt. Nyilvánvaló, hogy az egyik szülő halála után a másik lesz a gyámja a tizennyolc éven aluli gyereknek és ezzel Christopher is tisztában volt, egyszerűen csak nem foglalkozott vele. – Az iskolának kötelessége volt értesítenie a gyermekvédelmi szervezetet, akik

természetesen engem értesítettek. Freyáért jöttem. És persze leróni a tiszteletemet édesanyád sírja előtt. Fájt a halálának a híre.

- Gondolom, mennyire lehengerlően megérintett – motyogta Christopher érzéketlenül, majd alvó testvére felé fordult. – Freya nem is emlékszik már rád. Kizárt, hogy elviszed innen.

- A jog engem illet. Különben is, fiatal vagy egy tizenhárom éves kis...

- *kettő* – javította ki édesapját Christopher, mielőtt az befejezhette volna a mondatot. – Tizenkettő éves – tette hozzá, arca szinte égett a dühtől és olyan erősen szorítottam a karját, hogy szerintem már a vérkeringése sem működött megfelelően. – Befejeztem ezt a beszélgetést.

- Fiam, nem hiszem, hogy érted, mit mondok – mielőtt esetlegesen az autó felé fordultunk volna, Walter újra megállított minket. Egy lépést tett felénk, Christopher pedig kihúzta magát, jelezve, hogy bármire képes. – Megértem, hogy félted a húgodat, ez a dolgod. De ígérem neked, nem lesz rossz élete! Az államon kívülre költözünk, teljesen elölről kezdjük majd. Egyébként is szüksége van erre.

- Apa, szerintem te nem érted, amit mondok – akármilyen erősen is láncoltam magamhoz a férfit, egyetlen mozdulattal kiszakította a karját az ujjaim közül és közelebb lépett az apjához. Egymásnak feszült a két ember, a düh beette magát a körülöttünk lévő fák, bokrok és sírok közé és úgy kapta fel az apát és fiút, mint egy hirtelen jött örvény. – Nem sétálhatsz be az életünkbe négy évente. Nem jöhetsz csak úgy ide, nem viheted el Freyát.

- Mondd ezt a törvénynek, fiam – Walter szinte suttogott, mert tudta, hogy ő van fölényben. Tisztában volt a jogaival, ez pedig a legnagyobb erősségét jelentette ebben a pillanatban. Provokálóan húzta fel a szemöldökét, Christopher pedig összeszorította állkapcsát ahhoz, hogy egyáltalán képes legyen koncentrálni. Eszméletlenül haragszik az apjára és mai napig nem tudom, miért. – Perbe akarod ezt vinni?

- Kérdésedben a válaszom – mondta Christopher, majd ökölbe szorította ujjait.

Elnyíltak ajkaim a félelemtől.

Színtisztán emlékeztem az utóbbi ilyen jelenetre: itt volt a szemem előtt Christopher vérben forgó tekintete, öklének lendülése és Walter véres orra. Emlékszem arra a veszekedésre, ami kialakult köztem és Christopher között, amiért leállítottam és hallom a hangját a fejemben, miközben azt ismételgeti, hogy nem volt jogom ahhoz, hogy közbeszóljak.

- Fiam, ne csinálj magadból hülyét. Tudod, milyen okok kellenek ahhoz, hogy elvegyenek egy gyereket egy apától? – tette fel Walter a kérdést, jeges pillantásai magabiztosan vizslatták Christopherét, ajkai pedig lágy mosolyra húzódtak, ahogyan tett egy lépést hátra és széttárta karjait gyereke előtt. – Nem veszekedni akarok, Christopher, csak azt tenni, amit a felsőbb hatalom diktál. Még ügyvéded sincs, ne csinálj magadból hülyét!

- Tulajdonképpen van neki – szólaltam meg, mielőtt átgondoltam volna. Nem tehettem ellene semmit, Adalinenak tett ígéretem azonnal felötlött bennem és tudtam, hogy akkor is Christopher mellé kell juttatnom Freyát, ha kényszerítenem kell anyát arra, hogy elvállalja az ügyet. Mindkét férfi felém fordult, és amilyen kérdően vizslatott Walter, pontosan úgy vizslatott Christopher is. Egy kicsi örültem is, hogy elfelejtették a nagy harcot egy másodpercre, hogy őszinte legyek, így kihasználtam a szavaim jelentőségét és próbáltam teljesen kitörölni az esetleges verekedés gondolatát legfőképpen Christopher elméjéből. – Ráadásul, ha már itt járunk, a legjobb az egész államban.

- Ki? – kérdezte Walter, én pedig apró mosolyt engedtem az arcomra kerülni, miközben a fülem mögé tűrtem hajtincseimet. Megcsóváltam a fejemet, majd Christopherre néztem, mert ő pontosan tudta, hogy kiről beszélünk.

- Az anyám – mondtam, majd egy csöppet megemeltem az államat. Sosem büszkélkedtem a szüleimmel attól függetlenül, hogy bármikor tudtam volna. A gimiben szinte mindenki tudta, hogy én és Clayton kinek a gyerekei vagyunk és az egyetemen is pontosan ez a helyzet, de egyszer sem éltünk vissza vele, sőt, mindig próbáltuk a szülő-témát kikerülni, most viszont iszonyatosan kapóra jött. – Antonette Williams.

- Találkozunk a bíróságon – köszönt el Christopher, majd fogta magát és

hátat fordított az apjának. Kinyitotta előttem az anyósülés ajtaját és szemével utasított arra, hogy ne ellenkezzek, én pedig ezúttal csodával hatásos módon hallgattam rá és helyet foglaltam az autóban, ő pedig pár másodpercen belül követett. Úgy fordította el a kulcsot, mintha üldöznék és a sebessége sem tanúsított mást. Ideges volt, rettenetesen ideges volt, de ahogyan belenézett a visszapillantó tükörbe, megakadtak pillantásai a hátsó ülésen pihenő húgán és egyből lelassította rohanó tempóját. – Megkérted az anyádat, hogy képviseljen engem?

- Még nem, de képviselni fog – jelentettem ki eltökélten, majd követtem a tekintetemmel Christopher ujjait, ahogyan feljebb tekeri a fűtést. Kérdően fordult felém egy aprócska momentumra, utána ismét az útnak szentelte a figyelmét és megállt a pirosnál, mikor a lámpához értünk. – Megígértem anyukádnak.

A kommunikációnk itt meghalt. Christopher válasza egy bólintás volt, majd gondolataiba temetkezett, csak vezetett és a kihalt utat mustrálta égszínkék szemeivel. Iszonyatosan nehéz napja volt, és akármennyire is szeretnénk szépíteni a helyzetet, iszonyatosan nehéz napjai is lesznek – hogy lehet azt feldolgozni, hogy már nem él az anyukád?

Itt nem csak Freya vesztette el az édesanyját, hanem Christopher is, és attól függetlenül, hogy minden felelősség a nyakába szakadt, még ugyanúgy gyászol és ugyanúgy ki kell találnia, hogy egyáltalán hogy fog boldogulni ebben az egész életben. A gondok kiültek az arcára vezetés közben, a pár napos borosta jelezte, mennyire megviselt volt az utóbbi napokban és én minél tovább néztem, annál jobban szökött be az emlékezetembe a pár perccel ezelőtti jelenetünk.

Elfordultam a férfitől, csukott szemmel nyugtattam magam a bűntudattól, ami az ereimben úszott Rafael miatt, mert tudtam, hogy ha Christopher nem hozza szóba, akkor ténylegesen megcsalom. *Konkrétan megcsalom, a szó szoros értelmében.*

Ez egyszerűen nem működhet így.

Napok óta Christopher társaságában vagyok és ennek a hatása is bőven meglátszik. Nem szabad megengednem ezt magamnak, én szeretem a

barátomat és a tragikus körülmények ellenére sem hanyagolhatom el, főleg úgy nem, hogy engedem előretörni a Christopher iránt táplált gyengéd érzelmeimet.

Mert igen, azok kétségtelenül voltak.

Akkor is, ha csak fellángolásként, akkor is, ha tudom, hogy már réges-rég túlléptem rajta és azon a kapcsolaton, ami volt nekünk.

- Itt lesz egy buszmegálló, kitennél ott, kérlek? – kérdeztem hirtelen, Christopher pedig rám nézett meglepődöttségében. Nem lehetek a társaságában ennyit, nem szabad, te jó ég!

- Hazaviszlek, ha gondolod – mondta Christopher, én pedig hevesen megráztam a fejemet. Egy pillanatnál sem lehetünk többet együtt.

- Nem, kérlek tegyél ki a buszmegállóban – erősködtem, a férfi pedig nem reagált rá semmit és én hálásabb voltam ezért, mint bármi másért. Leparkolt az említett buszmegálló előtt, mire én rámosolyogtam köszönetképpen. – Beszélünk még erről a perről, rendben?

- Nem kell ezt tenned, ha konfliktust fog szülni közted és édesanyád között – mondta Christopher halkabban, én pedig hátranéztem Freyára.

A kislány a lehető legbékésebben aludt az ablaknak dőlve, sötét haja épphogy arca elé hullott, fekete sála pedig eltakarta ajkait. Nagyon megmaradt bennem az a mondat, amit Christopher odavágott az apjához, miszerint Freya nem is ismeri őt, és nem is akartam elképzelni, hogy mi lenne akkor, ha tényleg hozzá kerülne. Egy jó embernek ismertem meg Waltert, egyetlen szóval nem bántott és előttem Christophert sem, mégis tudtam, hogy Freya nem élhet vele – nem élhet vele, mert Christopher nem akarja, és nem élhet vele, mert Adalinenak ez volt az utolsó kérése.

Ráveszem anyát, hogy vállalja el az ügyet. Ha belepusztulok, akkor is.

– Nem fog – válaszoltam Christophernek, közelebb hajoltam hozzá és egy puszit leheltem az arcára. Lecsuktam a szememet, mert újra eszembe jutott Rafael, mégis úgy éreztem, hogy ez szükséges; szükséges ahhoz, hogy

megmutassam neki, mennyire mellette állok. – Jó éjt, Christopher.

- Jó éjt, Nancy Williams – köszönt el tőlem hasonlóan a férfi, én pedig egy mosollyal az arcomon szálltam ki a buszmegállóba. Addig bámultam a metálszürke autót, amíg ki nem fordult a látókörömből, majd sóhajtva előhúztam a telefonomat és három nap után bekapcsoltam.

Rengeteg üzenetem és nem fogadott hívásom érkezett Rafaeltől és Mikeilától, egy párszor Charlotte is megejtett egy-két hívást, de mivel minden este visszamentem aludni a kollégiumba, ő pontosan tudja a történéseket. Az összes értesítést kitöröltem, majd megakadt a szemem a háttérképemen, amin Rafael és én csókolóztunk még tavaly Szilveszterkor egy buliban. Talán Clayton csinálhatta a képet, de az is lehet, hogy Charlotte.

Észre sem vettem, hogy mennyire megérintett a kép látványa addig, amíg a szél ki nem fújta a szememből könnyeimet. Rafael többet tett értem az elmúlt évek alatt, mint amennyit kellett volna; ha igazán belegondolunk, már akkor is sokat segített, mikor még együtt sem voltunk. Elérte, hogy újra higgyek a szerelem lenyűgöző csodáiban, elérte, hogy boldog legyek mellette és igazán nőnek érezzem magam. Végighallgatta minden egyes hisztizésemet, rengetegszer hagyta, hogy sírjak a vállán és minden hülyeségem ellenére tökéletesen elfogadott.

Én pedig nem vagyok képes mindezt feladni, mert szeretem és soha nem akarok neki rosszat okozni.

Akkor is ezen gondolkoztam, mikor felszálltam a Chicago felé menetelő buszra – sőt az egész úton ez járt a fejemben és mikor beértem az egyetem területére és felsétáltam a kollégiumi szobába, annyira kivontam magam a világból, hogy észre sem vettem, hogy Charlotte az este ellenére nincs a szobában, és ez csak akkor tűnt fel, mikor nem ugrott a karjaimba úgy, mint az elmúlt három napban, mondván, hogy mennyire aggódott értem.

Tárcsáztam a számát a mobilomon, negyedik csöngésre pedig választ is kaptam – halk zene szólt a háttérben, Charlotte pedig lelkesen köszönt nekem. Nem teljesen tudtam eldönteni, hogy részeg vagy csak jókedvű, de szívből reméltem, hogy a második, mert nem volt lelki erőm megint összeszedni valahol.

- Na heló, merre vagy? – kérdeztem barátnőmtől, miközben lerúgtam kényelmetlen magas sarkúmat és félkézzel levergődtem magamról a kabátomat. – Most értem vissza.

- Lip szobájában, át kell jönnöd! – utasított boldogan Charlotte, én pedig felsóhajtottam és ledőltem az ágyamra. Képtelen vagyok ma emberek között lenni, főleg zenét hallgatni és netalántán alkohol közelébe kerülni. – De tényleg, Nancy, tudom, hogy iszonyúan nehéz napjaid vannak, de át kell jönnöd.

- Charlotte, én csak pihenni akarok egy kicsit, az az igazság. De jó szórakozást nektek – mondtam, reménykedve, hogy békén hagy ezzel, és ha nagyon őszinte akarok lenni magammal, már azt is megbántam, hogy felhívtam.

- Nancy, tényleg tudom, de könyörgöm! Hallod, a bátyád is itt van, meg minden, kérlek – könyörgött Charlotte, én pedig nemet intettem a fejemmel annak ellenére is, hogy tudtam, ebből nem észlel semmit. Enyhén furcsálltam, hogy képes egy helyen tartózkodni Claytonnal, de úgy döntöttem, hogy majd holnap rákérdezek.

- De nem akarok inni, Charlotte, annyira nem vagyok most abban a hangulatban, te jó ég – mondtam fáradtan, gondolva a temetésre, Christopherre, Rafaelre, Freyára, anyára és az egész életem romba dőlésére.

- Nincs pia, nincs fű, nincs semmi illegális, csak gyere át kicsit, Nancy, kérlek! – erőltetett a lány, én pedig csukott szemmel nyeltem egyet.

Fáradt voltam és nyűgös, nem éreztem szükségét, hogy beszéljek bárkivel is és csak aludni szerettem volna, hogy álmomban kevésbé legyen nehéz ez az egész, amibe keveredtem, de tisztában voltam azzal, hogy mostanában mindenkit, *tényleg mindenkit* ignoráltam és a barátaim aggódnak értem, jobban, mint kellene, és egyáltalán nem érdemlik azt, hogy visszautasítsam őket.

- Jó, de csak öt percre – adtam be a derekam, majd felálltam és felhúztam a szobatársam piros mamuszát. Kinyomtam a hívást és úgy léptem ki, mint egy félkómás, mert pontosan úgy is éreztem magam. Az utóbbi napokban nagyon

maximum, az összes éjjelt összevetve sem aludtam annyit, mint amennyi egy napra az ajánlott lenne.

Áttrappoltam a másik épületbe és miután felidéztem Lip szobájának a számát, felbaktattam a második emeletre a negyvenötös számú ajtó elé. A nevetés már kihallatszott a folyosóra, hangosabb volt, mint a halkan duruzsoló zene, amelyiknek a címét meg sem tudtam állapítani.

Sóhajt.

Még egyet.

Csak öt perc.

Fáradt mosolyt varázsoltam az arcomra, úgy nyomtam le a kilincset, hogy illően köszöntsem a barátaimat és ne rontsam el a hangulatot, de mikor kinyitottam az ajtót, annyira lefagyasztott a látvány, ami velem szemben fogadott, hogy be sem tudtam lépni a küszöbön.

Habár érzékeltem mindenkit a szobában, csak a babzsákban lévő fiút néztem, nevető szemei erősen fogták a tekintetemet és akkor sem tudtam pislogni, mikor talpra állt – lemaradás nélkül követtem a pillantásait, ahogyan felegyenesedett és egyszerűen nem bírtam hova rakni ennek az embernek a jelenlétét.

Nem bírtam hova rakni Jasper jelenlétét.

- Szia, Nancy – köszönt nekem végül, és végig nézett rajtam, pont úgy, ahogyan én rajta.

Rengeteget változott – arcát borosta fedte, válla kellően kiszélesedett és a laza, tipikus rosszfiús öltözködése is egy aprócskát érettebbé alakult – egyszerű fehér pólót viselt egy annál egyszerűbb fekete farmerrel, bal csuklóján pedig karóra díszelgett. Egyedül szemei vigyorogtak még ugyanúgy, mint évekkel ezelőtt, amíg amíg az enyémek egy az egyben könnybe lábadtak, és egyáltalán nem az örömtől.

- Szia – motyogtam én is, de képtelen voltam elmozdulni az ajtótól, a kezem

még mindig a kilincsen pihent. Eszembe jutott az a konkrét jelenet, mikor a fiú megszüntette velem a kapcsolatot. Eszembe jutott, hogy kisírtam a lelkemet és csak arra vágytam, hogy beszéljek vele, és mikor felhívtam, csak annyit mondott, hogy visszahív. Azóta is hív. – Miért vagy itt?

- Bostonban előbb kezdődik a téli szünet, hazajöttünk Oliviával az ünnepekre – magyarázta Jasper, én pedig nyeltem egyet, mielőtt bólintottam. Akárhányszor hazajöttek az ünnepekre, engem sosem vett bele a látogatott személyek listájára és sosem jött el az egyetemre, egy az egyben kihagyott és nem is tudatta velem, hogy a városban van. – Ő a szüleinél van most, én meg benéztem hozzátok. Jó, igazából hozzád jöttem, csak a többiek mondták, hogy estére jössz, és vágod, megvártalak, mert addig tök jól elbeszélgettem a többiekkel, meg ilyenek – hadarta tovább, én pedig ismét nyeltem egyet, hogy leküzdjek minden felgyülemlő érzést. – Szóval, ja, a lényeg a lényeg, hogy igazából téged kerestelek.

- Miért? – kérdeztem röviden, majd a szobában lévő többi személyre néztem. Láttam Claytont, Lipet és Charlotteot, de nem tudtam igazán figyelni őket, tekintetem visszakanyarodott Jasperre és szüntelenül néztem, ahogyan a zsebében kotorászik.

Egy ugyanolyan díszes borítékot húzott elő, amilyet Charlotte, Lip és Mikeila kapott – pontosan ugyanolyat, én pedig fejemet csóváltam és nem is tudom, hogy milyen érzésre. Szemeim elé fátyol került a könnyektől, mikor felém nyújtotta a meghívóját és azon gondolkoztam, hogy elfogadjam-e.

- Személyesen akartam átadni – mondta, én pedig elvettem végül és felnyitottam a borítékot. Elolvastam a benne lévő papírra nyomtatott, kacifántos betűtípussal kifejezett esküvői meghívást, majd az azután lévő macskakaparást, ami négy évvel ezelőtt is pont így nézett ki.

“*Lennél a tanúm? Kérlek?*”

A könnycsepp a papírra esett, eláztatta azt egy aprócska pontban, mikor lecsuktam a szemeimet.

Évek.

Évek kellettek ahhoz, hogy megszokjam, hogy Jasper nincs velem.

Mai napig rosszul érintett, ha belegondoltam a helyzetünkbe, sosem kaptam meg a miértet és most, hogy a fiú szemtől szemben áll velem, jobban fáj, mint valaha. Mit tettem ellene, hogy úgy elhagyjon, ahogyan tette?

- Kivágtál az életedből egyik percről a másikra – kezdtem, miközben visszaadtam neki a meghívót –, és most azt kéred, hogy legyek a tanúd? – Jasper szemeibe néztem, arcáról lehervadt a mosoly, az enyémre pedig azzal párhuzamban került fel egy. Egy igen gúnyos, fáradt, tehetetlen mosoly, ami már csak jött és amit nem tudtam átalakítani. – Mármint, én nem haragudtam rád, Jasper, tényleg nem. De most, hogy így itt vagy előttem, én csak... – előjött bennem az összes érzés, előjött bennem az a harag, ami eddig nem volt. Felfogtam úgy, hogy ez az élet rendje, hogy az emberek eltávoldnak egymástól és azt mondogattam magamnak, hogy ez tényleg normális, de ha ez így is van, most minden keserűnek tűnt. Minden, te jó ég. Jasper ittléte, a pillantásai, minden. – Jasper, vártam, hogy visszahívj – mondtam, majd arcom sírásba torzult, ahogyan gondolatban visszamentem abba az időbe, mikor mindent idegennek éreztem és az egyetlen dolog, amire szükségem lett volna, az ő. – Vártam órákig, napokig, hetekig! Hetekig! Egy rohadt visszahívásra – kitört belőlem a sírás és akár egy kisgyerek, szemem elé raktam a kezeimet és tenyerembe eresztettem könnyeimet.

Akkor, négy évvel ezelőtt, biztos voltam benne, hogy nem élem túl azt a lelki fájdalmat, amit tapasztaltam – biztos voltam benne, hogy belehalok és úgy éreztem, hogy semmi nem fog meggyógyítani. Anyával egy szót sem beszéltem, Claytont nem akartam elszomorítani és hagytam, hogy élje Charlottetal a szerelmes kis életét, Mikeilánál pedig még mindig úgy éreztem, hogy kicsit új ez a Christopheres dolog annak ellenére, hogy nem is volt aktuális. Miután az egész nyarat velem töltötte, Skypeon és telefonon maradt velem Jasper, rengeteget beszéltünk random kis semmiségekről és éjféli igéreteket tettünk, hogy örökre tartani fogjuk a kapcsolatot. Abban a pillanatban, abban a szent pillanatban mikor egyszer utoljára felhívtam, egyenesen bőgtem – mégis, annyi időt sem adott, hogy beleszóljak a telefonba.

- Nancy, kérlek... – Jasper lágy hangon szólt, de fejemet csóválva állítottam le, majd mély levegőket véve próbáltam leállítani a zokogásomat. Kezeimbe

sóhajtottam, mélyeket lélegeztem és nem gondoltam azokra a rossz dolgokra, amik a múltban történtek velem.

Nem eshetek szét.

- Nagyon-nagyon sok boldogságot kívánok neked Jasper, de más tanút kell keresned – mondtam, majd kisétáltam a szobából.

Hogy helyesen tettem-e? Nem tudom, de hirtelen annyi behatás érte az életemet, amit egyszerűen képtelen voltam kezelni. Szükségem volt egy menedékre, egyetlen menedékre, ahol biztonságban érezhettem magam, egy helyre, ami visszaadja azt az idillt és harmóniát, amit az évek alatt megteremtettem magamnak. Visszamentem a szobámba, magamra húztam a cipőmet és a kabátomat és elhagytam az iskola utcáját – huszonöt, talán harminc percen keresztül is sétáltam, a sötét éj nagy lehülést hozott magával és mire Rafael panelja elé értem, már a szám is lilára fagyott.

Kopogás nélkül benyitottam az ajtaján és a fiú szobájába léptem. Igaz, még csak tizenegy volt, ő már az ágyában aludt, én pedig halványan elmosolyodtam és kivettem a kezéből az ecsetet, majd az asztalra raktam az ágyra hullott papírokat. Lehúztam a cipőt, halkan levetkőztem és magamra húztam az egyik kényelmes pólóját, lekapcsoltam a villanyt, aztán bebújtam mellé és magunkra húztam a barna takaróját.

Mozogni kezdett, mikor a vállára feküdtem és átkaroltam a mellkasát, barna szemeit hunyorítva vezette rám és nevemen szólítva döbbent meg, mikor tudósította magával, hogy én vagyok mellette.

- Hogy hogy itt vagy? Baj van? – kérdezte rekedtes hangon, majd az éjjeli lámpa kapcsolójához nyúlt, én viszont elkaptam a kezét, mielőtt fényt csinált volna és összekulcsoltam az ujjainkat. – Mondta a bátyád, hogy meghalt egy barátod anyuja. Hogy érzed magad, szeretnél beszélni róla?

- Majd reggel beszélünk, aludj vissza – suttogtam, majd adtam a szájára egy puszit, arcát cirógatva néztem mogyoróbarna íriszeibe és akármennyire is álmos volt, újra megcsókoltam, ezúttal úgy igazán rendesen.

- Erre ébredni éjjel azért nem semmi – motyogta, én pedig nevettem és újra

elhelyezkedtem a vállán. Lecsuktam a szemem, mikor összekulcsolt kezeinket az ajkaihoz emelte és csókot hintett a kézfejemre, szívem lassan megnyugodott és a kiegyensúlyozottság újra ellazította a testrészeimet. – Hiányoztál.

- Szeretlek, Rafael – mondtam a fiúnak, ő pedig karját körém fonta és erősen magához szorított.

Nekem pedig semmi másra nem volt szükségem, csakis kizárólag erre.

[T I Z E D I K R É S Z]

Sziasztok!❤

Először is, köszönöm szépen, hogy ennyire türelmesek vagytok és iszonyatosan aranyos tett tőletek, hogy folyamatosan érdeklődtök a vizsgámról – nagyon jól esik!

Másodszor pedig, tegnap már ki akartam rakni a részt, de sajnos nem engedett be a Wattpad:/

Kellemes ünnepeket szeretnék nektek kívánni, és jó olvasást!

Köszönöm, hogy vártatok rám és az új fejezetre.❤

- Nem igazán érzem azt, hogy be szeretnék menni – hisztiztem Rafaelnek, mikor megláttam a hátam mögött a tükörben, majd felvittem a szájfényt az ajkaimra. – Mármint, kihagytam az egész hetet. Nem mindegy, ha ezt a napot is kihagyom?

- Olyan vagy, mint egy rossz gimis a dolgozat napján – mondta ki a hasonlatot Rafael mosolyogva, majd igazán közel lépett és átkarolta a derekamat. Sóhajtva dőltem neki, hagytam, hogy a vállamra hajtsa fejét és fáradtan rámosolyogtam a tükörből. Csak néztem magunkat, néztem az én nyúzott fekete farmeromat és az abba tűrt fehér pólómat, amiket megtaláltam Rafaelnél, és néztem a fiú fekete pólóját és kidolgozott karjait, ahogyan erősen körém csavarodnak. – Olyan szép vagy.

- Úgy nézek ki, mint egy halott – reagáltam gyorsan a bókra, és biztos voltam benne, hogy egyáltalán nem túloztam. A szemeim alatt karikák húzódtak, fehér voltam, mint a fal és a világ összes gondja kicsücsült az arcomra.

Nagyon fáradt voltam, és még mindig gyászoltam.

- Dehogy is. A leggyönyörűbb ember vagy a világon – suttogta a fülembe a barátom, én pedig nevetve forgattam a szemeimet, majd lecsuktam őket és belemerültem az egész ölelésbe. Fejemet oldalra billentettem, hogy jobban érezzem a fiú leheletét, ő pedig puszikat adott a nyakam vonalára, forró, szeretetteljes puszikat, amik nyugalmat varázsoltak a lelkemnek. – Szeretlek.

- Én is szeretlek – motyogtam vissza, és lassan felnyitottam a pilláimat. Tökéletesek voltunk, tökéletesek voltunk együtt. Tökéletes volt az a kép, ami a szemem elé tárult. Kizökkentett abból a drámából, ami az elmúlt napokban emésztett, az édes érintések elfedtették velem a szörnyűségeket, a veszekedéseket és azokat a dolgokat, amiket nem tudok megoldani. Biztonságban éreztem Rafael mellett magam, a lehető legnagyobb biztonságban. – Rafael – szólítottam nevén a fiút, ő pedig a tükör segítségével rám nézett.

Könnybe lábadtak a szemeim, mikor arra gondoltam, mennyire utálok az egyetemen lenni Clayton mellett és mennyire nem tudom kezelni azt, hogy nem vagyunk jóban, vagy hogy mennyire sok az anyag mostanában, amit veszünk az előadásokon és hogy milyen félelem csücsül bennem, hogy Jasper bármikor felbukkanhat ott. Féltem visszamenni az egyetemre.

- Nancy, mi a baj? – aggódott Rafael, majd óvatosan magával szembe fordított. Csokoládéra emlékeztető gyönyörű szemei ijedten vizslatták az én zöldjeimet, két tenyerével közrefogta az arcomat és várta a magyarázatomat a hirtelen jött szomorúságomra. – Tudod, hogy nekem elmondhatsz bármit.

Bólintottam, majd megöleltem a fiút, a lehető legerősebben szorítottam magamhoz és megnyugtatott az érzés, mikor visszaölelt. El akartam tűnni vele.

- Hozzád költözhetek? – kérdeztem a fülébe motyogva, még mielőtt jobban átgondolhattam volna a kérdést. A tudatalattim értelmezte helyettem a helyzetet, hogy ahhoz, hogy rendbe rakjam az életemet és a lelki világomat, Rafael mellett kell lennem, tehát ott, ahol biztonságot érzek.

- Persze, édes – válaszolt gondolkozás nélkül, majd megsimította a hátam. A megkönnyebbülés végig futott a testemen, hiába tudtam, hogy ezt a visszajelzést fogom kapni. – Persze, akár ma beadhatod a lemondó

nyilatkozatot a dékánnak, összeszedhetjük a cuccaidat és a szünet után, mikor visszajövünk a szüleidtől, már itt leszel.

- Én nem akarok ma bemenni az egyetemre – bontakoztam ki az ölelésből, majd néztem rá a fiúra a lehető legkomolyabban. Képtelen vagyok ott lenni, tényleg. – Nem akarom nézni azt, ahogyan Clayton enyeleg azzal a lánnyal, akinek már a nevére sem emlékszem, nem akarok beülni az órákra, nem akarok Claytonnal lenni egész nap, nem akarok találkozni Jasperrel, nem akarom látni Claytont. Nem akarom.

- Úgy érzem, itt a fő probléma Clayton – váltott át pszichológusba a barátom, én pedig szememet forgatva kikerültem és a konyhába lépkedtem. Rafael egyből utánam jött, így tökéletesen látta, ahogyan kinyitom a hűtőjét és elkezdek turkálni benne. Boldogan vettem ki a maradék kínait, amit valószínűleg a sarki kajáldából rendelt tegnap, szokásához híven. – Édes, nem kerülheted a bátyádat.

- Nem kerülöm, de annyi minden történt, Rafael. Azt sem tudom, hol áll a fejem, és szükségem van egy napra, amikor nem ér semmilyen behatás – magyaráztam illatos csirkével teletömött szájjal, Rafael pedig leült velem szembe és sóhajtott egyet. Ő is érzi, mennyire összeszedetlen lettem; mármint, a megszokottnál is jobban.

- Nancy, kinek a temetésén voltál? – tette fel a kérdést a fiú, én pedig lefagytam annak hallatára és még a rágásban is megálltam. Felnéztem a kajáról a barátomra, szemeiben semmilyen esetleges gyanakvás nem volt, csupán az az aggódó pillantás, ami megtört énemet vizsgálja.

- Emlékszel arra a Szilveszterre? – kezdtem, majd letettem a villát és átsétáltam a pult másik oldalára, hogy Rafael ölébe tudjak ülni. Körülöleltem a nyakát, ő pedig derekamat és combomat szinte reflexszerűen megfogva fogadott magához. – Mikor csókolóztunk először.

– Hogy is felejthetném el? – tette fel a fiú a költői kérdést, én pedig elmosolyodtam és visszavetítettem magam elé a képet. A Bacardi és a gyros íze keveredett az ajkunkon azon a gyönyörű dombtetőn ülve, ahonnan beláttuk az egész fényekben úszó városkát. Emlékszem a rossz gondolatokra, amik magammal kapcsolatban jelentek meg bennem, hogy nem vagyok elég

jó, és arra, hogy Rafael mennyire nagyon próbálta ezeket elhessegetni, mikor tudtára adtam őket.

Emlékszem a csókra, az érintésekre, arra, ahogyan beharapta az ajkamat és arra, ahogy a fülembe búgta, mennyire kíván – pontosan úgy, ahogyan Christopher tette azon az ominózus afteren a tanári konyhában. Ennek az eseménynek a gondolata rontotta el azt az estét köztem és Rafael között és emiatt szálltam ki az autóból.

- Mikor elfutottam tőled, kezdődött az a borzalmas hóvihar, emlékszel? – szinte suttogva kérdeztem, mert mai napig hatalmas trauma volt az a hóvihar. Rafael bólintott, én pedig saját magamnak megismételtem ezt a tettet és sóhajtottam. Ahogyan ellökött a szél és felálltam, nem láttam semmit, nem tudtam, hogy milyen irányban állok, hogy mik vannak körülöttem, sőt, az italtól még azt is megkérdőjeleztem, hogy állok egyáltalán, vagy még fekszem az eséstől. Borzalmas volt. – Bekopogtam egy házba, hogy ne legyek kint. Egy Adaline nevezetű hölgy fogadott be, bekötözte a karomat, amit egy esésnél szereztem, adott gyógyszert és megnyugtatott. Elszállásolt egy estére és adott enni, és ha azután a nap után bármikor is összefutottunk, úgy fogadott, mintha a lánya lennék.

- Az ő temetésén voltál – rakta össze Rafael a darabkákat, én pedig bólintottam és összeszorítottam az ajkaimat, hogy könnyeim ne szökjenek ki a szemeimből. – Megmentette az életedet.

- Rákos volt – mondtam, Rafael pedig a legnagyobb figyelmét adta nekem. Hallgatott, mert tudni akarta, hogy érzem magam és segítségét akarta nyújtani mindenben. Én pedig iszonyúan hálás voltam neki. – Négy éve nem láttam. Nála voltam azon a pénteken vacsorázni, mert... – emlékeztem, mit mondtam Rafaelnek. Azt mondtam neki, hogy egy volt tanáromnál fogok vacsorázni, akivel a galérián találkoztam. Nem akartam elmondani neki, hogy ki is ez a tanár, most viszont teljesen úgy voltam vele, hogy tiszta vizet öntök a pohárba. Össze fogunk költözni, és nem akarom, hogy titkom legyen előtte. – Emlékszel arra a férfire, akivel beszéltem a galérián?

- A gimis tanárodra? Persze – válaszolt egyből, én pedig nyeltem egyet és a barátom összezavarodott tekintetét fürkésztem.

Soha nem hozódtak még fel exek köztünk. Illetve, ez nem igaz, mesélt már a kapcsolatairól és talán volt pár lány, akinek utána is néztem, én viszont nem meséltem neki Christopherről. Megemlítettem neki Asht, a tizenöt éves énem szerelmét, akit anya nem engedélyezett, de Christophert még fel sem hoztam.

Hogy hozhattam volna már fel? Minden emlékünket jó mélyre ástam a fejemben, vele együtt. Nem hozhattam fel senkinek.

- Christophernek hívják – kezdtem, majd vettem egy mély levegőt. Hogy vezessem egyáltalán be? Be kell ezt vezetni? – Szóval, ő Adaline fia. Ezért hívott vacsorázni, hogy lássam az édesanyját – mondtam, Rafael pedig lassan bólintott, hogy érti. Újra nyeltem egyet, a félelemtől folyamatosan rázott a hideg és úgy dobogott a szívem, mint egy őrültnek. – És, nos, régen együtt voltam vele.

Az ajkaimat rágtam, mikor Rafael pillantásaiban láttam azt a zakatolást, amit az agyacskája művelt attól a momentumtól kezdve, hogy kiejtettem az *együtt voltam vele* mondatot.

- De a tanárod volt – reagált, én pedig bólintással helyeseltem. Leesett neki a helyzet, szájtátva dolgozta fel a kijelentésemet és láthatóan meglepte minden, amire sikerült neki rájönnie. – Ó... – mondta, majd combomon lévő keze felcsúszott az oldalamra a másik kezéhez. – És vele voltál az elmúlt három napban? *Kettesben*?

- Nem, ott volt a húga is – próbáltam menteni a menthetőt, de Rafael szemei féltékenységben úsztak, teljesen érhető módon. A lehető legmegértőbb ember volt, de ha valaki kijelenti a párjának, hogy az exével volt több napon keresztül, valószínűleg a párja egy aprócskát féltékeny lesz. – Rafael, mielőtt...

- Oké, vezess át ezen az egészen – kezdte Rafael, én pedig sóhajtottam, és figyeltem, ahogyan egyik tenyerét levezeti az oldalamról és helyette a pultra ejti a könyökét. – Összejöttél a tanároddal, együtt voltatok x ideig és szakítottatok, mert...?

- Mert anya így akarta – fejeztem be a mondatát, Rafael szemeinek csillogása pedig kezdték a kétségbeesést tükrözni. – Azt mondta, hogy ha nem szakítok

vele, börtönbe küldi, így minden szó nélkül elhagytam.

- Szóval nem azért szakítottatok, mert ti akartatok szakítani – jelentette ki saját magának Rafael, én pedig meg is értettem, hogy mitől fél. A föld alá kívántam magam.

- Rafael, ez négy éve volt, téged szeretlek! – mondtam a fiú szemébe nézve, majd nyomatékosításként két kezembe fogtam az arcát. – Most akarok hozzád költözni! Az, hogy Christopher megjelent az életemben ismét, nem jelenti azt, hogy ott folytatjuk, ahol abba kellett hagynunk.

- Vannak még iránta érzéseid? – kérdezte, engem pedig úgy meglepett, hogy hirtelen válaszolni sem tudtam.

Nehéz kérdés az, hogy vannak-e iránta érzéseim, tekintve, hogy nem azért váltunk el, mert nem voltak; nem azért hagytam el, mert nem szerettem és mert megbántott, és évekig úgy éreztem, hogy őt és csakis őt fogom szeretni mindig. Mikor összejöttem Rafaellel, ez a gondolat szépen-lassan elhalványult, elfelejtettem azt, hogy egyáltalán volt egy vele töltött szakasz az életemben és nem számítottam arra, hogy újra megjelenik.

- Oké, figyelj, édes, szerintem én most elindulok az egyetemre – Rafael láthatóan dühös lett, óvatosan felállított az öléből és a fogashoz lépkedett.

Megijedtem a reakciójától, féltem, hogy ez mennyire lesz hatással a kapcsolatunkra és annyira rossz érzés kerített hatalmába, hogy egyszerűen nem akartam hagyni, hogy most különváljunk.

Jaj, te jó ég!

- Én is megyek – mondtam gyorsan, majd a fogas mellé futottam Rafaelhez és a nyakába akasztott sál két végét megfogva közelebb húztam magamhoz. – Rafael, szeretlek. Téged szeretlek és teljesen mindegy, hogy vannak-e esetleges érzelmeim Christopher iránt, vagy sem, mert veled akarok lenni és soha nem hagynálak el érte – hadartam, majd megcsókoltam a fiút és a sálat elengedve a nyaka köré kulcsoltam a karjaimat. Hevesen csókoltam, hogy érezze azt, amit iránta érzek és ne azon gondolkozzon, hogy más iránt mit érzek. – Nem akarod már, hogy hozzád költözzek?

- Édes, nem erről van szó – intett a fejével Rafael, majd derekamra vezette két tenyerét és fáradtan rám nézett. – Most jelentetted be, hogy együtt voltál a tanároddal, aki ismét jelen van az életedben. Ez egy kicsit olyan feldolgozandó téma, nem gondolod?

- De igen, csak nem akarom, hogy eltávolodjunk – mondtam gyorsan, Rafael pedig halvány mosolyt varázsolt az arcára és gyengéd csókot adott az ajkaimra.

- Nancy, szeretlek – vallott, én pedig mosolyogtam, mert megadta a választ.

És tulajdonképpen csak ennyi volt: *Nancy, szeretlek.*

Ezzel azt mondta, hogy nem foglak elhagyni, nem fogunk eltávolodni és imádnám, ha hozzám költöznél – de akármennyire is hiányzott az elmúlt három napban az együtt töltött idő, kell még egy, hogy ezt feldolgozzam.

- Rendben, menjünk az egyetemre – egyeztem bele halkan, majd mindketten felöltöltöztünk és elkocsikáztunk az egyetemre, ahol külön váltak útjaink.

Késve értem be a jogkommunikációra, elmotyogtam a professzornak egy bocsánatot, de ő kezét kinyújtva megállított és ott kenyszerültem maradni előtte. Felnéztem a nagy tömegű hallgatóságra és egyből elkapott a lámpaláz, és azon gondolkoztam, hogy vajon feltűnő lenne-e, ha most kisétálnék.

- Maradj itt, Williams – mondta, én pedig bólintottam egyet és néztem, ahogyan az idősebb férfi a többiek felé fordul, majd rámutat a bátyámra. Ó, ne, ez nem lesz jó. – A másik Williams! Gyere ide!

Clayton lebaktatott a hosszú lépcsőn és megállt előttem, kezeit zsebre rakva nézett a profra, aki egyébként egy végtelenül édes embernek, de mindig szeret interaktívan társalogni velünk, amit mi nem annyira szívlelünk. Néha összekeveri a neveket, és szerintem azért szólít minket is a vezetéknevünkön, mert elfelejtette a keresztneveinket és csupán anya híre miatt tudja, hogy hogyan szólítson minket.

- Na most, kérem szépen, drága ügyvédjelöltjeim, az egyik legfontosabb eleme a szakmának a kommunikáció. Írásbeli és szóbeli kommunikáció

nélkül nem létezne jog, nem léteznénk mi sem – vezette be a történetet a professzor, mint minden egyes órán, majd ránk nézett. – Ti ketten! Édesanyátok talán a legjobb tanítványom volt itt. Clayton, mit próbálsz elrejteni előle, mikor nem akarod megosztani vele, hogy kivel és milyen illegális helyen töltötted az éjszakát?

- Az arckifejezésemet – válaszolt gondolkozás nélkül Clayton, miközben pár gyerek halkan felnevetett a professzor úr hozta példára. Egyébként meglepett, hogy tudja, hogy hívják Claytont, tényleg. – Tud mindent az arckifejezésemből.

- Pontosan, egy ügyvédnek tudni is kell mindent az arckifejezésből, tudnia kell, hogy az alanya asszertív, szubmisszív vagy agresszív abban a pillanatban, illetve a beszéde milyen reakciókat vált ki az esküdtbíróságból és a másik félből – magyarázta a férfi, majd beállt közénk, hol rám nézett, hol pedig Claytonra. Miért kellett bejönnöm? – Na most, a metakommunikáció többet árul el, mint ezer szó. Azt akarom, hogy fejtsétek meg egymást! Írjátok le egymás testbeszédét, tárjátok fel, mit érez most a másik!

- Nos, Clayton ebben a pillanatban egyertelműen asszertív – kezdtem, ahogyan végig néztem a bátyámon. Tulajdonképpen Clayton mindig asszertív: magabiztos, tudja, mit szeretne és mer véleményt formálni anélkül, hogy agressziót, tehát túlzott erőlködést, vagy szubmissziót, azaz félelmet éreznénk a kisugárzásában.

- Meséld el, miért! – parancsolt rám a professzor, én pedig sóhajtottam egyet. Semmi kedvem nem volt elemezgetni a bátyámat.

- Nem lelhető fel feszengés, a testtartása kiegyensúlyozott, a mimikája nyugodt – írtam le Claytont, majd smaragdzöld szemeibe néztem. Pontosan tudta, hogy igazam volt és ha akarnám, tökéletesen le tudnám írni azt is, hogy mire gondol. – A tekintete magabiztos, kizökkenthetetlen.

- Ezzel ellenben Nancyből árad az agresszivitás – szólalt meg Clayton, én pedig összehúztam a szemeimet értetlenségemben, mert egyáltalán nem éreztem idegesen magam. – A testtartása egyenes és feszélyezett, a tekintete szakadatlan és intenzív, egyértelműen burkolt agresszió.

- Ez nem is igaz...

- A hangerő fenyegetően halk, és miközben ezt mondom, szinte érzem a feszültséget, amit az hoz fel benne, hogy szakaszosan felismeri saját maga rejtett jellemzőit, ami ebben a pillanatban illik rá – vágott a szavamba Clayton, én pedig nyeltem egyet és próbáltam erősen eltemetni azt a gondolatot, hogy letöröljem a gusztustalan mosolyt a képéről.

- Ezt Clayton pedig élvezi – néztem a professzorra egy pillanatra, pedig nem is neki mondtam. Tombolt bennem a düh, mert Clayton nem elemzett engem, hanem ismert és ezt nem tette félre. Elmondta, amit elemzés nélkül is elmondana. – Általában szeret fölényben lenni, szereti, ha tudja, hogy minden irányítás a kezében van és élvezi azt, ha képes mások érzéseivel játszadozni. Vicces, mert ezzel ellentétben nem sokszor törődik mások érzéseivel, és igaz, hogy nem csak most, hanem általánosságban is asszertív, de mivel az asszertivitása negatív értelemben fogható fel, nem feltétlenül hasznos.

- Faszság, amit most mondtál, mi az, hogy nem törődöm mások érzéseivel? Az elmúlt húsz évben csak az érzéseiddel foglalkoztam, és...

- És tessék, itt az agresszió, professzor úr – nem engedtem, hogy végig mondja Clayton, nem akartam végig hallgatni, csak végre le szerettem volna ülni a helyemre. Ideges voltam és semmi kedvem nem volt Clayton tekintetét vizsgálni, de tudtam, hogy nem fog minket elengedni a tanár. – Káromkodás, visszakérdezés és emelt hangvételű magyarázat.

- Gratulálok, provokációval kizökkentettél egy embert az asszertivitásából, remek ügyvéd lesz belőled, Nancy – reagált Clayton szarkasztikusan, én pedig ugyanúgy nevettem, pedig nem akartam. – Ki lehet rángatni az asszertivitásomból azzal, hogy azt mondod, nem törődöm veled, azta! Ez még mindig jobb kizökkentő hullám, mint a tiéd.

- Azóta vagyok kizökkentve a kibaszott asszertivitásomból, mióta átnézel rajtam! – kiakadtam, mikor úgy hozta fel Christophert, hogy meg sem említette. Elegem van abból, hogy mindig őt hozza fel, ha a mostani szétszórtságomat nézzük és teljesen elfelejti azt, hogy tulajdonképpen azóta vagyok szétszórt, amióta egy idegennek is nagyobb figyelmet ad, mint nekem. – Nahát, Clayton, tök jó, örülök, hogy neked megvan az a töretlen

asszertivitás, amit anya nevelt belénk, örülök, hogy ugyanúgy megmaradt neked az a magabiztosság, ami nálam abban a pillanatban elveszett, hogy szétszedted a kapcsolatunkat abban a nyomorult kollégiumi szobádban egyetlen mondatoddal! Örülök, hogy téged egy fikarcnyit sem hatott meg, hogy pillantások nélkül elmegyünk egymás mellett a folyosón és egy rohadt cafkával képes vagy annyira helyettesíteni, hogy még a székemet is átadnád neki a családi vacsoránál!

- Oké, gyerekek, úgy érzem, hogy itt be is fejezhetjük a...

- Örülök, hogy lefekvéskor nincs meg benned az az érzés, hogy utál a testvéred, aki az egyetlen támaszod az életben, örülök, hogy te töretlenül bulizol anélkül, hogy gondolnál rám! – a kiabálásom keveredett a könnyeimmel és nem is próbáltam leállni, Claytonnak elkerekedtek az ajkai és nagy, zöld íriszeiben megjelent a kiakadásom alkotta döbbenet. – Gyomorgörccsel jövök be ebbe a rohadt épületbe azon gondolkozva, hogy vajon most milyen lenéző pillantást fogsz nekem adni csakis azért, mert négy év után újra össze merek zavarodni az érzéseimmel kapcsolatban! Burkoltan lekurváztál annak ellenére, hogy semmit, az égvilágon semmit nem csináltam és nem is fogok, amíg én semmit nem mondtam, mikor részegen megcsaltad az öt éve veled lévő barátnődet, aki az egyik legjobb barátom!

Fújtattam egyet és kifordultam az egész teremből – nem kellett futnom, mert tudtam, hogy Clayton nem jön utánam, ugyanis túl makacs ahhoz, hogy így legyen. Zokogtam, mikor kivonultam az épületből, egyszerűen nem tudom elviselni Clayton társaságát, úgy nem, hogy nem vagyunk jóban. A kilengései ellenére tulajdonképpen pontosan ugyanolyanok vagyunk és ha meg akarjuk bántani egymást, könnyen képesek vagyunk rá. Ez pedig meg is történt elég csúnyán, és a lehető legnagyobb szégyenünkre itt állunk huszonévesen olyan haragban, hogy nem tudunk leülni egymás mellé sem.

Megpróbáltam kezelni, mikor anno összevesztem Charlottetal vagy akár Mikeilával, túlléptem azon, mikor Jasper elhagyott, tudtam élni évekig úgy, hogy anyával egy szót sem beszélek, Clayton viszont mindenkit felülmúlt; igaza van, agresszív vagyok, ami nem abban nyilvánul meg, hogy nem viselkedem nyugodtan másokkal vagy esetleg keményebben közelítek feléjük, hanem abban, hogy feszült vagyok és nem tudom, hogy pontosan hogyan kéne kiviteleznem azokat a behatásokat, amik érnek.

Mert ugyan, mid marad, ha nincs veled az, aki a legfontosabb?

Fújtatva és mélyet sóhajtva nyugtattam magam, letöröltem a könnyeimet és felnéztem arra a hatalmas létesítményre, ami maga az egyetem volt. A francba, nem is szeretek már itt lenni!

Felmentem a kollégiumi szobámba, bekapcsoltam a laptopomat és az iskola weboldaláról letöltöttem a szükséges dokumentumot, ami kell nekem a kiköltözéshez, kitöltöttem és le is adtam a dékánnak. Sürgősségi alapon kértem az elbírálást ott helyben, a pecsétet pedig egy aprócska érveléssel, hogy kedves vezetőhölgynek a kávé ivásán kívül nincs más dolga és a lehető legnemesebb egyszerűséggel képes engedélyezni a távozásomat, meg is szereztem percek alatt. Áldottam az eget, amiért lusta vagyok és szeptember óta nem voltam hajlandó hazavinni a bőröndjeimet, így könnyedén összeszedtem a ruháimat, majd mikor kicsengettek, felhívtam Rafaelt és sírva a tudtára adtam, hogy én nem akarok tovább itt maradni, nem akarok találkozni Claytonnal, zavarnak az emberek és a legjobb az lesz, ha átmegyek a kávézóba és beállok dolgozni, hiszen megígértem Martinnak, hogy heti egyszer csatlakozom hozzá.

Rafael betette a bőröndömet a kocsijába, mikor találkoztunk, majd megbizonyosodott arról, hogy nem vagyok olyan zavart, hogy esetlegesen kiessek az útra egy kocsi elé azon a másfél perces úton, ami a kávézóhoz vezet, végül pedig egy homlokomra adott puszi után visszament az egyetemre.

Mosolyogtam Martinra, mikor beléptem a picike helyiségbe, de mikor végig nézett rajtam, sóhajtott egyet, kérdés nélkül kirakott egy nagy bögrét a pultra és teleöntötte azt kávéval, pontosan úgy, mint az első és mint a második alkalommal, mikor itt jártam.

"Azt hittem, belefojtom magam a párnába, mikor ugyanaz a lány ismételten elkiabálta magát az utóbbi három percben negyedjére, és szinte széttéptem a füzetemet, amiben a szavakat nyilvánvalóan elolvasni sem tudtam a zajtól.

- *Komolyan, nem hiszem el, hogy titeket nem zavar ez – motyogtam a másik ágyon tanuló Claytonnak és annak a karján fekvő Charlottenak, de ők látszólag könnyedén képesek voltak összpontosítani a jegyzeteikre. – Nem*

bírok itt lenni.

- Mert zakatol a fejed, vegyél egy mély levegőt – mondta Clayton rám nézve, én pedig fújtatva megcsóváltam a fejemet, felültem az ágyamon és egy kusza kontyba fogtam a tincseimet. Komolyan, egyszerűbb lenne, ha levágatnám a francba. – Képzeld, egy másodikos elkérte tőlem ma számodat. Rendes srácnak tűnik, szerintem ismerkedned...

- Nem akarok ismerkedni, Clayton – vágtam a bátyám szavába, mielőtt befejezhette volna a mondatát, és reménykedtem benne, hogy nem adta meg annak a fiúnak a telefonszámomat. Felesleges lenne ismerkednem, mert tudom, hogy nem tudnék szeretni senkit. Ez kiszúrás lenne a másik féllel szemben és én sem élvezném. – Megyek, keresek valami csendes helyet.

Felvettem a kabátomat, magamra dobtam a táskámat és a fejemre hajtottam a kapucnimat, hiszen az eső kopogása még a szobába is behallatszott. Szinte felhőszakadás volt kint, így csak remélni mertem, hogy találok a közelben valami könyvtárat, ahol egy lélek sem szólal meg. Mondjuk, ha esetleg nyáron felderítem az egyetem környékét, lehet, hogy könnyebb dolgom lett volna most.

Esetlenül nyitottam ki egy Frankie's Café nevezetű kávézónak az ajtaját és rendesen megijedtem, mikor a hirtelen belépéstől az ajtó felett lévő csengő hangosan csilingelni kezdett – csodálom, hogy nem ütöttem le, de tényleg. Halkan motyogtam egy sziát a pultosnak, aki tulajdonképpen az egyetlen ember volt rajtam kívül, aki itt tartózkodott, úgyhogy leültem a legmesszebb lévő asztalhoz, ami még így is csak három méterre volt körülbelül a sráctól egyébként, majd elővettem a jegyzeteimet, kiterítettem őket magam elé és levettem a vizes kabátomat. Körül néztem a falatnyi területen, a halvány rózsaszínre festett falak még a kint üvöltő szél mellett is nyugalmat biztosítottak, a rádióból kellemesen csendes hangerővel rebegett az egyik mai sláger, a pultos fiú pedig úgy el volt foglalva a telefonjával, mintha otthon feküdne az ágyában.

Sóhajtva a füzetemre néztem, majd belemerültem a polgárjogba, aminek a jelenlegi anyaga olyan újnak tűnt, mintha ott sem lettem volna órán – fáradtan lapoztam egyet, hogy legalább átolvassam az egészet, mielőtt elkezdem bemagolni, de megakadt a szemem a lap felső sarkába firkált C

betűn.

Sírógörcs kapott el Christopher gondolatára, eszembe jutott, ahogyan cirka öt hónapja kisétáltam az egész életéből és a könnyeim lefolytak az arcomon, mikor az az eset jutott eszembe, mikor bedobott egy papírkát a szekrényembe, amin egy C betűvel jelezte személyazonosságát amellett, hogy találkozni szeretne velem a szertárban.

Zavaromban felnéztem a barna hajú fiúra, aki a pult mögött állt, hogy vajon látja-e a szenvedésemet, majd gyorsan elfordultam tőle, mikor megkaptam a választ: igen, pontosan rám nézett, mikor felé fordultam.

A következő, amire feleszméltem, egy pohárka fekete kávé volt, amit letett a füzeteim mellé, halkan megköszöntem a gőzölgő koffeint és a fülem mögé tűrtem egy vizes hajtincsemet. Kínosabb nem is lehetnék.

A következő napon is úgy döntöttem, hogy a kávézóban tanulok és hasonlóan a tegnaphoz, most is megkaptam a hasonló adagot, és mikor egy esszé elkezdésének megfelelő mondatát kutatva dúdolni kezdtem a rádióból szóló zenét, csak azt tűnt fel, hogy a fiú magasabb hangerőre tekeri nekem azt. Halvány mosolyt engedtem felé válaszul, ő pedig a pultra támaszkodva kezdeményezett beszélgetést.

- *Martin vagyok – mutatkozott be, de mielőtt én is megtehettem volna ezt, tovább folytatta –, neked pedig nagyon csúnya táskáid vannak a szemeid alatt ahhoz, hogy csak az oktatási rendszer legyen a problémád."*

- Jöttem felváltani téged – néztem Martinra, majd leültem a pult vendégek felé eső részére egy bárszékre és belekortyoltam a nekem kitett kávéba. – Menj, pihenj egyet!

- Hogy vagy? – kérdezte, én pedig szarkasztikus mosolyt varázsoltam az arcomra és felmutattam a hüvelykujjamat.

Martin nevetve csóválta a fejét, majd mikor kifejtette, hogy csak azért nem kérdezi meg, mi történt, mert sugárzik belőlem, hogy nem akarok róla beszélni, feljebb vette a rádiót és a lehető legnagyobb örömmel énekelte velem a *Drax Project - Woke up late* nevezetű számot. Pörögtem egyet az

alattam lévő bárszékkel, majd mikor Martin egy kanalat tartva az ajkai elé próbálta imitálni a férfi énekes tökéletes nézését, magával ragadott a könnyed zene és miközben felálltam és táncoltam, rájöttem, hogy igazán kellene már egy ilyen este, ahol elfelejtem a problémáimat.

Akármilyen bűn rossz is a hangom, mégis énekeltem és szénakazalra hasonlító hajamat ráztam – úgy éreztem magam, mint egy idétlen pizsamapartin, egészen addig, amíg bele nem ütköztem az ajtón belépő vevőbe és meg nem éreztem az oldalamon a kezét, amivel megakadályozta a pofára esésemet; még Martin sem vett észre és hiába okozott csilingelést az ajtó kinyitásával az idegen, a hangos zene elnyomta a jelzést.

Megilletődve fordultam hátra, és még rosszabbul éreztem magam, mikor rájöttem, hogy egyáltalán nem idegenről van szó; Jasper fogott meg hátulról, halványan mosolyogva tolt vissza egyenesbe, én pedig megköszörültem a torkomat, hogy összeszedjem magam.

- Örülök, hogy ilyen jókedvű vagy, mit ne mondjak – szólalt meg Jasper, én pedig a fülem mögé tűrtem a hajszálaimat, leültem vissza a helyemre és előhúztam a telefonomat, hogy ráírjak Rafaelre, hogy amúgy menjen a fenébe, tekintve, hogy holtbiztos vagyok abban, hogy ő küldte ide Jaspert, hogy figyeljen rám, mert aggódik értem. – Én is szeretem ezt a számot.

- Elég jó – szólalt meg Martin, mikor rájött, hogy én nem fogok megszólalni, Jasper pedig a kezét nyújtotta és bemutatkozott neki. –Martin. Izé, Nancy, akkor én élnék az ajánlatoddal és lelépnék ma hamarabb.

- De... – már majdnem hisztiztem, hogy négyig tart a munkaideje és még csak dél múlt, és ne merjen itt hagyni Jasperrel, de eszembe jutott, hogy egyedül vezeti ezt a helyet a fiú és megérdemel pár óra pihenést, mielőtt visszajönne estére. – Menj csak nyugodtan.

Öleléssel köszöntem a fiútól, a derekamra kötöttem a kötényt és a pult mögé álltam – próbáltam tudomást sem venni Jasperről még akkor is, mikor leült pontosan elém és levette fekete bőrkabátját, jelezve, hogy nem megy sehová. Összekulcsolta az ujjait a pulton, én pedig csuklóján lévő órájára néztem, de még mindig csak dél után jártunk pár perccel. Négyig vagyok itt.

Négyig.

- Kaphatnék egy lattét? – kérdezte, én pedig hátrafordultam a kávéfőző felé, hogy némán megcsináljam, amit kért. – És egy csokis fánkot. Vagy, inkább kettőt!

Elé tettem a rendelését, majd megnyitottam a telefonomon egy messengeres játékot, hogy még csak rá se kelljen néznem. Hihetetlenül haragudtam rá, és ez mindig csak akkor tűnt fel, mikor személyesen láttam. Frusztrált az, hogy egymással szemben vagyunk, csak arra tudtam gondolni, hogy miért nem hívott vissza, és ha ennyire iszonyúan elege volt belőlem, miért nem szólt. Végül, ahogy zakatolt az agyam, egyszerűen nem tudtam csendben maradni és nem megkérdezni, hogy mi a francért nem megy innen, ha négy évig képes volt ignorálni.

- Oké, most komolyan, mit keresel itt? – kérdeztem, majd erőteljesen lecsaptam a telefont a kezemből. – Nem kell itt lenned, nem tudom, mit mondott neked Rafael, de csodálatosan megleszek egyedül is, köszönöm szépen.

- Nem Rafael hívott fel, hanem a bátyád – javított ki Jasper, én pedig nyeltem egyet, mert egyébként gondolni sem mertem most arra, hogy Clayton áll emögött. Ha jóban lennénk? Simán, sőt biztosan. De most, hogy egymásra sem nézünk? Nem jutott még eszembe sem, hogy esetlegesen aggódik értem. – Eléggé nyugtalan volt, mikor megkért, hogy nézzek rád.

- Nos, rám néztél, mehetsz is – mondtam, majd hátat fordítottam neki és lecsuktam a szemeimet, mert könnyeket csalt a szemembe, hogy Clayton küldte őt ide. Meglepett, holott szinte teljesen természetes ez a tette, és az csak még jobban fáj, hogy ténylegesen olyannyira elromlottunk mi ketten, hogy nem is gondoltam rá, hogy egyáltalán érdeklem. Mert igen, abszolút az van bennem, hogy nem érdekli, mi van velem.

- Mi történt köztetek, Nancy? – kérdezte Jasper, én pedig válaszként feltekertem a rádiót, hogy megszüntessem a kommunikációt.

Nem akartam megosztani Jasperrel, mi történt. Nem akartam az érzéseimről beszélni vele, nem akarom, hogy azt higgye, hogy csak úgy beállíthat ide és

olyanná varázsolhat mindent, mint amilyen volt még gimis korunkban. Nem varázsolhat olyanná mindent.

Semmit nem varázsolhat olyanná.

Csak akkor figyeltem fel arra, hogy Jasper bejött hozzám a pult mögé, mikor megszüntette a zenék okozta zajt – a pultnak dőlve keresztbe fonta a karjait, én pedig sóhajtottam, mert képtelenségnek éreztem azt, hogy én ma tudok beszélni vele. Annyira, annyira nehéz volt a lelkem, annyira el voltam fáradva, és annyira szerettem volna egy kicsike nyugalmat, egy kicsike felhőtlen pillanatot, ahol sem Adalinera, Christopherre, sem anyára és az ügyre, sem Claytonra, Rafaelre vagy Jasperre nem kell gondolnom.

- Lépjünk innen – mondta Jasper, én pedig nyeltem egyet és nemet intettem a fejemmel, majd az órára néztem válaszul, mert megszólalni nem tudtam. Még nem járt le a munkaidőm, hála a jóságos égnek. – Szerintem a kávézó nem hal bele, ha bezársz előbb. Ha becsődöl, hidd el, nem ettől fog.

- Nem zárhatok be, ma nonstop nyitva van – érveltem, Jasper pedig megforgatta barna szemeit.

- Ezer százalék, hogy Martinnál van kulcs, amivel újra ki tudja majd nyitni – mondta, majd kilépett a pult mögül, gyorsan a kezébe kapta a szék háttámlájára terített kabátját és egy felém intézett nézés után kiment a kávézóból.

Csinálhattam volna azt, hogy nem megyek utána és elérem, hogy elmenjen teljesen egyedül hagyva engem, mégis megcsóváltam a fejem az idiótaságomra és miután megtaláltam a pótkulcsot a kávéfőző mögött és sikerült nyolcszáz év ügyetlenkedés után bezárnom, szememmel kerestem Jaspert, hogy hová tűnt.

- Haló! – szólított meg egy hófehér terepjáró ablakán kihajolva, én pedig sóhajtva beültem mellé. Négy évvel ezelőtt azt is megkérdőjeleztem volna, hogy megtanul vezetni, nemhogy egy ilyen luxusautót fog birtokolni. Végig követtem szememmel, ahogyan elfordítja a jármű kulcsát, majd óvatosan kihajt az útra. Hangja sem volt az autónak, Jasper profin végezte a dolgát és mintha szinte eltűnt volna az az összeszedetlen, órákról lógó fiú, aki

veszekedett mindig Quentin tanárnővel irodalmon. – Neked nincs jogsid?

Tulajdonképpen van. Három éve Claytonba nagyon belejött, hogy ő oktató akar lenni, így rávett, hogy jelentkezzek a jogsira, és miután sikeresen levizsgáltam hosszú hetekig ült mellettem a szánalmas tragacsa anyósülésén, magyarázva nekem, hogy mit hogyan kéne csinálnom. Hála az égnek, hamar megunta, aminek rettenetesen örültem, mert valahogyan nem volt kedvemre való ez az egész vezetés-dolog.

- De van, csak nem szeretek vezetni – válaszoltam végül, Jasper pedig összehúzta a szemeit és értetlenül megkérdezte, hogy hogy nem lehet vezetni szeretni, és igazából ez hülyeség, csak még nem vezettem normális kocsit. Ez egyébként igaz, mert Claytoné nem igazán titulálható kocsinak, mit ne mondjak. – Megkérdezhetem, hova megyünk?

- Karácsonyi ajándékokat venni – mondta a fiú, majd mikor megállt a pirosnál, felém fordult és megmagyarázta gondolatmenetét. – Úgy sem vetted még meg az ajándékokat és jövőhét kedden karácsony.

- Oké, ez igaz – egyeztem bele, elvégre tipikusan csak én lehetek az, aki négy nappal karácsony előtt még sehol sem áll és ezt konkrétan az egész világ tudja rólam. Belenéztem a táskámba, hogy nálam van-e a pénztárcám, és egyetlen pozitívumként fogtam fel az életemben, hogy igen, ezúttal nálam van, így tényleg össze tudom szedni az ajándékokat.

- Közben pedig beszélgetünk egy jót – tette hozzá Jasper, én pedig kinéztem az ablakon és csukott szemmel tudósítottam magamban, hogy ha már képes furikázni velem, muszáj lesz meghallgatom.

Jasper nyertes mosollyal közölte velem, hogy most megbeszélünk mindent és sikeresen belevitt a játékába, majd feljebb vette az autójában lévő érintőképernyős rádiót és teli torokból üvöltötte a *The Chainsmokers* és a *5 Seconds Of Summer who do you love*-ját.

Ó, ég...

A plázába érve összeszedtem pár göncöt Mikeilának, tekintve, hogy huszonkét éves ismeretségünk alatt szinte már teljesen kimerítettük az

eszményi ajándékokat, Charlottenak kiválasztottam egy vadiúj hajsütőszettet, majd a kosárra dőlve baktattam a sorok közt azon gondolkozva, hogy mit vegyek Rafaelnek. Sóhajtva fogadtam, mikor Jasper addig lökdösött, amíg mellém nem férkőzött, majd a rágóján hangosan csámcsogva fordította felém a fejét és idétlen vigyorra húzta a száját.

- Mióta vagy együtt Rafaellel? – kezdte a vallatást, én pedig majdnem rávágtam, hogy tudnád, ha nem kezdtél volna el random ignorálni.

- Két éve lesz karácsonykor – válaszoltam normálisan, majd gondterhelten masszírozni kezdtem az orrnyergemet. – Tehát a karácsony a második évfordulónk is. Komolyan, miért nem tudok jó karácsonyi ajándékokat venni?

- Mert az igazi ajándékok ingyenesek – mondta ki a lehető legnagyobb bölcsességét Jasper, én pedig szememet forgattam a klisé szövegre attól függetlenül, hogy ez teljes mértékben igaz. Már akkor tudtam, hogy valami nagyon-nagyon nem jót fog mondani, mikor a fülemhez hajolt. Istenem, hányszor ütöttem volna meg anno, mikor mindig elsuttogta nekem a piszkos kis vicceit, amikről tudta, hogy kipirosodik miattuk az arcom a könnyen zavarba hozhatóságom miatt! – Szerintem a legjobb ajándék az lenne számára, ha vennél magadnak egy új fehérneműszettet.

A vállába ütve kilöktem a fiút a privát zónámból, ő pedig nevetve tapasztalta, hogy igen, még mindig pontosan ugyanolyan könnyen paradicsom vörösre lehet színezni az orcáimat, mint tizenhét éves korunkban. Van, ami nem változik, és van, aki mindig ugyanolyan kínos ember marad.

- Te mit adsz Oliviának? – kérdeztem, hátha valami értelmes ötletet kapok, közben imádkoztam az égiekhez, hogy hagyja ki az olyan intim részeket, amik csak rájuk tartoznak.

- Feleleveníteném az első randinkat – mondta, én pedig megdermedtem a válaszra, ennek köszönhetően pedig Jasper majdnem pofára esett, ahogyan megállt a kosár is.

Vajon nekünk melyik az első randink Rafaellel? Az, mikor az első csókunk volt, vagy mikor meghívott kávézni egy téli napon?

- Ez nem is olyan hülye ötlet – dicsértem meg Jaspert, majd eldöntöttem, hogy ezt én is megvalósítom majd.

- Mit adsz a bátyádnak? – ismertem annyira Jaspert, hogy tudjam, miért hozta fel hirtelen Claytont. Nem érdekelte, hogy mit veszek neki, az érdekelte, hogy mi az az eget rengető dolog, ami miatt mi ketten ennyire szétváltunk. – Biztos vagyok benne, hogy ő is vesz neked valamit.

- Kétlem – mondtam csendben, majd Millie számára kezdtem nézelődni. Miért vegyek Claytonnak bármit is, ha arra sem képes, hogy rám nézzen? – Te mit vennél egy nyolc évesnek, aki rá van kattanva az internetes játékokra?

- Egy telefont – bökte rá a fiú, én pedig nevettem magamban, elvégre még saját magamnak sem tudok új telefont venni, nemhogy Millienek. – Claytonnak pedig mindenképpen valami olyat kellene szerintem adnod, amit csak ketten értetek. Érted, ilyen belsős poén.

- Nincs pénzem egy telefonra – csináltam úgy, mintha meg sem hallottam volna az utóbbi mondatát. – Más ajánlat?

- Beszállhatok, kifizetem teljesen, ha kell – leesett az állam, mikor Jasper úgy ajánlotta ezt fel, mintha egy tábla csokiról beszélnénk. Sejtettem már akkor, hogy nem szenved hiányt, mikor megláttam a tipp szerint körülbelül harmincezer dolláros autóját, de ez azért mégis meglepett. Tizedikben egy vodkát nem tudott venni. – Mi történt veled és Claytonnal, Nancy?

- Összevesztünk – motyogtam, és nem tettem hozzá, hogy testvéreknél megesik, mert habár egy igaz kijelentés lett volna, ránk egyáltalán nem volt jellemző és hülyeség lett volna ezt mondanom. Kezdtem nagyon-nagyon megtörni Jasper előtt, pedig nem csinált semmit; sóhajtottam és az előbbiekkel ellentétben most csak azt éreztem, hogy mennyire beszélni akarok erről a helyzetről. Szerintem bipoláris vagyok. – Elég csúnyán, az az igazság.

- Min? – kérdezte a fiú, én pedig befordultam a nasik felé és kezdésnek szépen beletettem egy nagy üveg nutellát a kosaramba. Rosszabb vagyok, mint Millie.

- Nagyon csúnya dolgokat vágtunk egymáshoz – szinte suttogtam, mintha félnék, hogy valaki meghallana, de egyáltalán nem erről volt szó: attól féltem, hogy megint elsírom magam. – Mármint, tényleg nagyon csúnya dolgokat, és nem tudom, Jasper, nem hiszem, hogy meg tudjuk már ezt beszélni.

- Ez hülyeség, Nancy, te is tudod – csak dobáltam a csipszeket a kosárba, és őszintén, szerintem Jaspernek le kellett volna állítania, mielőtt cukorbeteg leszek, de annyira el volt foglalva arcom fürkészésével, hogy szerintem észre sem vette, hogy mit csinálok. – Nincs olyan, amit ne tudnátok megbeszélni. Clayton meghalna érted, ez nem kérdés.

- Mindenki ezt mondja, mégsem látszik most meg – olyan voltam, mint egy rossz szkeptikus, aki az elmúlt huszonkét évét nem a bátyja által kapott biztonságban töltötte. Mintha megtört volna minden, ami volt, mintha megtörtek volna az eddigi kapcsolataim és mintha már semmi jót nem tudnék elhinni. – Kicsit félek, tudod?

- Tudom, de Claytonnal kapcsolatban tényleg felesleges – folytatta tovább a gondolatmenetét Jasper, majd végre elkezdte kipakolni az általam a kosárba rakott édességek egy jó részet. – Egyszerűen nincs olyan téma, ami végleges fordulatot hozna a kapcsolatotokba. Nem tudom elképzelni, hogy létezik ilyen.

- Ki kell fordulnunk az élelmiszerek sorából, mert el fogok felejteni ajándékokat venni – motyogtam, hogy ne kelljen válaszolnom, majd irányt váltottam és valamilyen módon visszakeveredtem a ruhák osztályára. – Anyának venni fogok egy új magas sarkút.

- Klisé – fikázta az ötletemet Jasper, és mivel nem kanyarodott vissza az előző témánkhoz, rájöttem, hogy annyiban hagyta a témát és engedte nekem, hogy elfelejtsük. – Vegyél neki egy irattartót.

- Az pedig unalmas – vágtam vissza, bár hogy őszinte legyek, lehet, hogy az irattartó még hasznos is lenne a munkája végett.

Végül anyának vettem egy válltáskát – döntésképes ember vagyok –, apának pedig egy asztali lámpát az irodájába, ugyanis mindig esténként dolgozik és körülbelül két éve hisztizik az elromlott lámpája miatt. Millienek nem

találtam semmit, így őt hétvégére hagytam, hátha okosabb leszek addigra.

- Mióta hordasz karkötőket? – nézett a csuklómon lévő halvány rózsaszín bőrkarkötőre Jasper, én pedig mosolyogtam a kellemes emlék és Freya gondolatára.

- Ez egy barátságkarkötő – okosítottam a fiút, miközben a kasszához léptünk. – Kaptam valakitől.

- Kitől? – hezitáltam azzal kapcsolatban, hogy válaszoljak-e a kérdésre. Ha válaszolok, belekeveredünk egy olyan témába, amiben Christopher a főszereplő, viszont ha nem mondok semmit, gyanús leszek és csak tovább fog faggatni.

Miért kell mindennek ilyen nehéznek lennie?

- Egy ismerősöm kishúgától – jelentettem ki végül, Jasper pedig összehúzott szemekkel bólintott és gyanús kifejezéssel méregetett, miközben a pultra pakoltam az összeszedett dolgokat.

- Ki az az ismerős? – kerültem Jasper pillantását. Néztem a vásárlók tömkelegét, a pultost, ahogyan behúzza az árut a gépébe, a talajt borító fehér csempét, mindent, ami megakadályozza, hogy Jasperre nézzek. Lehúztam a bankkártyámat a leolvasón, mikor meghallottam a fizetendő összeget és olyan gyorsan pakoltam a kapott zacskóba, mintha menekülnék valakitől. – Nancy, ki az az ismerős?

Úgy éreztem magam, mint a gimnáziumban, mikor kiszívott nyakkal ültem le a fiú mellé biológia órán. Ugyanolyan feszülten éreztem magam, ugyanúgy zavart Jasper pillantása és még a levegővételem mértékéből is úgy éreztem, hogy meg tud állapítani mindent.

– Innen sétálok – mondtam sietősen, majd ott hagytam Jaspert a kasszapultnál.

Még csak fél három volt, visszabuszoztam a kávézóhoz és újra kinyitottam – nem akartam senkivel kommunikálni, nem akartam senkit látni és ami még fontosabb, hogy nem akartam senkire sem gondolni.

Nem akartam, hogy Clayton és a vitánk járjon a fejemben, nem akartam, hogy Jasper újra felkavarja az elmémet a megjelenésével és nem akartam azon gondolkozni, hogy hogyan fogom előadni anyának a helyzetet, hogy elvállalja az ügyet.

És nem akartam, hogy Christopher arca és a vele töltött emlékek teljesen lebénítsák a tudatomat – a legszomorúbb, hogy minden akaratom ellenére megtörtént.

[T I Z E N E G Y E D I K R É S Z]

Sóhajtottam és beléptem anya mellé a konyhába.

Vasárnap délután jártunk, a családi vacsi után, ami – tekintve, hogy Claytonnal egymásra sem nézünk – egy vicc volt, tettetett boldogsággal és nyugodtsággal átitatva. Rafael kétségbeesetten próbált könnyíteni a helyzeten azzal, hogy folyamatosan beszélgetett apával, de egyáltalán nem járt sikerrel: feszült voltam, mert tudtam, hogy vacsi után kommunikálnom kell anyával, emellett tényleg úgy látszott, hogy a kisugárzásunk Claytonnal tökéletesen átadta kettőnk helyzetét és a környezetünket is magunkkal rántottuk.

- Anya, van egy kis időd? – álltam anyám mellé, majd sóhajtottam és magamat nyugtattam, hogy minden rendben lesz.

Mi baj lenne? Jó lesz ez!

- Persze, kicsim – válaszolt anya, majd berakta a piszkos edényeket a mosogatóba és egy konyharuhával a kezében kisietett az asztalhoz. – Hallgatlak, bár remélem, hogy azt szeretnéd megmagyarázni, hogy miért nem mentetek be szerdán az ügyvédirodába – lecsuktam a szemem és követtem anyát. El is felejtettem, hogy ezt is meg kell beszélnem vele. – Legalább szólhattatok volna, és akkor esetleg nem lepődtem volna meg, mikor felhívtak, hogy mégis hol vagytok és mikor fáradtok bemenni.

- Bocsánat, anya, csak valami közbe jött, tulajdonképpen erről szeretnék beszélni veled – mondtam, majd vettem egy mély levegőt és leültem az egyik székre. Anya egy pillantással jelezte nekem, hogy hallgat, miközben elkezdte letörölni az asztalon hagyott morzsákat. Megfogtam a kezét, hogy nekem a teljes figyelme kell most, ő pedig megértette és hatalmas komolysággal az arcán helyet foglalt a mellettem lévő széken. Istenem, hogy kéne elkezdenem? – Anya, szükségem van a segítségedre.

- Terhes vagy, igaz? – kérdezte halkan, mint aki mindent tud, én pedig

lecsuktam a szemem, hogy ne nevessem ki. – Jó, semmi gond, megoldjuk, át kell gondolni. Nyilvánvalóan fontosabb most az egyetem, emellett még nem is keltetek egybe, és...

- Anya, nem vagyok terhes – állítottam le gyorsan anyát, ő pedig bólintott egyet és habár nem akarta mutatni, igazán fellelhető volt az arcán a megkönnyebbülés. Ezek után még meglepőbb lesz neki, hogy felhozom Christophert, ezaz. – Figyelj, csütörtökön temetésen voltam.

- Te jó ég, Nancy! Mi történt? – hogy kire gondolhatott anya? Valószínűleg egy közeli barátomra az egyetemről.

Látszólag lesokkolta a hír és félt a megnevezéstől, hogy esetlegesen egy olyan ember lesz, akit ő is ismert. Annyira komolyan kezelte a témát, hogy még nem is akadt ki, hogy nem hívtam fel, hogy elmondjam neki egyből.

- Meghalt egy számomra iszonyatosan kedves nő – mondtam óvatosan, majd nyeltem egyet, mert tudom, hogy a bevezetésen múlik most minden. Őrült sebességgel vert a szívem, mert féltem, hogy sikerül-e, amit szeretnék, rázott a hideg és a gyomromat a görcs húzta egyre kisebbre. – Rákos volt.

- Kicsim, annyira sajnálom – adta részvétét anya, majd gyengéd ölelésbe húzott. Visszaöleltem, majd mikor elhúzódtam és anya szemébe néztem, mélyet sóhajtottam és belekezdtem Adaline kérésébe.

- Mielőtt meghalt, megkért engem, illetve téged valamire, ami nekem is eszméletlenül fontos, anya – jelentettem ki, anya pedig bólintva jelezte, hogy folytassam. – A kislányáról van szó, pár évvel idősebb, mint Millie. A törvény szerint az édesapjához kéne, hogy kerüljön, de Adaline nagyon nem szerette volna ezt, anya. Megkért, hogy állítsalak a fia oldalára, hogy megnyerje a pert.

- Nancy, szívem, védőügyvéd vagyok, nem családjogi ügyvéd – ismételte azokat a szavakat anya, amiket én mondtam először Adalinenak. Kérlelő pillantásokat adtam neki, hiszen tudom, hogy mivel valamilyen szinten ebben az ügyben lehetséges átmenetet képezni, meg tudja oldani, hogy legálisan Christopher oldalán álljon. – Ha ennyire fontos neked, megmozgathatok pár szálat, de ahhoz fel kell vennem a kapcsolatot az elhunyt nagyobbik

gyermekével. Tudod a nevét?

- A neve Christopher, anya – oldalra döntötte anya a fejét, ahogyan kiejtettem a számon a nevet. Össze volt zavarodva, és elméjébe teljes mértékben beúszott az a Christopher, akiről szó van: arca elkomorodott, teste megfeszült és keresztbe tett lábakkal várt egy szót, egy bármilyen hangot, ami biztosítja arról, hogy nem arról a Christopherről van szó. – Christopher Burns.

Anya lecsukta a szemét és mintha a hideg is végig futott volna a testén – az ő szemében Christopher csak egy manipulatív ember, aki négy évvel ezelőtt kihasználta a naivságomat és tönkretette az ártatlanságomat. Egy ember, aki elől megmentett és aki évekre tönkretette kettőnk kapcsolatát.

Utálta Christophert.

- Soha nem akarom még egyszer hallani ezt a nevet a szádból, Nancy – mondta, majd felállt és az étkezőből átsétált a konyhába. Követtem minden lépését és csak azt ismételgettem magamban, hogy ha az eget kell megrengetnem, akkor is elvállaltatom vele ezt az ügyet. Megígértem Adalinenak. – Négy éve el kellett felejtened azt az embert, arra sem kellene emlékezned, hogy néz ki! Egyetlen kérésére ugrasz, mint régen!

- Nem ő kért meg, hanem az édesanyja, aki a világ legtüneményesebb embere volt – érveltem, majd keresztbe vágtam a karjaimat a mellkasom előtt, anya pedig felém fordult. Tekintete méregzölden ivódott az enyéimbe, mintha ki akarná mosni az agyamat, hogy még csak Christopher gondolata se maradjon meg. – Ez nem Christopherről szól, hanem egy tizenkét éves kislányról, aki arra sem emlékszik szinte, hogy hogy néz ki az apja!

- Biztos vagyok benne, hogy jobb helyen lesz nála, mint annál az undorító embernél – mondta anya, majd közelebb lépett hozzám, hogy fenyegetőbben hangozzanak a szavak, amiket kiejt vörösre festett ajkai közül. – Figyelmeztetlek, Nancy, felejtsd el Christopher Burnst, különben...

- Különben mi, anya? Börtönbe juttatod? – rettenetesen féltem, mert tudtam, hogy ha anno tényleg volt bizonyítéka arra, hogy viszonyt folytattam vele, akkor még most is meg tudja tenni, és mivel Christopher még mindig tanári szakmában tevékenykedik, ugyanolyan törvények miatt könnyen el lehet

ítélni, főleg egy olyan befolyással rendelkező nő kíséretében, mint az anyám. – Nem érted, hogy nem róla szól? Négy év telt el azóta, hogy együtt voltunk, most készülök Rafaelhez költözni, nem érdekel Christopher már, anya. A húga érdekel, aki ordított a kórházban az anyjának, hogy ne hagyja el.

- Nem fogok segíteni annak az embernek, aki tönkre tett téged...

- Te tettél tönkre, anya! – hangosabban vágtam anyám szavába a kelleténél. Szemem sarkából megláttam Claytont, ahogyan nem zavartatva magát az ajtófélfának dől és figyelemmel kíséri a szóváltásunkat, amiből szentül állíthatom, hogy nem én fogok kijönni most rosszul. Nem engedhetem. – Nem neki kell segíteni, hanem egy gyereknek.

- Kérj meg egy családjogi ügyvédet, én nem fogok...

- Te mit csinálnál, ha egy embernek lenne egy utolsó kérése feléd? Nem marna a bűntudat, hogy nem teljesíted? – szólt közbe Clayton, anya pedig rákapta a tekintetét. Nagyon úgy tűnt, hogy az én oldalamon állt a bátyám, de inkább nem mertem semmit sem gondolni, mert túlságosan zavarosak vagyunk ahhoz, hogy ez így legyen. – Mármint, most tényleg. Kezdjük azzal, hogy nem a tizenhét éves énjével beszélsz most, hanem a huszonkét évessel. Azt csinál Nancy, amit akar, felnőtt nő és nincs többé beleszólásod, hogy kivel és mit művel – meglepett Clayton pártolása, hiszen ő teljesen az ellentettjét csinálja annak, amit most ledarált anyának. Ugyanúgy beleszól az életembe és ugyanúgy csesztet mindenért. – A másik pedig az, hogy tényleg nem arról az emberről van szó, anya. Ott voltam a kórházban, az a kislány szó szerint széttört és még jobban széttörne, ha nem egy olyan ember mellett maradhatna, akit ismer és szeret. Nem azért hozta fel neked Nancy Christophert, mert annyira kurvára beszélni szeretne veled róla, hanem mert megígérte annak a nőnek. Tisztelned kéne azért, hogy ennyire törődik ezzel az egésszel.

- Mekkora óriási egyetértés, kérem szépen – anya ugyanolyan hidegen nézett vissza rám, mint Clayton beszéde előtt, hiába láttam, hogy elgondolkozott az ötleten. Nem kőből van, ő is tudja saját magáról, hogy mennyire megérintette Freya helyzete, hiszen egy gyerek tragikus eseménysorozata mindig kivált egyfajta együttérzést a legtöbb emberben, főleg ha neked is van egy hasonló korú csemetéd. – A válaszom nem, és többet ne is zaklass ezzel.

- Anya, ne már! – anya úgy hagyott faképnél, mintha nem hallotta volna, hogy utána kiabáltam. Idegességemben meg akartam csapni valamit, esetleg földhöz vágni egy poharat, mégis csak a hajamba túrtam és majdnem kitéptem a szálakat a helyéről. A picsába!

- Nem tudja eléggé Tökmag hátterét, az a baj – mondta Clayton, majd egy jelentőségteljes pillantással, hogy ezen kéne még dolgoznom, ott hagyott a konyhában.

Vesztesen sétáltam fel a szobámba, majd ledőltem Rafael mellé az ágyra és azt kívántam, bárcsak megsemmisülne minden problémám egyetlen csettintésre. Mikeila ajtókivágása szüntette meg a gondolatmenetemet, mint minden egyes alkalommal – kiváncsi leszek, hogy majd ha anya lesz, változik-e ebben, vagy szerencsétlen gyereket is minden reggel így fogja-e kelteni, hogy húzzon el az iskolába.

- Holnap megyünk bulizni – jelentette ki köszönés nélkül a barátnőm, majd az ágyamra esett és a lábamra hajtotta a fejét. Felém nyújtotta a telefonját, én pedig a kezembe vettem és elolvastam az adott holnapi eseményt, ami Hinsdaleben lesz tartandó. Egy karácsonyi buliról van szó egy olyan méretű bárban, ami olyan óriási, hogy még bemenni sem mertem eddig. – Ezt a bulit nyár óta szervezik, Hinsdale fele ott lesz.

- Jó, menjünk – egyeztem bele egyszerűen, majd felnéztem Rafaelre, hogy ő is belemegy-e, elvégre nem igazán volt tervem szerencsétlent itt hagyni anyáékkal. – Mármint, menjünk?

- Mehetünk, persze – mondta, én pedig visszaadtam a telefont Mikeilának. Őszintén, semmi másra nem vágytam jobban, mint egy problémamentes estére. – Charlotteot is hozni akarjátok?

- Persze, hogy a fenébe ne! – reagált gyorsan Mikeila, majd kellően ledöbbent a kérdésre. Miért is érdekli Rafaelt az, hogy Charlotte jön-e? Valószínűleg Mikeilának hamarabb leesett, mint nekem, mert eltűnt az izgatottság az arcáról és még a mosolya is lehervadt. – Jaj, ne, ne már!

- Ezer százalék, hogy ő is jön, még novemberben beszélte – mondta Rafael, nekem pedig tisztázódott, hogy Claytonról van szó. Ó... – De nem hiszem,

hogy gáz lesz, csak nem szabad őket közel engedni egymáshoz és akkor nem lesz dráma.

- Charlotte nem is biztos, hogy jönni fog, egyébként. Mármint, a múltkori kilengése után... – tévedtem.

Másnap este mindhárman a szobámban készülődtünk és Charlotte volt az, aki a legjobban – elmondása szerint egy fikarcnyit sem fogja érdekelni Clayton jelenléte, sőt még ismerkedni is fog, hogy megmutassa neki, mennyire tovább lépett.

- Ez a buli jó lesz, nem fogja elrontani semmi – mondta, miközben a szekrényemre akasztott tükör előtt állva adott még egy pillantást tűzpiros ajkainak. Egy mozdulattal eltüntette a hajgumit gyönyörű, derékig érő tincseiből és hagyta azokat a vállára és hátára terülni.

- Meg fogok fagyni – morogtam az orrom alatt a Mikeila által adott ruhában ülve, ami szerintem a legkihívóbb dolog, amit egész életemben viseltem.

Jó, igazából semmi különös nincs benne, egy hosszú ujjú, comb alá érő fekete darab, ami teljesen rám feszül és van egy bazinagy lyuk a hátrészénél.

- Ne hisztizz, majd fűt az alkohol – zárta le Mikeila az idő előtti kiakadásomat, majd magára kapta a kabátját és kinyitotta az ajtómat.

Pont akkor lépett ki Clayton is a saját szobájából, mint mi – megállt saját lépéseiben, mikor meglátta Charlotteot és nem is tagadta azt, ahogyan végig néz ajkaihoz hasonló színű ruhába bújtatott téstén tetőtől talpig.

Vészjelzően néztünk egymásra Mikeilával, mivel Clayton olyan volt, mint egy kanos kisfiú – úgy bámulta barátnőnket, mint egy istennőt, akire bármelyik pillanatban rámászhat, egészen addig, amíg Charlotte utánunk nem lépett a lépcsőhöz.

Kimeresztett szemekkel néztem Rafaelre, mikor leértem hozzá, ő pedig mielőtt megkérdezte volna, hogy mi a baj, észrevette Charlotteot és az utána lépkedő Claytont – ő nagyon viccesnek találta a jelenetet, mikor Clayton majdnem eltaknyolt a lépcső végén, ahogyan elfogyott a lépcsőfok, én

igazából csak szánalmasnak találtam azt, hogy ennyire rátapasztotta a szemét egykori barátnőjére.

Nem kellett volna elüldözni, kérem szépen.

A barátom felajánlotta még tegnap este, hogy majd ő lesz mindannyiunk sofőre az éjszakára teljesen józanul, így öten tömörültünk be az autójába – egy aprócskát kínos volt a helyzet Clayton és Charlotte miatt, mit ne mondjak, de annál jobban kívántuk az alkoholt, mikor a bárba értünk annak reményében, hogy elfelejtjük ezt az utat.

Clayton egyből levált tőlünk és lepacsizott a régi ismerőseivel, majd Rafaelt is útjára engedtem, elvégre az egyetemi társaikról volt szó – mi igazából tökéletesen elvoltunk a lányokkal és egy üres asztalhoz ülve vártuk, hogy egy kicsit elviselhető állapotba kerüljünk a vodka-narancs kombótól. Még csak féltizenkettő volt, a mai slágerek hódítottak, de voltam már elég buliba ahhoz, hogy tudjam: ez az egész határvonalon belüli hangulat nagyon maximum hajnali egyig marad.

- Szerintem el kéne kérned a számát – mondta Mikeila Charlottenak hirtelen, fejével a pultos srác felé mutatva, aki elég erősen szemezgetett vörös barátnőmmel.

- Nem tetszik – jelentette ki Charlotte, majd húzott még egy kortyot a vodkájából. Igazából neki senki nem tetszik, komolyan. – Ami elég gáz, mert mindjárt ideér Kaleb is, és akkor mindkettőtöknek itt lesz a pasija, csak nekem nem. Mivel nekem nincs.

- Tulajdonképpen lehetne, de válogatós vagy – mondta Mikeila a nyilvánvalót, majd mintha végszó lenne, megpillantotta barátját az ajtón belépni és egy hatalmas mosollyal az arcán a fiú elé szökdécselt és csókkal köszöntötte.

- Nem is vagyok válogatós – hisztizett Charlotte, szemei pedig szépen-lassan Clayton felé vándoroltak, aki egy elég alulöltözött lánykát fűzött a lehető legnagyobb sikerrel. – Mármint, a bátyád után ki nem válogatós?

- Kezdesz berúgni, ez egy remek hír – állapítottam meg egyből, mikor

burkolt dicséretet tett a bátyám kinézetére, majd sóhajtottam, mikor az említett szerencsétlen a társasága ellenére is felénk pillantott. Miért én maradok mindig Charlottetal? – Na jó, ez így nem mehet tovább, el fogunk vegyülni a tömegben.

Megfogtam Charlotte kezét és a pulthoz vezetve kikértem két pohárka tequilát citrommal és sóval, és egyszerre lehúztuk azt a hagyományokat követve – egyből megszédültem az erős italra és az egyre csak növekvő emberegyveleg közepébe vittem a barátnőmet. Hamar magával ragadta a többiektől ráragadt jókedv, és mikor egy szőke srác meghívta egy italra, boldogan mondott igent.

Pontosan abban a percben nyúlt valaki a derekamhoz hátulról – megnyugodtam, ahogyan meghallottam Rafael hangját a fülemnél és felé fordulva kezdtem vele a zene ütemére ringatózni. Hamar a csókjába húzott, én pedig boldogan viszonoztam és átkarolva hagytam magam elveszni az egész világban.

Hogy mikor, nem tudom pontosan, de Mikeila húzott el a barátomtól egy újabb tequila-shotra, majd egy újabbra és még egy pohárka koktélra is – kellően jól éreztem magam és haladtam az árral, mikor a kellemes hangulat szakaszosan átváltott észveszejtően zaklatottra: a fények cikázva váltakoztak másodpercenként, a dupstep fülsüketítően hatott minden emberre, mégis tökéletesen kényelemben érezték magukat. Csukott szemmel fogadtam újra Rafaelt, mikor Kaleb társaságában mellénk léptek, majd tekintetemmel kerestem Charlotteot.

- Hogy micsoda? – Mikeila álla leesett, pillantásai pedig megakadtak egy bizonyos ponton, követtem a tekintetét és hasonlóan reagáltam, mikor megláttam Charlotteot és Claytont nem csak egy helyen, de *együtt* táncolni.

Annyira sokat ittam volna, hogy már nem is látok rendesen?

Pislogtam, hátha mást látok akkor, de nem: Charlotte csukott szemekkel olvadt bele a mögötte álló bátyám karjaiba, ujjaival a fiú legnagyobb örömére túrt sötétszőke tincsei közé, miközben Clayton tenyere Charlotte csípőjén pihenve irányította annak mozgását.

- Ez nem semmi – állapította meg vigyorogva Rafael és Kaleb, én pedig még mindig fejemet ráztam, hátha kiderül, hogy itt valami tévedés van.

Nem mintha gondom lenne kettejük kapcsolatával, csupán annyi az egész, hogy ez nem lesz kapcsolat: Charlotte józanul sosem csinálná ezt és tudom, hogy holnap huszonnégy órából huszonnyolcat fog szenvedni emiatt.

Rövidesen túltettük magunkat a látványon – bár esküszöm, nagyon nehéz volt –, Mikeila elvonult Kalebbel a tömegbe, én pedig a bárszéken ültem és hagytam, hogy Rafael elém álljon. Velem ellentétben ő teljesen józan volt, de egyből kapó volt az újabb csókomra és kérlelő nyelvemnek azonnal bejutást engedett.

A fiú ajkai közé nevettem, mikor csókunk kezdett túlságosan priváttá alakulni, majd barátom fülébe súgtam, hogy a legjobb lenne, ha most távoznánk innen – sajnálatos módon ez lehetetlennek bizonyult, tekintve, hogy Rafael volt az egész bagázs sofőre, így bele kellett törődnöm egy *később* válaszba.

- Elmegyek a mosdóba, megleszel addig egyedül? – kérdezte Rafael, én pedig bólogattam és miután eltűnt a látókörömből, sóhajtva keresztbe fűztem a lábaimat és csak néztem a tömeget. Mikeilát és Kalebet már sehol sem találtam, Charlottera és Claytonra viszont tökéletesen ráláttam; eszeveszettül élvezték egymás társaságát és senki másra nem figyeltek – sóhajtva figyeltem őket és összehúzott szemekkel konstatáltam, mikor egy idegen elém állt és eltakarta a látványt.

- Miért van egyedül egy ilyen szép lány, mint te? – forgattam a szemem a nyálas szövegre és még arra sem méltattam a fiút, hogy jobban megvizsgáljam az arcát. – Táncolj velem!

- Van barátom – mondtam, majd szememmel elkezdtem Rafaelt keresni, hátha itt van már. Nem féltem, hiszen körül voltam véve ismerősökkel, mégis fenyegetve éreztem magam és egyáltalán nem tetszett az érzés.

- Amiről a barátod nem tud, nem fáj neki – hajolt hozzám közel a fiú, majd amikor ajkait a nyakamhoz érintette, elöntött a pánik és csak eltolni akartam magamtól az egész lényét.

- Hagyj békén – mondtam újra, de kezeim nem voltak elég erősek ahhoz, hogy kilökjem a személyes teremből a zaklatót, a szívem hevesen kalapált és a rettegés úgy végig vándorolt a testemen, hogy az alkohol melegsége ellenére is kirázott a hideg.

A fiú válla felett próbáltam egyetlen emberrel valamiféle szemkontaktust kialakítani, kapálóztam a lábammal, hogy megrúgjam, de leszorított és arra sem voltam képes, hogy megmozduljak – a reflex felül kerekedett rajtam és egyre kétségbeesettebben próbáltam szabadulni, mikor megéreztem a hideg ujjakat a ruhám alá bújni, torkom szakadtából üvöltöttem Clayton nevét, amit elnyelt az őrjítő zene fülsüketítő ritmusa.

Hogy végül meghallotta vagy megérezte-e azt, hogy segítséget kérek, nem lényeges, Clayton felnézett Charlotte vállából és azonnal elengedte a lány derekát – fel sem mérte rendesen a helyzetet, arca elkomorult a zakatoló fényekben és mielőtt a fiú egy érintést is végzett volna a belső combomon, akaratlanul is eltávoldott tőlem, ahogyan a bátyám egy rántással jelezte neki azt, amit én próbáltam.

- Tűnj el – szólalt meg Clayton, majd mikor az ismeretlen egy vigyorra húzta a száját, a védelmező szerepet kiegészítette az a düh, ami egy csomó súlyos következményt vetített a szemem elé.

- Tesó, nem kell komolyan venni, csak szórakoztunk, ő is ugyanúgy akarta – védekezett egyből a srác, én pedig felálltam a székről és tudat alatt is Clayton mögé álltam. Megijedtem, mikor a bátyám állkapcsa kiélesedett, ahogyan összeszorította a fogait és karját megfogva jeleztem neki, hogy jobb lenne, ha inkább mennénk innen. Egyértelműen nem volt magánal a másik és csak baj lesz abból, amit részegen kiejt a száján. – Különben is, nem nagy szám a csaj. Ha akarod, a tied lehet, fogadok, hogy a sarkon is jobbat találok.

Clayton meglendítette az öklét és olyan hirtelen ütötte meg az idegen fiút, hogy ijedtemben a szám elé kaptam a kezeimet – a bátyám egy lenéző pillantást adott a földre kerültnek, majd sarkon fordult és kezemet fogva indult meg velem kifelé. Majdnem elestem, mikor oldalról behúztak egyet Claytonnak és ahogyan egyensúlyát elvesztve rám fordult, a pultba kapaszkodva tartottam magunkat.

Tátott szájjal figyeltem, mikor Clayton az orrához nyúlva érzékelte saját vérét, majd mikor egy olyan pillantást adott nekem, ami jelzi, hogy mindjárt felrobban, hevesen rázni kezdtem a fejemet, hogy megakadályozzam azt, amit szeretne tenni.

Ne, ne, ne, ez nem lesz jó!

- Szét fogom szedni – ennyit mondott a testvérem, mielőtt lefordult rólam és visszakézből bevert egyet a fiúnak.

Megkönnyebbültem, mikor megjelent Rafael és azelőtt a fiú elé állt, mielőtt az reagált volna Clayton ütésére. Nem hallottam, mit mondott, de nagyon magyarázott, viszont mikor a másik is megformált pár szót, Rafael – mint akit leöntöttek egy vödör forró vízzel –, hozzá nem illően összeszorította ajkait és olyat ütött a fiúnak, hogy az ismételten a talajra került.

Te jó ég!

A kelleténél is jobban megijedtem, mikor a sráchoz csatlakozott pár haverja is és a homlokomat fogtam, mikor Charlotte is megjelent, megtalálva Mikeilát, a fiúkhoz lépő Kalebet és Jaspert Olivia társaságában – akik jelenlétük miatt még meglepődni sem voltam képes, annyira féltem.

A zenét is túlkiabáló szólalkozásba keveredett a két csapat, amiknek tagjai közül egyedül Jasper volt annyira eszénél, hogy a szítás helyett nyugtatni próbált – a körülöttünk lévők egy kisebb kört alkotva figyelték az eseményeket, az alkohol és a különböző szerek hatására fel sem fogták, milyen komoly ez a helyzet és mikor Rafael visszakapta azt az ütést, amit nemrég leadott, csak hangos óbégatással fogadták.

Rafael még el sem esett, fejét csóválva tűrte fel fekete ingének ujját, én pedig elé lépve kérleltem, hogy legalább ő legyen magánál Clayton helyett is és ne csináljon ennél nagyobb bajt.

- Minden rendben lesz, nyugodj meg – mondta, majd visszaállt a bátyám mellé és magából kiábrándulva káromkodott a másik banda felé.

- Állítsátok le őket, te jó ég! Jasper! – Olivia megrémülve üvöltött

vőlegényének, aki mutatóujját felmutatva jelzett nekünk anélkül, hogy felénk nézett volna.

Kétségkívül ő volt az egyetlen épelméjű a fiúk közül, és mikor egy srác közeledni kezdett a bátyám felé valami csúnya beszólás után, ő volt az, aki mellkasánál fogva hátrébb tolta az említettet és ütés nélkül is a tudtára adta, hogy le kéne állni, mielőtt mindkét félnek valamilyen komolyabb baja lesz.

Akkor vált ténylegesen komolyabbá helyzet, amikor egy másik – a fiú haverja – akkorát húzott Claytonnak, hogy ő egyenesen a mellettünk lévő pultnak esett az előzőhöz képest olyannyira durvábban, hogy az azon lévő poharak összetörve reagáltak a bátyám súlyára, a szilánkokkal súlyos sebet ejtve annak arcán.

Azonnal a testvéremhez léptem, hogy egyáltalán magánál van-e, válaszul pedig Clayton elborult tekintetével találkoztam – szinte hallottam a gondolatait és nemet intve fejemmel mondtam el neki ismét, hogy egyiket sem kéne valóra váltania, és mikor egy ép poharat magához véve a társasághoz fordult, Jasperre nézve jeleztem, hogy ennek tényleg nem lesz jó vége.

Ó, édes istenem, ha azt a poharat széttöri valamelyiknek a fején, rendőrségi ügy is lehet belőle!

- Ne, ne, ne, Clayton, könyörgöm – sírva kérleltem a bátyámat, hogy ne csináljon ennél is nagyobb hülyeséget, Rafael pedig kitisztult tekintettel nézett le a pohárra, majd vissza fel Clayton arcára.

- Clayton – észlelte Jasper is a problémát, fejét kétségbeesetten csóválta, de semmit nem ért: Clayton hatalmas erővel lendítette meg a karját, én pedig tenyeremmel takartam el elkerekedett ajkaimat. Jasper a másik feje előtt kapta el a bátyám csuklóját, majd azzal a mozdulattal a pultnak is lökte és két vállánál lefogva próbálta észhez téríteni. – Clayton, nyolc napon át tovább gyógyuló sérülést okozol neki és kibaszottul lőttek neked, vágod?! Mi a szar van veled?

Clayton lerázta magáról Jasper kezeit és megindult a másik társaság főembere felé – hála az égnek Jasper tökéletesen eszénél volt és azonnal lefogta a

bátyámat, egy mozdulatot sem bírt tenni, csupán ujját fenyegetően a srác felé emelni.

- Még egyszer, még egyszer találkozunk és meglátom, hogy ránézel a húgom árnyékára – kezdte –, csak az árnyékára, te nyomorult, és esküszöm, ketté téplek. Esküszöm.

- Oké, menjünk innen – intett Rafael, Clayton pedig erőszakosan mozdulva kiszabadult Jasper fogásából és elsőként vonult ki a bárból.

Utána futottam és magam felé fordítva néztem a sérüléseit, ami nem csak az arcán volt fellelhető: fehér pólója a vállánál pirosra festődött, azonnal felhajtottam az ujját és egy óriási vágással találtam szembe magam.

Te jó ég, a legjobb lenne a kórházba mennénk, édes istenem.

- Istenem, te suttyó – ennyit tudtam mondani, ömlött a vér a vállából, az arcából, az orrából, a szeme körül a bőr pedig mintha halványan bekékült volna. Könnyekkel teli szemekkel néztem a bátyámébba, remegett a kezem, az egész testem őt nézve és azt, hogy mennyire péppé verette magát miattam. – Ez az ember csak egy idióta volt, n-nem kellett volna ennyire fellázadnod, édes istenem, nagyon csúnyák ezek a sebek!

- Egy idióta volt, akinek adtam egy ütést, faszért kellett fitogtatni az erejét – mondta egyből Clayton, én pedig elgyengülve a mellkasára csaptam, hogy még az az egy ütés sem kellett volna. Véresek lettek az ujjaim, mikor a vállához értem, szemem elé emelve néztem a kezemet és még egyszer megütöttem, de nyilvánvalóan meg sem érezte. – Ne engem bánts!

- Akkor ki mást bántsak, te világi szerencsétlen? – kérdeztem felháborodva, könnyeim pedig azonnal kiszöktek a szemeimből, mikor tekintetem összekapcsolódott az övével. Annyira, annyira féltettem! – Mi van, ha valahogy máshogy estél volna és esetleg kiszúrja a szilánk a szemedet? Mi van, ha a nyakadba kerül egy üvegdarab és ott helyben elvérzel? – félelmemben szinte ordítottam a bátyámmal és mikor újra a mellkasára vágtam, azzal párhuzamban hajoltam rá a fejemmel és zokogva adtam ki minden érzelmet, ami azt hirdette, mennyire aggódtam érte.

Mérges voltam, kegyetlenül mérges, ideges, féltem és megkönnyebbültem a veszély eltűnésével párhuzamban, minden könnyekben jött ki – órákig képes lettem volna sírni a bátyámon, de eszembe jutottak a sebei és azonnal leültettem a közeli padra. Dadogtam a sírástól és még levegőt is alig tudtam venni, de a többiekhez fordultam és közöltem velük, hogy ez a sok vágás így nem maradhat, így miután Jasper kijelentette, hogy az autójában van elsősegély doboz és ide is hozta nekem, reszkető kezekkel kezdtem fertőtleníteni a sebeket.

- Nem akarod, hogy én csináljam? – kérdezett rá Mikeila, én pedig csupán fejemmel intettem nemet.

- Soha többet nem csinálhatsz ilyet – szűrtem a fogaim között a bátyámnak címezve, aki újra felszisszent, mikor leöntöttem a fertőtlenítőszerrel a vállát.

- De a bátyád vagyok – mondta Clayton értetlenül, én pedig a kötszert fogva sóhajtottam, tekintve, hogy ez egyáltalán nem magyarázat és ezt ő is tudja.

- Részeg vagy...

- Részegen is a bátyád vagyok – vágott a szavamba a fiú, és annak ellenére, hogy tényleg erősen ittas volt, teljesen őszintén beszélt, és akármilyen elcseszett helyzetben is voltunk, elmondhatatlanul jól esett a mondata és inkább a szemébe sem néztem, csak a gézt tekertem a karjánál újra, ötször, hatszor, hétszer és még tovább. – Nancy, ne utálj, kérlek.

- Nem foglak megutálni, mert verekedtél értem – mondtam, majd miután végeztem a vállánál, lehajoltam az arcával megegyező magasságba és lassan kivettem a szilánkot, ami még a vágásban maradt.

- Nem erről beszélek, hanem arról, hogy megbántottalak – és Clayton Williams megtört.

Megfagytam a mozdulataimban és ott, ahol voltam, öt centire az arcától, a szemébe néztem, ugyanis igen: Clayton Williams megtört, ő tört meg először kettőnk közül és attól függetlenül, hogy ezerszer makacsabb nálam, félretette a méltóságát és bocsánatot kért.

- Nem kellett volna olyan dolgokat mondanom neked és sajnálom, amiért ilyen kurva szarul bántam veled az utóbbi időben – folytatta, én pedig nyeltem egyet és miután megbizonyosodtam arról, hogy nincs semmi a sebében, újra a kezembe vettem a tiszta alkoholos fertőtlenítőt.

- Én sem vágtam szebb szavakat hozzád – sóhajtottam, majd leragasztottam az arcán keletkezett vágást és felegyenesedtem. – Én is sajnálom.

Clayton aprócska félmosolyra húzta az ajkait, majd kinyújtotta elém a kezét és kisujját felém mutatva a szemembe nézett – szemöldökét felhúzva adta be a csatabárd elásásának ötletét, én pedig csípőre vágtam a kezem és egy vigyorral reagáltam le azt.

- Csak nem hiányzom, Williams? – kérdeztem viccesen, de nem azt a szarkasztikus beszólást kaptam, amire számítottam. Nem, Clayton fáradtan engedte, hogy arcizmai elernyedjenek, nyelt egyet és fellélegezve nézett bele az övével megegyező színű szemembe.

- Nem tudom elmondani, mennyire – mondta, én pedig, miután felfogtam a mondatnak a jelentőségét, a kisujja helyett a nyakát öleltem körül, a vállára borultam és olyan erősen szorítottam, mint még senki mást ezen a világon.

Egy testvér olyan, amit nem lehet helyettesíteni – olyan, mint egy burok, ami megvéd attól a sok gondtól és gyűlölettől, amivel a világ keservesen megdob minden egyes nap, olyan, mint a legfőbb társad, a legnagyobb bizalmasod és a legjobb barátod. Az ölelése adja a legnagyobb békességet, a hiánya pedig a legkegyetlenebb fájdalmat, képtelen vagy pótolni a körülötted lévő emberekkel, a különböző szerekkel és eseményekkel, amiken részt veszel.

Clayton egyetlen erős ölelésével elérte azt, amit én hetek óta próbálok elérni: nyugalmat.

- Hát, basszátok meg, ha ezt egy órával ezelőtt zavarjátok le, Clayton nem nyomorékoskodik a védelmező-testvér énjének megmutatásával és még mindig bent lennénk a nyár óta tervezett buliban – törte meg Jasper a csodálatos pillanatot, én pedig szememet forgattam és leültem Clayton mellé a padra, majd összepakoltam az elsősegély dobozt.

- Kinek kell a buli? – intette le Jaspert a bátyám, majd végig nézett a kis társaságon, ami valahogy összeverődött a nagy balhé közepette.

- Nekem – válaszolta rajtam kívül mindenki értetlenül, Clayton pedig bűnbánó pillantásait a talajnak adta inkább.

És igen: hajnali fél kettőkor kint ültünk Hinsdale legnagyobb bárja ajtajától két méterre nyolcan a padon és a földön karácsony napján. Annyira szánalmas volt a helyzet, hogy kitört belőlem a nevetés, szinte röhögőgörcsbe estem és magammal rántottam a többit is – végül, miután Mikeila kijelentette, hogy az apukája éjszakára ment ma dolgozni és üres a háza, átkocsikáztunk hozzá, vettünk egy nonstop kisboltba pár üveg alkoholt és létrehoztuk a saját kis karácsonyi bulinkat. Nosztalgiáztunk és beszélgettünk, táncoltuk és kifosztottuk a Stridge-hűtőt.

A kényelmetlen ruhákat lecseréltük a lányokkal Mikeila kényelmes itthoni cuccaira és pizsamáira, miközben barátnőm szobájába tömörülve – kint hagyva a fiúkat – beszédre kényszerítettük Oliviát és kérdeztük az esküvőről és Boston szépségeiről. Soha nem voltam annyira közeli kapcsolatban vele, most viszont olyan volt, mintha születésünk óta barátnők lennénk, megmaradt annak az aranyos embernek, amilyennek tűnt a gimiben, és ugyanolyan szerelmesnek is.

- Igazából, iszonyúan szerencsésnek érzem magam, mármint volt egy eszméletlenül nehéz időszakunk, de örülök, hogy leküzdöttük – magyarázta Olivia, miközben mogyoróbarna haját egy mozdulattal kontyba fogta a feje tetejére.

- Mi történt? – kérdezősködött Mikeila, majd végigfeküdt az ágyán és esküszöm, ha még popcorn is lett volna a kezében, olyan lett volna, mintha egy moziban ülne.

Nyilván engem is érdekelt és megölt a kíváncsiság, de illetlenségnek éreztem megkérdezni; nos, ez Mikeila, kérem szépen.

- Teherbe estem – annál jobban nem tudtam volna meglepődni, mint ahogyan akkor tettem, mikor Olivia kiejtette azt a két szót a száján. – Meg akartam tartani a babát, de Jasper nem, félt, hogy nem tudnánk eltartani és egyébként

is túl fiatalok voltunk, de nem igazán gondoltam bele ezekbe és óriási vita alakult ki köztünk.

- Mikor volt ez? – kérdeztem, ugyanis kezdtem összerakni a darabkákat. Kezdtem megkapni a miértet.

- Abban az évben, mikor Bostonba költöztünk – mondta ki Olivia azt, amit sejtettem, én pedig nyeltem egyet és bólintottam. – Nem hibáztatom azért, amiért nem értett velem egyet, alig voltunk tizennyolc évesek. Csak, értitek, ez azért megterhelő volt, főleg az, hogy elvetettük. Teljesen mélypontra kerültünk, antidepresszánsokat szedtem, Jasper meg konkrétan sosem volt magánál. Füvezett, ivott, mindent csinált, az egyetemre is alig járt be. Majdnem különmentünk.

- Te jó ég, nem is nézném ki Jasperből, hogy egy ilyen ennyire megviseli – adott hangot a gondolataimnak Charlotte, amíg én Oliviáról a földre szegeztem a tekintetemet.

Beszélni akartam Jasperrel – azt akartam, hogy mondja el, hogyan dolgozta ezt fel, hogy akármennyire is régen történt, bármikor beszélhet velem és ott segítek, ahol tudok, de ez nem lehetett; Olivia kicsit kótyagos jelenleg, és lehetséges, hogy ilyen privát dolgokat nem osztott volna meg velünk józanul, nekem pedig nincs jogom kontárkodni az életükben, különösen nem a múltjukban. Ha Jasper szeretné, el fogja nekem mondani és megbeszéljük ezt az egészet.

Végül vettük a fáradtságot és kisétáltunk a fiúkhoz – igazából tökéletesen elvoltak négyen, isten tudja miről beszéltek, de nagyon viccesnek találták a témát, és szinte észre sem vették, hogy visszatértünk, csak Clayton, de ő is csak azért, mert Charlotte a kanapé mögé állt és egyenesen a füléhez hajolt.

Mindent megadtam volna, hogy halljam, komolyan! Vagy, igazából az is elég lett volna, ha tudom, hogy mi történik köztük ebben a pillanatban.

- Most? – ennyit kérdezett Clayton, és csak annyi kellett neki, hogy Charlotte bólintson válaszként. Azonnal felállt a kanapéról és arcán végig szántva követte a lányt a kijáratig.

Tátott szájjal figyeltem, ahogyan Clayton zsebre tett kezekkel várja, hogy Charlotte kinyissa az ajtót, összezavarodottan fogadtam, ahogyan a bátyám megnyalja az ajkait és mindenféle magyarázat nélkül kivonul a házból Charlotte után. Egy emberként léptünk az ajtó melletti kis ablakhoz, annyira megmagyarázhatatlan volt ez a hirtelen jött... nos, *szimpátia* köztük, hogy egyikünk sem tudott hozzászólni a dologhoz. Bambán néztük, ahogyan a két ember levonul az udvarról, Clayton annyira követte Charlotteot, hogy még a kaput sem csukta vissza. Befordultak a másik utcán, a mi házunk felé, így ahogyan eltűntek szem elől, felegyenesedtünk és értetlenségünkben csak néztünk egymásra.

Mi az isten történt?

- Ez fura volt – reagált Kaleb először, ezzel pedig olyan nagy pletykálást indított meg közöttünk, ami egy órán keresztül tartott, egészen addig, amíg ki nem dőltünk mindannyian.

Másnap – illetve, aznap – azzal a tudattal keltem fel, hogy karácsony van, és még mindig nem vettem meg Millienek és Claytonnak az ajándékot. A kávéivás lendületével kiparancsoltam Mikeilát az autójához, hogy azonnal vigyen el vásárolni, mert ismételten elcsesztem az életemet.

Halálosan másnaposak voltunk, de sikeresen vettem a húgomnak egy fánk párnát és egy táska édességet, Claytonnak pedig – Jasper ötletét megfogadva – egy 1984-es DVD-filmet, ami fogalmam sincs, hogy miről szól, de a címe sok mindent elárul: *A Suttyók visszavágnak.*

Megígértettem Mikeilával, hogy délután átnéznek hozzánk Mr. Stridge-dzsel, majd megkértem, hogy rakjon ki otthon. A házban már a karácsonyi hangulat uralkodott, az illatok körüllengtek minden kis helyiséget, anya és apa pedig boros pohárral a kezükben fogadtak a nappaliban.

- Jó estét, idegen – köszönt apa, én pedig mosolyogtam és a faliórára néztem. Még csak fél három volt, nem értem, miről beszél. – Hol jártál, báránykám?

- Mikeilánál voltam – válaszoltam, majd azzal, hogy le kéne zuhanyoznom, felmentem az emeletre.

A világ legjobb érzése volt, mikor a meleg víz végigkúszott a hátamon – szememet lecsukva merültem bele a gőzbe, és csak akkor emeltem fel a pilláimat, mikor gyengéd kezek érintését éreztem meg a karomnál. Mosolyogva fordultam hátra Rafaelhez, örültem, hogy épségben hazaért és egyből csókba hívtam. Ajkunk összhangban mozgott együtt, Rafael kezeivel újra és újra felfedezte testem minden milliméterét, miközben a forró víz szüntelenül égette amúgy is felhevült bőrünket.

- Boldog évfordulót, édes – mosolygott rám Rafael, én pedig nevetve visszamondtam és újra elvesztem a barátom ajkaim között.

Mire leértünk, már Millie és Clayton is anyáék mellett ült, az utóbbi egy boros pohár társaságában. Anya mosolyogva, mintha mi sem történt volna köztünk, átnyújtott nekünk is egy-egy poharat, mi pedig helyet foglaltunk a kanapén.

Nem tudtam, hogy hívjam fel barátom figyelmét a Clayton nyakán ékesedő lila foltra, ami nyilvánvalóan elárulta, mi történt múlt éjszaka közte és Charlotte között – az oldalát bökdöstem Rafaelnek egészen addig, amíg a bátyám észre nem vette izgalmamat. Halványan nemet intett a fejével és anyáék felé bökött, én pedig értettem a néma szóból és úgy tettem, mintha semmi nem lenne.

A karácsonyi ajándékok már a fa alatt díszelegtek és mikor elkezdtünk bontogatni, Millie és Clayton szokásukhoz híven egy az egyben leültek a fa mellé, így újra sikerült meggyőződnöm abban, hogy lélekben én vagyok a nagyobb testvér.

Kaptam mindent: ruhát, gyönyörű rajzot, fülbevalót, elektromos pizzasütőt – túl jól ismer Clayton –, és egy suttogást a fülembe Rafael jóvoltából, hogy később fogja átadni az ajándékomat. Visszasúgtam neki ugyanezt, majd kijelentettem, hogy utaznunk kell majd este, ő pedig beleegyezett a misztikusságom ellenére is.

- Mi ez a film, te suttyó – nevetett Clayton, mikor kibontotta az ajándékomat, majd megbeszéltük, hogy ezt együtt kell majd megnéznünk mindenképpen az egyetemen.

Este nyolc körül lehetett, mikor Rafaellel felöltöztünk és kiléptünk a házból – erőlködése ellenére is megkértem, hogy használjuk a tömegközlekedést, ugyanis elég kínos lenne, ha megmondanám neki a címet, ahová megyünk. Őszintén, fogalmam sem volt, hogy hogyan fogunk hazajutni, tekintve, hogy ünnepnap van és a buszok is korlátozottan járnak, tizenegy után pedig ki is maradnak reggel hétig, de ez a legkevesebb.

- Oké, kezdek rájönni – mosolygott Rafael, mikor megállítottam ugyanannál a gyrososnál, aminél négy évvel ezelőtt álltunk meg, miután a kisboltból kikértem egy üveg Bacardit és két fél literes kólát. – Az első randinkat eleveníted fel, hm?

- Ugye, milyen kreatív vagyok? – dicsértem magam, majd kézen fogva felvezettem a dombra a barátomat.

Hála az égnek, nem volt hó és mivel volt rajtunk vagy hét réteg ruha, megengedtem magunknak, hogy leüljünk a fűbe – a város fényekben sziporkázott, nevetve ettem a gyrosomat, közben pedig Rafael vállára hajolva csodáltam az élet szépségeit.

– Imádtam ezt az estét veled. Mármint, amíg faképnél nem hagytál, ugyebár – hozta fel viccesen az ominózus esetet Rafael, én pedig nevettem az emlékre és felbontottam a Bacardit.

Fintorogva nyeltem le az első kortyot, majd átadtam Rafaelnek és húztam jónéhánnyal a kólából is, hogy elnyomja a keserű ízt a számban. Tökéletes volt az este, tökéletes volt Rafael társaságában. Csodálatos két évet tudhatok a hátunk mögött vele és még százszor ugyanennyit szeretnék.

A gondolatra kettőt rezgett a telefonom, jelezve, hogy üzenetem érkezett, én pedig feloldottam; biztos voltam benne, hogy Clayton írt, hogy minden okés-e, ezért is lepett meg a bátyám neve helyett a C betű a képernyőmön.

"Kellemes ünnepeket, Nancy Williams.
C."

Torkomat köszörültem zavaromban, teljes mértékben eltűnt a nyugalmam Christopherre gondolva, mégis mosolyogtam, mikor újra elolvastam azt az

egy sort és visszaírtam:

Kellemes ünnepeket, Christopher.

- Jöhet az én ajándékom? – zsebre tettem a telefont, mikor rám nézett Rafael, bólintottam a kérdésére és felálltam, mikor állásba húzott. – Oké, szóval, remek két év volt ez veled, édes – kezdte, én pedig mosolyogva fogadtam, mikor rájöttem, hogy ez egy monológ lesz. Rafael szemei csillogtak a boldogságtól, göndör fürtjei hibátlanul keretezték az arcát és nyakába teker sála a lehető legjobban állt neki, mégis csak Christopherre és az üzenetére tudtam gondolni, ez pedig igazán dühítő és zavarbaejtő volt. – És, nem tudom elmondani, mennyire örülök, hogy két évvel ezelőtt végre elhívtalak randizni – bólintottam, hogy én is örülök, majd megfogtam a fiú kezét, hogy érezzem őt és visszarántson a valóvilágba. *Rafael, szeretem Rafaelt. Nem Christopher, Rafael.* – Te vagy a legjobb dolog az életemben, Nancy és őrülten szerelmes vagyok beléd, azt szeretném, hogy hátralévő életünkben is együtt legyünk – a mosoly az arcomra fagyott, mikor rájöttem, mi folyik itt. Ledermedtem, azt sem tudtam, hogy mit csináljak, és mikor Rafael arcai ismét sejtelmesen görbülni kezdtek felfelé, nyeltem egyet. *Ó, ég...* – Szóval... – megállt a vér az ereimben, mikor Rafael térdre ereszkedett és előhúzott a kabátja belső zsebéből egy aprócska fekete dobozkát, majd felnyitotta azt. Egy gyönyörű, drágaköves eljegyzési gyűrűvel találtam szembe magam, amin megcsillant a hold fehér fénye és ami még mindig nem fénylett úgy, mint Rafael izgatott szemei. – Nancy Marie Williams, hozzám jössz feleségül?

Hozzám jössz feleségül?

[T I Z E N K E T T E D I K R É S Z]

- Utálom az inget, annyira faszság még a létezése is – hisztizett Clayton, miközben feltekerte fehér ingének ujját, én pedig megálltam a hosszú folyosón, megállásra késztettem őt is és vissza letekertem azt, hogy eltakarjam a karját.

- A tetkóid miatt azt fogják hinni, hogy valami bandatag vagy, én is utálom ezt az idióta szoknyát, de nem tépem le magamról, basszus – daráltam le a gondolataimat, majd sóhajtottam és újra megindultam.

Január eleje van, az első nap a szünet után és egyben az első nap az új munkahelyünkön – anya kedvesen megkért, hogy vonuljunk be a chicagói irodába, így pont azt tesszük. Semmi kedvem nincs, de azért őszintén remélem, hogy majd lesz, ha belemerülünk a munkába.

- Elmondod, mizu veled már egy hete? – hozta fel újra a témát Clayton, én pedig sóhajtva megálltam a nagy, félig üvegajtó előtt és bekopogtam. – Feszült vagy. Mármint a feszültebbnél is feszültebb. Vagyis, az utóbbi egy hónapban a feszültebbnél is feszültebb voltál, de most a feszültebbnél is feszültebbnél is feszültebb...

- Rafael megkérte a kezem – böktem ki gyorsan a problémát annak reményében, hogy leáll azzal az idiótasággal, amit össze-vissza hablatyol, majd felé fordultam. Clayton szájtátva fogadta a hírt, én pedig nyeltem egyet, miután kimondtam a számára is valószínűleg nyilvánvalót. – Nemet mondtam.

Az ajtó kinyílt előttünk és egy anyával egyidős körüli férfi állt velünk szemben – tekintete mosolyához hasonlóan kedvességet sugárzott felénk, de öltönye élére vasalva hirdette rangját és a tiszteletre való igényét.

- Biztosan a Williams testvérek, sziasztok – fogott kezet velünk a férfi, majd félre állt az ajtóból és beengedett minket az irodájába. – Én Brian Wells vagyok, szólítsatok csak Briannek! Foglaljatok helyet!

Amíg én úgy ültem, ahogyan anya tanított, Clayton úgy dobta le magát, mintha a kocsmában lenne – egy jelentőségteljes pillantást adtam neki, mire összeszedte magát és normálisan elhelyezkedett. Istenem, miért kell ezt?

- Köszönjük szépen, hogy álláslehetőséget biztosít nekünk, nagyon hálásak vagyunk! – mondtam illedelmesen, Clayton pedig bólintva adott nekem igazat. Ekkor jöttem rá, hogy tulajdonképpen magamra vagyok utalva és mint minden helyzetben, most is én leszek az idősebb, remek.

- Az édesanyátoknak köszönjétek, én csak a kérése szerint megyek – magyarázta Brian, majd összekulcsolta ujjait az asztalon és hivatalos pillantásokkal áldott meg minket. Túl komolynak éreztem ezt a munkát magamhoz, hogy őszinte legyek. – A feladatkörötökbe fog tartozni az ügyintézés, a bírósági eljárások és a peres intézkedések, tehát tulajdonképpen betöltitek a büntető-, illetve védőügyvédi szerepet kisebb felügyelet mellett. Fiatal korú elkövetőket akár képviselhettek is, ha megfelelően teljesítetek bizonyos munkaidő után. Édesanyátokra alapozva, biztos vagyok benne, hogy el fogjátok érni ezt a szintet, de amíg nem látlak titeket dolgozni, sajnos nem mondhatok semmi biztosat. A munkaidőtök viszonylag kötetlen, meg fogunk szabni egy bizonyos óraszámot, amit a héten teljesítenetek kell. Nyilván alkalmazkodunk a tanulmányaitokhoz is.

- Várjunk egy percet, ezek szerint ügyeket fogunk kapni? – Clayton felcsillant szemekkel kapott rá a lényegre, Brian pedig bólintással jelezte helyes megállapítását. – Hát, ez kurva jó!

Színtisztán emlékszem, anya mit mondott nekünk.

Öltözzetek fel szépen, legyetek illemtudóak és ne káromkodjatok!

Hát, mindegy.

- Sajnos két irodát nem tudunk biztosítani nektek, ezért egy közöset kaptok. Természetesen külön íróasztallal és a szakma által megkívánt eszközökkel –

tette hozzá Brian, én pedig bólintottam, mintha tök normális lenne, hogy amúgy irodát adnak nekünk. – Mivel édesanyátok minden szükséges papírmunkát elintézett, ha gondoljátok, ma már munkába is állhattok!

Brian az irodánkba vezetett minket, ami tulajdonképpen nem volt nagy: egy barnára festett kis helyiség volt, két egymással szemben lévő asztallal, amin egy-egy apple laptop állt. A ceruzák, a tollak és a dokumentumok összeszedetten pihentek mellettük és csak azt várták, hogy leüljünk eléjük – Clayton ezt egyből meg is tette, szó szerint beleesett a székébe és pördült kettőt, hogy biztos legyen a nem épelméjűségünk a sarokban lévő kamerán keresztül.

- Ez kurva jó, miért nem jöttünk ide előbb? – tette fel a költői kérdést Clayton, én pedig fejemet csóválva leültem a saját nevemmel ellátott íróasztal elé. – Na, mizu? Hogy történt ez? Csak úgy... nemet mondtál?

- Nem, dehogy is – sóhajtottam, majd hátradőltem a székemben, ami egyébként elég kényelmesnek bizonyult. Clayton felrakta a lábát saját asztalára és úgy vette az ölébe a laptopot, mintha végre megkapta volna a nyolcvan éve várt ajándékát. – Azt mondtam, hogy nem tudom, idő kell.

- Hogy fogadta? – zavart, hogy Clayton meg sem lepődött a válaszomon. Vagy ennyire jól ismer, vagy egyszerűen csak szánalmasan kiszámítható a helyzet. Valószínűleg mindkettő.

- Hát, szarul, te jó ég – mondtam, majd visszaemlékeztem karácsony estéjére. Iszonyatosan rossz volt látni, ahogyan Rafael szemeiből elmúlik a csillogás és lehervad a mosolya, mikor kimondtam, hogy én ebben nem vagyok biztos. – Nem is tudom, miért mondtam nemet, egyszerűen csak bepánikoltam. Mármint, én szeretem őt, csak...

- Hát, nem is tudom, Nancy, mármint nyilván szereted, de egy normális nő nem pánikol be, mikor élete szerelme megkéri a kezét, vágod – anélkül is tudtam ezt, hogy Clayton kimondta volna és csak sóhajtottam arra, hogy meg is formálta szavakkal a gondolataimat. – Hogyan tovább?

- Hát nem tudom, nem beszéltünk erről, meg ugyanúgy viselkedünk, de nyilván bántja – mondtam, Clayton pedig mélyen bólintott egyetértését

tanúsítva. – Annyira rossz ez! Igent kellett volna mondanom?

- Nancy, ezért ne törd magad, soha nem kell azt tenned, amit nem akarsz – Clayton egyből reagált a kétségbeesésemre, a fejét csóválta mondata nyomatékosítására, én pedig nyeltem egyet. Kegyetlenül mar a bűntudat. – Nem akartál férjhez menni, semmi probléma.

Kínosan szemeztünk a bátyámmal. Minden gondolatát elmondta nekem, én pedig összehúzott szemekkel álltam a pillantását – kimeresztette szemeit, majd mindent mondóan félrenézett, én pedig legszívesebben megcsaptam volna.

- Jó, mondd ki! – szólítottam fel, Clayton pedig újra rám nézett és keservesen rázni kezdte a fejét.

- Biztos, hogy nem! Most szedtük össze a szerencsétlenkedésünket, nincs erőm még egy verekedéshez, hogy kibéküljünk – visszakozott a bátyám, én pedig egy amolyan ne viccelj pillantással áldottam meg.

Mindketten tudjuk miről és kiről van szó, te jó ég! Mellesleg ha nem tanuljuk meg kezelni ezt a témát, újra össze fogunk veszni és semmi kedvem ahhoz. Erősködésem ellenére Clayton némán birizgálta új laptopját, felnyitotta és boldogan kezdte nyomkodni, én pedig leintettem és inkább elkezdtem átnézni a dokumentumokat, amik az asztalomon pihentek.

Tényleg papírmunkáról beszéltünk – csupán az üres helyeket töltögettem ki, Clayton pedig, miután rájött, hogy dolgozni kéne, követte a példámat és teljesen csendben burkolóztunk bele a saját kis feladatunkba. Egy kedves, tőlünk is fiatalabb lány törte meg a némaságunkat azzal, hogy kávét hozott nekünk, majd miután magunkra hagyott, jelentőségteljesen egymásra néztünk Claytonnal és azonnal nevetésben törtünk ki. Anya tényleg gondoskodott arról, hogy a lehető legjobb dolgunk legyen itt.

Ez a tett feloldotta azt a hangulatot, ami furcsaságba dobott minket azzal kapcsolatban, hogy egymás mellett dolgozunk és beszélgetésbe kezdtünk az adott munkáról, amit kaptunk.

- Amúgy én jobban élvezném, ha végre képviselhetnék – mondta Clayton

sóhajtva, ahogyan az egyik kupacról áttette a kitöltött papírt a másikra. – Ez unalmas.

- Ember, két órája vagy itt – mondtam értetlenül, elvégre Brian is tudtunkra adta, hogy ahhoz, hogy terepre tegyen minket, bizonyítanunk kell, így nem teljesen tudtam mit kezdeni a bátyám hisztizésével.

Egy óriási monológtól a telefonom jelzése mentette meg. Nyeltem egyet, mikor megláttam a képernyőn a C betűt, majd megnyitottam a kapott üzenetet és nem figyelve arra, hogy Clayton mit hablatyol össze, el is olvastam:

Nancy, el tudnál menni Freyáért az iskolába? Második féléves értekezlet lesz a gimnáziumban, teljesen elfelejtettem. Nem okozna neked problémát?
C.

Azonnal visszaírtam, hogy természetesen segítek és megkérdeztem, hogy mikorra menjek a kislányért. Meglepett egyébként, hogy Christopher a segítségemet kérte – jól esett, de egyáltalán nem gondoltam, hogy tényleg él az ajánlatommal és megkéri, hogy segítsek neki, mert nem ilyen ember.

- Hallod, nekem mennem kell – jelentettem ki a bátyámnak, majd minden magyarázat nélkül elkezdtem összepakolni az asztalomon és felállva magamra húztam az idő közben levetett kabátomat.

- Tuti azzal a fickóval van valami, csak akkor dobsz el így mindent, mikor róla van szó – mogorva grimaszt adtam Claytonnak, mert nem volt időm többre, így egy elharapott köszönés után távoztam is.

Freya az iskola hatalmas lépcsőjén állva várta a testvérét a többi gyerekkel együtt, a látvány viszont lehengerlő volt mégis és nem a jó értelemben: teljesen elkülönült az iskolatársaitól, kisírt szemei alatt karikák húzódtak és úgy bámult előre, mintha itt sem lenne lélekben – valószínűleg ez így is volt. Kis kezeit lila kabátjának zsebébe süllyesztette, haja pedig két esetlen fonatba kötve keretezték sápadt arcát.

Freya kegyetlenül el volt veszve.

Csak akkor vett észre, mikor lágyan a vállához értem – lejjebb álltam pár

lépcsőfokot, hogy szemmagasságba legyek vele, rámosolyogtam, de nem kaptam vissza ezt a köszöntést. Eldaráltam neki, hogy Christopher még dolgozik, majd kezemet nyújtottam felé, ő pedig gondolkozás után belemélyesztette tenyerét az enyémbe és lebaktatott velem a lépcsőn.

Iszonyatosan kínos volt a Hinsdalebe vezető buszozás, mert Freya nem csacsogott úgy, ahogyan régen tette és most én sem kommunikáltam sokat, akármennyire is próbáltam. Csak az ablak felé fordulva figyelte a kislány a mellettünk elsuhanó fákat, a siető autókat és a dudaszókat, amiket ejtenek egymásnak.

Fogalmam sincs, milyen érzés lehet anya nélkül és fogalmam sincs, hogy Freyának mi kéne ahhoz, hogy legalább egy picikét elkezdje feldolgozni ezt az egész tragédiát.

- Most itt vagytok a bátyádnál folyamatosan, vagy egyébként Chicagóban? – kérdeztem a kislánytól, miközben sétáltunk a hatalmas emeletes házak felé.

Az idő csípős szelet hozott magával, Freya szüntelenül szorította a kezemet, ami az övével együtt fagyott pirosra, a lábujjaimat pedig már olyannyira nem éreztem, hogy a létezésüket is megkérdőjeleztem.

- Itt – mondta Freya röviden, én pedig bólintottam egyet. Iszonyatosan durva lehet reggelente egy teljes órát utazni, vagy akár a dugó miatt kettőt is. – De Christopher már rendezi a suliváltást.

- Az itteni általános iskola nagyon jó, nagyon kedvesek a gyerekek – mondtam, hátha valami lelket öntök a lányba, de még csak nem is reagált rá. – A húgom is oda jár. Ő még csak másodikos.

Itt vége is volt a beszélgetésnek igazából, némán vonultunk a panelhez, majd Christopher ajtajához – a nyilvánvalóság ellenére meglepődtem, mikor nem nyílt ki az ajtó, ahogyan lenyomtam a kilincset és magamban káromkodtam egy sort, ugyanis pontosan tudom, hogy Christophernek nincsen pótkulcsa, csupán egyetlen egy, amit magánál tart.

- Hát ez remek – sokkal csúnyább dolgokat is megformáltam a fejemben, de a kisebbre való tekintettel csak a felvállalhatót böktem ki a bajszom alatt.

És most mit kezdjek egy tizenkét éves gyerekkel? A tél kellős közepén csak nem vihetem ki a játszótérre!

Mérlegeltem a szerencsétlen helyzetünket, és rájöttem, hogy az esetleges megoldások egyáltalán nem valami fényesek: vagy bemegyek az iskolába és elkérem Christophertől a kulcsot, ami lehetetlen, tekintve, hogy értekezleten van, vagy visszaviszem Chicagóba és beültetem az irodába Clayton és magam mellé, esetleg hazaviszem a szülői házba, amíg a testvére nem jön.

Ami – csak úgy mellékesen – egy tök jó ötlet lenne, ha nem lennének anyáék otthon és nem kellene magyarázkodnom.

Végül rájöttem, hogy most nem nézhetem azt, hogy mit mondanának a szüleim, tekintve, hogy hideg van kint és ki vagyunk zárva a lakásból, így felültettem a kislányt a buszra magammal együtt és szépen elvittem magunkhoz, miközben írtam Christophernek egy sms-t, hogy oda jöjjön majd érte.

Kissé félve léptem be az ajtón, hangosan köszöntöttem a családot, anya pedig meglepve lépett a bejárat elé és már majdnem megkérdezte volna, hogy miért nem Chicagóban vagyok, amikor lejjebb vezette a tekintetét és meglátta az ujjaimat görcsösen szorító kislányt. Mondanom sem kell, hogy megszólalni sem tudott, tátott szájjal figyelte Freyát és mivel ijesztően nagy a hasonlóság közte és Christopher között, egy kis átgondolás után le is esett neki, hogy kit is húztam most magam után a házba.

Ismertem anyámat: teljesen mindegy, mit csinál és hogyan, minden tette arra irányul, hogy nekünk jó legyen. Egy hihetetlenül erős anyatigris, aki nem kőből van és aki igenis fontosnak tartja a gyerekek életét. Haza mertem hozni Freyát, mert tudtam, hogy nem küldi el és tudtam, hogy egy csepp ellenállást sem fog nyújtani felé.

- Anya, ő itt Freya. Freya ő itt az anyukám – mutattam be egymásnak a kettőt, majd kérlelően anyára néztem, aki még mindig megszeppenve állt előttünk. – Nem tudtunk máshova menni.

Anya bólintva értette meg, én pedig levettem a kabátomat és a fogasra akasztottam, majd megtettem ugyanezt Freyáéval is. Halálosan le volt

döbbenve a kislány és biztos vagyok benne, hogy anya első látásra ijesztőnek is tűnt – igazából második látásra is az, de mindegy –, kipirosodott arcocskája félénken figyelte minden mozdulataimat és kerülte a számára idegen ember pillantását.

- Éhes vagy, Freya? – kérdezte végül anya, majd meglágyult tekintettel beljebb invitált minket és leültetett az asztalhoz. – Kérsz spagettit? Még meleg, most főztem éppen.

- Nem kérek, köszönöm – szinte éreztem azt, hogy Freya mostanában nem eszik, sőt, nem is alszik, nem szocializálódik és nem csinál semmit.

Látszott rajta, hogy fogyott, nyúzott tekintete pedig ezt úgy elárulta anyának is, hogy ő nem is ismerte azelőtt.

- Hát, szerintem meg kéne kóstolnod, mert fenomenális spagettit készítek, kérdezd csak meg Nancyt – mutatott rám anya, én pedig mosolyogva bólogattam, mikor Freya felém fordult. Anya meg sem várta a választ, már ki is rakta a tányér ételt a lány elé, aki motyogott egy halk köszönömöt és egy kis vacillálás után a kezébe vette a villát. – MILLIE! GYERE LE, KÉRLEK!

Anya ötszázas hangerővel üvöltött a húgomnak, aki egyből leszaladt a lépcsőn és elénk szökdécselt. Vigyorogva jelezte örömét, mikor meglátott, de arcára fagyott a mosoly, mikor megpillantotta Freyát is az asztalnál. Apa is megérkezett a fenséges illatokra és ugyanolyan értetlenül állt a konyha elejében, mint Millie, szó szerint bámulták Freyát, amíg anya meg nem adta nekik azt a jelentőségteljes pillantást, ami mindent és mindenkit helyreráz.

A család végül egy gyors bemutatkozás után kivonult a konyhából anya kérésére, amire egyébként elég ijedten reagáltam, ugyanis tudtam, hogy mit fog csinálni: beszélgetésbe elegyedik Freyával és olyan ügyesen kihúz belőle mindent – már, ha Freya megszólal –, hogy azt még én sem veszem észre, ha nem figyelek.

- Nancy mesélte, mi történt, őszinte részvétem – kezdte, Freya pedig egy bólintással reagált arra. Vajon zavarja, hogy mindenki részvétet nyilvánít neki? – Most a bátyáddal élsz, ugye?

- Igen – mondta Freya, én pedig keresztbe tettem a lábam és direkt nem állítottam le anyát. Freyán keresztül akarja feltérképezni azt, hogy érdemes-e elvállalnia az ügyet vagy nem, én pedig hagyom neki, mert nincsenek buktatók.

Igaza volt Claytonnak a múltkor!

Anyának csak az kell, hogy megismerje Freya hátterét. Csak a kislányon keresztül érhetem azt el, hogy képviselje Christophert, szimpátiát kell éreznie iránta. Csak akkor képes beszállni ebbe az egészbe.

- De apukádhoz fogsz kerülni idővel, azt tudod? – Freya nem válaszolt a kérdésre, csak ette a spagettit, hiszen teljesen közömbös volt számára a férfi. Nem utálta, nem szerette. Egyszerűen nem ismerte. – Milyen közel állsz édesapádhoz, Freya?

- Egy ideig küldött ajándékot a születésnapomra – mondta a lány, majd felhúzta a vállát. Anya bólogatva fogadta, majd fordult egyet és máris öntötte az üdítőt a spontán vendégnek.

- Mit csináltatok a bátyáddal karácsonykor? – anya úgy végezte a dolgát, mint egy vallató. Szinte felháborodtam a profizmusán, észrevétlenül derítette ki a kérdéseivel azt, amit szeretett volna és egy ilyen hülyeséggel is, hogy mit csináltak karácsonykor, tökéletesen meg tudja állapítani, hogy milyen szoros a viszony Freya és Christopher között. – Mit kaptál?

- Kabátot, festő készletet, füzettartót például – sorolta Freya, anya pedig mosolyogva bólintott.

Összehúzott szemekkel koncentráltam arra, amit csinál, mert piszkosul jól csinálja. Anyának megvan a híre és nem is csodálom, de tényleg.

- Festő készletet, szóval szeretsz festeni? – kérdezte, Freya pedig bólintással jelezte. Óvatosan az ujjai közé vette az üdítővel teli poharat, majd lassan kortyolt abból, én pedig a tenyerembe ejtettem az állam, ahogyan felkönyököltem az asztalra. – Mikor festettél utoljára?

- Három hete talán? – lecsuktam a szememet, hiszen tudtam, hogy Freya

azóta nem csinál semmit, amióta Adaline meghalt. Mindent, mindent kihagyott, a tanulást, a hobbijait, a folyamatos beszélgetést, mindent. Tudom, mert három napig teljesen velük voltam.

- Miért olyan régen? Az fontos dolog, hogy arra is szakítsunk időt, amit...

- Anyával festettem mindig – zárta le gyorsan a témát Freya, majd félre tolta a tányért és megtörölte az étel mellé kapott szalvétába a száját.

- Értem – mondta anya, majd sóhajtott egyet és összekulcsolta ujjait az asztalon. – Egy értelmes lány vagy Freya. Tudod, hogy édesapádhoz fogsz kerülni a törvény szerint, ugye?

- Nem fogok, mert Christopher nem fogja engedni – szinte egyből rávágta Freya, egy fikarcnyi kétely sem volt benne, ez pedig úgy meglepte anyát, hogy hirtelen válaszolni sem tudott.

- De ez nem azon múlik, hogy nem engedi-e, vagy igen, ez a törvény, és...

- Akkor megszegi, de biztos, hogy nem fogja hagyni, hogy elvigyenek. Teljes mértékben bízom benne – Freya halál nyugodtan kommunikált erről, ami csak egy enyhe bólintásra késztette anyát.

Nem tudott mást csinálni, mert rájött, hogy Christopher tényleg feltétlen bizalmat érez Freyánál és ő az egyetlen ember, aki mellett száz százalékosan biztonságban érzi magát és akire az életét is egy csettintésre rábízná.

- Jól van – ennyit mondott anya, és mielőtt folytathatta volna, a csengetés idő előtt félbe szakította.

Nyeltem egyet, mikor rájöttem, hogy ez valószínűleg Christopher és mélyet sóhajtottam, mert nem tudatosult eddig bennem, hogy most anya és Christopher találkozni fognak.

Ó, jaj...

- Majd én nyitom – ugrottam fel, majd azonnal kisétáltam az ajtóhoz, hogy legalább a fogadás ne legyen olyan kínos. El akartam futni, vagy esetleg bújni, az mindegy.

Egy nagy levegő után nyomtam le a kilincset, majd újra kiszáradt a torkom és nyelésre kényszerültem, mikor megláttam magam előtt a férfit – nem vártam semmilyen változásra, elvégre csak három hete nem láttuk egymást, de annak ellenére is meglepődtem egy aprócskát nyúzott arcára, hogy teljesen természetes volt.

- Szia – törte meg a kettőnk között beállt csendet, én pedig szemére kaptam a tekintetemet és azon gondolkoztam, hogy vajon hogy kéne az anyám előtt viselkednem vele.

Végül ahogy néztem a férfi megtört pillantásait, a kialvatlan arcvonalait, csak egy gyenge mosolyra futotta tőlem, semmilyen diplomatikus köszöntésre – meleg ölelésbe zártam Christophert, szememet lecsuktam, mikor visszaölelt és kifújtam minden aggodalmamat, mikor elkezdte a hátamat simogatni.

Hiányzott Christopher.

- Szia – suttogtam vissza a fülébe, majd kibontakoztam az ölelésből és bevezettem a konyhába. Anya felállt a Freya melletti székről és kihúzta magát; hogy az illemtől, vagy igazából csak megfeszült a háta az undortól, nem lehet tudni, de aztán eszembe jutott, hogy Christopher nem is tudja anya négy évvel ezelőtti tervét. Nem tudja, miért hagytam el, nem tudja, hogy anyám megzsarolt. Csak arra emlékszik, hogy egyszer beszélt vele a fogadó órán. – Anya, ha még emlékszel rá, ő itt Christopher Burns.

- Hogyne – reagált anya, én pedig nyeltem egyet a hirtelen kialakult feszült hangulatra. Hatalmas kő esett le a szívemről, mikor anya moderálta magát és kezet nyújtott a férfi felé, aki elfogadta azt és üdvözölték egymást.

Christopher ezután leguggolt Freyához, aki csak oldalról a mellkasának dőlt a székről; semmi ölelés, semmi mosoly, az égvilágon semmi, Christopher mégis adott egy puszit a kislány homlokára és örömmel tudósította hangosan is, hogy mennyire jó, hogy evett. Végül anya elordibálta magát Millie felé, majd kedvesen megkérte, hogy vezesse körbe Freyát a házban és mutassa meg neki a játékait, amíg ő beszélget velünk.

Freya félénken állt fel a székről, kis karjait keresztbe téve figyelte a kis

szeleburdi húgomat, akinek a haja megint úgy állt, mintha egy fészek lenne és mosolya olyan barátságosan hívta Freyát, hogy még én is büszke voltam rá.

- Gyere – Millie kinyújtotta kis tenyerét Freya felé, aki Christopherre nézve kérte az engedélyt, és miután megkapta egy biztató bólintás fejében, megfogta a húgom kezét és figyelmesen hallgatta a húgom csacsogását, miközben kivonultak a konyhából.

- Édes kislány – mondta anya, majd leült vissza az asztalhoz és kezével mutatta Christophernek a Freya által felszabadult széket, hogy foglaljon helyet. Igaz, engem nem kért meg, de én is leültem mellé, Christopher elé, mert kíváncsi voltam és féltem egyedül hagyni anyámmal a férfit. – Egy kicsit Nancyre emlékeztet.

- Nos, igen, elég beszédes kislány, csak mostanában...

- Tudom. Részvétem édesanyádért – nem engedte anya, hogy kiejtse Christopher a tragédiát a száján, bólintva jelezte együttérzését, amit Christopher egy halk köszönömmel reagált le. – Nagyon bízik ám abban, hogy veled marad.

- Mert velem is fog – mosolyogtam a férfi magabiztosságára, de eszembe jutott, hogy most fogom megkapni a döntő választ a képviseletre és egyből lehervadt a mosoly az arcomról.

Anyára nézve vártam a válaszát, feszülten mustráltam az arcvonásait és úgy vert a szívem, hogy majd' kiugrott a mellkasomból.

- Hát persze, hogy veled fog – mondta végül anya, én pedig egy mély sóhajjal lecsuktam a szemeimet és megköszöntem az egész világnak. Édes istenem, hála az égnek! Úristen, de hatalmas kő esett le a szívemről! – Veled fog, ahhoz viszont egyeztetnünk kell egy időpontot, mikor bejössz az irodámba, emellett eljárást kell indítani édesapád ellen. Nem szabad elfelejteni, hogy több hónapos procedúráról van szó, nem egy hétről.

- Persze, Mrs. Williams, tudom – bólogatott hevesen Christopher, majd anyára nézett és nyelt egyet, mielőtt megszólalt. – Köszönöm szépen.

Nem, anya nem szerette meg Christophert – sőt egyenesen ellenszenves volt neki a férfi, de három gyerek anyja és tudja, hogy Freya sorsa azon múlik, hogy ő elvállalja-e az ügyet, vagy nem. Segíteni szeretett volna a kislánynak és akármennyire is kívánta a pokolra Christophert, tudta, *érezte* azt a feltétlen szeretet a két testvér között.

- Freyának kell egy pszichológus – jelentette ki anya, majd sóhajtott egyet. – Egy nagyon jó pszichológus. Pont abban a korban van, mikor már nem is kisgyerek, de még nem is kamasz, kimondhatatlanul fontos most az, hogy hogyan dolgozza fel édesanyátok elvesztését.

- Intézkedni fogok még ma – mondta Christopher, majd felállt a székről és kezet fogott újra anyával. – Köszönöm még egyszer, Mrs. Williams. Merre találom Freyát?

- Millievel akármerre lehet, hogy őszinte legyek – válaszoltam anya helyett, aki egyetértően bólintott, majd miután kiabált egyet a lányoknak és azok nem szándékoztak megjelenni, intett nekem egyet a fejével, hogy keressem meg őket.

Christopher utánam baktatott, útközben pedig kezet fogott apámmal és bemutatkozott neki, váltottak pár szót, amíg én körülnéztem a földszintet. Komolyan, Millie veszélyes, akár Narniába is átvihette szegény Freyát.

Felmentünk Christopherrel az emeletre, majd benyitottunk Millie szobájába, aztán Claytonéba is és végül az enyémbe; ott ült a két kislány az aprócska tévém előtt a földön és nézték a mesét, mikor megzavartuk őket. Nem tudom honnan, de Millie még csipszet is szerzett, teljesen nyugodtan ették a nassolni valót és szinte rátapadt a szemük a tévére.

- Freya, indulnunk kéne, lassan besötétedik – szólalt meg először Christopher, Freya pedig sóhajtva felállt, látszólag nem szeretett volna elmenni. Mosolyogva néztem, ahogyan Millie kikapcsolja a tévémet, iszonyatosan meglepett, hogy nem szedte szét most a házat.

- Millie, kísérd le Freyát, jó? Kérjétek meg anyát, hogy adja oda a kabátját – utasítottam a húgomat, ő pedig bólintott egyet és házigazdaként levezette Freyát a lépcsőn.

A két ajtófélfának dőlve néztük Christopherrel egykori szobámat – illetve, ő nézte azt, én pedig néztem őt. Néztem, ahogyan végig méri minden kis négyzetcentiméterét a helységnek, néztem azt a kis vigyort ajkainak sarkában, amit olyan kétségbeesetten akart elrejteni.

- Szóval, ez a szobád – mondta, én pedig keresztbe tett karokkal helyeseltem. *Vártam*, szinte vártam a leszólását. – Lila, akár a tizenkét éves húgomnak.

- Attól, mert neked nem tetszik a lila szín, még szép! – keltem a szobám védelmére, Christopher pedig már nem is próbálta elrejteni a vigyorát. Fejét csóválva fordult felém, én pedig fáradt mosollyal vártam a szép kritikákat.

Hiányzott.

- Nem azt mondtam, hogy nem szép, csak azt, hogy olyan, mintha egy tíz évesé lenne – magyarázta, én pedig fejemet csóválva forgattam meg a szememet. Hihetetlen.

- Tizenhét évesen festettem át, mikor elegem volt anyámból.

- Ja, hogy végzős korodban választottad ezt a színt, még jobb – elnevettem magam a megállapításra, akármennyire is nem tartottam jogosnak a beszólását.

Visszaemlékeztem arra az időre, mikor annyira keservesen próbáltam elszakadni anya irányításától és egyszerűen már minden zavart, amiben neki is benne volt a keze – mindent meg akartam változtatni.

- Eszeveszettül mérges voltam anyára, amiért folyamatosan beleszól mindenbe, és azzal, hogy átfestettem a szobámat arra a színre, amit én választottam, úgy éreztem, hogy fölénybe kerültem – magyaráztam nosztalgikusan, majd elmosolyodtam, hiszen most már csak viccesnek tűnik a kamaszkorom az a része, amelyikről jelenleg beszélünk. – Engedély nélkül kiszöktem a Szilveszteri bulira, mindig azt mondtam, hogy Jaspernél maradtam suli után ahelyett, hogy igazat mondtam volna, átfestettem a szobámat. Erősen lázadtam az utolsó évemben.

- Emlékszem, emlékszem – bólintott Christopher is, én pedig sóhajtottam

egyet és ránéztem. Hogyne emlékezne, halálra hisztiztem neki magamat, hogy mennyire elegem van anyából. A szertárban dőltem a mellkasára azt ecsetelgetve, mennyire belefáradtam, az autójában bőgtem, megkérdőjelezve azt, hogy szeretnek-e a szüleim. *Hogyne emlékezne*. – Még a vodkázásodra is emlékszem az osztálykiránduláson a focimeccsen.

Elnevettem magam, majd a szobám felé fordultam újra, mégsem azt kémleltem. Talán a gimnázium legjobb három napja volt az az utolsó kirándulás, azon elmélkedve pedig eszembe jutott az a hihetetlen felfordulás, ami magába fogadott Christopherrel kapcsolatban, hiszen az utazás előtt pár nappal mondta el Clayton, hogy nem teljesen volt hiteles az a mondat, ami segítségével Christopher eltávolított maga mellől. Színtisztán hallom még most is:

A karrierem fontosabb nálad.

Miután megtudtam, miért mondta valójában, elfelejtettem azt is, miért haragszom rá és keservesen nehezen éltem meg azt, hogy megfigyelőink voltak azon a három napon. Emlékszem a motelszoba sötétjében elsuttogott első szeretlekére, a homlokomra adott hosszú csókra, a kirándulás utáni első éjszakánkra és arra a lehengerlően csodálatos szerelemre, amit éreztem iránta.

Újra Christopher arcát szemléltem, és azt sem tudtam, hogy pontosan mikor fordultam felé; minden szegletét újra átvizsgáltam és elmélyedtem szemeinek égszínű kékében – tudtam, hogy a lelkem mélyéig nyitottam meg előtte magam akaratlanul is és azt is tudtam, hogy ő is ezt tette. Lecsukódtak a szemeim, mikor ujjaival lassan a fülem mögé tűrte egy rövid tincsemet, lágyan elmosolyodtam, hiszen a szemem előtt volt minden egyes jelenet, mikor ezt a műveletet elvégezte.

- Imádtam, mikor ezt csináltad – mondtam meggondolatlanul, mégsem nyitottam ki a szemem és szinte belesüllyedtem Christopher tenyerébe, mikor megfogta az arcomat. – Mindig megnyugtatott.

- Tudom, azért csináltam mindig, mikor előjöttek a dühkezelési problémáid – ölte meg a pillanatot Christopher, akármilyen is volt az köztünk. Fejemet csóválva nyitottam ki a szemeimet, elvégre nem is voltak dühkezelési problémáim, ő pedig mosollyal az arcán vette le kezét az arcomról. Üresség;

ezt éreztem utána. – Nagyon szerettelek téged, Nancy.

A hangulat komolyra változott, ahogyan Christopher a pillantásomat kerülve kiejtette ezt halvány rózsaszín ajkai közül, enyéim pedig elkerekedtek azzal párhuzamban, hogy meghallottam. Nem készültem fel ilyesféle intenzív kijelentésekre, az az igazság.

- Én is szerettelek téged, Christopher – mondtam ki végül, majd nyeltem egyet arra a libabőrre, ami végigfutott a testemen saját szavaimra. – Nagyon szerettelek.

Igen, nagyon szerettem. Kegyetlenül.

- Le kéne mennünk – sóhajtott Christopher, majd megköszörülte a torkát és a lépcső felé fordult.

Némán lépkedtem utána, figyeltem, ahogyan kezet fog apával és megköszöni anyának a kedvességét – azta –, intéssel köszöntem el tőle és a húgától és egészen addig figyeltem őket az ablakon, amíg a metálszürke autóval el nem hajtottak. Azonnal anya felé fordultam és bólintással mondtam hálát neki azért, amiért elvállalta az ügyet, ő pedig fejét csóválva bevonult a konyhába.

Tudtam, mire gondolt: kijátszottam a rendszerét azzal, hogy megmutattam neki, mennyire megtört a kislány, én pedig a világ legbüszkébb embere voltam emiatt. Büszke voltam saját magamra.

Végül felhívtam Mikeilát, hogy nem akarja-e meglátogatni Kalebet az egyetemen és nem akar-e engem kidobni közben Rafaelnél, mert nincs kedvem buszozni, ő pedig örömmel vállalkozott – bár szerintem csak Kaleb említése miatt, de nekem igazából ez tök mindegy – és percekkel később felvett engem is a háznál.

- Mit keresel te itt? – ez volt az első kérdése, én pedig az elejétől a végéig elmeséltem neki mindent. Kisebb fangörcsöt kapott, mikor elmondtam, hogy Christopher járt a házunkban, de mentségére szóljon, utána megkomolyodott. – De ez tök jó hír, hogy anyud elfogadta az ügyet.

Bólintva helyeseltem, majd sóhajtva bekapcsoltam a rádiót, mert olyannyira

zakatolt a fejem Christophertől, hogy egyszerűen féltem így hazamenni Rafaelhez. Mikeila még feljebb vette a hangerőt, mikor az új kedvenc száma kezdődött, én pedig nyeltem egyet, mert *Zara Larsson* új számának a szövege még a kelleténél is jobban összezavart.

And I feel this way with no chemicals in my system
Babe, it's incredible
When you're touching me, yeah, that says it all – lecsuktam a szemem, mert úgy beleképzeltem a dal jelentésébe Christophert és az érintéseit, hogy azt nem lehet szavakkal kifejezni. Olyan volt, mintha a fejemben minden egyes rohadt alkalom lejátszódott volna, mikor a bőrömhöz ért bármilyen ponton is.

Mikeila teljes beleéléssel énekelte a refrént, én pedig az ablak felé fordulva próbáltam kizárni mindent.

And you make me feel so fucking pretty
Take loving me to a new extreme
If I can't have you, I don't want no one
I don't want no one – a rádióhoz nyúltam és egy másik adóra kapcsoltam, Mikeila legnagyobb ellenkezésére is.

- Utálom ezt a számot – mondtam végül, barátnőm pedig inkább rám hagyta az egészet. Szerintem is.

Megköszöntem neki a fuvart, mikor kitett Rafael panelja előtt, majd mély levegőt véve léptem be a barátomhoz, aki a kanapéján ült egy ecsettel a fogai között és eggyel a kezében, maga előtt pedig egy rajzállvánnyal, egy A/3-mas papírral elfoglalva. Igazából elég megszokott látvány, amióta itt lakom, de soha nem fogom tudni megszokottan kezelni, hiszen annyira idilli az egész, hogy lehetetlen természetesnek venni.

- Hát, jó estét, te művész úr – köszöntöttem a fiút, ő pedig felnézett az alkotásából és mosolyogva fogadta a jelenlétemet. Viszonozta a csókot, amit adtam neki, miután kivettem az ajkai közül az ecsetet, majd mellé kuporodtam és néztem a gyönyörű festményt, ami tényleg nevetségesen varázslatos.

- Milyen napod volt? Milyen volt a munka? – érdeklődött Rafael, én pedig

kifejtettem neki, mennyire menő az egész hely, és mennyire hihetetlen, hogy még külön irodát is kaptunk Claytonnal. Kihagytam Christophert és Freyát a meséмből, mert egyáltalán nem éreztem úgy, hogy nagyobb éket kéne kettőnk közé verni, sőt valahogyan azt is el kellene tüntetni.

Lehetséges vajon az? Lehetséges semmissé tenni azt, hogy nem mondtam igent?

- Rafael, a karácsony estéről...

- Ne aggódj, édes – állított le még idő előtt Rafael, én pedig sóhajtottam, mert iszonyú bűntudatom volt. – Megértem, ha korán van még ez neked, semmi baj. Csak így nem adtam neked semmit karácsonyra, és ez kicsit bánt.

Mosolyogtam a barátomra, hiszen nem hittem el, hogy még ő érzi rosszul magát, majd megcsókoltam, olyan jó mélyen és hosszan, ami elmondja, hogy csodálatosan érzem magam vele és egyáltalán nem bánom, hogy nem kaptam semmit karácsonyra, mert az még így is pontosan elég.

- Csinálnom kéne valami ebédet magunknak az egyetemre holnap – mondtam, Rafael pedig bólintott, de olyan volt, mintha nem is hallotta volna az ötletemet, újabb csókba hívott, én pedig mosolyogva adtam meg neki.

Végül feláálltam és nekiláttam a főzésnek, bekapcsoltam a rádiót, ami halkan duruzsolva teremtette meg azt a békét, amire szükségünk volt. Rafael tovább festett, én pedig a telefonomon keresztül kerestem egy jónak tűnő receptet, miközben halkan dúdoltam a zenét.

Akármennyire is szerettem volna, nem tudtam teljesen kitörölni a gondolataim közül Christophert, ott volt az elmém legmélyén és akármennyire is szerettem volna, akármennyire is próbáltam lekötni magam, egyszerűen csak a hangja járt a fejemben, a szavai és a szavaim, amiket visszamondtam.

Nagyon szerettelek téged, Nancy – hallottam újra, aminek hatására lecsuktam a szemem, sőt összeszorítottam, hátha csak úgy kiszáll minden, amit nem szeretnék, hogy a fejemben legyen, de ugyanúgy hallottam saját vallomásomat, majd újra az övét, az enyémet és annyira elvont a világtól ez

az egész, hogy csak akkor vettem észre, hogy már a hagymát vágom, mikor végighúztam a kést az ujjamon. Magamhoz kaptam a kezemet és káromkodtam, Rafael pedig nevetve mellém lépett és bekötözte véres ujjamat.

Olyan sok mindent rosszul csinálok, édes istenem!

És mégis, a legnagyobb hibának az összes ellenére azt éreztem, hogy Christopherrel múltidőben beszéltünk.

[T I Z E N H A R M A D I K R É S Z]

Na, halihó!

Szeretnék bocsánatot kérni, amiért ilyen sokáig várattalak titeket ezzel a résszel és egyben megköszönni, hogy ti kitartóan mellettem és Nancy és Christopher mellett maradtatok.

Tényleg nem így terveztem, csak az utóbbi pár napban történtek dolgok, amik kicsit leterítettek lelkileg és képtelen voltam írni.

Nagyon nehéz volt kiszenvednem magamból ezt a részt, de egyszerűen nem hagyhattalak titeket tovább cserben és muszáj volt adnom nektek valamit, mert megérdemlitek.

No, mindegy, nem is szaporítom a szót.

Remélem, nagyon-nagyon élvezitek majd a részt és nagyon jó szórakozást kívánok nektek!

És szép estét is.❤

Azt hittem, megszököm a saját testemből, mikor sikerült leöntenem magam és fehér blúzomat forró kávéval – káromkodva ugráltam az anyósülésen ülve, amíg a bátyám félre húzódott és ecsetelgetni kezdte, hogy ezért nem kell délután kávét inni.

- A picsába, nagyon megégtél? – kérdezte Clayton, miközben gyorsan lekapta magáról a kabátját, majd a kapucnis pulcsiját is, amit azonnal hozzám dobott annak ellenére, hogy azalatt csak egy vékonyka póló védte a hidegtől. – Vegyed már lefelé azt a blúzt, bassza meg, még jobban megégsz!

Clayton az ablaka felé fordult, én pedig leszakítottam a testemről az inget és magamra húztam a bátyám parfümtől bűzlő fehér pulcsiját, amibe kétszer beleestem. Csak én lehetek az a szerencsétlen, aki péntek délután ötkor leönti magát egy pohár kávéval a Chicagóból Hinsdalebe vezető út kellős közepén.

- Elegem van ebből a napból! – hisztiztem három fokkal magasabb hangon, majd fújtattam egyet és dühösen konstatáltam, hogy még kávém sem maradt. Elővettem a táskámból egy zsebkendőt és megtöröltem a kezemet, majd mogorván hátra dobtam a leöntött blúzomat, amit ma terveztem viselni a megbeszélésen. – Komolyan, elrontottam azt az idióta ZH-t is, otthon felejtettem Rafaelnél a kajámat és a pénzemet és utoljára konkrétan reggel ettem és nem elég, hogy leöntöttem a blúzomat, de még annyi kávé sem maradt, hogy esetleg lenyugtasson!

- De annyira hülye vagy, miért nem kértél tőlem pénzt? – ragadott ki egyetlen problémát Clayton a száz közül, majd újra elindult. – Ne izgulj már ennyire, full ideg vagy. Mindjárt lesz itt egy autós McDonald's, kapsz enni, hátha lenyugodsz egy kicsit.

Igazából elég szépen lenyugodtam, mit ne mondjak, de csak addig tartott, amíg megettem a sajtburgeremet és megittam a fél literes kólámat, mert utána rájöttem, hogy a kis kitérőnk miatt késéssel fogunk anya irodája elé érni. Még tegnapelőtt felhívott, hogy elkérje tőlem Christopher számát, tegnap pedig sms-ben közölte, hogy ha igényelem a személyes részvételt, vár péntek – vagyis ma – fél hatkor. Igazából azt hittem, hogy már el is felejtette, hogy meggyengült és elfogadta az ügyet, mert több, mint egy hét telt el azóta, hogy ezt kijelentette Christophernek.

- Te is bejössz velem, ugye? – fordultam kérlelően a bátyám felé, elvégre eléggé kínosan fogom érezni magam Christopher és anyám társaságában, sőt amilyen szar napom van, azt is valószínűnek tartom, hogy valami történik, ami azt is megkérdőjelezteti velem, hogy miért élek.

- Bemehetek, ha gondolod, de nem hiszem, hogy anya enged bent lenni, max az irodáján kívül. Az is meglepett, hogy neked engedi, tök bizalmasan kezeli az ügyeit – mondta Clayton, én pedig egyetértően bólintottam. – Mondjuk, neked azért elég nagy közöd van Christopherhez, lehet amiatt.

- Csak azt akarom, hogy végre túl legyünk ezen az egészen – sóhajtottam, majd orrnyergemet kezdtem masszírozni, elvégre még csak most kezdődik minden.

Örülök, hogy anya képviseli Christophert és tényleg, a legjobb dolog, ami történhetett jelenleg, de hogy őszinte legyek, félek is. Ahogyan anya Christopher tudtára is adta, itt hónapokról beszélünk, hosszú, keservesen hosszú hónapokról.

- Még hamar – adott szavakat a gondolatomnak Clayton is, amit bólintással reagáltam le csupán.

Mikor odaértünk anya ügyvédi irodájához, Christopher metálszürke autója már ott állt a parkolóban. Mély levegőt vettem, hátha sikerül valahogy felkészülnöm erre a nevetségesen abszurd helyzetre, majd Claytonnal együtt kiszálltam az autóból.

Nem kínos, hogy egy négy számmal nagyobb pulcsiban lépkedek a kifinomult irodában, dehogy. Nyilván nem öntöttem le magam kávéval, ugyan.

Miért vagyok ilyen szerencsétlen?

Mások kinövik a kínosságukat a kamaszkor végére, én nekem miért nem sikerült ez?

Anya már az üvegajtón keresztül végig nézett rajtam Christopherrel együtt, aki inkább fejét csóválva elfordult, hogy ne lássam a vigyorát – jobb is. Anya már nem volt ilyen kegyes.

- Anya, mielőtt elkezdenéd – szóltam egyből, ahogyan beléptem hozzá –, egy tök szép blúz volt rajtam, csak leöntöttem kávéval. De tényleg nagyon szép volt!

- Tipikus Nancy Williams – morogta Christopher az orra alatt, én pedig adtam neki egy igen szúrós pillantást. Nagyon vicces.

- Én is mindig ezt mondom – sóhajtott anya, amire Claytonra néztem és

szemöldököm felhúzásával kommunikáltam vele. Szeretem, mikor anya partnert talál ahhoz, hogy csesztessen. – Jó, ülj le! Clayton, a kislány a mosdóban van, örülnék, ha kimennétek és figyelnél rá egy picit. Nem hiszem, hogy hallania kéne ezt a megbeszélést.

- Mikor először és utoljára láttam Tökmagot, kétszer ugrott ki majdnem a kocsi elé. Biztos, hogy tudok rá vigyázni? – bizonytalanodott el Clayton, én pedig egy jelentőségteljes pillantással tudtára adtam, hogy mit is kéne csinálnia. – Mármint, hurrá, vigyázhatok Tökmagra!

- Ne menjetek ki az épületből – mondta anya, Clayton pedig bólintott egyet, kiment az üvegajtón túlra és várta Freyát. Kínos csend alakult ki hármónk között, szerintem nem kell mondani, hogy ez mennyire gáz szituáció. Az egyetlen ilyesféle közös találkozásunk a fogadó óra volt, ami közel sem volt ennyire zaklatott légkörű, mert akkor anya még nem tudta, hogy mi is volt pontosan köztünk. – Nos, amíg vártunk téged, Nancy, kitöltöttük a szükséges dokumentumokat Christopherrel.

- Remek – reagáltam, majd összekulcsoltam az asztalon az ujjaimat. Nem tehettem róla, egyszerűen feszült voltam. Általában feszültté tett Christopher, feszültté tett anya, nem volt olyan hihetetlen, hogy a közös jelenlétük is feszültté tesz.

- Christopher – fordult anya a férfi felé – Christopher, ahhoz, hogy képviselni tudjalak ennél az ügynél, tudnom kell, hogy pontosan mi a probléma édesapáddal. Tudnom kell, miért váltak el édesanyáddal, tudnom kell, mit tett, amiért ilyen ellenszenvesek vagytok vele.

Megfeszült Christopher háta, ahogyan anya megformálta a kérését. Nyilvánvaló volt, hogy eljutunk ide, a férfi mégis nyelt egyet és még állkapcsa is kirajzolódott idegességében, ahogyan összeszorította a fogait. Anyával egymásra pillantottunk; egy gyors pillantás volt ez, amiben azt kérdezi, hogy én tudom-e, miről van szó és én nemet válaszolok neki. Kétségkívül érzékeny ez a téma Christophernél és nem tartom kizártnak, hogy ha nem szakítottunk volna, tudnám, de túlságosan hamar váltunk el ahhoz, hogy elmondja nekem anno.

- Nem alkalmas a nevelésre. Ez nem elég? – kérdezte végül kimérten a férfi,

anya pedig sóhajtott egyet. Ismertem Christophert, nem akarta hátráltatni ezt az egész szituációt, egyszerűen csak képtelen volt mást tenni.

- Christopher, nézd – meglepett anya nyugodt hangtónusa és lágy tekintete. Biztosan több ilyen esettel találkozott már az ügyei során, hogy valaki nem akart megnyílni előtte, főleg, ha áldozatokat védett. Az egyetemen mi is tanuljuk a kommunikációnál, hogy pontosan hogy is kell egy képviselthez szólni ahhoz, hogy elnyerjük a bizalmát és megmutassuk neki, hogy bennünk bízhat, itt viszont másról volt szó. Kicsit bonyolult a kapcsolata anyának és Christophernek ahhoz, hogy egy egyszerű ügynek nevezzük ezt. – Teljesen megértem, hogy nehéz erről beszélned, de...

- Nem, nem az, csak nem értem, miért nem elég az, hogy nem alkalmas a nevelésre – vágott anya szavába Christopher, ami csak a fojtott paranoiáját bizonyította és a kétségbeesését.

Nyugtató mosolyt adtam neki, mikor felém fordult. Mindent bele akartam sűríteni ebbe a mosolyba, azt akartam neki mondani vele, hogy az égvilágon semmi baj nincs és minden rendben van. Soha nem láttam még ilyesféle zavarban Christophert, értelemszerűen ki akarta kerülni ezt a témát.

Nyelt egyet, majd elfordult tőlem anya felé, megnyalta felső ajkát idegességében, én pedig mély levegőt vettem, mert tudtam, hogy ez nem lesz egy könnyű menet.

- Nancy, menj ki, kérlek – ahogy anya ezt kijelentette úgy, hogy rám sem nézett, hanem Christopher arcát nézte, úgy meglepődtem, hogy leesett az állam.

Tessék?

Akármennyire is nem esett ínyemre ez a kérés, kelletlenül feláálltam a székről, ennek pedig egyetlen oka volt: ismertem anyát és kegyetlenül jó volt a szakmájában. Ha úgy érzi, hogy az kell neki és Christophernek, hogy egyedül maradjanak, akkor minden bizonnyal így van. Képtelen voltam megcáfolni anya gondolatait, mert egy profiról beszélünk a neve alatt.

Duzzogva vonultam ki Clayton és Freya mellé, amíg az utóbbi ült

egyhelyben, addig a bátyám cukrot zabált, amit fogalmam sincs, hogy igazaból honnan szerzett. Fejével intve kérdezte, hogy mi a helyzet, én pedig vállamat felhúzva jeleztem neki, hogy fogalmam sincs. Csak nézegettem be az üvegajtón, ami nyilván hangszigetelt volt annyira, hogy ne halljak semmit. *Nyilván*.

- Biztos nem kérsz? – kérdezte Clayton Freyától, felé nyújtva a cukrot, a kislány pedig egy határozott nemet intett a fejével.

- Nem, köszi, nem kérek diabéteszt – majdnem elnevettem magam a lány szellemességére, Clayton pedig úgy átgondolta miatta az életét, hogy le is tette az édességeket a markából. Hatásos.

Percek, nagyon hosszú percek teltek el, mire Christopher kilépett az irodából; talán egy fél óra is. Elénk lépett és Freyára nézve elmondta a lánynak, hogy két perc és indulnak, csak elszív egy cigarettát, majd sarkon fordult és elsietett. Azelőtt futottam utána, hogy átgondoltam volna, felzárkóztam mellé, mielőtt a folyosóra fordult és lágy mosollyal néztem rá, mikor rám tekintett.

Csendben lépkedtünk ki az épületből, Christopher azonnal rágyújtott, én pedig leültem a hideg lépcsőre és vártam, hogy újra megadja nekem a pillantását.

- Jól vagy, Christopher? – kérdeztem óvatosan, de amilyen nyugodtan tettem fel a kérdést, olyan heves választ kaptam.

- Nem. Hogy lennék már jól? – vágta rá egyből Christopher, én pedig nyeltem egyet a ledöbbenés eltüntetésére. Inkább felálltam a lépcsőről, mert túlságosan hidegnek bizonyult, bizonytalanul keresztbe fontam magam előtt a karjaimat, úgy álltam a férfi előtt egy lépcsőfokkal feljebb.

- Bocsánat – motyogtam, Christopher pedig sóhajtott egyet és fáradtan közelebb lépett. Szinte egymagasságban voltunk így, hogy a lépcsőn álltam, de egy-két centivel még mindig felém kerekedett.

- Dehogy, én kérek bocsánatot. Ne haragudj. Feszült vagyok – megértően bólintottam, Christopher pedig beleszívott a cigarettájába és hosszasan kifújta

a füstöt.

Mosolygott rá a szemem, mikor újra felém fordult, kedvesen mélyesztettem az íriszeimet a gondterhelt övéibe, hogy legalább egy kicsit is, de megnyugtassam. Rossz volt így látni az összeszedett, kiegyensúlyozott férfit, így, ilyen összetörten. Mindig ő volt az, aki megnyugtatott engem, mindig én dőltem rá a mellkasára, így amikor most ő eresztette fejét az én vállamra, meglepődve fogadtam.

Hogy mit kellett volna csinálnom?

Valószínűleg eltolni magamtól és a szemébe nézve elmondani, hogy minden rendben lesz, persze csak tisztes távolságból.

Ehelyett átkaroltam a nyakánál és lassan cirógattam barna tincseit. Fájt a fájdalma, főleg akkor, mikor kiejtette ujjai közül a cigarettát és várakozás nélkül körül ölelte a derekamat. Talán szorosabban fogott, mint bármikor, nekem pedig az egyetlen kívánságom csupán az volt, hogy megszűnjön, begyógyuljon az a törés, ami a lelkén keletkezett. Egy érintéssel el akartam tüntetni az összes szívébe vésődött sebet, el akartam érni, hogy ne legyen semmilyen problémája és olyan erősen öleltem, hogy ezeket a gondolatokat tudassam is vele.

- Minden rendben lesz, Christopher – suttogtam a fülébe, neki pedig megremegett a teste, mikor mély levegőt vett.

Istenem, hogyan tudnék neki segíteni?

Épphogy csak a fejét emelte fel a nyakamból, egyetlen lépést nem tett hátrébb – égszínkék szemei csillogtak a könnyektől, az arca előtt lévő álca pedig sehol sem volt. Meg sem próbáltam állítani, mikor lenézett az ajkaimra, csupán mélyet sóhajtottam, mikor a homlokát az enyémnek döntötte.

A januári hidegben álltam kint egy francos túlméretezett pulcsiban, Christopher jelenléte ennek ellenére úgy fűtött, mintha nyár lenne. Szorosabban fogtam át a nyakanál és oldalra döntöttem a fejem, amivel tulajdonképpen tudat alatt is kijelentettem, hogy azt csinál velem, amit szeretne, mert én azt szeretném.

Megbénított teljesen a közelsége és az égvilágon semmit nem tudtam tenni ellene.

- Ez rendben van? – kérdezte, nekem viszont valahogyan nem jöttek szavak a nyelvemre. *Ó, édes istenem...* – Megőrjítesz, Nancy Williams.

Christopher azonnal csókra mozdult, én pedig nem is állítottam meg – kész voltam mindent viszonozni, ajkunk pedig már érintette is egymást, mikor meghallottuk az iroda ajtajának nyikorgó nyitódását.

A férfi egyből ellépett tőlem és még el is fordult, sietősen szántott végig arcán, én pedig nyeltem egyet és a mellém álló Claytonra néztem. Felhúzott szemöldökkel kérdezett rá arra a jelenetre, amit látott, én pedig inkább Freyára figyeltem, ahogyan leszökdell a lépcsőn Christopher mellé.

Biztos voltam abban, hogy arcom a paradicsom piros árnyalatát vette fel és eszem ágában sem volt engedni a bátyámnak, hogy belenézzen a szemeimbe. Amilyen szerencsés ember vagyok, úgyis felhozódik ez még köztünk, ha egyedül leszünk.

- Anya azt mondta, hogy van még egy kis elintézni valója, nyugodtan menjünk haza – mondta Clayton, én pedig bólintottam egyet és a fülem mögé tűrtem hajtincseimet. – Te hazajössz, vagy mész vissza a *barátodhoz,* akinél *élsz*?

Clayton jelentőségteljesen megnyomta az egyes szavakat, amivel felvonta magára Christopher figyelmét is. Fürkészve nézte a férfit, aki végül kelletlenül felé fordult és méltatta egy pillantásra, de a bátyám megtörte a szemkontaktust és miután intézett egy intést Freyának, beült a szánalmas tragacsa vezetőülésébe.

- Akkor majd találkozunk – bökte nekem oda Christopher, majd még bólintott egyet búcsúként és eltűnt metálszürke autójának ajtaja mögött.

Egy mély sóhajtás után helyet foglaltam a bátyám mellett, és miután beindította az autó motorját, úgy bámultam ki a szélvédőn, mintha az életem múlna rajta.

Nem akartam ránézni Claytonra.

Féltem a reakciójától, ugyanis élénken emlékeztem még arra az ominózus esetre, amikor pontosan Christopher miatt váltunk idegenekké hosszú-hosszú hónapokra. Tudtam, *éreztem*, hogy szinte másodpercekre vagyunk attól, hogy éket verjen közénk ez a téma, ez pedig egyértelműen zavart.

Miért kell ezt?

- Clayton, mielőtt ilyen elméleteket kezdenél gyártani... – úgy álltam meg, mintha Clayton belevágott volna a szavamba és megakadályozta volna, hogy befejezzem a mondatot. Az egyetlen gond az volt, hogy ez egyáltalán nem történt meg és a bátyám szokása ellenére csendben hallgatott. Sóhajtottam, mikor nem tudtam mit hozzátenni, hiába várja, és hajamba túrva tudósítottam magammal ismételten, hogy nem tudok kifogásokat találni. – Nem teljesen úgy volt ez, ahogyan te láttad.

- Nancy, konkrétan majdnem smároltatok – rosszabb volt hangjának nyugodt csengése még a kiabálástól is. – Mármint, tényleg konkrétan – nem tudtam semmiféle reakciót adni a bátyámnak, mert felesleges lett volna mást mondanom, hiszen igaza volt. Idegesen kopogtattam a körmeimmel a könyöklőn és próbáltam egy aprócskát csökkenteni azt az intenzív érzést, ami végigszántott a testemen, részben Clayton igaza miatt, részben pedig Christopher érintéseinek emlékétől. – Nem lesz ez így jó, Nancy. Komolyan, le kell állnod.

- Clayton...

- Barátod van, aki kurvára szeret téged – mély levegőt vettem, ahogyan a testvérem folyamatosan darálta az agymosását, amit csakis kizárólag, premierben nekem szánt. – ...muszáj észhez térned – szinte csak foszlányokat sikerült kivennem a monológjából, csukott szemmel vártam, hogy abbahagyja, mert zavart a téma, zavart, hogy igaza van és zavart, hogy Christopherrel összeért az ajkunk és csupán egy leheletnyi távolság választott el minket a csókolózástól. A legrosszabb pedig az egészben, hogy az utóbbi nem azért zavart, mert csak egy leheletnyi távolságról beszélünk, hanem azért, hogy nem teljesedett be. – ...és szerintem a legjobb, ha elfelejted őt, és...

- De nem tudom, Clayton, nem tudom elfelejteni! – erőteljesen ráüvöltöttem a bátyámra és végigszántottam az arcomon, mikor realizálódott bennem az a hatalmas súly, ami a kijelentésemben jelent meg. Megijedtem a saját szavaimtól.

Clayton fejét csóválva állt meg a piros lámpánál, és hogy azért nem szólt, mert nem tudott semmit, vagy mert megakadályozta benne telefonom csengőhangja, talán sosem tudjuk meg. Ég felé fordítottam a tekintetem, mikor megláttam a kijelzőn Rafael nevét és akármennyire is fájt, a zöld helyett a piros gombot húztam el.

Nem beszélhetek úgy vele, hogy közben az jár a fejemben, hogy mennyire eszeveszettül csókolózni akartam Christopher Burnsszel pár perccel ezelőtt.

- Miért vagy még vele akkor? – meglepődtem a kérdésen, amit Clayton intézett felém és inkább az ablak felé fordulva bámultam a tájat, ami összemosódva vált absztrakttá mellettünk a gyors hajtástól.

Mikor elhagytam Christophert, azt hittem, hogy két óriási bőrönd teletömésével és a Chicagói Egyetemre való költözéssel képes leszek elfelejteni őt és teljesen új életet kezdeni, egy olyat, amibe ő nincs benne – ez tulajdonképpen remekül működött eddig, most viszont úgy érzem, mintha rohamosan közeledném a múltamhoz, ami tárt karokkal vár engem.

- Szeretem Rafaelt – újra nyelésre kényszerültem, mikor rájöttem, hogy fel sem fogom már a jelentőségét annak, amit kimondtam, és olyan, mintha egy robot mondaná fel helyettem minden alkalommal.

Édes istenem, mi történik?

- Jó, igazából azt csinálsz, amit akarsz, komolyan – mondta Clayton fáradtan, én pedig meglepődve felé fordultam, mert féltem, hogy megsértődött. – Mármint, ne érts félre, Nancy, nem haragból, csak full mindegy, mit mondok.

Ráhagytam Claytonra azt, hogy rám hagyta a témát, ez pedig csak azt eredményezte, hogy a lehető legnyomasztóbb csendben utaztunk haza és megváltásként fogtam fel, mikor végre kiszálltunk a kocsiból. Pár percet beszélgettem még apával, beköszöntem Millienek a szobájába, majd végre

levettem magamról a bátyám parfümtől bűzlő pulcsiját és belefeküdtem a világ legnyugtatóbb forrófürdőjébe.

Beszíveltem Instán az ismerősök friss képeit és visszaírtam azoknak az embereknek, akiknek eddig nem tettem, de mikor Rafael újra megrezegtette a telefonomat a hívásával, csukott szemmel ignoráltam.

Bűntudatom volt, hatalmas, de rossznak éreztem azt, hogy ma beszélgessek vele.

Nem beszélgethetek úgy a barátommal, hogy mással akarok.

Fáradtan tettem le a telefonomat a földre, majd lesüllyedtem a víz alá, hátha eltűnik minden, mire visszajövök a felszínre – nem így történt. Mikor kiszálltam a kádból és átöltöztem pizsamába, csak beledőltem az ágyamba és szememet lecsukva próbáltam végre túllenni ezen az igen szar napon.

Mikor besüllyedt alattam a matrac, kelletlenül nyitottam fel pilláimat, majd egy álmos nyögéssel fordultam teljes testemmel Clayton felé.

- Bocsi, nem akarlak lecseszni mindig. Nem akarom, hogy rosszul érezd magad – mondta, én pedig mosolyogtam és nem tettem szóvá, hogy egyáltalán nem miatta érzem rosszul magam. – Nem lehet irányítani, kit szeretünk és kit nem.

- Én nem szeretem Christophert, Clayton – motyogtam, mikor leesett, mire célzott, majd újra lecsuktam a szemeimet. – Már nem.

- Az a baj, hogy szerintem Rafaellel is ugyanez a helyzet, Nancy – szólt újra a bátyám, én pedig nyeltem egyet, mikor ránéztem. – És ezért basz fel, hogy ezt csinálod. Szakíts vele, de ne csináld ezt!

- Nem csinálok semmit – jelentettem ki halkan, majd mikor ismételten megjelent telefonom képernyőjén a barátom neve, elhúztam a piros gombot.

- Ezért nem veszed fel neki a telefont? – nem válaszoltam a bátyámnak és sóhajtottam, majd szó nélkül tűrtem, hogy egyedül hagyott a szobámban.

Ismertem, ő is ismert engem és pontosan tudtam, hogy azért ment ki, mert

egyedül akart hagyni a gondolataimmal és azt akarta, hogy szenvedjek. Szemét.

Igazából nem is értem, mit és min drámázom.

Nyilvánvalóan Rafaelt szeretem.

Ami... *történik* Christopherrel, egyszerűen csak vágy, a múlt kísértése és annak a játéka, hogy nem tudtam megfelelő lezárást találni. Egy törés, ami előhozta az emlékeket és megkérdőjeleztette velem azt a boldogságot, amit összeszedtem magamnak az utóbbi négy évben – beleértve Rafaelt is.

- A picsába – böktem ki magamnak, majd felálltam az ágyamból és kimentem a szobából.

Muszáj Rafael mellett lennem ebben a pillanatban.

A nappaliban a nyugalom csendes árnya fogadott: anya előkelően borozgatott apával – eléggé rászoktak a karácsonyi hagyomány miatt –, Clayton pedig kétségbeesetten nyomkodta a telefonját.

- Át kéne mennem Rafaelhez. Nem baj? – kérdeztem a családomat, mire mindenki rám nézett, az egyetlen, aki reagált is, Clayton volt, mert egyből felugrott mellém.

- Chicagóba? Én elviszlek Chicagóba! – hadarta egyből, én pedig furán bólintottam és elhatároztam, hogy rákérdezek erre a nagy lelkesedésre a kocsiban, mikor anyáék nem látják.

- Nem ér rá holnap? Késő van – szólalt meg apa sóhajtva, mire szépen kifejtettem, hogy nekem *most* kell látnom Rafaelt és kitaláltam valami szerencsétlen, szedett-vetett okot, miszerint kegyetlenül összevesztünk és meg kell vele beszélnem a témát még ma.

Rám hagyták a dolgot és engedték, hogy Claytonnal kivonuljunk az autójához, majd amikor helyet is foglaltunk abban és kérdően figyeltem személyes sofőrömet, szólásra nyitotta a száját. Ideje volt.

- Bent hagytam pár cuccot a koleszban – füllentett, én pedig összehúztam a

szememet, hogy némán közöljem vele, hogy ezt abszolút nem veszem be, tekintve, hogy a fél élete abban a szaros szobában van és egyáltalán nem zavarja őt ez a tény. – Mi van?

- Semmi – morogtam, majd az ablak felé fordulva szüntettem meg a kommunikációt. Illetve, szüntettem *volna* meg, ha nem nézek rá ismét a bátyámra. – Csak, tudod, nem értem, hogy miért titkolózol előttem, de tényleg.

- Nancy...

- Én elmondok neked mindent és kioktatsz az életemről, most meg itt izélsz.

- Jézusom, te suttyó – fáradt sóhajt engedett ki Clayton, miközben megállt a piros előtt. Jó, lehetséges, hogy egy kis hisztit is vittem a dologba, de csak azért, hogy belefáradjon a hangomba és inkább úgy döntsön, hogy válaszol. Tipikus női fegyver. – Oké, Charlotte nem szeretne haza menni a kampuszról és lesz ott egy buli, de egyedül nem szeretne menni, ezért csatlakozom hozzá. Mint egy barát.

- Mint egy barát? – kérdeztem rá hitetlenül az utóbbi kijelentésére, Clayton pedig mély bólintással adta tudtomra, hogy jól hallottam. Ja, persze.

- Igen, mint egy barát. Megbeszéltük, és barátok vagyunk – mondta, majd rám nézett és adott nekem egy igen bizalmas pillantást. – Még.

- Nem tudom, Clayton, Charlotte elég elkötelezett abban, hogy nem akar már veled semmit kezdeni – egy aprócskat bizonytalanná változott a hangszínem, mikor Clayton ajkai lassan vigyorra húzódtak, szemöldökei pedig a homlokára szaladtak.

Nyilvánvalóan nem tudok valamit.

Annyiban hagytam a dolgot és csukott szemmel dőltem neki az autó ajtajának. Januárhoz híven már a sötétség teljesen elborította a tájat, a fényt csak az utcai lámpák világítása adta.

Clayton leparkolt Rafael háza előtt, majd elmondta, hogy reggel jön értem, én

pedig megköszöntem neki és kiszálltam a kocsiból. Mikor felbaktattam a megfelelő emeletre és kinyitottam az ajtót, Rafael a pult mögött állva fogadott valamit rágcsálva és a telefonját bújva.

Lehervadt a mosoly az arcomról, mikor neki sem jelent meg a látványomra, nyeltem egyet, ahogyan kiegyenesedett és eszembe jutott az, hogy ma többször is kinyomtam a hívását.

- Rafael... – kezdtem sóhajtva, majd mellé léptem és összekulcsoltam az ujjaimat a háta mögött, ahogyan átkaroltam a derekát. Bűnbánóan néztem fel barna szemeibe, ő pedig mérgesen tette meg ugyanezt velem. – Ne haragudj, hogy nem vettem fel.

Rafael fújtatott egyet és eltávolodott tőlem. Csukott szemmel jöttem rá, hogy vitázni fogunk, mikor hátat fordított nekem – utálok vitázni vele.

- Nancy, mi történik velünk? – kérdezte, mikor újra rám nézett, én pedig csak álltam ott előtte, mert nem tudtam válaszolni neki. – Mi történik velünk lassan négy hónapja?

- Rafael...

- Nancy, nem működünk. Miért nem működünk? – újra sóhajtottam, mert tudtam, hogy ez már nem csak a hívásokról szól. – Távolságtartó vagy.

- Nem vagyok az, csak...

- Csak mi, Nancy? – rossz volt látni Rafael arcát, tehetetlen szemeit, amik egyetlen választ várva figyeltek kétségbeesetten engem, amit én nem tudtam megadni neki. – Van valaki más?

- Rafael, ne hülyéskedj, téged szeretlek csak! – olyan gyorsan fogtam meg a fiú arcát, mintha féltem volna attól, hogy elfut. Újra nyeltem egyet és meglepetten konstatáltam íriszeinek csillogását, ahogyan közel léptem hozzá, és csak azt eredményezte a látvány, hogy tekintetemet nekem is elhomályosították a könnyek. – Annyira szeretlek és annyira, annyira fontos vagy nekem!

És csak néztük egymást.

Vártam a reakciót, figyeltem Rafaelt, ahogyan megcsóválja a fejét és éreztem azt a feszültséget, amit kiad magából és ami körülvesz minket egy óriási burokban.

- Miért nem tagadtad, hogy van valaki más? – akkorát ütött a kérdés, hogy válaszolni sem tudtam rá, mert nem vettem észre, hogy kitértem a kérdése alól. Gyengéden levette kezeimet az arcáról, ujjaim elgyengülve estek le az oldalam mellé és csak figyeltem, ahogyan Rafael lelke és mindene fokozatosan becsukódik előttem. – Christopher?

- Nem, nem, téged szeretlek, Rafael! – zokogni akartam, mégsem mertem, csak némán álltam a fiú előtt és hagytam, hogy könnyeim vonalat égessenek az arcomon. Féltem attól, hogy mi fog történni, kegyetlenül féltem. – Rafael, beszéljük ezt meg, kérlek!

- Nancy, gondold végig az elmúlt hónapokat! Nem mondod el teljesen a napodat, azt hiszed, hogy nem veszem észre? Nemet mondtál, ami teljesen rendben lenne, ha azért mondtál volna nemet, mert féltél volna a házasságtól, de mindketten tudjuk, hogy nem így van, Nancy. Azután költöztél hozzám, hogy három teljes napot azzal az emberrel töltöttél, teljesen kihagyva az életedből. Azért történt a költözés is, mert nem voltál biztos az érzéseidben és meg akartad ezt változtatni? – egy szóval sem tudtam lereagálni azt a monológot, amit Rafael hozzám vágott, egyszerűen elege lett és hiába értettem meg, képtelen voltam elfogadni.

Mindent kiadott magából, dühösen és csalódottan figyelt, és én nem tudtam megszólalni sem, rettegtem a következményektől és bármit, bármit megtettem volna, hogy megakadályozzak mindent, ami a kapcsolatunk végét hozza.

- Rafael...

- Nancy, nagyon szeretlek téged – bólintottam a hirtelen vallomásra és háromszor is visszamondtam volna, de nem hagyta a fiú, hogy megszólaljak. Nem, nem, nem, ez nem lehet! – De nem lehetek úgy veled, hogy más iránt vannak érzéseid.

- Rafael, ne szakíts velem, könyörgöm...

- Akkor mégis mit tegyek, Nancy? – összerezzentem a kiabálásra, amit Rafael művelt és csak arra tudtam gondolni, hogy nem veszíthetem el. Egyszerűen nem, nem élném túl nélküle ezt a szerencsétlen életet. – Dőljek hátra és nézzem, hogy egy másik ember kezeibe rohansz? Mert végül ez lesz, Nancy! Kérdezzelek az életedről mintha nem tudnék semmiről? Fogadjam el, hogy napokra eltűnsz, csak hogy vele légy?

- Ez nem Christopherről szól, ez...

- De, ez pontosan róla szól, és teljesen mindegy, mi lesz, Nancy, mert ha nem most teszünk pontot a végére, később fogunk – nemet intettem, csóváltam a fejemet és keresztbe fontam a karjaimat, közben pedig csak azt próbáltam kivitelezni, hogy ne kezdjek hangos zokogásba. Hogy jutottunk ide? – Tartsunk egy szünetet, Nancy, nekem ez nem megy. Türelmes ember vagyok, de nem megy.

- Rafael...

- Menj haza – vágott a szavaimba ismételten a fiú, én pedig nyeltem egyet, mert sosem gondoltam volna, hogy elérjük ezt a pontot.

Hogy haza küld.

- Rafael, azért jöttem ide, mert hiányzol, és mert veled akarok lenni – erősködtem, majd a vállára tettem a kezeimet. Nem, nincs olyan, hogy nem tudjuk megbeszélni ezt. – Szeretlek és nem kell más.

- Szeretsz, elfogadom – mondta, majd mélyen bólintott egyet, én pedig olyan erősen kerestem a tekintetét, hogy végül meg is adta nekem. Barna szemei gyanúsan fúródtak az én zöldjeimbe és azelőtt nyeltem egyet, mielőtt meghallottam volna a kérdését. – És őt?

- A féltékenység beszél belőled, Rafael, könyörgöm...

- Nancy, nem is engedted, hogy eljusson a kérdés az elmédig, félsz saját magadtól – jelentette ki a fiú, én pedig vettem egy mély levegőt, mert tényleg

nem engedtem, hogy eljusson a kérdés az elmémig. Nem akarok Christopheren gondolkozni, nem érdekel ő, csakis kizárólag Rafael. – Menj haza, Nancy.

- Rafael, ne csináld, könyörgöm – suttogtam, mert féltem, hogy ha hangosan szólalok meg, tényleg elsírom magam. A fiú válláról a nyakára vezettem az ujjaimat, a gyomromban még a gondolatoktól is görcs keletkezett és úgy éreztem, mintha a szívemre egy kétszáz kilós súly nehezedett volna. – Ne hagyj el, kérlek.

- Szeretlek – mondta még egyszer, én pedig sóhajtottam és elvettem a kezemet a nyakáról, de csak annyi időre, hogy letöröljem a könnyeimet. – De idő kell. Nem csak nekem, hanem neked is, hogy kitaláld, mit és kit akarsz.

Nem hívtam fel Claytont, hogy jöjjön értem. Nem hívtam fel apát sem, Mikeilát sem, és még a buszra sem ültem fel, hogy hazavigyen. A könnyeimmel küszködve sétáltam el az Egyetemig január végén a mínusz egy fokban és úgy löktem be a hatalmas kaput magam előtt, mintha az otthonom lenne.

Idő kell.

A kampusz szinte üresen csengett, de nem is tudom, hogy pontosan kit kerestem. Nem tudtam, hogy szeretnék-e Claytonnal beszélni és találkozni, mégis az ő nevét kimondva érdeklődtem és elmondták, hogy egy ideje a kampuszról a Gyárba tartják a bulikat, ami nem volt más, mint egy elhagyatott épület körülbelül két percre a sulitól.

Átbaktattam oda és sóhajtva fogadtam a hatalmas tömeget és az őrjítően hangos zajt, ami már úgy is megsüketített, hogy még be sem léptem.

Mit keresek én itt?

Nem szoktam egyetemi bulikba járni, mert túlságosan betegek.

Nincs mit részletezni, a Chicagói Egyetem beteg bulikat rendez, és nem a jó értelemben.

Tudtam, hogy esély sincs, hogy megtaláljam a bátyámat, ezért sem értettem saját magamat – a zene nélkül is eléggé zakatolt a fejem, a fények világítása nélkül is könnyeztem és a tömeg nélkül is nyomorultan éreztem magam.

Szinte kiszakadt a lelkem a helyéről, Rafael szavai jártak csak a fejemben, Christopher említése és az, hogy tulajdonképpen miatta szakított velem a barátom – illetve, *időt kért.*

Christopherre pedig eszembe jutott a ma délután, ajkunk érintése és az, hogy mennyire vágytam arra, hogy megcsókoljon. Eszembe jutott a per, ami hónapokig szerves része lesz az életemnek, eszembe jutott, hogy mi lesz akkor, ha anya veszít és Freya egy olyan emberhez kerül, akit nem is ismer. Hallottam Clayton mondatait, miszerint a Rafaelhez fűződő érzéseim halványultak és hallottam azt is, ahogyan maga Rafael állítja ezt.

- Nancy, basszus, de régen láttalak! – Lip olyan gyorsan kapott el, hogy felfogni sem volt időm, nyeltem egyet, mikor oldalról átölelte a vállaimat és a kezembe nyomott egy üveg bort. Ma reggel; ekkor látott utoljára. – A bátyád tudja, hogy te is itt vagy? Mindegy, tök mindegy, igyál!

Az izzadt testek zavartalanul dörgölőztek egymáshoz, a szemek felhősen mosolyogtak az ég felé és Lip sem tűnt ki nagyon a tömegből. Egyszerűen nem volt hozzá huzamom, kiléptem az emberek által kreált egyvelegből és az egyik falhoz tolt kanapéra ültem, ami a táskákat leszámítva üresen csengett.

Csak ültem ott, bámultam ki a fejemből és olyan volt az egész, mintha csak a testem lenne jelen – a lelkem és a szellemem valahol máshol járt, fogságba ejtették a szavak, amiket a hozzám közel álló emberek vágtak hozzám az utóbbi időben. Kinyitottam a bort és kortyoltam belőle, majd újra és újra és újra, de a szédülésen és azon a hatalmas melankólián kívül, amit az ember depresszív állapotában történő lerészegedéskor érez, semmi más nem történt.

A letargia magába kerített, ültem a kanapén, ahová párocskák verődtek le mellém csókolózni. A hajam az arcomra tapadt a melegtől, a kábultság pedig magához húzott, mégsem voltam álmos.

- Beszállsz? – kérdezte egy lány, akit talán az egyetemről ismertem, miközben egy szál cigarettát nyújtott felém.

Mellettem ült, egy olyan kis csapat verődött körém, akik talán nem is ismerték egymást, nem tudom – az egyetlen, ami tiszta volt, hogy én jövök a sorban. Teljesen mindegy miben, *én jövök a sorban.*

Magamhoz vettem a cigit, néztem a parázst, ami jelzi, hogy ég, néztem a füstjét, ami a szokásosnál talán nagyobbnak tűnt. Vagy ez a füst nem is a cigiből jött, hanem valamilyen szar effekt volt, mint a fények?

Beleszívtam a cigarettába, annak ellenére, hogy még egyszer sem próbáltam. Végig égette a nyelőcsövem és a tüdőm, köhögésre kényszerültem – fuldokoltam a füsttől, bekönnyezett a szemem és a kelleténél jobban is megszédültem, olyannyira, hogy nem tudtam hirtelen, hogy ez a bortól van, vagy a cigitől.

- Berosszultál? Ember, kérsz vizet? – nem tudtam eldönteni teljesen, hogy ki szólalt meg, nemet intettem a fejemből, majd még egy slukkot szívtam, és még egyet és még egyet.

Annyira köhögtem, hogy féltem, elhányom magam, ömlöttek a könnyek a szememből és mikor lecsuktam azokat, Clayton balhéi által könnyen beazonosítottam a szagot, ami nem csak dohányszag – ez fű.

Azonnal felálltam a kis csapattól, a szédültség pedig egyből elkapott – a színek összemosódva dobták elém a horrorisztikus képeket, a dubstep pedig úgy dübörgött, hogy befogtam a fülemet, mert féltem, hogy vérezni kezd az óriási hangtól. Számon keresztül vettem a levegőt, összeszorítottam a szemeimet, hogy ne lássam azt a sok embert és hajamba túrva próbáltam eltűnni erről a helyről.

Ó, istenem, mi történik?

El kell mennem innen.

Egyenként szedtem a lépcsőfokokat, hogy feljussak a tetőre, a szűk falak minden lépésnél egyre szűkebbek lettek és mikor meglökött egy felfelé vagy éppen lefelé igyekező fiú, a korlátba kapaszkodva tartottam vissza a testemet a levágódástól. Édes istenem. *Édes istenem.*

Hogy húsz perc vagy két óra kellett ahhoz, hogy a feljáróig jussak, nem tudom, de fellélegeztem, ahogyan megéreztem a hűs szellőt, és négykézláb másztam ki a tetőre, a peremre fordulva feküdtem hanyatt és a sötét eget nézve gondolkoztam azon, hogy mi történik.

Chicagó fényes városa felé fordítottam a fejem, a szemem le-lecsukódott, nyomott énem a létezést is képes volt megkérdőjelezni és nevemet ismételgette magában.

Vagyis, én ismételgetem?

Nancy.

Nancy.

- Nancy, jézusom! – Clayton hangja csengett a fejemben, majd amikor sietős lépteit is meghallottam, nagy lendülettel fordultam felé és ültem fel egyből.

Újra megszédültem, a tetőtér forogva nehezítette a dolgomat és tenyereimet a szemeim elé téve takartam el magam elől a környezetemet. Hátradőlve sóhajtottam, az ijedtség pedig egyből felébresztett, mikor nem éreztem meg a kanapé háttámláját.

A tetőtér peremén ülök!

Elvesztettem az egyensúlyérzékemet, a rémülettől sikítani sem tudtam és a halálfélelem egyből elöntötte a testemet, és mikor Clayton kezei egy szempillantás alatt nemcsak egyenesbe hoztak, hanem felállítottak és erős karjainak szorításába húztak, mély lélegzeteket véve temetkeztem a bátyám a pulcsijába.

Édes istenem, majdnem meghaltam.

Édes istenem.

- Úristen, Nancy, tudod, hány emelet magasban vagy? A kurva életbe – mormolta a bátyám, heves szívverése mutatta félelmét, amit tökéletesen éreztetett velem azzal, hogy képtelen volt elengedni. – Hogy kerülsz ide? Jézusom, Nancy. Jézusom!

Hogy kerülök ide?

- Szerinted Rafael megbocsát majd? – olyan volt, mintha lezsibbadt volna a testem, a szám, még az agyam is. Nem értettem, mit beszélek és miért, és mikor Clayton eltolt magától és kiseperve a hajat a szemem elől közre fogta az arcomat, csak arra tudtam gondolni, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy van egy bátyám, aki meg tud védeni attól, hogy véletlenül megöljem magam. – Szeretlek, Clayton.

- Miért érzem a fű szagát, ha nem is téptem? – gondolkozott hangosan a bátyám, majd még mindig arcomat fogva összehúzta a szemeit és gyanakvóan bámulta az enyéimet. A rémület fehérre festette az arcát, olyan fehérre, hogy még az éjszaka idején is képes voltam ezt megállapítani. – Be vagy tépve. Nancy, be vagy tépve. Jézusom, Nancy, mit csináltál?

- Szakítottunk Rafaellel, mert – kezdtem, majd lecsuktam a szemem, hogy ne szédüljek, de csak még jobban szédültem tőle – mert szerinte Christophert szeretem.

- Leszarom Rafaelt, megbeszéljük később, mennyit téptél? – Clayton úgy félt, mint talán még soha, és habár meg kellett volna nyugtatnom, hogy semmi baj, csak azon tudtam gondolkozni, amit utoljára mondtam. – Nancy, mennyit téptél? Charlotte, hozz neki vizet!

Észre sem vettem, hogy Charlotte is itt van, csak akkor, mikor Clayton a nevén szólította és mikor megláttam, ahogyan sietősen távozik tőlünk.

Szeretem Christophert?

Szeretem Rafaelt?

- Szerinted szeretem Christophert? – kérdeztem Claytont, és úgy néztem rá, mintha minden választ tudna a világon. Leültetett a tető közepére, ő pedig leült velem szembe, remegtek a kezei, annyira pánikolt és folyamatosan tűrte a fülem mögé a tincseimet, amiket a szél szünet nélkül előre sepert. *Christopher, Christopher is mindig ezt csinálja.*

- Figyelj rám, nagyon kell rám figyelned, Nancy! – hallottam, amit Clayton mondott, de csak bámultam ki a fejemből, Rafaelen és Christopheren kívül semmire sem tudtam gondolni és az egyedüli szó, ami megmaradt, az az, hogy hiányzik. Hiányzik ő. – Nem érzed magad rosszul? Nem hánytál? Nancy, mennyit téptél, mit téptél?

Hiányzik.

- Nagyon haragszik rám Rafael, Clayton.

Hiányzik.

- Érzel valamit? – Clayton hangja olyan eltompultan hangzott, mintha nem ülne itt előttem a fiú. – Nancy!

- Annyira hiányzik, Clayton – mondtam, majd nyeltem egyet és a bátyám szemeibe néztem.

Azelőtt sírásba torzult az arcom, mielőtt felfoghattam volna, szaggatottan vettem a levegőt és úgy összeszorította a sok érzelem a mellkasomat, hogy fizikálisan éreztem a fájdalmat.

- Ki? – a bátyám letörölte a könnyeimet az ujjaival az arcomról, szemeimet vizsgálta, ahogyan várt a válaszomra, majd ismét eltüntette a látókörömből a hajszálaimat.

- Christopher, hiányzik Christopher, Clayton – zokogtam, ahogyan kimondtam Christopher nevét, nem is vártam meg a bátyám reakcióját, a vállára dőltem, mikor nem bírtam megtartani saját magamat és vállaira ejtve karomat, teljesen elvesztettem minden összeszedettségemet. – Annyira hiányzik, istenem, annyira mérges vagyok anyára, hogy elválasztott tőle! Annyira, annyira hihetetlenül hiányzik!

Istenem, miért sírok?

- Nézd csak, igyál vizet! – Charlotte a kezembe nyomott egy flakon vizet, engedelmeskedtem neki és bőszen belekortyoltam az üvegbe. A hideg jólesően hűtötte a bensőmet, majd miután elegendőt ittam, visszadőltem

Claytonra és mély, lassú levegőket véve próbáltam megnyugodni.

A pilláim nehezülve jelezték, hogy kezd elgyengülni a testem, a légzésem hangja felerősödve tette semmissé a lent üvöltő katarzist, a lét és a világ pedig fokozatosan halványulni kezdett, egészen addig, amíg teljes mértékben eltűnt számomra.

Puha matracban ébredtem – mikor kinyitottam a szemem, az első dolog, amit érzékeltem, Clayton alakja volt a kollégiumi szobám egyik falának tövében ülve. Igaz, nyitva voltak a szemei, nem voltam benne biztos, hogy ébren van, de mikor megmozdultam az ágyon, úgy kapta felém a fejét, mintha csak erre lenne kihegyezve a hallása. Valószínűleg így is volt.

Felültem és a falnak dőltem, így sikerült észrevennem Charlotteot is a saját ágyában feküdve, velem szemben. Mire egyáltalán feleszmélhettem volna, Clayton már helyet is foglalt mellettem és aggódva vizslatta a tekintetemet.

Hogy kerültem ide, te jó ég?

- Hogy érzed magad? – kérdezte, én pedig nyeltem egyet.

Kiszáradt a torkom. Fáj a fejem. Egy aprócskát szédülök is és fáradt vagyok.

- Félek – mondtam végül, mégsem a fizikai állapotomra utaltam. Emlékszem a Rafaellel való veszekedésünkre és arra, hogy szakítottunk, és már csak a gondolat miatt is remegni kezdett az egész testem.

Mit kezdek én Rafaellel?

- Nyugi, jobban leszel, csak nagyon szétcsaptad magad tegnap. Nancy, ne tépj soha többet! Főleg úgy, hogy nem vagyok ott, de inkább sehogy sem, rossz ez a cucc és nem akarom, hogy bármilyen rossz cuccal is élj, komolyan – Clayton lágyan váltott át a védelmező énjébe, én pedig mosolyogtam, majd visszagondoltam arra a cigarettára, amitől olyan rossz állapotba kerültem, hogy egy bizonyos idő után még az is kiesett, hogy mi történt.

Nem mondtam Claytonnak, hogy nem direkt téptem be, mert nem volt rá alkalmam – könnyek gyűltek a szemeimbe és fejemet csóválva jeleztem,

hogy nem úgy értettem, hogy félek, ahogyan ő. A bátyám sóhajtott egyet és ölelésbe húzott; együtt dőltünk le fekvésbe, egymás mellé fordulva figyeltük a másikat és Clayton a pillantásaival adta tudtomra, hogy hallgat.

- Szakított velem Rafael tegnap – mondtam ki, Clayton pedig bólintva jelezte, hogy tudja. Hogy Rafael már felhívta-e és tájékoztatta, vagy hogy én mondtam el neki, fogalmam sincs. – Azt mondta, hogy... hogy idő kell neki és hogy... és hogy találjam ki, mit szeretnék.

Clayton bámult egy ideig, majd a hátára fordult és a plafonra szegezte a tekintetét, én pedig értetlenül megismételtem a tettét. Olyan volt, mintha nem merné megfogalmazni azt, amit mondani szeretne úgy, hogy a szemeimbe néz közben.

- Emlékszel, mi volt éjjel? – kérdezte, én pedig megijedtem, mert nem emlékeztem semmire. Legalábbis, arra nem, hogy hogyan talált meg.

- Nem – mondtam ki, majd nyeltem egyet. Miért kérdezte? Úristen, hogy égettem le magamat? – Miért mit csináltam? Clayton, mondtam valamit?

- Miért félsz attól, hogy mondtál valamit? – fordult felém a bátyám, majd felhúzta szemöldökét, hogy nyomatékosítsa kérdését. – Mindegy, csak kérdeztem.

- Ember, ilyet nem csinálhatsz – akadtam ki hirtelen, viszont Clayton megtörhetetlen volt, és mivel túlságosan nagy fáradtságot éreztem, nem is hisztiztem tovább. Fájt mindenem, kívül-belül. – Nem tudom, mit kezdjek, Clayton. Te mit csináltál, mikor szakítottatok Charlottetal?

- Megpróbáltam visszaszerezni – fordult a bátyám Charlotte felé, majd mikor kellően megcsodálta az alvó szépséget, óva intően rám nézett. – Utána pedig elkezdtem füvezni, amit te nem próbálhatsz meg. Attól mert testvérek vagyunk, nem kell ugyanúgy lecsúsznunk. Ne próbálj meg füvezni, komolyan. Ha ilyen megállíthatatlan vágyat éreznél iránta, akkor szólsz nekem és a társaságomban csinálod. De ne legyen ilyen, nagyon nem. A legjobb lenne, ha...

- Clayton nem akarok füvezni – tisztáztam a fűvel kapcsolatos érzelmeimet a

bátyám előtt, majd sóhqajtottam egyet, mert rájöttem, hogy Claytonnak teljesen igaza van. Hiába vagyunk testvérek, nem ugyanúgy dolgozzuk fel a dolgokat. – Szerinted mit csináljak?

- Hiányzik? – olyan hirtelen kaptam a kérdést, hogy még válaszolni sem tudtam egyből. Nyeltem egyet, majd bólogattam, mégis olyan szintű ellentmondást éreztem, ami kétlem, hogy termeszetes ebben az állapotban.

- Hogyne hiányozna, persze, hogy hiányzik – mondtam végül, Clayton pedig bólintott egyet. Mintha mindent tudna, egy igen jelentőségteljes pillantással áldott meg, majd hozzá nem illően nyelt egyet, mielőtt újra megszólalt.

- Rafael – bökte ki a fiú nevét, én pedig olyan félénken bólintottam, mint talán még soha.

Most pontosan mi az isten is folyik itt?

Túl sok értetlen dolog történt hirtelen, mégis az egyik legértetlenebb az volt, hogy a *hiányzik* kérdésre nem csak a bátyám gondolt másra, hanem én is.

[T I Z E N N E G Y E D I K R É S Z]

Egy hónap.

Ennyi idő telt el azóta, hogy Rafael időt kért. Azóta nem beszélünk, nem találkozunk megbeszélten, és ha véletlenül összefutunk az Egyetem területén, amíg én rámosolygok, ő egy sziára sem méltat.

Nyilvánvalóan kiköltöztem a lakásából is, vissza Charlotte mellé a koleszba; hatalmas pizzapartikat tartunk változatlanul és ugyanolyan tárt karokkal fogadott, mint ezelőtt, anyáék viszont halálosan ki vannak borulva a szakítás miatt, pedig azt nem is mondtam nekik, hogy mi a fő oka.

A Christopher-anya féle per időpontja ki lett tűzve február 20. napjára, ami valamilyen módon vészesen közeleg felénk – anya hosszas átgondolás után megadta az engedélyt, hogy megfigyelőkként helyet foglaljunk mellette majd a padnál, teljes védőügyvédi szerepbe viszont nem léphetünk, tehát tulajdonképpen semmi különlegeset nem fogunk csinálni, csupán VIP szekcióból nézhetjük végig az egészet.

Clayton a lehető legfeltűnőbben zaklat, és szerintem bármit tehetnék, egyszerűen nem hajlandó kikerülni a tíz méteres körzetemből – utoljára négy évvel ezelőtt csinálta ezt, és akármennyire is értékeltem, akkor is az agyamra ment ezzel. Igaz, mostanra kegyetlenül rá van kattanva Charlottera és az a hatalmas barátság, aminek címkézte a kapcsolatukat, elhalványulni látszik köztük, ez sajnos nem igazán gátolja meg a rám figyelésében.

Egy pohár forralt borral a kezemben álltam Chicago központjában egy nyomorult Téli Csodaországnak nevezett időszakos vidámparkban, aminek ma van az utolsó napja és amin utoljára tíz évesen voltam. Akkor sem élveztem, mert anyáék rávettek, hogy üljek fel Claytonnal arra a szaros

óriáskerékre – akkor jöttem rá, hogy félek a magasban, tekintve, hogy elsírtam magam. Szép emlékek.

Most sem önszántamból jöttem, hanem Claytonba belecsapott a nosztalgia és úgy gondolta, hogy nagyszerű móka lenne, ha péntek délután együtt töltenénk a barátainkkal a kis időnket és eljönnénk erre a helyre, ami tele van általános iskolás gyerekekkel, első randit ünneplő tinikkel és egyetemista csapatokkal, akik csak azért jönnek ki ide, hogy a dodzsem mögött betépjenek. Két órája mászkálunk a több, mint négy kilométer hosszú rendezvényen és az egyetlen boldogságom a forralt bor és a kürtöskalács, amit nyilván Claytonnal vetetek meg, mert ha már elrángatott, az a minimum, hogy állja a kajámat és a piámat. Egyébként meg az egész időt eddig Lippel töltöttem, mert Mikeila és Kaleb el vannak foglalva egymással, Clayton pedig szánalmasan esedezik Charlotteért, és tekintve, hogy csak Lip az egyedüli szingli a társaságunkban rajtam kívül, egymásra maradtunk.

- Üljünk fel a hullámvasútra! – Charlotte olyan izgalommal kért minket, mint egy hét éves gyerek, Mikeila pedig egyből csatlakozott hozzá.

Meg a fenéket fogok én felülni a hullámvasútra.

Túlságosan kanyargósnak, gyorsnak és magasnak tűnik ahhoz, hogy én felüljek rá, így szépen-lassan kivágtam magam az ötlet alól és hatalmas buzgósággal biztattam a többieket, hogy nyugodtan menjenek nélkülem. Örömmel néztem, ahogyan becsatolják magukat az ülésen, majd lefotóztam őket – mint egy büszke anyuka – és eltettem a telefonomat, hogy nyugodtan tudjam kortyolgatni a forralt boromat. Ez csak addig tartott, amíg rezegni nem kezdett a mobilom édesanyám hívását jelezve. Ezaz.

- Szia, anya – szóltam bele a telefonba, majd sóhajtottam egyet, de reménykedtem, hogy nem hallotta meg. Már csak azt kéne.

- Nancy, elegem van, hogy nem érem el a bátyádat – kezdte anya egyből, én pedig a hullámvasúton ülő említettre néztem. Miért én kapom meg mindig, ha ő csinál valamit? – Haza vagytok rendelve holnap délre. Jönnek nagyiék.

Lecsuktam a szemeimet és nem tudom, hogy pontosan miket vagy éppen kiket is szidtam. Imádom a nagyszüleimet, tényleg, és a mamámmal jobban

el is tudok beszélgetni, mint néha a saját anyámmal, de hozzájuk egy külön... energia kell, ami nem teljesen lelhető mostanában meg a szervezetemben.

- Oké – mondtam végül anyának, majd meghallgattam, ahogyan elregéli nekem, hogy örülne, ha felnőttekhez méltóan, nem szakadt ruhában sétálnánk majd be az ajtón és semmiféleképpen nem szeretné, hogy másnaposok legyünk.

Isten ments, te jó ég. Azóta nem voltam buliban, mióta véletlenül betéptem.

- És még valami, jó lenne, ha beugranátok út közben a boltba – sóhajtottam. Mégy egyet. – Küldök egy listát üzenetben, jó?

- Oké – ismételtem meg az előbbi szavamat, majd megforgattam a szemeimet. Anya listáinak a jellegzetessége, hogy mindig ilyen harminc méteresek és soha nem találom azokat a dolgokat, amiket kér. Utálok vásárolni úgy, hogy ő kér meg rá, mert soha nem jutok ki olyankor a boltból.

- És Nancy, Mikeila nehogy elfelejtse, hogy megígérte Millienek ma estére a mozit – anya hangja halkulni kezdett, ahogyan a szemforgatásom végett megláttam a szemem sarkából egy olyan embert, akit soha nem tudtam volna elképzelni egy ilyen helyen.

Christopher.

Elmotyogtam anyának, hogy majd visszahívom, majd kinyomtam a hívást és teljes testemmel Christopher felé fordultam, így megpillantottam a kezét fogó Freyát is. A túloldalon álltak, de tökéletesen rájuk láttam, és akármennyire is zavarba hozott leginkább a férfi jelenléte, elmosolyodtam és nem fordultam el, mikor észrevett. Türelmesen vártam őket, mikor Freya unszolására elindultak felém, holott legszívesebben én is elindultam volna az irányukba, hogy hamarabb találkozzunk, félúton.

Intettem a kislánynak, kedvesen figyeltem, de lehervadt a mosoly az arcomról, mikor Freya megállt egy helyben és sírásba torzult az arca. Nem értettem eleinte, miről van szó, de ennek ellenére, mikor újra megindult felém és ölelésbe húzott, azonnal viszonoztam a tettet és aggódva szorítottam magamhoz. Éreztem teste minden porcikájának remegését, amit a zokogás

visszatartása okozott, kérdően néztem a válla felett a bátyjára, akinek égszínkék szemei gondterhelten fúródtak az enyéimbe. Mindent megértettem, mikor Christopher eltátogta nekem, hogy Freya jelenleg szülinapos, sóhajtva csuktam le a szemem és annál is erősebben öleltem a lányt, mint ahogyan eddig.

Ez az első születésnapja az édesanyja nélkül. Teljesen mindegy, milyen mosolyt, milyen boldogságot varázsol az arcára a testvére erőfeszítései végett, egyáltalán nem érzi jól magát és akkor sem fogja, ha a világot mozgatjuk meg neki.

Édes istenem, mondanom kéne neki, hogy boldog születésnapot? Vagy inkább hagynom kéne? Vennem kellene neki valamit?

Mosolyogtam rá, mikor kibontakozott az ölelésemből és letörölte arcára folyt könnycseppjeit. Sóhajtva nézett az ég felé, és meggyőződött arról, hogy semmi jele nem látszik a szomorúságának, mielőtt visszafordult a bátyja felé, de teljesen feleslegesen tette; Christopher nem hülye, pontosan tudja, hogy mit érez a húga és látom a fájdalmat a szemében, amiért nem tudja felvidítani sehogy sem.

Szomorú és kegyetlen nézni azt, ahogyan egy család tönkremegy. Ahogyan egymást próbálják gyógyítani a megmaradt tagok, ahogyan mosolyognak egymásra, hogy ne éreztessék a másikkal a gyászt, amit éreznek legbelül – Freya sem kicsi már, fel tudja fogni a helyzetet és olyan gyorsan parancsolt rá az élet, hogy nőjön fel, hogy Christopher ezt akkor sem tudja megváltoztatni, ha foggal-körömmel küzd érte.

- Szia – köszönt a férfi, én pedig visszamotyogtam neki ugyanazt a szót, és habár pillantásunk összekapcsolódásának elégnek kellett volna lennie ahhoz, hogy megértessem vele, mennyire eszméletlenül mellette vagyok, karjaiba borulva öleltem át őt is. Kirázott a hideg, mikor a nyakamba lehelt, nyeltem egyet, mikor megéreztem a derekamnál a tenyerét és azt kívántam, bárcsak le tudnám nyugtatni a lelkét egy csöppet.

Egy ideje már nem találkoztunk, el voltam foglalva azzal, hogy rendbe rakjam az életemet Rafael után, ő pedig el volt foglalva anyával és az üggyel – hazudnék, ha azt mondanám, nem éreztem meg ezt az időszakot, olyan volt,

mintha újraéltem volna azt a négy évnyi mennyiségű időt, amit külön töltöttünk.

Megköszörültem a torkomat, mikor a hullámvasút sípolva jelezte a leállást és azonnal az abból kikászálódó ismerősökre néztem. Egyből zavarba jöttem, ahogyan csatlakoztak hozzánk és gyenge kifejezés, ha azt mondom, hogy Mikeila és Charlotte zavarba esése még jobban zavarba hozott. Tudják, hogy mi történt Christopherrel és a családjával, hiszen nem titkolózom előttük – tudják, hogy Adaline életét vesztette, de nem hozzák fel nekem, nem beszélünk róla és nem is kérdeznek, Mikeila most viszont lesújtva figyelte a sápadt, lefogyott lányt, aki árnyéka sem volt önmagának.

Egyetlen egyszer látták Charlottetal, még négy éve a plázában – talán pont ezen a napon, mikor születésnapja volt és Adaline és Christopher vele töltötték a napot. Emlékszem, az volt az első reggel, hogy a férfi mellett ébredtem és hogy mekkora ninjamozdulatokat végeztem, hogy kijussak az ajtón túlra úgy, hogy a vendégei ne vegyenek észre.

Vajon Adaline akkor is tudta már, hogy rólam van szó?

- Mr Burns – törte meg a csendet Mikeila, majd nyelt egyet és próbálta nem Freyát figyelni, helyette Christopherre emelte a tekintetét, hogy még kínosabbá tegye mindannyiunk életét. – Mr Burns, jó napot!

- Üdv – mondta nyersen Christopher, és amíg Lip elmormolt egy Mikeilához hasonló szöveget, addig Charlotte bebizonyította, hogy még mindig van olyan szerencsétlen szociálisan, mint én: óvatosan intett egyet a férfinek, majd gyorsan, azzal a lendülettel a füle mögé tűrte vörös tincseit. Kicsit jó érzéssel tölt el, hogy nem csak én vagyok a barátaim közül ilyen szánalmas.

Enyhén megijedtem, mikor Clayton szemkontaktust alakított ki Christopherrel, de mély levegővétellel nyugtattam magam, ahogy kinyújtotta felé a tenyerét és kezet fogott vele. Többször találkoztak már, viszont most volt az első alkalom úgy, hogy szakítottam Rafaellel – a bátyám szerint ő a fő oka ennek, és finom szavakat használva, nem igazán szívleli emiatt. Nem, mintha eddig szívlelte volna, de most különösebben nem, elvégre akármennyire is szépítünk, Rafael még mindig a legjobb barátja és azt sem szabad elfelejteni, hogy úgy gondolta, hogy Christopher az oka az esetleges

szétesésemnek.

Kiélesedett a bátyám állkapcsa, Christopher pedig észrevette a problémát és összehúzott szemekkel figyelte. Tapintható volt a feszültség köztük és nem tudom, hogy melyik szorította erősebben a másik kezét a dominanciáját hangsúlyozva.

Ó, ég...

Charlotte oldalba bökött, hogy felhívja a figyelmemet a kialakult helyzetre, de nem volt szükségem a figyelmeztetésére; pontosan láttam magamtól is. Megköszörültem a torkomat, hogy kirántsam őket abból a nagyon veszélyes zónából, amibe egyetlen szó nélkül kerültek bele, ők pedig elengedték egymás kezét, de félrenézni képtelen voltak. Miért kell a férfiaknak mindig fitogtatni az erejüket?

- M-mikeila, anya üzeni, hogy el ne felejtsd a mai mozizást Millievel – őszintén, arra sem emlékeztem, hogy anya ezt mikor mondta, viszont kétségbeesetten kerestem valamilyen témát, ami oldja a hangulatot. Barátnőm szerencsére egyből értette, mit szeretnék elérni, és magát adva csacsogni kezdett.

- Jaj, hogy felejteném el! Sosem felejtem el a Millievel való programjaimat, imádom Milliet, mindjárt indulok is, hogy időben odaérjek hozzá. Néha sokkal szórakoztatóbb, mint te vagy Clayton, mindenképpen ő a legmenőbb Williams – hadarta, amivel elérte, hogy a két idegbomba is ránézzen. Hála az égnek. Mikeila mosolyogva vezette a tekintetét újra Freyára, tökéletesen álcázva azt a sajnálatot, amit érzett iránta és a helyzete iránt. Ez a jó Mikeilában, simán szét tudja égetni az esetleges rossz hangulatot azzal, hogy beszélni kezd, mert ő nem olyan nyomorék társaságban, mint én és Charlotte. – Te biztosan Freya lehetsz. Az én nevem Mikeila. Nancy barátja vagyok.

- És Millie barátja – mosolyogtam, mikor Freya megemlítette a húgomat, nem csak engem ért meglepetésként a rokonszenv, hanem Claytont és Christophert is. Igaz, nem kellett volna, hogy ennyire ledöbbentsen minket, hiszen Millienek van egy bizonyos aurája, ami miatt ha valaki közel kerül hozzá, megszereti. Egy merő pozitivitás a kis szénakazal frizurájával és a hatalmas zöld szemeivel, amik élénkebbek, mint nekem vagy Claytonnak.

Milliere lehetetlen nem emlékezni – Millie egy egyéniség, egy külön univerzum, ezt pedig a tragédia előtt Freyáról is el lehetett mondani, így egyáltalán nem sokkoló, hogy ennyire megmarad benne a húgom személye.

- Igen, úgy van – mosolygott Mikeila is, hozzánk hasonlóan érzékelte Freya hirtelen nyitottságát és látszott az arcán elméjének kattogása, ahogyan figyelte a lányt. – Nincs kedved eljönni moziba velünk? – mindannyian, *mindannyian* Christopherre néztünk, aki fáradtan sóhajtott és a testvérére, majd Mikeilára pillantva jött rá, hogy a kérdésre a válasz tulajdonképpen tőle függ. Kételkedve figyelte a barátnőmet, aki szerintem meghalt belülről, mivel valószínűleg ez a leghosszabb összenézésük, ami valaha is történt köztük. – Mr Burns, tudja, hogy felelősségteljes vagyok.

- Az első emlékem magáról, hogy késve érkezett be az órámra – frissítette fel a memóriánkat Christopher, viszont nem gondolta volna, hogy Mikeila ebbe nem belenyugszik, hanem fellázad. Kimeresztett szemekkel reagálta le a mondatot és úgy mutatott rám, hogy meg is ijedtem egy pillanatra.

- Ne már, Mr Burns, Nancy is ott volt velem, és vele ellentétben én csak akkor késtem – érvelt Mikeila, és nem engedte, hogy megvédjem saját magamat, mert elcsitított. – Milliószor vigyáztam már Milliere, egy csomó helyre mentünk már együtt és tök nyugodtan bízzák rám Nancy szülei. Elbírok két gyerekkel, komolyan, szeretem a gyerekeket és ők is szeretnek engem. Mr Burns, Ön szerint nem tudok vigyázni két gyerekre?

- Abban sem vagyok biztos, hogy magára tud vigyázni – Christopher megszólalása valószínűleg kiütötte a biztosítékot Mikeilánál, a lány rám nézve próbálta jelezni, hogy csak a tisztelet tartja vissza a kiakadástól, én pedig egy vigyorral közöltem vele, hogy ebbe nem szólok bele.

Hihetetlen, sosem gondoltam volna, hogy egyszer meg fogok élni egy ilyen szituációt is.

- Nagyon szívesen találkoznék Millievel, Christopher – valószínűleg Freya hangja volt az igazán nagy kizökkentés Christopher számára, sóhajtva fordult felém, én pedig egyszerűen nem tudtam felfogni, hogy miért tőlem várják mindketten a megváltást.

- Igaza van Mikeilának, tud vigyázni rájuk – mondtam ki, de akaratomon kívül is átgondoltam a válaszomat. *Hm...* – Mármint, még sosem hagyta el Milliet.

- Biztató – Christophernek több szarkazmus volt a hangjában, mint amennyi szarkazmust használt egész életében.

Egy mély levegőt vett, majd Mikeila lelkére kötötte, hogy ahogy vége van a mozinak, majd ő Freyáért megy. Lekérte a mese pontos címét és vetítését, látszólag féltette a húgát, ami teljesen érthető is volt – nem azért, mert Mikeila ijesztő, hanem mert a munkán és Freya iskolába járásán kívül nem igazán töltött el nélküle időt, amióta meghalt Adaline. Teljesen természetes volt az aggódása.

- Nyugi – mosolyogva megsimítottam a férfi karját, mikor elérkezett az indulási idő és Mikeila kézen fogta Freyát és elvezette tőlünk és a Vidámparktól. Christopher bizonytalanul nézett rám, a többiek már szétszóródva élvezték a játékokat, csak mi álltunk egymás mellett. Gondolom, ezért is mert bizonytalanul nézni rám. – Minden rendben lesz.

- Nem bízom a barátnődben – mondta ki őszintén, én pedig sóhajtottam és sétára indultam. Chrisropher követett, zsebre tett kézzel lépkedett mellettem, a kis bóklászásunk együtt pedig fura volt. Fura volt, mert mikor együtt voltunk, egy rohadt étterembe nem tudtunk elmenni, nem mutatkozhattunk a publikum előtt. – A gimiben ő volt a rosszaság definíciója.

- Azért gondolod így, mert már nem volt ott Clayton, hidd el nekem – jegyeztem meg viccesen, és nem tettem hozzá, hogy egyébként nem értek vele egyet. Mikeila nem volt jó gyerek, ez tény, de azért nem is a legrosszabbak közé tartozott. Ott volt például Sean vagy akár Jasper is, egyáltalán nem fair, hogy így tekint Mikeilára. – Egyébként meg nincs is igazad – ennyit arról, hogy nem teszem hozzá. – Mármint, te és a tanárok Mikeilát nyilván ennek láttátok a kék tincseivel, meg a folyamatos késésével és az éles szövegeivel, de Mikeila nem volt rossz gyerek. Lázadt, ami a helyzetében teljesen érthető volt – nem kellett kifejtenem Mikeila akkori helyzetét az apjával, hiszen Christopher pontosan tudja, hogy miről beszélek; az egész tanári gárda tudta. – Mikeila eszméletlenül felelősségteljes tud lenni. Hidd el, jobban ismerem, mint te.

- Nancy Williams – kirázott a hideg, mikor Christopher kimondta a teljes nevemet azon a mély hangján. Felé fordultam a megszólításra és megpillantottam a lágy mosolyát és hitetlen tekintetét, ami úgy mélyedt a szemembe, mintha az összes titkomat látná. – Még mindig véded az osztálytársaidat, ennyi év után.

- Mikeila a legjobb barátnőm. Mások előtt akkor is védeni fogom, ha privátban lecseszem, hogy nem jól csinálta a dolgait – magyaráztam, de nem volt időm tovább gondolkozni, Christopher megállásra késztetett azzal, hogy megfogta a kezemet, majd ujjait felvezetve a derekamra szembe fordított magával.

Nyeltem egyet, pedig nem is hajolt közel, a szívem őrülten kalapálni kezdett, mikor állam megemelésével elérte, hogy a szemébe nézzek. Ó, ég, most meg fog csókolni?

- Annyira nem vagy ma önmagad, Nancy – jelentette ki, ahogyan a szemeimet vizslatta, én pedig lesütöttem, majd le is csuktam azokat, mikor a fülem mögé tűrte a tincseimet. Azt kívántam, sose vegye le a kezét a derekamról. – Szomorú vagy.

- Nem vagyok szomorú – óvatos mosolyra húztam az ajkaimat, de megremegett a magabiztosságom, mikor Christopher tekintete lehatolt egyenesen a lelkemig. Hihetetlen, hogy semmit nem mutattam az elmúlt egy hónapomból neki, mégis észrevette a levertségemet.

Nyeltem egyet, mikor Christopher a tenyerébe vette az arcomat és fejemet épphogy megemelve biztosította, hogy ne tudjak félrenézni. Meleg érintése fűtötte átfagyott bőrömet, lecsuktam szemeimet és sóhajtva temetkeztem a kezeibe, és mikor magabiztosabban fogta oldalamat, ellenkezés nélkül közelebb léptem, mintha parancsolta volna.

- Ki bántott téged, Nancy Williams? – elnevettem magam a vicces megszólalásra és újra a férfire néztem. Mosolyogva figyelte azt, hogy megnevettetett, de vigyorom lehervadt, ahogyan akaratlanul is eljutott a kérdés az agyamig.

Megszüntettem a szemkontaktust, ujjaimmal Christopher szétengedett

szövetkabátjának gombjait kezdtem birizgálni, ahogyan gondolkoztam. Anya bántott.

Anya bántott azzal, hogy szétválasztott tőle és arra kényszerített, hogy építsek fel magamnak egy új életet, amiben Christopher nincs benne. Én pedig megtettem – összejöttem Rafaellel, aki megszilárdította ezt az új életet és megadott mindent, amit kértem hangosan és hangtalanul. Jól bánt velem, kedves volt és kiemelt figyelmet fordított arra, hogy jól érezzem magam mellette és a világban.

Felnéztem újra Christopherre, hagytam, hogy tekintetem elmélyedjen ismét az övébe, hagytam, hogy az égszínkék tekinteten kívül minden más elhomályosodjon és megszűnjön létezni.

Egy gond volt Rafaellel, amit soha senki nem tud megváltoztatni:

Ő nem Christopher.

Egy pillantás alatt a férfi mellkasáról felcsúsztattam a kezeimet a vállaira, majd összekulcsoltam őket a nyaka mögött, ő pedig velem parhuzamosan levette arcomról az ujjait és teljesen, mindkét tenyerével körülfogta a derekamat. Nem csuktuk le a szemünket, néztük egymást és átadtuk a másiknak azokat a gondolatokat, amiket nem mertünk hangosan kimondani, amik miatt talán megijednénk saját magunktól és amiket már nem tudnánk visszavonni.

- Vagyunk olyan helyzetben, hogy – ó istenem, miket ejtek ki a számon? – ha kérem, megcsókolsz?

- Nem kéne lennünk – mondta vészjóslóan Christopher, majd kezeit elvette a derekamról, de csak annyi időre, amíg a kabátom alá vezette őket. Nyeltem egyet, mikor sokkal jobban és égetőbben éreztem az érintését, olyan volt, mintha pilláimra ólom lett volna nehezítve, ahogyan lejjebb tévedtek az ujjai a fenekemre. *Jaj, édes istenem...* – Sosem kellett volna lennünk.

- Akkor nem csókolsz meg, ha kérem? – nem is teljesen figyeltem arra, hogy miket mondok. Nehéz volt nyitva tartani szemeimet, mégis csak néztem a férfit, néztem az arckifejezést, miközben a farmernadrágom hátsó zsebeibe

csúsztatta a tenyerét, néztem, ahogyan megnyalta ajkait, de metódusától eltérve most nem fordult el egy pillanatra sem, szüntelenül fogva tartotta a tekintetem, mintha ő is kiváncsi lenne minden rezzenésemre, amit érintései okoznak.

- Szeretnéd, hogy megcsókoljalak? – vészesen lecsökkent a férfi hangereje, én pedig nyeltem egyet, mikor egyik kezével kihúzta a felsőmet a nadrágomból és meztelen bőrömhöz ért.

Mintha egy reflex alakult volna ki a végzős évemben, egyből körülnéztem a Vidámparkban, pedig nem is láthatott senki semmit, hiszen hosszú, fekete kabátom mindent eltakart, amit Christopher művelt. Senki sem szentelt nekünk figyelmet, mindenki el volt foglalva a saját dolgával, ahogyan mi is: *el voltunk foglalva egymással.*

- Christopher... – nem is tudom, miért formálták ajkaim a férfi nevét, és abba sem mertem belegondolni, hogy mi következett volna ezután; Clayton és Charlotte hangja ütötte meg a fülemet, én pedig úgy eltávolodtam a bátyám jelenlétére Christophertől, mintha nem is lettem volna közel hozzá.

Torkomat köszörülve léptem az óriáskerék elé Claytonhoz és Charlottehoz, majd hátra néztem Christopherre és intettem, hogy csatlakozzon. Teljesen mindegy, milyen kínosan fogom érezni magam, még mindig jobb, mintha csak ezzel a két nyomorulttal lennék itt, akik képtelenek maguknak bevallani egymásnak az érzelmeiket.

Mondom ezt én.

- Felülsz velünk? – kérdezte Clayton, én pedig keresztbe fontam magam előtt a karjaimat, mert megéreztem magam mögött Christopher fűszeres parfümének illatát. Kényszert éreztem, hogy hátradőljek a mellkasára, mégsem tettem.

- Biztos, hogy nem – válaszoltam, Clayton pedig megcsóválta a fejét és apróval való fizetés után beült Charlottetal egy üres helyre. – Idióta óriáskerekek. Utálom őket.

- Csak nem félsz a magasban? – tette fel a kérdést Christopher, ahogyan

lehajolt a fülemhez. Persze, már csak az kell, hogy bevalljam neki, hogy ezzel is csesztessen.

- Dehogy – vágtam rá, majd felé fordultam és találkoztam mindent értő vigyorával. – Mondom, hogy nem, te jó ég!

- A nagyszájú Nancy Williams tériszonyos – állapította meg, én pedig a mellkasára ütöttem hirtelen felindulásból.

Én aztán nem vagyok tériszonyos!

- Jó, akkor menjünk! – mondtam, hogy bebizonyítsam neki, hogy én bizony nem ijedek meg ilyen szánalmas kis óriáskerekektől, viszont megremegett még a lábam is, mikor Christopher válaszként lenézett az ajkaimra.

- Hova menjünk, Nancy Williams? – pontosan tudta, hogy mire értettem, így a tény, hogy még így is kiforgatta a szavaimat, zavarba hozott és felháborított. Szerencsére az utóbbi érzelmet mutattam most ki, megfogtam a férfi kabátját és fizetve két jegyet, beültettem magam mellé az egyik ülésbe.

Jó, semmi gond nincs, van jó sok öv, amivel szépen bekötöm magam – minden rendben lesz, semmi baj.

Magamon kívül Christopher kezéért nyúltam, mikor megemelkedtünk, de még el sem indultunk, csupán fordítottak a kereken, hogy be tudjanak ülni az eddig fent lévő üres helyekre. Christopher egy igen sokat mondó pillantással ajándékozott meg, én pedig szúrós szemekkel elengedtem a kezét és sóhajtva átkoztam az isteneket.

Csak ne nézz le, Nancy. Csak ne nézz le.

- Tudod, még kiszállhatunk – mondta Christopher, én pedig leintettem és fújtattam. – Minden körben megáll egyszer, hogy mindenki élvezni tudja a fenti kilátást. Freyával is felkerültünk.

- Minden rendben, nem érdekel – mondtam magamnak bólintva, Christopher pedig annyira nézett, hogy kényszerített arra, hogy én is ránézzek. Hitetlenül figyelt, majd hozzá nem illően elnevette magát a szánalmasságomon. Köszi

szépen, tényleg.

Mély levegőt vettem, mikor elindult az óriáskerék, görcsösen tördeltem saját ujjaimat és úgy viselkedtem, mint aki éppen szül, orromon be a levegőt, számon pedig ki – becsuktam a szemeimet, mikor legfelülre értünk és elmondtam egy miatyánkat annak érdekeben, hogy ne most álljunk meg, de rájöttem, hogy a csukott szemek rosszabbak és inkább kinyitottam azokat. Továbbhaladtunk a tetőponttól, körülbelül a közepén jártunk, mikor meghúzták a kart. Nem tudom, hány mennyi időt maradhattunk mozdulatlanul, azt sem tudom pontosan, hogy hány kört mentünk, és már a végén viszonylag kezdtem is megszokni a helyzetet, de újra bepánikoltam, mikor a lehető legmagasabb pontra kerülve dermedt meg az óriáskerék.

Édes istenem, édes istenem!

- Ne pánikolj, Nancy Williams – Christopher hangja meglepően nyugodt volt, semmilyen gúny nem volt fellelhető a megszólalásában, ennek ellenére sem tudtam felé fordulni, csak bámultam ki a fejemből egy pontra és próbáltam kizárni, hogy harminc méter magasban vagyunk. *Csak ne nézz le*, *Nancy*. – Pár perc és már indulunk is, ne pánikolj. Engedd el magad.

- Jól vagyok, jól vagyok – motyogtam érdektelenül, mégis rákaptam Christopher kezére, mikor megfogta az enyémet. – Jó, talán van egy kis tériszonyom.

- Csak nem? – szarkasztikus költői kérdés volt ez, amire nem volt erőm visszaszólni. Christopher összekulcsolta ujjainkat, görcsösen szorítottam az övéit, mintha az életem múlna rajta. Sőt, talán az életem is múlt, te jó ég, mi van, ha meghalunk? Leszakad az óriáskerék, kész.

- Christopher, félek – böktem ki végül, és közben átkoztam minden létező dolgot. Miért is ültem fel? A kurva életbe! – Úristen, nagyon félek.

- Jó, nézz rám – parancsolta, én pedig megtettem és a szemeibe néztem. Visszatükröződött mosolyra húzódott ajkain az a félelem, amit látott az arcomon. – Jó, beszélgess velem. Mondj valamit, bármit.

- Nem tudok beszélgetni, te jó ég, mindjárt meghalunk! – teljesen

elvesztettem, kiborulva fordultam oldalra és lenéztem az aprónak tűnő mindenségre, ami alattunk húzódott. Megszédülve néztem vissza Christopherre, kétségbeesetten kértem a segítségét és közben legszívesebben le is löktem volna, elvégre miatta ültem fel erre a szarra.

- Gondolj valami nyugtatóra. Gondolj a barátodra mondjuk...

- Szakítottunk – erős vallomás a halál szélén, mondhatom.

- Tessék? – őszintén megleptem Christophert, hozzá nem illően zavarodott össze, de visszanyerte magabiztosságát, mikor rájött, hogy elég nagy szükség van erre ebben a pillanatban. – Hát, ez... *szomorú*. Gondolj a húgodra, a bátyádra. Gondolj valami szép emlékre.

- Édes istenem, pánikrohamot fogok kapni – motyogtam, mert nem mertem még lendületet venni sem arra, hogy kiabáljak. Nem nyugtatott le semmi, Christopher égszínkék szemei sem, biztos voltam benne, hogy meg fogunk halni és kész. – Lehet úgy pánikrohamot kapni, hogy nem vagy pánikbeteg? Christopher meg fogunk halni, te jó ég, nem is biztonságos ez az egész, simán leszakadhat! Mi van, ha hirtelen jön egy vihar és jön egy villám és belecsap abba a műszerbe, ami ezt az izét mozgatja és itt maradunk fent és le kell majd innen szedni minket? Vagy még rosszabb, mi van, ha belénk csap a villám? Vagy mi van, ha valamilyen vas, ami ezt összetartja, tiszta rozsdás és hagyja majd, hogy összeessen? Vagy mi van, ha... – nem tudtam befejezni az újabb teóriámat, Christopher elnémította hangszálaimat és lezárta ajkaimat az ajkaival.

Megcsókolt.

Christopher Burns megcsókolt.

Elgyengült ujjainknak szorítása, ahogyan megéreztem csókjának édes ízét, ami négy év után is keservesen a nyelvemen csücsült titokban. Viszonozva vittem tovább csókolózásba, a férfi elengedte a kezemet és közrefogta arcomat két kezével, én pedig beleolvadtam az érintésébe, semmit nem tudtam tenni, azt csináltam, amit ő szeretett volna, mégpedig a legnagyobb örömmel. Lassú, kegyes csókolózás volt ez, ami kitörölt mindent az elmémből, ami felemelt és elröptetett egy külön kis világba, ahol csak mi

ketten vagyunk. Nem engedtem, hogy Christopher eltávolodjon, de nem is éreztem azt, hogy el szeretett volna – lassú csókolózást tartott fenn, egy percre sem engedte el az arcomat, akkor sem, mikor elindult az óriáskerék. Nyelvünk ismerősként köszöntötték egymást, egy olyan koreográfiát táncoltak, amit csak ketten ismertek, senki más, és az sem zökkentette ki őket, hogy az óriáskerék percenként megállt, hogy ki tudjanak szállni belőle az emberek.

Képtelen voltam betelni Christopher ajkaival, úgy csókoltam vissza folyamatosan, mintha soha nem akarnám elengedni, mintha kellene az életembe és mintha egy olyan lételem lenne, ami csak nekem szükséges a túléléshez.

Fáradtan nyitottam ki a szemeim, mikor Christopher eltávolodott tőlem, kelletlenül csatolta ki az öveket, én pedig megismételtem a tettét és sóhajtva fogadtam a már a talajon álló Clayton éles tekintetét.

Zavarban voltam, kegyetlenül.

Mikor Christopher kiszállt, felém nyújtotta kezét és illedelmesen segített, hogy a földre jussak – soha nem örültem még ennyire szilárd talajnak. Nem tudtuk nem egymást nézni a férfivel, egy pillantásra sem tudtunk elszakadni, amit Clayton is megérzett. Valószínűleg Charlotte is, csak ő nem vette annyira a szívére, mint a bátyám.

- Nancy, mi indulunk haza, jössz? – kérdezte, én pedig nyeltem egyet és ránéztem.

Meglepődött, mikor rájött, hogy ez a jelentéktelen kérdés, amit feltett, valóban két válaszlehetőséggel rendelkezik jelenleg, Christopherre majd rám nézve várta, hogy mégis mi fog történni.

Nemet akartam mondani. Azt akartam mondani, hogy nem szeretnék vele menni, hogy itt akarok maradni Christopherrel és újra csókolózni vele, hogy fogni akarom a kezét és el akarok felejteni minden problémát, ami jelenleg nehezíti az életemet. Tudtára akartam adni, hogy Christopher égszínkék szemeit akarom nézni, hogy vele szeretnék hazamenni és éjféli vallomásokat a fülébe súgni – ezt akartam, ezt mindet, de mekkora kavart váltana ki

bizonyos emberek között és köztem ez a tett?

Mit váltana ki anyában? Milyen hatással lenne az ügyre, mennyire akarna a férfi mellett állni, ha rájönne, hogy képtelen vagyok távol maradni tőle és úgy, mint a kis szánalmas gimis énem, mai napig akkor érzem a legjobban magam, ha vele vagyok?

Mi történne, ha megtudná, hogy az az ember, akit utál, mennyire eszeveszettül hiányzik?

Várta Christopher azt, hogy maradjak: kimondatlan döntéshelyzet volt ez, kimondatlan kérés az ő részéről, hogy ne hagyjam itt, hogy kellek neki még mindig és szüksége van arra, hogy maradjak. Nem a Vidámparkban, hanem az életében úgy, mint párja, nem úgy, mint barátja.

És jön a kérdés: ez a fontosabb, vagy az, hogy mellé juttassa Freyát anya?

A kérdés, ami kísért, ami sosem fog eltűnni és ami mindig meg fog minket akadályozni abban, hogy újrakezdjük: anya tegye tönkre Christophert, vagy én?

- Igen – válaszoltam végül a bátyámnak, és miközben Christophert néztem, könnyek szöktek a szemembe, mert egyikünk sem ezt a választ várta.

Alig láthatóan intett nemet a fejével, én pedig nyeltem egyet, ahogyan a forró könnycsepp végig égette az arcomat.

Mi mást tehetnék?

Kockáztassam meg, hogy anya eldobja az ügyet? Kockáztassam egy olyan kislány életét, aki nem tett semmit?

És elfordultam.

Elfordultam Christopher Burnstól, megindultam a bátyámmal és Charlottetal a kocsitól és némán zokogtam, ahogyan visszaemlékeztem szinte ugyanerre a jelenetre, mikor az iskola közepén állva hagytam magára.

- Nancy – szólított meg Clayton, én pedig leintettem és felgyorsítottam a

lépteimen, mert fájt, kegyetlenül fájt a tettem, fájt, hogy Clayton is ellene van ennek, fájt, hogy anya négy éve befolyásol ebben a döntésben.

Fájt, hogy másodjára sétáltam el Christopher Burns elől.

[T I Z E N Ö T Ö D I K R É S Z]

Sóhajt.

Még egyet.

Felvettem élére vasalt, halványrózsaszín blúzomat, majd betűrtem a rám feszülő, fekete szoknyámba. Csak álltam a gyerekkori szobám közepén, a nagy, szekrényre akasztott tükör előtt és néztem saját magamat. Kétségkívül úgy néztem ki, mint valami tizenhat éves, így végül lekaptam magamról a blúzt és egy fehéret vettem fel helyette – igazából még mindig úgy néztem ki, mint egy tizenhat éves, csak azzal a különbséggel, mintha vizsgázni készülnék.

Feladva dőltem le az ágyamra és nem is értettem, miért megyek erre a perre, ha felöltözni sem tudok rendesen. Eszméletlenül izgultam, úgy vert a szívem, hogy majd kiesett a helyéről, részről a tárgyalás, részről pedig a Christopherrel való újbóli találkozás végett.

Nem.

Azóta nem találkoztunk.

Kopogás hallatszott az ajtómon, én pedig megadtam az engedélyt, és hagytam, hogy belépjen rajta anyám. Tény, hogy a mostani alkalommal semmit nem tett és csak megelőztem a bajt, mégis mérges voltam rá, olyan volt, mintha a múlt emlékei ütnék az ajtót és újra felhoznák azokat a keserves érzelmeket, amiket éreztem vele kapcsolatban.

Haragot, unszimpátiát, undort.

- Szia – köszöntem végül, anya pedig mosolyogva leült az ágyamra. Nem mondtam el neki, mi történt Christopherrel, és nem is szándékozom. Egyszerűen nem bírok ki még egy ilyen jellegű vitát.

- Na, mi a helyzet? Miért szenvedsz? – ült le mellém, én pedig lecsuktam a szemeimet és sóhajtottam egyet.

Szenvedek, mert nem tudom, mi lesz ezen a peren és félek, hogy rosszul sül el, félek, hogy Walter oldalára billen majd a mutató és Freya esetlegesen hozzá kerül. Szenvedek, mert akármennyire is nem szeretném beismerni, hiányzik Christopher és az utóbbi két hétben tizennégyszer minimum eszembe jutott a csókunk, a sok évvel ezelőtti éjszakáink és együtt töltött perceink.

- Nem tudom, mit kéne felvennem – mondtam ki végül, majd ránéztem anyára, aki kedvesen mosolygott rám.

Jelen esetben tényleg nem tett semmit, nem fenyegetett meg, hogy nem vállalja el az ügyet, ha visszamegyek Christopherhez, de ez egy olyan kimondott tény, amit nem kell a tudtomra adnia. Csak azért segít a férfinek, mert megsajnálta Freyát – egyetlen hajszál választja el attól, hogy visszamondja a képviseletet és én nem merem azt a hajszálat elszakítani. Nem nézhetem a saját akaratomat úgy, hogy annak érvényesítésének következménye egy tizenhárom éves kislány áthelyezése egy olyan helyre egy olyan emberhez, ahol és akivel nem szeretne lenni.

- Gyere, van egy szép ruhám. Próbáld fel! – mondta anya, majd kezemet fogva felhúzott az ágyról.

A ruha tényleg talán a legelengásabb darab volt, amit egész életemben viseltem, a sötétlila szín erőt és tiszteletet parancsolt rajtam, amit még nemigen sikerült eddig átélnem. Anya simára vasalta a göndör fürtjeimet, közben én viszont a formális válaszokon kívül képtelen voltam vele beszélgetni; nem azért, mert tett valamit, amiért most éppen haragudtam rá, hanem mert rettegtem a pertől és olyan gondolatokkal volt tele az elmém, amiket nem akartam a tudtára adni.

Clayton káromkodva lépkedett le hozzánk a földszintre – nyilván tovább készülődött, mint mi lányok – és nyakkendőjét birizgálva szidta az isteneket, ahogyan mellénk lépett. Amilyen eszes a joghoz, annyira hülye az élethez, komolyan.

- Ne baszkuráld már, még jobban összecsomózod – motyogta anya, ahogyan sóhajtva a fia elé lépett és a fekete nyakkendőhöz ért. – Nem is értem, hogy lehettek ti a jövő ügyvédei.

- Hát, nem csinosan, az biztos – vágott vissza Clayton, majd mikor anya adott neki egy fáradt pillantást, vigyorogva nyugtázta, hogy ismét sikerült valakit felidegesítenie.

Tipikus Clayton.

Perceken belül – miután anya háromszor visszaszaladt valamiért a házba, amit elfelejtett kihozni – már az autóban ültünk és amíg én tiszta ideg voltam, addig anya beavatta Claytont, hogy nekünk mi is lesz pontosan a dolgunk. Igazából mindkettőnknek szólt a felvilágosítás, de olyannyira máshol járt az agyam, hogy nem is hallottam anya hangját. Körmeim a csomagtartón kopogtattak, úgy jártak az ujjaim, mintha valamiféle rángásom lenne, a torkom pedig valahogyan két percenként kiszáradt és folyamatosan nyelnem kellett.

Nem maga az ügy tett ilyenné, hanem az ügyben szereplő ember és az esetleges szar végkimenetel, ami Freya máshoz – jelen esetben a számára ismeretlen édesapjához – való kerülése.

Igazából nem bántam, hogy lemaradtam anya szónoklatáról, mert pontosan tudtam, hogy mihez van jogunk a per alatt és mihez nincs: fontos, hogy mi nem képviselünk, csak részt veszünk a képviseletben. Felszólalhatunk, ha erősen tiltakozunk valami ellen, de igazából nincs nagy jelentősége sem a véleményünknek, sem a jelenlétünknek. A védőügyvéd, tehát anya kérheti a tanácsunkat – előbb hal ki az emberiség, valljuk be – és figyelembe veheti azt, ha úgy gondolja, de tulajdonképpen ennyi.

Reggel tízre volt kitűzve a kezdés, mi már fél tízre a városi bíróság előtt parkoltunk. Amíg egyik részem kereste a metálszürke autót, másik azt kívánta, bárcsak ne találkozna a tulajdonosával, így mikor az pontosan szembejött velünk, azt sem tudtam, hova bújjak. Nem is nézett rám Christopher, mégis úgy figyeltem minden lépését, mintha fogva tartaná a tekintetem – mélyet sóhajtottam, mikor megéreztem a bátyám pillantásait és a sok esőtől sötétszürkére szineződött betont kezdtem bámulni.

- Szép jó reggelt – köszönt anya, majd kezet fogott Christopherrel, aki megismételte ezt a tettet a bátyámmal is.

Nem akartam, hogy szemkontaktusba kerüljünk, mégis sikerült; az égszínkék szemek a lelkemig hatoltak és minden ellenkezésemre is elém tárták az utóbbi csókunkat. Kirázott a hideg a puha ajkakra gondolva, nyeltem egyet és mikor Christopher bólintással köszöntött, én is bólintottam egyet.

- Tökmag merre? – a bátyám törte meg a csendet, majd egyből anya azzal, hogy betessékelt minket azt ecsetelgetvén, hogy mennyire hideg van.

Lesütöttem a szemeimet, mikor Christopher a bejárati ajtó felé fordulása előtt felmérte ruhába és szétgombolt szövetkabátba bújtatott testemet – azt hittem, zavaromban félrelépek és kitörik a cipőm sarka, de mikor a férfi megtartotta anyának, majd nekem az ajtót, kénytelen voltam rámosolyogni.

- Egy barátnál – válaszolt Christopher Clayton kérdésére, amíg levettem a kabátomat és a fogasra akasztottam.

Csend honolt a bíróság épületében, nem hiszem, hogy valaha is jártam itt, de ha mégis, valószínűleg kicsi voltam. A barna szín dominált a falakon, a márványcsempe szürkén verte vissza tükörképünket. Anya jártasan indult meg előre, én pedig követtem, miközben rajtam lévő ruháját húzgáltam lefelé, pedig felesleges volt, mert egyáltalán nem volt rövid, de Christopher eléggé égető tekintete megkívánta, hogy ezt tegyem.

Ó, jaj...

Anya megnyomta a lift hívógombját, én pedig keresztbe font karokkal álltam meg mellette. Hirtelen azt sem tudtam eldönteni, hogy mi zavar jobban: az, hogy kevesebb, mint fél órán belül ott fogok ülni az esküdtszék előtt vagy a tény, hogy Christopher pontosan mögöttem áll.

- Nyugodj meg, kicsim – mondta anya, én pedig sóhajtottam. Szóval ennyire látszik, hogy szétfeszít az ideg? – Ezt fontos megtanulnod. Nem képviselünk feszülten. Nem tudsz senkit meggyőzni, ha magadat sem tudod lenyugtatni.

- Tudom – helyeseltem őszintén, majd mikor kinyílt a lift, hagytam, hogy

anya lépjen elsőnek be, majd utána mentem.

Mélyen kifújtam a levegőt, mikor Christopher beállt az egyik oldalamra, Clayton pedig a másikra. Anya felhúzott szemöldökkel nyomta meg a kettes gombot, valami azt súgja, hogy eszméletlenül élvezte a helyzetet és valami olyasmit gondolt, hogy ez a karmám, amiért a tanárommal mertem anno összejönni. Kétségtelenül érezhető volt Christopher és Clayton között az a frusztráció, ami máig kimondatlan volt és amit most két oldalról megkaptam. Lecsuktam a szemem, mikor a bátyám megköszörülte a torkát, imádkoztam az égiekhez, hogy végre felérjünk a másodikra, mert úgy éreztem, hogy összenyomnak ezek ketten azzal az ingerültséggel, amit egymás felé löknek.

Clayton nem bírta Christophert, amiért felzaklatja az életem és tönkre tesz engem, Christopher pedig nem bírta Claytont, amiért ezt így gondolta.

Elsőként léptem a folyosóra, mikor kinyílt a lift ajtaja – kétszer gyorsabban kezdett verni a szívem, mikor megláttam a terem előtt Waltert és az ügyvédjét. Azonnal hátrafordultam Christopher felé, aki mellém lépve nézett végig az apján, és egyáltalán nem a kedves módon.

- Christopher, fiam – indult meg felénk a férfi, viszont nem érhetett Christopherhez, anya hamarabb elé állt és kezet nyújtott felé. Egymásra néztünk Claytonnal, szó nélkül kommunikáltunk, hogy ez mennyire fura, mégsem mertünk ennek hangot adni.

- Antonette Williams – mutatkozott be anyám, majd kezet fogott Walterrel. Komolyan, szeretnék egyszer olyan határozott lenni, mint a híres-neves Antonette Williams kézfogása. – Az ügyvéd.

- Walter Burns. Örvendek – anya összehúzta szemceruzával erősített tekintetét, ahogyan Walter arcvonásait figyelte.

Megijedtem a saját anyámtól, ez teljes mértékben megkérdőjelezhetetlen kijelentés, mégis volt valami eszméletlenül nagy... *kirívóság*, ami csak megerősítette bennem azt, hogy mennyire halálosan az ő nyomdokaiba szeretnék lépni.

- Bárcsak mondhatnám ezt én is – anya hirtelen húzta ki a tenyerét

Walteréből, olyan hirtelen, hogy fel sem fogtam a semmiből jött flegmaságát és nem is volt azt alkalmam kideríteni, mert azonnal tovább lépett a Waltert védő ügyvédhez. – Yates.

- Williams – szólította meg a férfi is anyát, majd hátra nézett annak válla fölött egyenesen ránk. Hogy milyen képet adhattunk Claytonnal, nem tudom, de mindkettőnkön végig futatta a tekintetét, a próbát pedig valószínűleg Clayton jobban állta, mert amíg én köpni-nyelni nem tudtam, ő nyilván magabiztosan tűrte a szürke tekintetet. – Hány éve is volt, Antonette – szentelte figyelmét ismét anyának –, tíz éve? Tizenkettő? Hogy ugyanitt álltunk.

- Nem igazán tartom számon, hogy őszinte legyek – mondta anya, majd faképnél hagyta az ügyvédet és bevonult a terembe. Clayton azonnal utána ment, én viszont nem mertem magára hagyni Christophert Walterrel. Fogalmam sem volt, jelenleg milyen az állapota és egyáltalán nem volt szükségünk egy újabb jelenetre, így jobb ötletnek láttam, ha vele maradok.

- Gyere, menjünk be – suttogtam a férfi fülébe, miután közel léptem hozzá. Éreztem azt a düht, amit aurája sugárzott a külvilág felé, kezét keresve próbáltam lenyugtatni és összekulcsoltam az ujjainkat annak ellenére, hogy görcsbe állt tőle a gyomrom.

Azt akartam, hogy valaki kizökkentse abból a helyzetből, amibe az apjával való talalkozás dobta, érzékeltetni akartam vele, hogy minden rendben lesz és önzőség lett volna mindezt elhalasztani csak azért, mert volt egy pillanatunk az óriáskerék tetején hetekkel ezelőtt.

Már rég elmúltunk – igen, az csak egy pillanat volt, semmi más.

- Igen, menjünk be – ismételte mondatomat a férfi, majd elhúzta kezét az enyémtől és elviharzott előttem, egyenesen be az ajtón.

Sóhajtva mentem utána, helyet foglaltam elől Clayton mellett, Christopher pedig leült a felperes kiszabott székére, ami közvetlenül anyáé mellett állt. Walter és az ügyvéde, Yates jobb oldalra fáradtak, a bíró és az esküdtszék tizenkét tagja lassan szálingóztak be a terembe, bennem pedig az idő elteltével egyre nagyobbra nőtt a félelem.

- Ez a Yates nagyon nem tűnik valami szimpatikusnak – motyogta nekem Clayton, én pedig bólintással adtam neki igazat. Anya sem nagyon kedveli a fószert, mit ne mondjak. – Én egy kicsit félek, Nancy.

- Átérzem – mondtam a bátyámnak, majd sóhajtottam és próbáltam lenyugodni. – De úgy nem képviselhetünk senkit, ha magunkat sem tudjuk lenyugtatni.

Talán az egyetlen mondat volt ez, amit megismételtem anyától. Emlékszem, régen eszméletlenül lázadtam ellene és mai napig sok dolog van, amiben nem értek vele egyet, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem nézek fel rá, mint ügyvéd.

- A tárgyalást megkezdem – a bíró kalapácsát meglendítve intette teljes némaságra az egyébként sem hangos termet, majd papírját rendezgetve mormolt tovább. Az érdektelensége hihetetlen mennyiségben jelent meg az arcán és a hangjában, elvégre neki ez is csak egy ügy volt a sok közül. – Köszöntöm a kedves résztvevőket, köszöntöm a tisztelt esküdtszéket. Ebben a perben személyi és gyermekelhelyezési jogvitát szándékozik eldönteni a bíróság felperes Christopher Burns és alperes Walter Burns között. Ügyvédjeik Antonette Williams védőügyvéd, Stephen Yates családjogi ügyvéd. A perben a felek kötelezettsége a szükséges peranyag szolgáltatása és a jóhiszemű pervitel követelményének megfelelő közreműködése. A feleknek állításaikat bizonyítaniuk kell, feladatom tájékoztatni őket, hogy az egyes kérdésekben a bizonyítási kötelezettség melyik felet mikor terheli – pontosan tudtam, hogy ezt muszáj elmondani a bírónak és szinte én is tudtam már ezt a monoton beszédet, semmi újat nem mondott, mégis rettegtem, mert most jöttem rá, mennyire éles is a helyzet. – Williams ügyvédnő saját felelősségére engedélyt és beleszólási lehetőséget biztosított és szabadalmaztatott ügyvédgyakornokainak, Nancy Marie Williamsnek és Clayton Williamsnek. Ha nincs kérdés, felszólítom a felperes ügyvédnőt az állítás-bizonyításra.

Anya felállt a székről és ceruzaszoknyáját lesimítva a bíró úr és az esküdtbíróság elé állt. Sugárzott belőle a magabiztosság, az erő és a nyerni akarás – szilárd tekintete már egy biztos pont volt, ezt pedig senki, senki nem tudta áthidalni.

- Tisztelt törvényszék – köszöntötte anya az esküdtbíróságot és magát a bíró urat is, Clayton pedig előre dőlve szentelte minden figyelmét neki. Írtunk már szemináriumokon védőbeszédeket, sőt érveltünk is már egyes előadásokon, de ez azért másabb. – Mindenek előtt engedjék meg, hogy bemutatkozzam és közzé tegyem saját tapasztalataimat és ittlétem okát – pár esküdtszékes halvány mosolyt engedett az arcára, de ez csupán egy pár másodpercig tartott. Nyilván ismerték már anyát és emlékeztek arra, hogy nemigen találkoztak még vele ilyen családjogi perben. – A nevem Antonette Williams és védőügyvédként tevékenykedem a szakmában. A rám bízott és engem megkeresett vádlottakat hatalmas elszántsággal védem, nem most kezdtem ezt a pályát és nem tervezek a családjogi ügyvéd szerepre pályázni, de tisztelt Törvényszék, Christopher Burns édesanyja, isten nyugasztalja, külön nekem üzent, hogy vállaljam el fiának képviseletét annak ellenére is, hogy tudta, büntetőjogban vagyok ismertebb. Elmondom, ez miért történt, tisztelt Törvényszék – anya összekulcsolta ujjait elől és beszéde közben közelebb lépkedett az esküdtbírósághoz. Monológja közben figyelt arra, hogy mindenkinek megadja a kellő figyelmet, egy árva lelket sem hagyott ki, akinek beleszólása lesz a döntésben. – Adaline féltette kiskorú gyermekét Walter Burnstől, nem is akárhogyan. Nem szerette volna, hogy kezeibe kerüljön a kislány, ez pedig Walter erőszakos múltját tekintve teljes mértékben érthető. Ez az ember, kérem szépen – anya Walterre mutatott – a tizenhét év házasságból az utolsó hétben sakkban tartotta a családját és ha a sok-sok alkalmi hűtlenségen át is hidalunk, ott a tény, hogy számtalanszor nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozott nem csak a feleségének, de a saját, akkor még bőven kiskorú fiának is. Hosszú-hosszú évekre visszamenő orvosi papírjaim vannak bizonyítékként, bíró úr és tisztelt Esküdtbíróság. Ennek az embernek a kezébe akarjuk adni egy kislány életét?

- Szót kérek, bíró úr – Yates félbeszakította anya beszédét, én pedig tátott szájjal néztem át Christopherre.

Soha nem beszéltünk arról, hogy miért is utálja Waltert, de erre nem is gondoltam volna. Hogy megcsalta Adalinet? Biztos voltam benne, de nem néztem volna ki belőle, hogy megütötte Adalinet és Christophert is. Kétségbeesetten próbáltam elérni, hogy a férfi rám nézzen, de egy pillantást sem kaptam. Az oldalprofilja látványából könnyen meg lehetett állapítani azt a kemény falat, amit gyönyörűen felépített maga elé még anno, és amit most

semmiféleképpen nem hajlandó azzal lebontani, hogy rám néz.

- Tessék – adott engedélyt a bíró Yatesnek, aki felállt és anya mellé lépett. Mondanom sem kell, hogy az utóbbi nem fogadta ezt jó szemmel és szerintem a pokolba kívánta Stephen Yatest, amiért félbe merte szakítani.

- Amiket Williams ügyvédnő felsorakoztatott ide, erős túlzásokban szenvednek. Ha ennyire jól tájékozott, amit nem is kétlek, tudja, hogy ügyfelem az elkövetett vádak alatt erősen ittas állapotban volt, ezt az életvitelt pedig már hat éve nem is folytatja. Mindenkinek van egy sötét korszak az életében, Walter ezt viszont sikeresen átvészelte és hozzá kell tenni, hogy józanul sosem ütne meg egy gyereket vagy egy nőt...

- Ez hülyeség – Clayton váratlanul szólalt meg mellettem, amire nem csak én és Christopher, hanem anya, Yates és a bíró is felé fordult, sőt az egész esküdtszék. A bátyám észrevette magát, anyára nézve kért engedélyt, aki mérlegelte a helyzetet és valószínűleg átgondolta az életét és a karrierét, meg persze azt, hogy Clayton mire mondhatta azt, hogy hülyeség és miért gondolta így. Végül aprót bólintott, Clayton pedig Yatesre szegezte pillantásait. – Minden tisztelettel, ügyvéd úr, és az egész bíróság, de ez tényleg az. Aki józanul nem ütne meg egy nőt vagy ne adj isten, egy gyereket, akkor részegen sem. Meg merem kockáztatni a kijelentést, hogy itt, ebben a teremben minden férfi volt már magasan ittas állapotban. Kérdezem én, uraim, tettek-e olyan dolgot ilyenkor, amit soha nem tennének meg józanul? – Clayton tudta, miről beszél, ezért figyelt rá mindenki. Ezért gondolkoztak el a kérdésén és ezért sem állította le anya, mert magabiztos volt, és még ülve is elérte azt, amit anya vagy Yates. – Részegen olyat teszünk meg, amit józanul akarunk, de elfojtjuk magunkban. Megcsókoljuk azt, aki tetszik, összeveszünk azzal, akivel nem kellene, de már az agyunkra megy, és éjféli vallomásokat teszünk azoknak, akiket szeretünk. De nem ütünk nőket, sem gyerekeket. Soha nem tudnék kezet emelni egyikre sem és egy normális férfi pontosan úgy van ezzel, ahogyan én – Clayton aprót bólintva dőlt hátra, jelezve, hogy befejezte, anya pedig lágy mosollyal fordult el tőle egyenesen Yates felé, arra várva, hogy reagáljon erre az óriási igazságra.

- Most menőnek érzed magad – suttogtam Clayton felé, ő pedig bólintott egyet. Kimondhatatlanul büszke vagyok erre a suttyóra. – Az is vagy.

- Mr Williams mondandója ellenére erős lenne azt kijelenteni egy emberről, hogy elfojtott ütlegelési vágyai vannak, tisztelt bíróság – reagált egyből Yates, majd az esküdtszék fele fordult. – Ez általánosítás anélkül, hogy ismerné az ügyfelemet, ami rendben van, elvégre itt mindannyian azt tesszük, ez a per lényege, hogy egy adott információegyvelegből Önök döntést hoznak. Walter viszont évek óta nem nyúlt alkoholhoz, megváltozott, mint ember és az egyetlen dolog, amit szeretne, hogy maga mellett tudhassa kislányát, aki egyébként is mellé kell, hogy kerüljön. Ne felejtsük el, hogy törvényszerinti gyámja, édesapja a kislánynak. Christopher Burns azt sem tudja, hogy kell felnevelni egy gyereket, rengeteget dolgozik és kétlem, hogy egy egyszobás panelházban mindent meg tud adni neki.

- Az a bizonyos panelház tulajdonképpen két napja eladottá vált, Christopher és Freya Burns egy két szobás családi házba rendezkednek éppen. Christopher a lehető legnagyobb igyekezettséggel próbálja megteremteni a kislánynak a kényelmes otthont és remekül halad, és ha már Freya biztonsága a főtéma, sokkal nyugodtabb környezetet biztosít neki ügyfelem jelenléte, akit ismer is, ellenben Walterrel – anya azonnal kapott azon az ócsárláson, amit Yates művelt burkoltan Christopherrel kapcsolatban. Meglepődve fogadtam a panelház eladását, mivel erről sem tudtam, sőt úgy éreztem, hogy anyám már jobban ismeri a férfit, mint én. – Walter Burns szinte a semmiből bukkant fel, születésnapi ajándékok postázásán kívül semmit nem adott a lányának, sőt az utóbbi években az ajándékok is elmaradtak.

- Mert nem engedtek Freya közelébe! – háborodott fel Walter, átmutatva a termen Christopherre. A férfi rá sem nézett az apjára, mivel anya fogva tartotta a tekintetét és szemével üzente neki, hogy akármit is mond Walter, ne lázadjon fel. Tudtam, miért csinálja; ha Walter a dühét kinyilvánítja, negatívan hat rá, Christopher nyugodtsága pedig pozitívan érint minket. – Akárhányszor próbálkoztam, nem engedtek még a közelébe sem.

- Szerintem ez nem csoda, tisztelt bíróság, azok után, hogy évekig terrorban tartotta a családot – anya csak ennyit fűzött hozzá, majd egy tehetetlen mosolyt adott Yatesnek, egy amolyan *sajnos nem tudok mit tenni, ez van* pillantással.

- Szünetet hirdetek – lendítette meg a kalapácsot a bíró úr, anya pedig sóhajtva felénk fordult és hozzánk lépett.

- Jól van, Mr Williams – nézett anya elismerően először Claytonra, aki mosolyogva fogadta az elég silány dicséretet. Felálltunk és kifelé indultunk a teremből, anya Christopherrel párhuzamosan sétált, miközben diskurálni kezdett vele. – Nyerésre állunk, Christopher. Walter egyetlen erénye jelenleg, hogy ő az édesapja Freyának.

- Ez mondjuk elég nagy erény – morgott Christopher, majd miután megkérdezte anyát, hogy van-e ideje cigarettázni és kapott egy bólintást válaszul, a lifthez viharzott.

- Menj vele – intett a fejével anya, miközben ránézett, nekem pedig nem is kellett több, azonnal követtem Christophert és mellé állva türelmesen vártam a liftet.

Tudni akartam, hogy hogy van.

- Nem kell mindenhova velem jönnöd, Nancy Williams – mondta, de azért előre engedett a liftben. Felé fordultam, ő pedig megnyomta a földszintre vezető gombot, majd rám nézett és sóhajtott egyet. – Ideges vagyok.

- Látom – bólintottam, Christopher pedig orrnyergét masszírozva dőlt neki a lift falának. Szinte láttam a vállán csücsülni a gondokat, és olyan nehéznek tűntek, hogy puszta kézzel még én sem voltam képes levenni őket onnan. – De anya eszméletlenül jó. Nyerni fogunk.

Nem kaptam rá választ, csak azt a mélyrehatoló pillantást, amitől a hideg is kirázott. Azokat a gyönyörű, égszínkék íriszeket, amik fáradtan fúródtak az enyéimbe, amik megváltoztatták a hangulatot és amik egy olyan világba vittek el, ahová csak akkor tudok eljutni, ha ezekbe a szemekbe nézek. Christopher a fülem mögé tűrte a tincseimet, én pedig mosollyal fogadtam ezt, mosollyal fogadtam, ahogyan a tenyerébe vette az arcomat és akkor is mosolyogtam, mikor szemeim lecsukódtak az érintésre.

- Miért nem maradtál ott, Nancy Williams? – kérdezte halkan Christopher, én pedig mély levegőt vettem. A mosoly lehervadt az arcomról, hiszen pontosan tudtam, hogy a vidámparkos esetünkre utal, mikor elsétáltam tőle Claytonnal. – Miért nem maradtál ott velem?

- Nem lehetett – válaszoltam suttogva, de nem mertem kinyitni a szemeimet, mert megéreztem a férfi parfümét, ahogyan közelebb lépett hozzám. Eszméletlenül meg akartam ismételni azt a csókot, keresztbe fontam a karomat magam előtt, nehogy ennek fejében magamhoz húzzam véletlenül.

Ó, ég...

- Miért nem? – a fülembe suttogva jött ez a kérdés, megéreztem Christopher leheletét közvetlenül a nyakamnál, de a lift megállt, ez pedig elérte, hogy a férfi egyből eltávolodjon tőlem.

Nem tudtam, hogy ennek örültem-e vagy nem.

Nem szólt hozzám kint, rágyújtott és még csak a tekintetét sem vezette rám. Láthatóan haragudott azért, amiért újra faképnél hagytam, ez pedig olyan szinten égette a lelkemet, hogy azt sem tudtam, mit csináljak. Kezdeményezzek beszélgetést, vagy hagyjam? Magyarázzam el neki, hogy a gimi bankettjén sem azért hagytam el, mert nem szerettem, hanem azért, mert anyám döntés elé állított és így mentettem meg őt a börtöntől? Mondjam el neki, mennyire szenvedtem a hiányától? Mondjam el neki, hogy bármikor újraélném azt a csókot, amit adott nekem az óriáskerék tetején?

Végül sóhajtottam egyet és besétáltam nélküle. Tudtam, hogy felesleges kint lennem, mert nem szeretné ezt és mivel makacs, úgysem fog velem beszélni. Utáltam, ha semmibe vesznek, Christopher pedig pontosan tudta ezt – mindig így taszított el magától, most is ezt csinálta, én pedig megértettem és ott hagytam. Időre van szüksége és nagyobb problémái is vannak ennél, én pedig elfogadtam ezt.

Tizenöt perc után kezdődött újra a per, mindenki elfoglalta a helyét ismét, a bíró pedig újra ismertette a jogainkat és szólásra hívta az alperes ügyvédjét, tehát Yatest. A férfi mindent megemlített, ami esetlegesen Christophert ócsárolta, anya pedig azonnal reagált minden kis monológra és érvelt saját és Christopher igaza mellett. Tulajdonképpen remekül csinálta azt, amit csinált és szinte teljesen biztos voltam abban, hogy a mi oldalunkra hajlik ez az egész, egészen addig, amíg Yates a bíró felé nem fordult.

- Bíró úr, véleményem szerint perre sem kellett volna bocsátani ezt az egész

szituációt, tudván Christopher Burns múltját – kezdte, én pedig azonnal Christopherre néztem, aki összehúzott szemekkel figyelte az ügyvédet, aki felénk lépett. Láthatóan ő sem értette, hogy mire utalt, sőt még anya sem, aki konkrétan mindenre tudott valami frappáns választ találni. – Azt fontolgatjuk, kérem szépen, hogy egy ilyen ember kezébe adjuk egy tizenhárom éves kislány életét? Aki tanár léttére hatalmi visszaéléssel és kiskorú megrontásával is vádolható?

- Bíró úr, tiltakozom, ez...

- Megtagadva – állította le anyát a bíró úr, én pedig nyeltem egyet és olyan gyorsan kezdett el verni a szívem, hogy féltem, kiugrik a helyéről. Te jó ég, mi folyik itt?! – Mr Yates, folytassa kérem!

- Christopher Burns történelem tanár a St Eliott Gimnáziumban, ahol köztudott titok, hogy viszonyt folytatott egy végzős diákjával évekkel ezelőtt. Nyilvánvalóan nem mentünk be a gimnáziumba kérdezősködni, félreértés ne essék, viszont ügyfelem saját szemével látta és sajat fülével hallotta a lány jelenlétét Christopher lakásán négy évvel ezelőtt – eszeveszettül szédülni kezdtem, olyan volt, mintha a világ ellenünk szövetkezett volna, én pedig köpni-nyelni nem tudtam.

Nem mertem ránézni Christopherre, túlságosan törvényellenesnek találtam még egy neki adott pillantásomat is, ő pedig tisztában volt ezzel. Remegtem a félelemtől, megéreztem Clayton kezét az ujjaimnál, de még visszaszorítani sem voltam képes, mert féltem, hogy valaki meglátja azt, hogy félek.

- Ez egy olyasfajta találgatás és rágalmazás, amit nem tudnak alátámasztani bizonyítékkal, bíró úr – szólalt meg újra anya, és az a kizökkentség, ami esetleg megjelent rajta, már sehol sem volt. Irigyeltem. – Miért adnánk egy olyan ügyfél szavára, akiről azt sem tudjuk megmondani, hogy tegnap ittas állapotában kinek okozott nyolc napon át gyógyuló sérüléseket?

- Van bizonyítéka az állítására, Mr Yates? – kérdezte a bíró Yatestől, aki elmosolyodott. Megfogtam Clayton kezét, felé akartam fordulni és zokogva segítséget kérni tőle, mert Walter nem hazudott. Ott voltam négy évvel ezelőtt, mikor bekopogott Christopherhez, ott voltam, mikor Christopher behúzott neki és kiszaladtam a szobából annak ellenére, hogy nem szabadott

volna. Bemutatkoztam neki, elmondtam a nevemet és még zsebkendőt is adtam neki a vérző orrára. – Tudjuk, ki az esetleges áldozat?

"- *Te vagy a barátnő?*

- *Igen. Szorítsa ezt az orrához, Mr Burns"* – tisztán hallottam, ahogyan megmondtam Walternek, hogy Christopher barátnője vagyok. Konkrétan közöltem vele és ezt az isten sem tudja megváltoztatni.

- Ott ül Christopher Burns mellett, tisztelt bíró úr – mondta Yates mosolyogva, a teremben lévő szemek pedig azonnal rám szegeződtek. Hányingerem lett, meg akartam szökni innen, vagy felébredni, hogy kiderüljön, hogy ez csak egy rossz, egy borzasztóan rossz álom. – Christopher Burns barátnője nem más, mint Nancy Marie Williams.

- Tagadom, tisztelt Esküdtbíróság – szólítottam meg mindenkit, majd anyára néztem, ő pedig bólintott egyet. *Nyugi, Nancy. Úgy nem képviselhetsz senkit, ha magadat sem tudod lenyugtatni.* – Tagadom, hogy diákként romantikus és/vagy szexuális kapcsolatba keveredtem volna Mr Burnsszel. Tény, hogy végzős évemben tanított, így az ismeretségünk régre visszanyúlik, de nem történt semmi, ami a törvénybe ütközött volna.

- Tagadja, hogy bármilyen romantikus kapcsolatba is keveredett volna élete során Christopher Burnsszel, Ms Williams? – tette fel a kérdést a bíró, én pedig legszívesebben anyára néztem volna, hogy adjon segítséget, de tudtam, hogy az túl átlátszó lenne.

Nem az igazgatóval beszélek most, hanem a törvénnyel. Ez nem viccjáték, minden gondolatomat át kell kétszer forgatnom a fejemben, ugyanis ők is ugyanezt csinálják. Könnyen lehet, hogy szereznek bizonyítékot arra, hogy én együtt voltam Christopherrel bárhogyan is, bőven van szemtanú a vidámparkból, ha nagyon szeretnék, ezért nem jelenthetem ki, hogy nem volt hozzá semmilyen közöm.

- Nem – mondtam ki végül, majd elengedtem Clayton kezét és összefűztem saját ujjaimat. *Nyugi, Nancy.* – Azt tagadom, hogy bármiféle kapcsolatba is keveredtem volna vele diákként.

Tudtam, hogy egy ilyen helyzetben az én szavam számít a legtöbbnek, most viszont úgy éreztem, mintha mindenki a hátam mögött nevetne. Mindenkit meglepetésként ért az, amit Yates felhozott, talán az esküdtszék éppen ezért kért döntési időt. Nem beszéltünk erről kint sem, álltunk egy körben, és nem hoztuk fel, mi történt, mert anya leintett minket, ha felhoztuk volna. Itt a falnak is füle van.

Christopher eszméletlenül izgult, és habár nem mondtam neki, most joggal – ez egy olyan törvénybe ütköző dolog, ami azt a bizonyos mutatót eléggé Walter felé döntötte. Leszaladt cigarettázni, most viszont nem követtem, mert nem mertem. Leültem Clayton mellé a terem előtt lévő székek egyikére, anya pedig keresztbe font karokkal sétálgatott előttünk azt várva, hogy behívjanak.

Tíz perc után foglaltunk újra helyet, ahol a bíró úr bejelentette, hogy a per elhalasztásra került, mert nem született döntés. Fellélegezve lépkedtem ki az egész épületből, amíg anya hátramaradt Christopherrel. A kocsihoz sétáltam Clayton társaságában, majd hozzánk nem illően a fiú mellkasára dőltem, ő pedig hátamat simogatva próbált megnyugtatni.

- Szerintem haza kéne menned vele, Nancy – suttogta a fülembe, én pedig kiegyenesedtem, mert ez a mondat Clayton szájából valahogy nagyon furán hatott. – Mármint, tényleg. Beszéljetek.

- Nem ülhetek be a kocsijába a bíróság előtt – mondtam ki a nyilvánvalót, Clayton pedig bólintott és egy olyan pillantást adott nekem, amivel tudtomra is adta, hogy egyik kocsiba sem kéne beülnöm.

- Na, induljunk, gyerekek – lépett mellénk anya, majd felnyitotta az autóját, Clayton pedig beült az anyósülésre.

-É-én nem megyek – mondtam, anya pedig egy olyan ledöbbent pillantást adott nekem, ami megijesztett. Clayton álköhögésével értettette meg vele, mit szeretnék, bólintott egyet és helyet foglalt a kormány előtt, majd elhajtott a bíróság elől. *Fura*.

Christopherre néztem, mielőtt hátat fordítottam volna neki, és megindultam volna egyenesen. Elhajtott előttem, lehúzott ablakán keresztül tekintett rám és eltűnt a kanyarban. Eszeveszettül fájt a lábam a magassarkúban, ezért

sóhajtva fogtam fel, hogy mennyit kell sétálnom, mégsem álltam meg egy percre sem. Tudtam, hova kell mennem:

a fánkbolthoz.

Húsz perc is lehetett, mire gyalog odaértem, de legalább a metálszürke autó ott állt és várt engem. Mosolyogva foglaltam el az anyósülést, de eltüntettem ezt a mosolyt, mikor találkozott a szemem a férfi szemeivel. Ideges volt, félt és egyáltalán nem érezte jól magát.

- Szia – köszöntem neki, ő pedig bólintott egyet, előhúzott egy szál cigarettát és ajkai közé véve fellángoló gyújtója elé tartotta.

Nem a panelja felé fordult, de mielőtt megkérdezhettem volna, hogy miért nem, eszembe jutott a bíróságon elhangzott mondat, miszerint már családi házban élnek Freyával.

Az általános iskola közelében voltunk egy csendes kis utcában, aminek a nyolcvanhetes számú háza előtt parkoltunk le. Egy kiskert fogadott a kerítésen túl, amiben valószínűleg eszméletlenül szép virágok fognak nyílni tavasszal, most viszont szinte csak a helye volt meg. Christopher a zsebeiben kotorászva kereste a kulcsát, majd miután megtalálta, elfordította azt a kulcslyukban és szélesre tárta előttem az ajtót.

Ennek a háznak árnyéka sem volt a panel. A fekete-fehér helyett a kellemes világosbarna és halványzöld színek komponáltak, a nappalit pedig egy körívbe vágott fal választotta el a konyhától. A nappaliból nyílt még három ajtó, amiből kettő két lépcsőfokkal megemelkedve jelezte, hogy valószínűleg szobákról van szó. A diploma helyett Freyáról voltak a képek a keretekben, a nagy ablakok természetes fényt engedtek bejutni.

Otthonos.

Otthonos, de Christopher feszültsége megszüntette a nyugalmat, amit az üres ház őrzött. Összeszorított állkapcsa jelezte dühét, amit ez a per okozott benne, tehetetlen volt és ez volt az, ami növelte benne a mérget. Szája elé emelte a kezét, lassan lépkedve próbált agyalni és lenyugodni, amíg én a bejárati ajtó előtt álltam és vártam, hogy ez megtörténjen.

Megugrottam, mikor Christophernek meglendült a keze és megemelve egy művirággal teletömött vázát, a falhoz vágta. Az üveg szilánkokra törve hullott a földre, a virágok rászállva estek szét, amíg Christopher végig szántott az arcán idegességében.

- A kibaszott életbe! – morogta, én pedig sóhajtottam és elé álltam, leszántottam ujjait az arca elől és kényszerítettem, hogy a szemembe nézzen. – Menj haza, Nancy.

- Nem – jelentettem ki nyugodtan, holott én is féltem. Nem tőle, hanem a helyzettől. – Nem hagylak egyedül.

- Ezt csinálod négy éve – vágta hozzám, majd elfordult és beletúrt csokoládébarna hajába.

Nem mondhatom azt, hogy nem vettem magamra a beszólást, mert de: igenis magamra vettem, szíven ütött és majdnem elbőgtem magam, de nem tehettem ezt. Most nem.

- Tudom, hogy feszült vagy és megértem, de hidd el, hogy Freya...

- Nancy, nem értem, miért vagy itt! – vágott a szavamba Christopher, nekem pedig elkerekedtek az ajkaim. Libabőrös lettem attól a rideg hangnemtől, amit a férfi vett fel, nem is tudtam hirtelen válaszolni, sőt azt sem tudtam, hogy a mimikáimmal hogy kellene ezt lereagálni. Értelemszerűen azért alakult ki ez a helyzet, mert a per a végén rosszul sült el és eszméletlenül dühös emiatt, én pedig meg is értem ezt, mégsem tudtam normálisan viselkedni. – Nem értem, miért vagy itt, ha kétszer sétáltál már ki az életemből! Menj haza, Nancy, nincs szükségem erre.

- Christopher, én...

- Menj haza, menj innen! – *ideges, annyira ideges.*

Talán magára kellett volna hagynom, hadd dühöngjön egyedül, hadd tisztuljon ki a feje, mégsem tudtam megtenni. Fújtattam egyet és keresztbe vágtam magam előtt a karjaimat, miközben azon gondolkoztam, hogy mi erre a jó válasz.

- Christopher, azért vagyok itt, mert a barátod vagyok és...

- Hát én nem vagyok a te barátod – vágta oda Christopher, én pedig nyeltem egyet és nem is tagadtam, hogy könnyek szöktek a szemembe. – Nem tudok a barátod lenni, Nancy Williams, nem... *tudok* a barátod lenni – zavarba jöttem, mikor leesett mondatának nyomatékosítása, bólintottam egyet, hogy megértettem, de mielőtt megszólalhattam volna, közelebb lépett hozzám és újra beszélni kezdett. – Nancy, nem tudom, mit csináljak veled, mert felidegesítesz azzal, hogy szó nélkül kisétálsz az életemből amikor csak kedved tartja.

- Nem, ez nem így van...

- De, Nancy, így van és nem akarom, hogy közel kerülj hozzám megint, mert utána itt hagysz, és újra és újra és újra! – Christopher nagy kézmozdulatokkal és hangosan adta tudtomra, hogy elege van ebből az egészből, nekem pedig folytak a könnyeim az arcomon, mert nem vártam ezt az erős hangnemet.

- Nem azért hagytalak ott a banketten, mert ott akartalak hagyni, hanem mert anya megtudta, hogy együtt vagyunk – hadartam gyorsan, hogy ne sikerüljön a szavamba vágnia, ő pedig összehúzott szemekkel várta a további magyarázatomat, amit eddig nem adtam meg neki. – Christopher, bizonyítéka volt a kapcsolatunkra, börtönbe záratott volna.

- Miért nem mondtad el? Te miért akadtál ki, mikor eltaszítottalak magamtól, mikor pletykáltak rólad a gimnáziumban? Miért csináltad ugyanezt, miért nem beszélted meg velem? – sóhajtva adtam a férfinek igzat és csukott szemmel vallottam be magamnak, hogy rosszul csináltam. Ez mindig a nehézségünk volt: a kommunikáció. – Hetekig, sőt hónapokig vártalak, Nancy. Kapartam utánad, mint valami kis szaros gimnazista, te pedig egy telefonra sem méltattál!

- Ne haragudj...

- De haragszom! De haragszom, mert szükségem volt rád, haragszom, mert szerettelek! – Christopher kiabálása nem tűnt úgy, hogy csillapodni fog, egyre dühösebb lett, én pedig csak ott álltam előtte és hallgattam, közben pedig hagytam, hogy kettétörje a lelkemet. – Annyira szerettelek és te képes

voltál minden magyarázat nélkül otthagyni a rohadt tornateremben!

- És mit vársz tőlem, mit csináljak? – kérdeztem én is hangosabban, széttártam a karjaimat és azzal jeleztem, mennyire felesleges már ez a vita. – Gyerünk, Christopher, kiabáld le a fejem és mondd el, mennyire szar vagyok, nem tudok ezen változtatni. Igen, elhagytalak, mert szerettelek mindennél jobban és mert féltettelek anyámtól. Tizenhét évesen nem gondoltam át a helyzetet, féltem, hogy börtönbe kerülsz és igen, úgy gondoltam, hogy inkább én teszlek tönkre, mint anyám. És ha visszamehetnék az időbe, újra megtenném, mert felepítettél így magadnak egy hírnevet, egy bombabiztos állást és egy jó karriert – mondtam, Christopher pedig dühösen megcsóválta a fejét. – Azt hiszed, csak neked volt rossz? Hónapokig, nem is, évekig sírtam utánad, nem tudtam semmit csinálni, nem beszéltem anyával egy szót sem és széttört az életem darabkákra azért, mert el kellett hagynom téged! Azt hiszed, nem hallgattam újra és újra a hangpostámat, hogy halljam a hangodat? Hát de!

- Jó, és mit vársz, mit kezdjek most veled?! – tette fel a költői kérdést Christopher hangosan, én pedig egyből visszakérdeztem úgy, hogy át sem gondoltam semmit.

- Hát mit szeretnél?! – itt csengett a gimis énem hangja a fülemben, ahogyan ugyanezt a kérdést feltettem neki Szilveszter estéjén. Láttam a szemeiben, hogy ő is emlékezett erre és saját válaszára is, megnémította a gondolat és lejjebb vezettette tekintetét.

"- Az, hogy mit szeretnék kezdeni magával, és hogy mit szabad kezdenem magával, két különböző dolog."

- Nem tudod, mennyire idegesítő vagy, Nancy Williams – mondta Christopher, majd mielőtt válaszolhattam, sőt mielőtt levegőt vehettem volna, letámadta az ajkaimat és durva csókba hívta azokat.

Úgy fogta két arcomat, mintha félne, hogy elfutnék, én pedig visszacsókoltam és hagytam, hogy minden gondolat kiszökjön a fejemből. Meglepve fogadtam hirtelen eltávolodását, felnéztem rá és kipattant szemeimet mélyen az övébe mélyesztettem – nem volt nehéz, hiszen ugyanúgy tenyereiben tartotta arcomat és nem engedte, hogy eltávolodjak

tőle.

- Végtelenül idegesítő – jelentette ki, majd miután ajkaira nézve sóvárogtam a folytatásért és minden esetlegesen rossz következményt elfeledve nyaka köré tekertem két karomat, újra csókba hívott és fenekemre vezetve ujjait egy aprócska nehézség nélkül a kanapé melletti komódra ültetett.

Apró sóhajt engedve fogadtam, mikor fogai közé vette alsó ajkamat egy pillanatra, kezeim úgy fedezték fel a testét, mintha valamilyen ereklye lenne, amíg ő hajamba túrva tévedt le az állaimhoz, majd a nyakam egy számára keservesen ismerős pontjához, aminek érintésére apró nyögést formáltak a hangszálaim.

Édes istenem, mennyire kívántam ezt az embert!

- Nancy – szólított meg Christopher lihegve, én pedig nemet intettem a fejemmel és csókkal némítottam el, ingének gombjait széteresztve elértem, hogy elengedje azt a témát, amit fel szeretett volna hozni és lila ruhámnak hátul lévő cipzárjával foglalatoskodott. – *Nancy, annyira kívánlak!*

Lerángattam a férfiről a zakóját és az ingjét és hagytam, hogy kibújtassa kezeimet a ruhából, hogy feltárhassam előtte felső testemet – égető csókjai beborították a mellkasomat, melltartómat kicsatolva vetkőztetett felülről meztelenre és ledobta az említett ruhadarabot a földre, az ő ruhái mellé. Vállába kapaszkodtam, mikor felemelt, csukott szemmel érzékeltem, ahogyan belökte a hátammal az ajtót és sóhajtottam, mikor belesüllyedtem ágyának puha matracába. Teljesen rám nehezedett, nekem pedig semmilyen ellenvetésem nem volt, leráncigálta rólam a ruhát, majd ujjainkat összekulcsolva fejem fölé vezette a kezünket. Úgy csavartam köré a lábaimat, mintha magamhoz akarnám láncolni, nyelvünk járta a megszokott táncot, miközben testünk minden egyes másodpercben felgyulladt egymáson.

Övének csatjához nyúlva jeleztem neki, mennyire akarom őt, ő pedig minden mozdulatomat értve felkászálódott rólam és lehámozta magáról a maradék ruháját, majd fiókos szekrényében kutatott a kis csomag után, aminek tartalmát egyből fel is görgette magára. Sóhajtva nézett végig a testem minden porcikáján, melleimhez érve simított végig minden négyzetmilliméteren, én pedig már úgy is a párnát szorítottam, hogy nem

csinált mást csak ezt. Lehúzta fehérneműmet, mikor ujjai odaértek, majd ajkait megnyalva felém hajolt és csókot hintett a mellemre és minden olyan helyre, amit a kezei előbb végig jártak.

- Még mindig megőrülök érted, Nancy Williams – mondta, én pedig lassan kiengedtem a beszívott levegőt és ráharaptam az alsó ajkamra, mikor nyelve legérzékenyebb pontomhoz ért.

Megemelkedett a mellkasom tevékenységére, szemeim lecsukódtak és fájdalmasan fogadtam, mikor abbahagyta azt, amit csinált – teljes testével rám hajolt és azonnal belém hatolt, én pedig vállaiba kapaszkodva lihegtem nyakának hajlatába.

- Christopher, én... – szabály szerűen elfelejtettem, mit akartam mondani, a férfi ütemes mozgása elérte, hogy ne tudjak egyetlen értelmes mondatot sem fogalmazni és nyakamra, számra, arcomra, államra adott csókjai habként a tortán úgy megbabonáztak, hogy nem is zavart a feledékenységem.

Az egyetlen dolog, amit színtisztán tudtam, hogy sosem volt még ilyen jó érzés bűnözni Christopher Burnsszel.

[T I Z E N H A T O D I K R É S Z]

Na, jó estét!❤

Bocsánat, hogy késtem a szombati (jó, néha vasárnapi) résszel, de osztálykiránduláson voltam, és sajnos akármennyire is próbáltam időt szakítani az írásra, nem ment.

Most viszont most már itt vagyok, és hála az égnek, vége a sulinak is.

Nagyon-nagyon jó szünetet kívánok mindenkinek és remélem, remekül fogtok szórakozni, elvégre megérdemli mindenki egy nehéz iskolaév után.

Jó olvasást nektek!❤

Vasárnap délelőtt ültem a szobámban és kétségbeesetten próbáltam megfogalmazni azt a minimum nyolc oldalas esszét, amit ma éjfélig el kell küldeni a professzornak – eddig fél oldalam van meg, eszméletlenül jól haladok, tudom. Délután kettő óta azt vártam, hogy végre leüljünk vacsizni, és csak hogy elkerüljem a laptopomat és a kötelezettségeimet, tíz percenként a hűtőt jártam.

Felnőtt egyetemista vagyok, kérem szépen.

- Tudod, min gondolkoztam? – megijedtem a bátyám hangjára, mikor közvetlenül magam mögött hallottam azt meg, hirtelen fordultam felé a hűtőtől és sóhajtva szidtam az isteneket. Csak úgy.

Igazából már csak úgy, de tényleg. Elegem van az életből, kész.

- Nem, de úgy érzem, hogy el fogod nekem mondani – válaszoltam végül Claytonnak, miközben a lopott csokimat majszoltam. Ez ma a második tábla, de semmi gond. Igazán produktív napom van.

- Ugye Jasper barátunknak lesz majd az esküvője áprilisban – kezdte Clayton –, és én meg vagyok hívva, és ugye Charlotte is – mélyen bólintottam a megállapításra –, és kell egy kísérő akit viszünk magunkkal, és talán vihetnénk Charlottetal egymást is!

- Clayton, ezt nem velem kell megbeszélned, hanem Charlottetal – emlékeztettem a fiút arra, hogy attól mert én engedélyt adok rá, még nem tudom, hogy meg fog-e történni, ő pedig sóhajtott egyet és felvette azt a tipikus arckifejezést, ami a világfájdalmát hirdeti. – Mi van most veletek amúgy?

- Csak próbálom elnyerni újra a bizalmát – lágy mosolyt engedtem a bátyám felé és bólintottam egyet.

Elrontotta, igen. Kegyetlenül nagy hibát követett el, igen. Viszont azt egy szóval sem lehet mondani, hogy nem szerelmes halálosan Charlotteba és nem bánta meg a tettét. Egyetlen perc sem telt el úgy a szakításuk óta, hogy máshogy nézett volna rá – próbálta elfelejteni, de nem sikerült neki, és miután rájött erre, miután rájött arra, hogy nem tud nélküle élni, teper, hogy visszakapja.

Az pedig óriási hazugság lenne, ha bárki is kijelentené, hogy nem adott meg Charlottenak mindent, *mindent*, amire szüksége volt, legyen ez szeretet, törődés, bulik, együtt tanulás, vadság, nyugodtság – bármi, ami Charlotte Blanchardtnak egy esedékes pillanatban kellett, Clayton Williams gondolkozás nélkül megadta neki.

- Biztos vagyok benne, hogy sikerülni fog – mondtam végül, Clayton pedig nyelt egyet és a pultra támaszkodott.

Vannak néha ilyen beszélgetéseink, mikor valamelyikünk elfáradva leveszi a nagy keménységét és teljes mértékben meglágyul. Nálam ez nem meglepő, Claytonnál viszont annál inkább: huszonkét éve boldogít, de minden egyes alkalommal meglep, mikor elém vetíti a tehetetlen, összezavarodott arcát, ami a rettegését hirdeti.

- Nagyon szeretem, Nancy – jelentette ki halkan, én pedig bólintottam egyet, és próbáltam nem mutatni ledöbbentségemet. Nem attól döbbentem le, hogy

szereti Charlotteot, hanem attól, hogy és ahogy kimondta. Nyilván hallottam már a szájából, mikor Charlottenak elejtette ezt a szót, de konkrétumként sosem beszéltünk mi ketten erről az érzéséről. – Mármint, tényleg nagyon és annyira... annyira fáj, hogy nincs velem, és olyan... – olyan volt Clayton, mint egy kisgyerek, aki teljesen meg van lepődve azokon a dolgokon, amiket észlel saját magában. Mintha most engedne ki minden mondatot, amit tudott, de nem akart elfogadni a szakításuk óta, én pedig figyelmesen hallgattam, mert talán még ő sem tudja, de erre volt szüksége az egész idő alatt. – ...olyan megszokottá vált már, hogy az enyém, hogy teljesen üres vagyok nélküle, és tudod, így próbáltam lazán fogadni és úgy voltam vele, hogy semmi baj, és tudtam, hogy bárkit felszedhetek és meg is tettem és észre sem vettem, hogy közben kurvára lecsúsztam, mert próbáltam kitölteni ezt az ürességet és piáltam és téptem és nem találtam semmit, kurva kibaszottul semmit, ami jobbá tette volna ezt a helyzetet – minden kis rezzenését figyeltem a bátyámnak, minden nyelését, minden összezavarodott pillantását és a zöld szemeiben megjelenő összes hitetlen félelmet, amit az szült, hogy rádöbbent, mi is történik már egy fél éve. – És aztán jött a karácsonyi buli és táncoltunk és megfogtam a kezét és éreztem minden porcikáját és-és aztán együtt töltöttük az éjszakát és újra az enyém volt és ez egy olyan érzelmi töltés volt, Nancy, hogy nem is tudtam, hogy ilyen létezik, érted? – bólintottam, bár a felfogó szintem valahol ott leragadt, hogy együtt töltötték az éjszakát. Ki nem mondott tény volt ez, tekintve, hogy elég látványosan leléptek Mikeiláéktól, de akkor is. Mármint, hűha. – És nem is tudom, Nancy, elcsesztem ezt, nagyon elcsesztem.

És csak ott álltunk egymással szemben, én a pult egyik oldalán, ő pedig a másikon, és saját magunk gondolatába temetkeztünk. Akármennyire is próbáltam elkerülni, Clayton regélését sikerült rávetítenem saját magam és Christopher kapcsolatára. Nyeltem egyet, mikor eszembe jutott a múltheti... *jelenetünk*, lecsukott szemeimmel emlékeztem vissza perzselő érintéseire, telhetetlen csókjaira, mély hangján fülembe suttogott szavaira és pillantásaira, amelyek fogva tartották az enyéimet.

- Clayton, mondhatok valamit? – kérdeztem a hirtelen ötlettől vezérelve, de mielőtt belekezdhettem volna a témába, anya beloholt a konyhába, hogy talált egy szuper receptet és minél előbb el akarja kezdeni, hogy kész legyen a vacsi időpontjára.

Végül felvonultam Claytonnal és mintha mi sem történt volna, segítséget kértem az esszé megírásában – ironikus, hogy én kérek segítséget tőle –, és miután egyikünkét sem sikerült megfogalmaznunk, Clayton hisztizett egy sort, hogy mi értelme az életnek, majd bekapcsoltuk a tévét és bámultuk a 2008-as filmeket, amíg anya le nem hívott minket enni.

Enni, *végre*.

- Szia, Nancy – köszönt Millie, mikor én leindultam a lépcsőn, ő pedig felfelé gondolom kezet mosni, én pedig majdnem vissza is köszöntem neki, de belém fagyott a szó, mikor megláttam utána Freyát lépkedni.

Várjunk csak egy percet. *Mi?*

- Sziasztok – mondta nekem és a mögöttem lévő Claytonnak a lány, majd a húgommal együtt elhaladt mellettünk.

Freya hogy is kerül ide pontosan?

Clayton vállamat megbökve elérte, hogy hátraforduljak hozzá; megkaptam azt az értetlen pillantást tőle, amit valószínűleg én is műveltem, de a meglepődés az én szemeimben biztos vagyok benne, hogy rettegéssé változott, miután sikerült összeraknom a darabkákat.

Ha Freya itt van vacsorára, akkor a testvére is.

Aki Christopher.

- Jaj, ne – motyogtam rémülten a bátyámnak, majd kikerültem és felfutottam a szobába. Eszméletlenül jól kezelem a problémáimat, tudom.

- Nancy, mi a szar, mit suttyóskodsz? – sétált utánam Clayton, majd miután látta kétségbeesésemet, bezárta az ajtómat és leült az ágyamra. Sóhajtva néztem rá, mert valószínűleg borzasztó képet mutattam és biztos, hogy magyarázatot kér, ami túlságosan... *intim* ahhoz, hogy nyugodtan beszéljek róla. Te jó ég, én nem találkozhatok Christopherrel az elkövetkezendő... nos, életem végéig! – Haló!

- Lefeküdtünk - mondtam ki egy az egyben, amivel nem kicsit

megnémítottam Claytont, sőt nem csak szótlanná tettem, de az arcán is látszott, mennyire keresi a megfelelő választ.

- Mármint, úgy érted, hogy most? Mármint, a jelenben? Vagy most a szüzességedről beszé...

- A tárgyalás után Clayton, a tárgyalás után – vágtam gyorsan a fiú szavába, mielőtt egy még kínosabb témába mennénk bele. – Most, a jelenben, a tárgyalás után.

- Ó - reagált a bátyám, mire én nyeltem egyet és fontolgatni kezdtem, hogy kiugrok az ablakon. Semmit nem támogatott, aminek köze volt Christopherhez és vártam, hogy megvessen, mégsem tette ezt. – És? Vagyis, ettől még nem kell elbújnod tőle, ennél cikibb helyzetetek is volt. Oké, itt vannak anyáék, de gondolj bele, gimis korodban gázabb volt, mert beültél az órájára, miután láttad pucéron. Szóval, igazából nektek már tök mindegy.

- Köszi, Clayton, köszi – csitítottam el a bátyámat, aki valószínűleg nagyon jól szórakozott egyébként a szenvedésemen, még ha ezt nem is mutatta ki.

- Nyugi már, tudod, hány olyan lány van az egyetemen, akivel szexeltem és minden nap látjuk egymást? Semmi gond, tényleg – mondta Clayton, én pedig nyeltem egyet és nem mondtam neki, hogy azért a két helyzet nem igazán egyforma. Nagyon nem. – Vagy történt valami, ami miatt ilyen feszült vagy?

- Visszautasítottam – suttogtam, pedig tudtam, hogy senki nem hallaná a földszinten. Clayton tekintete értetlenséget mutatott felém, én viszont majdnem elsírtam magam, mert olyan sok érzelem kavarodott bennem.

Bűntudat, fájdalom, sajnálat és harag is – magam iránt.

- Mi? – kérdezett rá Clayton, hogy mi a francról is beszélek, én viszont már régen nem itt jártam fejben, hanem a múlthét péntek délutánján.

"Mély levegőket véve feküdtem Christopher mellett az ágyban, szememet lecsukva nyugtattam felhevült szervezetemet és görcsösen szorítottam a mellkasomra terített takarót.

Mi történt itt, jézusom?

Habár kegyetlenül zavarban éreztem magam, mikor Christoper felé fordultam és az égszínkék tekintetek mellé megkaptam azt az aprócska vigyort, ami a férfi ajkainak sarkában volt csak fellelhető, fejemet csóválva elmosolyodtam, majd nevetésben törtem ki. Hihetetlen, hihetetlenek vagyunk.

- Na, mi van, Nancy Williams? – kérdezte ezt a költői kérdést, majd felém eső oldalára fordult.

Megismételtem a tettét, hogy szemeibe nézhessek – egymással szemben feküdtünk, és csak figyeltük egymást; figyeltem az arcvonásait, a gyenge borostáját, kéken csillogó szemeit és tökéletes, rózsaszínű ajkait. Mielőtt átgondolhattam volna, lágy csókot leheltem rájuk, de ha sikerült is volna átgondolnom, akkor sem csináltam volna másképp, elvégre már tök mindegy.

Mikor megszakítottam a csókot, közelebb húzódtam hozzá, hogy csak pár milliméter távolság legyen köztünk, arcán lévő ujjaim szépen-lassan vándoroltak lejjebb nyakára és vállizmaira. Nagyokat pislogtam rá, mikor újra kialakult köztünk a szemkontaktus, ami akkor sem szűnt meg, mikor szőke tincseimet a fülem mögé tűrte.

- Többször kéne ilyen veszekedéseket csinálnunk – szólalt meg újra, én pedig elmosolyodtam és ha gyakorlatban nem is, elméletben igazat adtam neki.

Christopher tenyerébe vette az enyémet, majd lassan a szájához emelte azt; kegyes csókot lehelt kézfejemre és ujjaimra, én pedig azt kívántam, bárcsak így maradhatnánk, így ketten, így ebben az ágyban. Hagytam, hogy elkezdjen játszani ujjainkkal, hol összekulcsolta, hol alig érintette egymáshoz azokat, miközben szüntelenül vizsgálta szemeimet, mintha a világegyetemet keresné bennük.

Én már rég megtaláltam az övében, valamikor még négy éve.

- Gyere el velem vacsorázni – mondta, majd újra megjelent az aprócska vigyor szájának szélén. Nem tehettem ellene, én is elmosolyodtam annak ellenére, hogy pontosan tudtam saját válaszomat.

- Egy randira? – kérdeztem rá viccesen, ő pedig bólogatva adta meg a válaszát. Emlékeim felelevenedtek az egyetlen randevúnkról, jó érzéssel töltött el és egyben a hideg is kirázott. Talán valamikor azon a randevún szerelmesedtem bele úgy igazán. - Na jó, Christopher Burns egy olyan randira hív, ami a publikum szeme előtt lenne?

- Hát egy darabig, amíg meg nem kívánja a helyzet, hogy privát szférába hozzalak, ide haza – nevettem Christopher szellemességére, de a jókedvem hamar elillant, mert tudtam, hogy mi van emögött a bizonyos randi mögött.

Christopher nem azt kérte, hogy menjek el vele vacsorázni, hanem azt, hogy menjek vissza hozzá, kezdjek vele egy kapcsolatot és hozzuk vissza mindazt, amink volt és amiktől meg lettünk fosztva.

Ezt pedig nem tehetjük meg, most nem. Most, hogy Walter és az ügyvédje nyomozni fog a gimis időszakos kapcsolatunk bizonyítására, most, hogy anyám kezében függ Freya élete. Itt nem arról van szó, hogy nem tudok a saját lábamra állni és elvonatkoztatni anyától és minden negatív tényezőtől, hanem arról, hogy ha nem teszem, súlyos következményekkel kell szembenéznünk.

- Mi nem lehetünk együtt, Christopher – szinte suttogtam a szavakat, közben szánakozva mosolyogtam Christopherre, hiszen ő sem hülye és pontosan tudja, hogy mire és miért mondtam ezt.

- Miért nem? – szinte költői kérdés volt ez, és már akkor tudtam, mikor Christopher is felvitt az arcára egy aprócska mosolyt, ami véletlenül sem a boldogságot hirdeti. Újra hajamhoz ért, újra a fülem mögé tűrte a hajszálaimat, majd tenyerébe fogta az arcomat, úgy várta a válaszomat.

- Mert túlságosan kockázatos lenne – mondtam, Christopher pedig lecsukta a szemeit.

Pontosan tudta, hogy igazam van és úgy kellene csinálnunk, ahogyan én mondom, mégis éreztem a kisugárzásán azt a szintű fájdalmat, amit én nem akarok átélni, mégis megteszem minden alkalommal, mikor a kapcsolatunk hozódik fel.

Christopher arcizmai elernyedtek, de nem attól mert megnyugodott – inkább csak belenyugodott a helyzetbe, tisztában volt azzal, hogy nem vitatkozhat velem erről és ha az égtől a földig pattogunk, akkor sem tudnánk kisakkozni a megoldást.

- El kell mennem Freyáért – mondta, majd elvette ujjait az arcomról és felült az ágyon. Pilláim lecsukódva fogadták azt a hidegséget, amit érintésének távolodása okozott, sóhajtottam, mert lelkileg éreztem, hogy becsukódik előttem a férfi.

Csak néztem kidolgozott hátizmait, néztem, ahogyan magára húzza földre dobott nadrágját és ahogyan az ing helyett kivesz a szekrényéből egy fekete pólót. Egy pillanatra sem fordult felém, pedig esedeztem a pillantásáért, az égszínkék szemekért és azért a nyugalomért, amit csak azok tudnak nekem nyújtani.

- Christopher, én... – elakadt a szavam, egy hang sem jött ki a torkomon, mert magam sem tudtam, hogy hogyan akartam befejezni a mondatomat. A férfi felém fordult, tekintete megtalálta a kétségbeesett enyéimet és bólintott egyet.

Soha nem tapasztaltam még ilyen fájdalmas bólintást. Soha.

- Én is – ennyit mondott, mielőtt kilépett a szoba ajtaján anélkül, hogy elmondta volna, mire gondol.

Én is élveztem a veled töltött időt. Én is hiányoltalak téged. Én is úgy gondolom, hogy szar ez a helyzet. Én is érzem a fájdalmat, amit te.

Én is téged."

- Nancy – Clayton ébresztett fel a visszaemlékezésből, fejemet csóválva rázódtam újra a valóságba és sóhajtva néztem a bátyámra.

Olyan az egész, mintha akármit csinálnék, elrontanék valamit. Teljesen mindegy, mit és hogy teszek, mert egyszerűen nem létezik jó választás és ha nyolc éjszakát agyalok rajta, akkor sem fog létezni.

Christopherrel kapcsolatban semmilyen döntés nem jó.

- Jó, menjünk – mondtam végül, majd választ nem várva kinyitottam az ajtómat és lebaktattam a lépcsőn.

Christopher tökéletes harmóniában beszélgetett a szüleimmel, apával nagyon megtalálta a közös hangot, Millie és Freya pedig már az asztalnál ülve várták a vacsorát.

- Na végre, te jó ég – anya megszólalására Christopher hátranézett rám, én pedig úgy éreztem, lesül a bőr az arcomról. Az egész délutánunk a szemem elé vetült már csak attól is, hogy égszínkék tekintetébe bámultam. Olyan érzés volt, mintha valahol a pokolban lennék, a sátán pedig nevetne a vétkeimen és mutogatna rám.

Nem vagyok vallásos, de azért ez elég jó hasonlat.

- Eszünk már? – kérdezte Millie sóhajtva, én pedig megismételtem ezt a tettét és leültem a saját helyemre. Miért történik ez a vacsora?

- Hát, ez jó így – motyogta Clayton, ahogyan leült mellém, én pedig igazat adva neki halványan bólintottam, de úgy, hogy rajta kívül ne észlelje ezt senki.

Végül mindenki helyet foglalt, anya kitette elénk a tányérokat, amiken gőzölgött a különleges recept szerint fűszerezett csirke és a krumplipüré – az illata bőven csodálatos volt, mégsem tudtam élvezni a helyzetet, mikor Christopher leült pontosan elém.

- Hogy is hívnak? – kérdezte Millie hirtelen, ahogyan a férfire nézett, érdeklődve figyelte és egy csöppet sem zavarta, hogy éppen apával folytat beszélgetést. Nyugodtan tömött a szájába egy újabb falatot és úgy várta a választ.

- Christopher – mondta meg a nevét Christopher, ahogyan a húgomra nézett, aki biztos vagyok benne, hogy rám emlékezteti. A szája sarkában lévő vigyor mindent elárul, még a gondolatait is. Millie stílusa pontosan engem juttat eszébe.

- Már láttalak itt, Christopher – jelentette ki Millie olyan mindent tudóan, a

férfi pedig bólintott egyet, hogy igen, ez lehetséges. – Hasonlít rád a testvéred, tudtad ezt?

- Te is hasonlítasz a testvéreidre. Te tudtad ezt? – mosolyogtam Christopher visszakérdezésére és a kommunikációra, amit a húgommal folytatott. Millie vigyorogva döntötte oldalra a fejét, ahogyan rám, majd Claytonra nézett. – Ráadásul nagyon is. Biztos vagyok benne, hogy a nővéred is pontosan ugyanígy nézett ki, mikor annyi idős volt, mint te.

- Ezt alá tudom támasztani – szólalt meg anya is, majd rám és Milliere mosolygott. Tulajdonképpen ezt el is tudom hinni, tekintve, hogy nincs olyan dolog, ami ne hasonlítana bennünk. – Vannak fotóim is!

- Oké, szerintem együnk – zártam le a témát, mielőtt tényleg belementünk volna egy olyan szituációba, amit rajtam kívül mindenki élvezett volna.

A vacsora kínosan telt, de valószínűleg csak számomra; mindenki más tökéletesen elbeszélgetett, kiderült, hogy Christopher azért van ma jelen, hogy anyával tárgyaljanak majd egy kicsit, ezt pedig meg is tették, miután Millie és Freya befejezték az evést. Csendben ültem az asztalnál, nem mertem Christopherre nézni, sőt senkire sem. Kínosan éreztem magam, ráadásul kegyetlenül, és az sem segített a helyzeten, hogy Clayton remekül szórakozott az életemen.

Mint mindig.

- Ti mit gondoltok, gyerekek? – olyan hirtelen ért anya megszólalása, hogy szinte semmit nem tudtam reagálni a meglepődésen kívül. Kétségbeesetten néztem Christopherre és apára, hiszen teljesen kivontam magam a beszélgetésből és egyáltalán nem figyeltem.

- Delilah Vinston nem fog beszélni, mert egy gyáva, aki csak azzal foglalkozik, hogy az iskolája ne vesszen semmit a hírnevéből – válaszolt gyorsan Clayton, és ahogyan kiejtette a volt igazgatónőnk nevét, hevesen bólogatni kezdtem, mert kezdtem megérteni a témát. Valószínűleg arról volt szó, hogy ha Walter és az ügyvédje felkeresik Vinstont, mondani fog-e bármit a Christopherrel való kapcsolatomról. – Azt sem mondaná el, hogy cigiztem az iskola előtt, nemhogy ezt.

Mielőtt bárki is helyeselhetett volna, Mikeila kivágta a bejárati ajtónkat és két kezébe temetve arcait indult felém halálos zokogással párosítva, valami olyasmit magyarázva, hogy szakított vele Kaleb. Sóhajtva álltam fel a helyemről, miközben azt kérdezgettem, hogy mivel érdemeltem ki azt, hogy ilyen kínos helyzetekbe keveredjek. Mármint, most komolyan, milyen eszméletlen nagy bűnt követtem el életem során, amiért így szívat a kedves Sors?

- Jól van, gyere ide – karoltam át a barátnőmet, ő pedig elvette ujjait a szemei elől, hogy átkaroljon, de mikor szembesült ma esti vendégünkkel, megfagyott a mozdulataiban és szerintem a saját nevét is elfelejtette, úgy megilletődött.

- Mr Burns, úristen – motyogta halkan, majd rám nézett, kisírt szemei jelezték, hogy fogalma sem volt, hogy ez a program egyáltalán megtörténik ma és nem zavart volna, ha tisztában lett volna vele. Letörölte lefolyt, koromfekete szemfestékét, én pedig megfogtam a kezét és egy zavart mosollyal kivezettem a házból.

Fogalma sincs egyébként, hogy mekkora örömöt éreztem a jelenléte miatt, mert legalább egy kicsit kijöhettem abból a feszültségburokból, ami bent uralkodott. Mikeila kezei remegtek az idegességtől, valószínűleg azért is, amit bent látott és amit szerinte tönkre tett, és azért is, ami történt vele minden bizonnyal nem régen. Nem gondoltam volna, hogy bármilyen gond is lesz közte és Kaleb között, mert úgy néztek ki, mint akiket egymásnak teremtettek az istenek. Sőt szerintem ő is így látta ezt.

- Mi történt? – kérdeztem a barátnőmet, ahogyan leültem az egyik székre, ami a teraszon állt, ő pedig leült mellém és sóhajtott egyet.

- Kidobott, miután a tudtomra adta, hogy összejött valaki mással, aki jobb nálam – mondta, majd nyelt egyet és még egyszer letörölte könnyeit. Sóhajtva fogadtam a kijelentést, sóhajtva fogadtam, ahogyan Mikeila felnézett a naplementés égre a világ legtehetetlenebb pillantásával. – Nancy, miért nem szeretnek engem az emberek?

- Ne hülyéskedj, Mikeila, rengetegen imádnak téged. Ne lombozzon le egy ilyen szöveg, nem ez határozza meg, hogy szerethető vagy-e vagy sem – mondtam, Mikeila pedig hátradőlt a székében és rám sem nézett.

Nem egy kapcsolata volt már, viszont szinte mindegyik ugyanígy végződött. Vagy ő szakított, vagy a másik, ráadásul rövid időn belül – de inkább legtöbbször a másik fél vetett véget annak, ami kialakult köztük. Sosem tudom, ezt hogy kell kezelni, mindig Charlotte az, aki megnyugtatja és jön az egyetemen tanult pszichológiájával, ami segít Mikeilába megint életet lehelni.

- Akkor miért hagynak el az emberek? – nyeltem egyet a kérdésre, mert nem számítottam rá. – Mármint, nem csak fiúkra értem, a saját anyám is elhagyott, Nancy. Ennyire törött lennék, hogy senki nem tud velem mit kezdeni? – mindketten az ajtóra néztünk, mikor Clayton kilépett azon és végig követtük a szemünkkel, amíg le nem ült Mikeila elé. Összekulcsolt ujjakkal nézett a barátnőmre, aki olyan volt neki, mint a harmadik húga, némán várta, hogy mondjon valamit, Mikeila pedig nyelt egyet, mert nem tudta, hogy milyen szavakat kellene egyáltalán keresnie, amik jók lennének ebben a helyzetben. Mindig ezt csinálja, mikor valami olyan behatás éri, amit nem tud kezelni, mert mindenki úgy ismeri, hogy ő az, aki bármit fel tud dolgozni anélkül, hogy megilletődne. – Úgy látszik, mindenki megtalálja lassan azt, amit szeretne csinálni az életben és azt, akivel le szeretné élni az életét. Charlottenak itt vagy te, Clayton, még ha most nem is vagytok éppen együtt – jelentette ki Mikeila, a bátyám pedig egy szót sem szólt, csak hallgatta a lányt. Nem adott neki igazat, de nem is ellenkezett, mert nem ennek volt az ideje. – Neked, Nancy pedig, eddig itt volt Rafael, aki egy biztos pont volt az életedben, most pedig újra alakul valami Mr Burnsszel. Jasper nősülni készül, egyedül én vagyok az, akitől mindenki elfut.

- Nem alakul semmi sem Christopherrel és én is ugyanolyan tehetetlen vagyok, mint te, de ez nem azt jelenti, hogy nincs olyan, aki mellettem áll, Mikeila – mondtam, figyelmet fordítva arra, hogy kiemeljem azt, hogy az égvilágon semmi sem lesz többször Christopherrel.

- Azért futnak el tőled, mert nem tudnak kezelni, mert túlságosan kemény dió vagy – mondta Clayton lágyan, majd rámosolygott Mikeilára. Afféle Claytonos mosoly volt ez, az az önbizalom teljes, harmóniát nyújtó mosoly, ami annyira őszinte, hogy senkit nem tud megkérdőjeleztetni. – Csak túl puhányok a pasik, akikhez közöd volt, ennyi az egész. Majd jönni fog egy olyan, akinek sikerül kiállnia a próbákat és aki kurvára megbecsül majd téged.

- Szép a klisé duma, Clayton – mosolygott Mikeila is, Clayton pedig megrázta a fejét, hogy ez nem klisé duma, hanem az igazság.

Azt hiszem, mindenkinek kellene egy olyan testvér, mint amilyen Clayton Williams.

És soha nem mondanám ezt ki hangosan, mert az egekbe szaladna a már így is hatalmas egója.

- Mi történt? – kérdezte a bátyám most, hogy végre sikerült egy picit jobb kedvre deríteni Mikeilát, majd előhúzta cigarettás dobozát és a lány felé nyújtotta. Mikeila mélyet sóhajtva fogadott el egy szálat, majd ajkai közé kapva várta, hogy Clayton meggyújtsa neki, aki egyből meg is tette. Sajátját is lángra lobbantotta, majd mélyet szívott belőle és hosszan kifújta, mielőtt az előtte ülőre nézett. – Nem működtetek?

- Talált mást – bökte ki Mikeila egy gúnyos vigyorral az arcán, Claytonnak pedig tátva maradt a szája, miután két ujja közé vette a cigijét. Szemöldökei a homlokára szaladtak, nekem pedig eszembe jutott, hogy Kaleb elég jó barátja, és tulajdonképpen egy egyetemre járunk vele.

- Megcsalt? – kérdezte, Mikeila pedig bólintott, amit Clayton lassított felvételben meg is ismételt.

Egyikünk sem viccel soha, mikor kijelentjük, hogy Mikeila olyan, mintha a családunk része lenne – sőt az is, anyáéknak a negyedik gyereke, Millienek a nővére, Claytonnak pedig a húga. Azt hiszem, talán ő az, aki a legkomolyabban veszi azt, hogy mi történik velem és Mikeilával az életben. Amíg boldogok vagyunk, azt csinálunk, amit akarunk és akkor sem szól bele, ha az illegális, de abban a pillanatban, ahogyan valaki megbánt valamelyikünket, olyan, mintha bekattanna nála valami még akkor is, ha közeli ismerőséről van szó. Utána pedig már teljesen mindegy, ha esetlegesen kibékültünk azzal a személlyel, soha többé nem lesz mérhető a szemében.

Ilyen Christopher is, pedig ő nem csinált semmi specifikusat, csupán bonyolítja az életemet a puszta jelenlétével.

Mikeila tényleg össze volt törve, jobban, mint az eddigi kapcsolatai végénél,

mert Kaleb tényleg sokat jelentett neki, elvégre még az apjának is bemutatta, aki tényleg nem sokat tudott a szerelmi életéről, mert sok fiú nem volt bemutatásra méltó. Megbántottnak tűnt, ez pedig egy olyan reakciót eredményezett a bátyámban, ami egy kicsit megijesztett.

- Nem kell foglalkoznod vele. Találsz jobbat – jelentette ki egyszerűen, de még a hangszíne sem volt nyugtató, és az arckifejezése is olyan higgadtságot nyújtott, ami összenézésre késztetett Mikeilával.

- Oké, akkor én bemegyek, megnézem, mi a helyzet bent – mondtam, mert reménykedtem, hogy Mikeilának sikerül négyszemközt Clayton tudtára adni, hogy amúgy simán felépül ebből a szakításból és semmi szükség ahhoz, hogy ezt a témát ő is elkezdje boncolgatni. Mostanában ha Clayton elkezd valamilyen témát boncolgatni, azt az öklével teszi.

Végül tényleg felálltam, hogy bemehessek, de igazából nem szívesen tettem – anya már mosogatott, apa pedig a kanapén ült Christopher mellett, és mikor összenéztem a férfivel, csak azt próbáltam elérni, hogy sikeresen feljussak a szobámba anélkül, hogy bárkivel is interakcióba lépnék, de anya igazán jelentőségteljes pillantást adott nekem, ami azt hirdette, hogy nem lehetek illetlen még akkor sem, ha Christopher a vendégünk, így kelletlenül leültem apáékkal szembe és a körmeimet figyelve próbáltam elkerülni Christopher tekintetét.

Ó, istenem...

Igazából nem kellett aggódnom, mert apa eléggé lefoglalta Christophert a rendőrség gyilkossági osztály dolgainak magyarázásával, nagyon jól elkommunikálgattak egymással, én pedig előhúztam a telefonomat és elkezdtem instázni. Küldtem Jaspernek egy olyan képet, ami az unalmamat hirdeti, és elkezdtem ecsetelgetni, milyen szar az életem, ő pedig egy tucat sírós-röhögős emojit küldött válaszul.

A lényeg, hogy átérzi.

- Nancy, nézd már meg a gyerekeket, mert gyanúsan csend van és Millie tud veszélyes lenni – szólt anya, én pedig nehezen felálltam a kanapéról és felsétáltam az emeletre.

Minden szobát megnéztem, csak úgy, mint a múltkor, és most is az én szobámban találtam meg a két lányt, ezúttal az ágyamon ültek és társasoztak. Olyannyira bele voltak merülve, hogy észre sem vették, hogy jelen vagyok, így az ajtófélfának dőltem és csak néztem őket. Jó volt látni Freya gondtalan mosolyát, amit a húgom aurája ért el nála, jó volt hallani a hangját, ahogyan megállás nélkül fecsegett Milliehez.

Olyan volt, mintha nem törte volna ketté a hónapokkal ezelőtt történt tragédia.

Megláttam az éjjeli szekrényemen a laptopomat, és eszembe jutott az esszé, amit meg kell még írnom, lehunyt szemekkel fordultam ki a szobából, hogy ne is lássam a feladatomat, azzal a lendülettel pedig egyenesen Christopher mellkasának és fekete ingének ütköztem. Zavartan néztem a férfi szemeibe, nyeltem egyet a helyzet kialakulására és hirtelen azt sem tudtam, hogy meg kéne-e szólalnom.

- Bocsi – mondtam ki végül, majd egy lépéssel megpróbáltam kikerülni, de a férfi a karom után nyúlt és nem engedett elmenni. A gyerekekre nézett, lassan behúzta rájuk az ajtót, jelezve, hogy beszélni szeretne velem, én pedig sóhajtva tűrtem a fülem mögé a tincseimet és próbáltam valami higgadt kinézetet magamra ölteni.

Végül is az utolsó találkánknál lefeküdtünk, semmi komoly, minden rendben van.

- Tényleg kerülsz úgy, hogy a te házadban vagyok? – kérdezte halkan, én pedig nemet intettem a fejemmel, mert szavakat nem találtam, amiket mondhatnék. *Igen, kerüllek, mert ha rád nézek, valahogyan kívánják az ajkaim a tieidet és megmagyarázhatatlan vágyat érzek az iránt, hogy szétbontsam az ingeden található gombokat.*

Ezt csak nem mondhatom!

- Nem kerüllek, én csak... én csak... – nem tudtam befejezni a mondatot, mert Christopher tekintete pontosan a tudtomra adta, hogy borzalmas vagyok a kifogások adásában. – Mit vársz, Christopher?

- Téged – mondta ki Christopher kerítés nélkül, én pedig fejemet csóváltam és mindenhova néztem, csak a férfire nem. Kétség kívül egy olyan szintre emelkedtünk, ami már nagyon veszélyes, és most nem az én oldalam az erősebb a próbálkozásban. Kirázott a hideg, mikor megéreztem a kezét a derekamnál, a falnak dőlve engedtem, hogy közelebb lépjen hozzám, mert egyáltalán nem volt ilyenkor semmilyen befolyásom a saját testem felett sem. Olyan, mintha akármennyire is próbálnék helyesen cselekedni és jó lenni, teljesen felesleges mellette.

- Nem lehet – böktem ki nyögve nyelősen, Christopher pedig sóhajtott egyet és újra megtalálta tekintetemet. Égszínkék íriszei elmélyedtek az enyémben, fáradtan nézett engem, én pedig szinte remegtem a saját lábaimon állva.

- Komolyan futok utánad, és letudod annyival pont a mi kapcsolatunkat, hogy nem lehet? – tette fel ezt a költői kérdést, én pedig sokadjára nyeltem egyet, mert igaza volt, túlságosan szánalmas voltam. Négy évvel ezelőtt sem érdekelt, hogy nem lehet, vicces az, hogy most erre hivatkozom, tekintve, hogy a teljes végzős évem egy merő illegalitás volt. – Nem tudom megérteni, miért ellenállsz ennyire, Nancy Williams.

- Én nem... nem ellenállok, csak nem lehet – szinte suttogtam, Christopher pedig egy igen mély sóhajtás után el is távolodott tőlem és kinyitotta a szobaajtómat. Csendben álltam mellette, mikor szólt Freyának, hogy lassan indulás és végig hallgattam a hisztit, amit a két lány művelt, majd figyeltem, ahogyan Freya durcásan kijön a folyosóra és elhalad Christopher mellett anélkül, hogy meghallgatná a férfi mondanivalóját, miszerint holnap iskola van és korán kell kelni.

Köszönés nélkül hagyott ott Christopher, és csak a szobám ablakából láttam, hogy elhajt az autóval a házunktól. Percekre rá csatlakozott hozzám Clayton és Mikeila, az ágyamra feküdve figyeltek, én pedig miután kifejtettem nekik, hogy zavar ez a vallató nézés és semmi nem történt, feladták és Clayton elkezdett szervezkedni azzal kapcsolatban, hogy milyen jó lenne, ha elmennénk a jövőhét utáni bulira, amit az egyetemen szerveznek a tavasz megnyitására és hogy Mikeilának is kell jönnie, mert féltékennyé tehetné Kalebet, aki tuti, hogy ott lesz.

- Szerintem elég korai ez még – jegyeztem meg, viszont Clayton addig

erősködött, amíg meg nem győzte Mikeilát arról, hogy élni kell az életét és meg kell mutatnia Kalebnek, hogy mit vesztett.

Addig beszélgettünk a teljesen random dolgokról, hogy mindhárman kidőltünk a szobámban és az ébresztőm keltett minket, ami jelezte azt is, hogy alig pár óránk van az egyetemre érni. Mikeila azonnal el is tűnt, hogy készülődjön ő is, mi pedig Claytonnal próbáltuk legyőzni a tényt, hogy csupán négy órát aludtunk nagyon maximum, emellett öltözés közben eszembe jutott, hogy az esszét sem írtuk meg, így elöntött a pánik.

Lesz egy nulla százalékos esszém, remek.

- Úgy néztek ki, mint akik a gettóból indulnak, jézusom, gyerekek – adott hangot anya a kinézetünkre, mi pedig egymásra néztünk Claytonnal.

Tényleg nem öltöztünk fel valami elegánsan, Claytonon egy szürke kapucnis pulcsi lógott fején a kapucnival, amihez egy fekete melegítő társult, rajtam pedig egy fekete lyukas farmer és egy túlméretezett póló volt, ami pár éve még Claytoné volt és amiben néha aludni szoktam. Az élethez sincs kedvem jelenleg, nemhogy ehhez a naphoz.

- Miért érzem, hogy ez egy szar hét lesz? – kérdezte Clayton, mikor beültünk a tragacsába, de nem hagyott válaszolni, feltekerte a magnójából szólt Arctic Monkeys számot és az útnak szentelte a figyelmét.

Talán két szót, ha váltottunk az úton, de ez egyikünket sem zavart, mert álmosak voltunk, én bele voltam temetkezve a Christopherrel kapcsolatos gondolataimba és abba az eszeveszettül nehéz kérdésbe, hogy mi lesz velünk, és Clayton sem járt teljesen mellettem, isten tudja, min rágódhatott.

Ásítottam, mikor beléptünk az egyetem hatalmas kapuján, Clayton le is vált tőlem, mondván, hogy elmegy edzeni még óra előtt – mostanában rászokott, hogy edz –, én pedig ismételten becuccoltam a szobámba. Pont sikerült reggeliznem a polgárjog előtt, amit teljes mértékben, tagadás nélkül végig szenvedtem és azzal töltöttem el, hogy Lippel amőbáztam a füzetem sarkába.

Még több, mint egy hét volt hátra, de a szünetben mindenki a tavasznyitó buliról beszélt már az udvaron – minden évben megrendezésre kerül a

raktárban és minden évben más stílusú; retró, country, riddim, minden volt már. Nem igazán követem, hogy őszinte legyek, annak ellenére, hogy tényleg ez az egyetemi év egyik legnagyobb bulija egész Chicagóban, így nem is voltam tisztában az elmúlt szemeszterekkel, de ha jól kihallottam, a mostanit a latin dubstep fogja hódítani Daddy Yankeevel, J Balvinnal és a hasonló művészek dalaival, amit ha megtud Mikeila, ezer százalék, hogy csatlakozni fog. Félig spanyol a lány, a vérében van a ritmus, emellett összetörték szerencsétlennek a lelkét, így ki nem hagyna egy ilyen fajta bulit.

- Na, ne viccelj velem – motyogta Clayton mellettem a padon, miközben egyetlen egy pontra összpontosított, így követtem a tekintetét és megpillantottam Kalebet velünk szemben ülni, az ölében pedig nem más foglalt helyet, mint Karen.

Karen, Clayton kis volt – azt hiszem – barátnője. Fogalmam sem volt, hogy mi történt velük, de nem hiszem, hogy valaha is komoly volt az, ami történt köztük, és csak addig tartott, amíg Clayton tanúja nem volt Charlotte kilépésének a szobámból a karácsonyi buli estéjén. Úgy látszik, Karen túlélte a nagy szakítást és egyből keresett mást, aki mellett – vagy aki felett, részletkérdés – megvigasztalódhatott.

Hihetetlen.

- Most komolyan, mit eszik mindenki ebben a lányban? – tettem fel a kérdést, és habár nem kértem rá választ, Clayton mégis megadta nekem.

- Semmit, könnyen kapható bármikor bármire bármilyen mennyiségben – jelentette ki, de én még mindig nem értettem, hogy ez miért vonzó egyes fiúk számára. Claytonnál teljesen egyértelmű volt, hogy csak a felejtésre kellett neki, de Kaleb Mikeilát dobta el érte, aki csak úgy mellékesen, ezerszer jobban néz ki, mint az a rongy, aki jelenleg a fiú ölében ül.

- Kit nézünk? – ült le mellénk Charlotte is, majd ő is felfigyelt az újdonsült szerelmespárra; szemei egyből Claytonra szegeződtek, hiszen ő is elég szépen tudatában volt, hogy a lány Clayton ölében is járt már, a bátyám pedig olyan mérges ábrázatot adott, hogy Charlotte agyában szerintem egy percre az is megfordult, hogy esetleg féltékeny Kalebre.

Clayton összehúzta zöld szemeit, körbenézett az udvaron, megnézett minden diákot, mintha felmérné a terepet, majd feltűrte pulcsijának ujját és felállt, én pedig abban a pillanatban tudtam, hogy nem a hallgatók érdekelték, hanem hogy jelen vannak-e professzorok körülöttünk. Jaj, ne. Ne-ne-ne, ez nem jó ötlet.

- Ne, Clayton, ne, komolyan – szóltam utána, ő viszont hátra sem fordult felém, tudtam, hogy mit akar tenni és hiába futottam utána, egy *nyugi*val lerázott és ott hagyott az udvar közepén, majd egyenesen Kalebhez lépett.

A fiú lecsúsztatta az öléből Karent és felállt, hogy kezet fogjon a bátyámmal, aki csak lenézett az előtte lévő kézre, majd fel a tulajdonosára és elvigyorodott. Kalebnek lekonyult a mosoly az arcáról, én pedig megfogtam a sajátomat, mert féltem a következményektől – nem egy buliban voltunk, hanem az egyetem területén, ezt pedig Charlottetal összenézve állapítottam meg, folyamatosan a környezetünket figyeltük, hogy ne legyen professzor, de közben egy ismerős arcot is akartunk, aki elég erős ahhoz, hogy le tudja fogni Claytont.

Rafael.

A kollégiumból lépett ki pont akkor, mikor odanéztem, gondolkozás nélkül odafutottam, hogy szóljak neki és odamenjen Claytonhoz, ijedten néztem rá, ő pedig kérdően figyelt és mikor megfogtam a vállait, védelmezve fogta meg derekamat, kérdésre nyitva ajkait, hogy mi a baj, de nem volt időm elmondani neki, mert meghallottam Kaleb hangját.

- Tesóm, ha Karen miatt haragszol, amiért neked is volt hozzá közöd, akkor... – a fiú nem tudta befejezni, Clayton azonnal lendítette a kezét és behúzott egyet a barátjának, aki azonnal elvesztette egyensúlyát a szürke betonra került.

- Clayton! – Rafael a bátyámra kiabálva futott oda hozzá, semmit nem tudott és ezért nem is értette azt a kirohanást, amit Clayton művelt. Kalebnek nyújtotta a kezét, aki véres orral kászálódott fel talpra, de láthatóan alig állt a lábán. Jézusom, mekkora volt az az ütés? – Ember, mit csinálsz?

- Nem haragszom Karen miatt, *tesóm*. Azt csinálsz vele, amit akarsz –

mondta nyugodtan Clayton, mintha meg sem hallotta volna Rafaelt, majd közelebb lépett Kalebhez és barátian megfogta a vállát, miközben a füléhez hajolt. – Ezt Mikeila miatt kaptad – jelentette ki, majd hátat fordított a két fiúnak és rágyújtva sétált el tőlük egyenesen felém és Charlotte felé, nem érdekelte, hogy az egész udvar nézi, nem érdekelte, hogy Rafael azt hitte, hogy verekedést kezd és egy ütésnél tovább megy, meg sem hatották a szemek, amik őt követték a lányoktól és a fiúktól egyaránt. Clayton a mellettem álló barátnőmre nézett, aki nem is próbálta cáfolni a testbeszédét, leesett az álla és a testvérem minden egyes mozdulatát követte és meg sem próbálta szétszakítani a szemkontaktust, ami kialakult köztük – Gyere velem.

Charlotte nem ellenkezett, a bátyámhoz csapódott, mikor az elhaladt mellettünk, én pedig teljesen egyedül ott álltam és próbáltam felfogni, hogy itt mégis mi is történt, Rafael szemeibe nézve találtam meg saját magam értetlenségét, sőt igazából bárkire pillantottam ugyanezt láttam, míg végül rájöttem.

Bárki csinálhat velem, Mikeilával, Charlottetal vagy éppen Millievel akármit, Clayton mellett nem fogja megúszni sohasem, és akármennyire is meglepő, ez teljesen így van rendjén.

[T I Z E N H E T E D I K R É S Z]

Már fájt a lábam a magas sarkúban, így egyszerűen csak lehúztam az asztal alatt - elég biztos voltam benne, hogy Clayton nem fog beköpni Brian Wells, a főnökünk előtt, úgyhogy nyugodtan tettem meg ezt az igen nagy lépést. Ha nem néztem át ma negyven ügyet, akkor egyet sem. Tanácsadás és véleménykifejtés a mai feladatunk, ami egyébként megterhelőbb, mint gondoltam, tekintve, hogy elég erősen gondolkozni kell hozzá. Szörnyű.

- Hú, alig várom, hogy végre menjünk bulizni - mondta Clayton, ahogyan félre tett még egy mappát, majd maga elé vette az újabbat. Március kilencedike, a tavaszi buli napja van, az egész egyetem, sőt Chicago fiatalsága be van zsongva, úgy várják ezt már február eleje óta. - Az utóbbi két hetünk borzalmas volt.

- Ugyanolyan volt, mint a többi - magyaráztam, ő pedig leintett, hogy én ezt nem érthetem, így annyiban hagytam, és engedtem, hogy hadd szenvedjen a világ kegyetlenségén.

A munkaidőnk lejárta után Brian behívott minket az irodájába és odaadta a februári fizetésünket, majd megköszönte a munkákat és remélte, hogy ebben a hónapban is remekül fogunk teljesíteni, aztán utunkra engedett minket.

- Alig várom ezt a bulit, komolyan mondom - ismételte saját szavait a bátyám, miközben beült az autójába, én pedig sóhajtottam és követtem.

Igazából, volt is kedvem bulizni, meg nem is. Volt kedvem, mert örültem már, hogy kikapcsolódhatok végre, emellett ma este érkeznek Jasperék is, mivel előbb jönnek az esküvői előkészületek miatt, így ők is benéznek a gyárba, de nem is volt kedvem, mert fáradtnak éreztem magam és az antiszociális énem nagyon szívesen beledőlt volna az ágyába sorozatokat nézni teljesen egyedül.

- Aha, nagyon jó lesz - mondtam unottan, mire a bátyám kijelentette, hogy

ünneprontó vagyok es örülnöm kéne, mert ma kaptunk fizetést és így még pénzünk is van inni.

Húha, nagyon várom, hogy eligyam a pénzemet, tényleg.

Az egyetem felé mentünk, és mikor odaértünk, már Mikeila is a Charlotteal közös szobánkban volt. Hatalmas loknikba varázsolta a haját, ajkait sötétvörösre húzta, pedig még csak hét óra volt. Imádja a mostani buli témáját és szerintem az összesünk közül ő a leginkább izgatott.

- Nem is tudom, én lehet, nem megyek - szólalt meg Charlotte az ágyán fetrengve és a telefonját nyomkodva. Átérzem, komolyan. - Mármint, ezek tényleg jó bulik, de áh... értitek. Sok az ismerős, meg minden...

- Istenem, hagyjuk már ezt, nevezd nevén, az isten szerelmére - akadt ki Mikeila egyből, én pedig leültem saját ágyamra és az azon hagyott csipszet magamhoz véve kezdtem rágcsálni. Tök mindegy, kié volt, most már az enyém. - Ott lesz Clayton, és félsz, hogy részegen simán lefekszel vele. Ami miatt pedig hülyeség félni, mindenki tudja, hogy józanon is simán lefekszel vele, tehát innentől kezdve akár be is rúghatsz.

- Nem attól félek, hogy lefekszem vele, hanem attól, hogy olyat mondok neki, amit józanul nem tennék - magyarázta Charlotte, engem pedig meglepetten ért a tény, hogy le sem tagadta, hogy alkohol nélkül is lefekszik Claytonnal. Mikeilát idézve, tényleg mindenki tudja a társaságunkban ezt a barátok extrákkal, vagy inkább *ellenségek extrákkal* szituációt köztük, de azért fura, hogy nem is tagadják.

- És? Istenem, felnőttek vagytok, halál szerelmes vagy belé, mondd meg neki, aztán cső! Ne idegesítsetek már, úgy is együtt végzitek, ne húzzátok az időt - hadarta Mikeila, Charlotte pedig sóhajtott egyet és erősen hisztizett az élet értelmén, végül pedig rájött, hogy amúgy ő tökre bulizni szeretne és alig várja, hogy annyi lehessen az idő, hogy induljunk.

Miután sikeresen felmértem a helyzetet, hogy nem találom a töltőmet és mindkét lánynak rajta van a telefonja a sajátjain, feláálltam az ágyamról azzal a tervvel, hogy elkérem Claytontól a külső akksiját. Fáradtan baktattam le a lépcsőn és mikor kiléptem a lányok kollégiumából, kellemesen langyos

levegő fogadott, ami a tavasz közeledtét hirdeti.

Mielőtt kinyithattam volna a fiúk ajtaját, megelőztek és lenyomták a kilincset belülről - türelmesen vártam az ajtó nyílására, amikor pedig ez megtörtént, Rafaellel találtam szembe magam. Nyeltem egyet, majd a fiúra mosolyogtam; az utolsó interakciónk annyi volt, hogy idefutottam hozzá, pontosan ide az ajtó elé, mikor Clayton neki ment Kalebnek még két hete. Akármilyen kapcsolatban vagyunk is, egyből kérdezte, mi a baj, ezt pedig sosem fogom elfelejteni.

Mindig, *mindig* számíthatok rá és ezzel örökre tisztában leszek.

- Nancy, szia! - köszönt nekem, mintha ezer éve nem látott volna, a mosolyom pedig még nagyobb lett, mikor tudatosult bennem, hogy hozzám szólt. Eddig a legtöbbször elfordult, ha meglátott. - Izé, hogy vagy? Hogyhogy itt, péntek este?

- Hát, a tavaszi buli...

- Hát persze, a tavaszi buli - vágott a szavamba Rafael bólogatva, mintha eszébe jutott volna az, amit elfelejtett. - Nem gondoltam volna, hogy te is jössz.

- Rábeszéltek - mondtam őszintén, majd fáradtan sóhajtottam, Rafael pedig nevetett egyet. Mennyire hiányzott a nevetése! - És te hogy vagy, Rafael?

- Megvagyok, készülök a vizsgákra. Egy kis galéria felfigyelt a festményeimre és kiállításra kerülnek, meg igényt tartanak majd az újakra, ha beválik, úgyhogy úgy látszik, ez egy állandó állás lesz - mondta, én pedig szívből örültem a sikerének. Mindent, mindent megérdemel ez a fiú. Sőt annál is többet.

- Nahát, gratulálok, Rafael! Ez nagyon-nagyon jó hír.

- Köszi, Nancy - reagált a fiú, én pedig újra nyeltem és csak néztem a szemeit, amikben annyiszor elvesztem. Most is képes lennék rá. - Találkozunk a buliban?

- Remélem - mondtam, ahogyan Rafael kikerült, válaszomra hátrafordult és adott egy félmosolyt, miközben gyorsan végig pillantott rajtam.

Lepirosodva mentem tovább Claytonhoz, pedig nem is fárasztott le a lépcsőzés, vagy hasonlók; egyszerűen csak a Rafaellel folytatott kommunikáció váltotta ki ezt belőlem, és olyannyira zavartságot hozott magával, hogy még Clayton is rákérdezett, hogy mi az isten bajom van. Nem mondtam semmit, csak elkértem a külső akksiját és átballagtam vissza a lányokhoz.

Tízre már teljes felszerelésben álltunk a kis szobában: amíg Mikeila és Charlotte ruhába bújtak, én egy fekete farmert és egy bordó croptopot húztam magamra egy azzal azonos színű rúzzsal párosítva. A telefonom rezgése jelezte, hogy üzenetet kaptam a bátyámtól, de ahelyett, hogy azt írta volna, hogy vár minket az egyetem előtt, megkérdezte, nem nézünk-e át hozzá. Fáradtan fogadtam a lusta mindenét és a nevét szitkok között tartva vágtam ki szobájának ajtaját, de elnémultam, mikor megláttam ott ülni Oliviát és Jaspert.

Az előző ilyen találkozással ellentétben most mosolyogva öleltem meg a fiút, ő pedig meglepetten fogadta a közelségemet és értetlenül ölelt vissza. Nem beszéltünk még arról a dologról, amit Olivia elmondott nekünk, de biztos vagyok benne, hogy fogunk.

- Milyen volt az út? - kérdeztem, miközben megöleltem Oliviát is, majd beszélgetésbe elegyedtünk mindannyian, miközben lesétáltunk az emeletről és elindultunk gyalog a gyár felé.

Részegen egyikünk sem ülhet majd volán mögé, ugyebár.

- Menjünk be egy kisboltba, vegyünk egy vodkát és igyuk meg közösen - szólt Olivia az út közepén, mikor meglátott egy nonstop boltot, mi pedig bólintottunk és utána mentünk.

Megijedtem, mikor Charlotte és Mikeila hátra húztak és kényszerítettek, hogy lemaradjak a többiektől, két kezemet fogva marasztaltak a bolt előtt, amíg a többiek bementek. Tudtam, hogy mondani akarnak valamit, ezért a másodperces sokk elmúlt és figyelmesen fordultam barátnőim felé.

- Szervezni kellene Oliviának egy leánybúcsút - mondta Charlotte, én pedig elmosolyodtam az ötletre még úgy is, hogy fogalmam sem volt, hogy kell leánybúcsút szervezni. - Április 17-én lesz az esküvő, szóval olyan egy héttel előtte kellene. Bőven van időnk megszervezni.

- Miért egy héttel? Az nem úgy van, hogy az esküvő napja előtt, vagy ilyesmi? - kérdeztem tudatlanul, Charlotte pedig abban a pillanatban leintett. Oké.

- Tévhit. Egyik menyasszony sem szeretne másnaposan az oltár elé állni, mellesleg olyankor akkora a nyomás rajtuk, hogy nem is tudják élvezni a bulit. Két hét a megfelelő időpont - magyarázta vörös barátnőm, én pedig bólintottam, elvégre ő már szervezett leánybúcsút a nővérének, így kicsit több köze van hozzá, mint nekem. - Le kell foglalnunk valami helyszínt és össze kell állítanunk egy vendéglistát.

- Na, gyerünk! - Olivia mellénk lépett kezében egy üveg vodkával és az út szélére lépkedett a fiúkkal. Persze, majd tisztán fogom meginni a vodkát, hadd égesse végig a torkomat. - Ne nézz így, Nancy, nem volt körülbelül semmilyen üdítő.

- Akkor sem isszuk tisztán a vodkát, van itt pár méterre egy konkrét italbolt, ahol árulnak ivólevet is - mondtam sóhajtva, a többiek pedig követtek és olyan boldognak tűntek, mintha már ittak volna.

Az italbolt tényleg pár percre volt tőlünk, én és Jasper voltunk, akik bementek, tekintve, hogy olyan kicsi volt a helyiség, mint egy lyuk, és alig fértünk be még így is. Szememmel kerestem a narancslevet és a meggylevet - Clayton valamilyen oknál fogva azzal szereti a vodkát, nem is értem -, majd Jasperrel beálltunk a sorba, ami igazából nem is volt sor, hiszen csak egy ember állt előttünk.

- Igazából én már most fáradt vagyok - mondtam, ahogyan elnyomtam egy ásítást, hangomra pedig hátra fordult az előttünk lévő ember és felcsillant szemekkel vizslatott engem és barátomat.

- Na, ne basszatok - mondta vigyorogva, nekem pedig leesett az állam és teljesen ledöbbenten nevettem, mikor Jasper kézfogással ölelésbe húzta régi

osztálytársunkat és egyben legjobb barátját.

Sean, kérem szépen.

- Hazajövök és egy jött-ment italboltba talállak meg? - kérdezte Jasper a fiútól, aki hozzám hajolt és két puszit adott az arcomra.

Nem sokat változott, de az biztos, hogy magasabb lett, arccsontja kiélesedett és mikor megöleltem, észre vettem, hogy a véznasága is bőven eltűnt, de a szemei ugyanolyan Seanosan néztek, mint pár évvel ezelőtt.

A szemek, a szemek eddig mindenkinél ugyanúgy néztek.

- Hol máshol találnál meg? Mi van veled? Megkaptam a meghívót, azt hittem, lehidalok! - kezdeményezett beszélgetést Sean, majd gyorsan kifizette a piáit és félreállt, hogy mi is meg tudjuk tenni.

- Hát, látod, hogy Olivia elvisel - mondta viccesen Jasper, majd a kezemre csapott, mikor fizetni próbáltam és saját pénzéből adta oda az összeget. - De te mit keresel Chicagóban? Jössz a bulira?

- Persze, de előbb alapozok pár haverral. Jönnötök kéne, gyertek, gyertek! - hívott minket Sean, majd mikor kilépett a kis boltból, meglepődve fogadta társaságunkat, megpuszilta Oliviát, Charlotteot és Mikeilát, majd kezet fogott a bátyámmal.

Igazából az első években néha összefutottam vele Hinsdaleben, de ez lassan elmaradt, mert kevesebbet jártam a városba és ő is szinte teljesen felszívódott. Az, hogy most itt, a lehető legrandomabb helyen találkozunk, már-már csodaszerűen hihetetlen. Egy aprócska panelba vezetett minket, ahol nem csak ismeretlen, de ismerős arcok is jelen voltak; például Lip, akiről köztudott, hogy tartja a kapcsolatot Seannal. Már a második pohárka után éreztem az enyhe szédületet, így én voltam az első, aki felállt, hogy menjünk végre bulizni - kellően jól éreztem magam, a nyomottság eltűnt és tényleg csak szórakozni vágytam.

Az alapozás végett nagyon szépen kihagytuk a bulinak a gyerekbarát részét, ami jelen esetben nem is volt probléma. A pörgősebbnél pörgősebb spanyol

számok dübörögve szóltak a hangerősítőkből, Mikeilát pedig egyből a tömeg közepébe varázsolták, aki pedig magával húzta a mellette lévő személyt, jelen esetben Oliviát.

- Gyere, meghívlak valamire - üvöltött a fülembe Jasper, majd a pulthoz vezetett és kikért két pohárka tequilát, amit szokás szerűen citrommal és sóval hoztak ki nekünk.

Mosolyogtam a fiúra, mikor kiöntötte a sót a kézfejemre és úgy koccintottam vele, mintha lenne mire koccintanunk. Tulajdonképpen volt is: a házasságára, arra, hogy megteremtődött egy kisebb osztálytalálkozó, vagy akár a barátságunkra.

Talán egy fél óra is eltelt, mire újra összeverődött a társaság egy körasztalnál ülve - Mikeila kellően részeg volt már és Clayton is nagyon jókat nevetett, meg valószínűleg én is, de őszintén, fogalmam sem volt, hogy én mit produkáltam.

Igen, kétség kívül részeg voltam.

- Fúj - bökte ki Mikeila, ahogyan meglátta Kalebet a pultnál állva Karen nyelvébe gabalyodva, szemeit forgatta és hátradőlt a székén, aminek háttámlájára Sean rákönyökölt és az említett párra pillantot.

- Kik azok? - kérdezte, Clayton pedig gyorsan összefoglalta a történteket neki. Néha összeakadt a nyelve, de semmi probléma. - A szemét - mondta szúrós szemekkel Sean, de még a vak is látta, mennyire jól szórakozott, elvégre Mikeila kapcsolatait nemigen szokás komolyan venni. - Tedd féltékennyé, menj el táncolni.

- Ember, az itt lévő fiúkák vagy nem bírnak már a lábukon állni, vagy olyan a hallásuk, mint a bot és egy ütemet sem ismernek fel - nyafogott Mikeila, mire Sean sóhajtva felé nyújtotta a kezét, amit barátnőm vigyorogva el is fogadott.

- Hányszor táncoltattalak már meg életünkben, istenem - sóhajtott a fiú, majd engedte, hogy Mikeila a táncparkettre húzza.

Szerintem minden bulin közösen voltak anno, és persze azt sem szabad

elfelejteni, hogy a banketten is egymás párjai voltak, így egy párszor sikerült nekik bizonyítani, hogy képesek együtt táncolni. Mikeila amúgy sem rossz ebben, úgy mozgatta most is a csípőjét, ahogyan a ritmus megkívánta, Sean pedig követte minden rezzenését, így könnyen felvonták Kaleb figyelmét magukra, aki saját idegében kezdett fortyogni. Lassan Jasper is felvitte Oliviát Mikeiláék mellé, majd nagy nehezen - szarkazmus - sikerült Claytonnak is rávennie Charlotteot. Lip szerzett magának valami leányzót, egyedül én ültem és figyeltem a többieket, figyeltem, milyen jól szórakoznak és mosolyogtam a boldogságukon. Meg sem lepődtem, mikor Clayton egy az egyben letámadta Charlotte ajkait és szinte teljesen nyugodtan konstatáltam, hogy barátnőm el sem lökte magától.

Meglepő, tényleg.

Lecsapódott az asztalhoz mellém egy kisebb egyetemi csapat hirtelen - szerintem azt sem látták, hogy itt vagyok, minden bizonnyal csak egy hely kellett nekik, ahol megpihenhetnek és ahol körbe tudnak ülni. Egyetlen szál cigarettát kezdtek egymásnak adogatni, és mikor megkérdezték, beszállok-e, tapasztaltan intettem nemet és álltam fel tőlük.

Nincs szükségem még egy füves estére, köszönöm szépen.

Ahogy felálltam, beütött az alkohol és testem megszédülve jelezte, hogy óvatosan kéne közlekednem - a folyamatosan változó fények csak még rosszabb hatást keltettek, így pilláimat lecsukva próbáltam visszanyerni egyensúlyomat.

Megijedtem, mikor megéreztem két kezet a vállamnál, azonnal kipattantak a szemeim és már az illető mellkasára is vezettem az ujjaimat, hogy eltoljam magamtól, de csak Claytonnal szembesültem és annak aggódó tekintetével, amik még részegen is képesek voltak teljesen józanul bámulni.

- Mi a baj? Jól vagy? - kérdezte, én pedig bólintottam és rámosolyogtam. Nem kellett kimondania, látszott, hogy féltett, elvégre az utóbbi két bulink elég eseménydúsan telt számomra, és nem a pozitív értelemben. - Biztos?

- Persze, csak beütött a tequila egy percre - mondtam vigyorogva, ő pedig sóhajtott és kezemet fogva húzott valamerre. Persze, menjünk a tömegbe, ott

tuti nem fogok megszédülni.

- Ezt látnod kell - ordította a fülembe, magyarázva a tettét, majd egy kisebb körhöz vont a többiek mellé.

Féltem, hogy ismét egy verekedést szemlélnek az emberek, de tévedtem; a kör közepén ugyanis Mikeila és Sean állt, barátnőm úgy táncolt az éppen esedékes spanyol számra, hogy az hihetetlennek tűnt. Egy olyan lenge volt ruha, aminek az esése úgy nézett ki rajta, mint egy túlméretezett pólóé, mozgásával viszont úgy megmutatta saját alakját, mint valami profi. Köztudott, hogy Mikeila jól táncol, főleg részegen, de úgy látszik, a szakítás és a rossz napjai még jobban előhozták ezt a képességét, Sean pedig előszeretettel segített ezen.

Mikeila egyenesen Kaleb szemeibe nézett Sean válla felett, mielőtt a fiú egy lendülettel negyven fokba leereszrette egy másodpercbe. A kis társaságunkból mindenki tudta, hogy csakis Kaleb féltékenységét akarták elérni, ami nagyon is sikerült nekik, olyannyira, hogy a körülöttük álló embereket is táncra késztették az energiájukkal.

- Nem is tudtam, hogy Mikeila így tud táncolni - üvöltötte a fülembe egy ismerős hang, én pedig hátrafordultam, hogy szembesüljek Rafael göndör tincseivel.

- Tud, csak ki kell hozni belőle - mondtam vissza, Rafael pedig mosolygott rám válaszként és újra Seanékra vezette tekintetét, amíg Clayton észre nem vette jelenlétét és ki nem zökkentette a kézfogásával.

- Tudod, bennem is csörgedezik spanyol vér - hajolt a fülemhez Rafael újra, én pedig vigyorogva hátrafordultam hozzá még úgy is, hogy igazat mondott. Az édesanyja spanyol, tőle kapta az igazán göndör fürtjeit, na meg persze a nevét.

- Nem táncoltatsz meg, felejtsd el - esett le, mire akar célozni, de már késő volt, Rafael óriásira húzta édes vigyorát és csípőmre vezette ujjait, úgy mozgott mögöttem, én pedig kellően részeg voltam ahhoz, hogy elnevessem magam és hátraforduljak hozzá.

Nem tudtam táncolni még úgy sem, mint Sean, én csak teljesen átadtam magam Rafael mozgásának és hagytam, hogy úgy irányítson, ahogyan szeretne - a ritmusos zene lassan feloldotta a gátlásaimat, nevetve néztem Rafael szemeibe azon gondolkozva, mennyire hiányzik ő nekem és egy pörgés után nyaka köré vontam a karjaimat, amíg ő meztelenül hagyott bőrömre csúsztatta ujjait. Még croptopban is melegem volt a tempótól, de az is lehet, hogy csak Rafael jelenléte fullasztott le.

- Na látod, tudsz te táncolni - találta meg újra fülemet a fiú, én pedig azonnal libabőrös lettem, csukott szemekkel túrtam tincseibe, hogy ne távolodjon el a nyakamtól, ő pedig értette minden rezzenésemet és még közelebb hajolt. Ajkai érintették bőrömet, és nyeltem egyet felhevült reakciómra. - Édes, annyira, *annyira* hiányzol!

Eltoltam magamtól egy aprócskát Rafaelt, de szemei helyett ajkaira néztem, neki pedig elég volt ennyi: gyenge csókot lehelt a számra, ami szépen-lassan felvette a zene lendületét, és csak csókolóztunk és csókolóztunk és észrevettem valamit.

Nem élveztem azt, hogy Rafaellel csókolózom.

Élvezni akartam, de nem élveztem, nem, képtelen voltam Christopher csókjai után Rafaelére összpontosítani, és mikor kinyitottam a szemeimet, zavart, hogy nem Christopher állt előttem. Zavart, hogy a gondolataim nem egyeznek a valósággal, a libabőr pedig egyenletesen elmúlt, a varázs megszűnt és Rafael szemeinek csillogása sem tűnt olyannak, ami képes megszédíteni.

- Mi a baj? - kérdezte a fiú, én pedig nemet intettem a fejemmel, mert meg voltam lepődve és a kelleténél is jobban összezavarodtam attól, hogy kezdett letisztulni minden.

Félni kezdtem, pedig nem volt miért félnem, kétségbeesetten kerestem Claytont úgy is, hogy teljes biztonságban voltam Rafael mellett, minden zavarni kezdett: hunyorítva néztem a fényekre, hányingerem lett a bennem lévő alkoholtól és remegtem a hidegtől, ami hirtelen beterítette a testemet.

Clayton, szükségem van Claytonra.

Valahogy Mikeilához és Seanhoz keveredtem, a közelben kerestem a bátyámat, de nem találtam sehol, a pánik eluralkodott rajtam és a rettegés, ami előjött bennem, hatalmasra nőtte ki magát. A hangos zene eltompult őrülten verő szívem mellett, nyeltem egyet és forgolódva kerestem Claytont. Elvesztettem az egyensúlyomat, mikor valaki véletlenül nekem jött, szédülve tántorogtam és még jobban megijedtem, mikor megfogtak hátulról.

- Nancy, Nancy, haló, nyugi! - Jasper a fülembe kiabálva tartott egyenesen, én pedig megkönnyebbülve sóhajtottam és ahogyan szembe fordultam vele, azonnal ölelésbe húztam. - Nyugi, nincs baj, nincs baj.

- Hol van Clayton? - kérdeztem, ahogyan elhúzódtam tőle, ő pedig két karomat fogva biztosította, hogy ne tűnjek el megint.

- Megtáncoltatja a menyasszonyt - mondta mosolyogva Jasper, majd egy pontra mutatott, ahol a bátyám Oliviát forgatja éppen. Hát persze, elég jól ismerik egymást, tekintve, hogy osztálytársak voltak. - Mi történt?

- Félek egy kicsit, Jasper - mondtam a fiúnak, a könnyek pedig egyből előjöttek és elhomályosították a környezetemet a szememben.

- Jó, gyere, kiviszlek innen - Jasper lecsúsztatta ujjait a karomról és kezemet erősen szorítva tört utat kettőnknek az emberek között egyenesen a kijáratig.

A hideg levegőbe szippantottam és habar gyengült egy csöppent a lelkem, abban a pillanatban, hogy Jasper rám nézett, elsírtam magam és mikor a fiú két tenyerébe vette az arcomat, hogy ne tekintsek félre, kényszeredetten a szemeibe mélyedve zokogtam és azt sem tudtam pontosan, hogy min.

Illetve, de. Tudtam, és ez csak még szörnyűbb volt.

- Mi történt? - kérdezte újra Jasper, letörölte a könnyeimet és biztosított arról, hogy csak rám figyel.

- Én nem is tudom, Jasper, nem is tudom! - mondtam, majd a fiú mellkasára hajoltam, ő pedig olyan erősen szorított magához, hogy szervezetem fokozatosan felvette azt a nyugalmat, amit Jasper lökött neki.

Rossz volt, mert a kép, amit én megalkottam az érzéseimmel kapcsolatban egy az egyben megtört és eltűnt abban a pillanatban, hogy megcsókoltam Rafaelt. Mintha kitisztult volna minden, amit nem akartam, hogy kitisztuljon.

- Nem szeretem Rafaelt - jelentettem ki, és habár Jasper nem teljesen érezte a súlyát, én annál inkább. Hónapokon, hosszú hónapokon keresztül ezzel áltattam magam, mert nem mertem elé tenni a tagadószót. Észre sem vettem, hogy a szerelem, amit éreztem Rafael iránt, elhalványulni kezdett már abban a nagy momentumban, mikor megpillantottam Christophert a galériában. Ez pedig fájdalmasabb volt, mint egy ütés, grimaszba torzult az arcom a sírástól és Jasper szemeibe nézve ismételtem meg halkan. - Nem szeretem őt, Jasper, nem tudom őt szeretni - folytak a könnyeim, ahogyan Jasper magához húzott újra, mert haragudtam magamra, akármennyire is tudom, hogy nem kellene. - Annyira megérdemel mindent az a fiú, de nem tudom szeretni, Jasper, nem tudom szeretni.

- Jól van - suttogta a fülembe Jasper, és hagyta, hogy zokogjak a vállán, amiért szembesültem azzal, amit Clayton magyarázott nekem már a kezdetektől. Miért fáj ennyire az igazság? - Gyere, visszamegyünk a koleszba.

- Charlottenál van a kulcsom - motyogtam, miután sóhajtottam egy párat, hogy stabilizáljam a légzésemet.

- Nem baj, ott a kocsim és hazaviszlek - volt némi alkohol a szervezetében, mégsem tudtam megállítani a fiút, beültetett az autójába és miután Claytont nem érte el, felhívta Oliviát és elregélte neki, hogy mi történik.

Csendben utaztunk a Hinsdalebe vezető úton, fejemet a hideg ablaknak döntöttem és szememet lecsukva józanodtam. Jasper nem szólt, némán irányította az autót, aminek lámpája fényt vetett az úttestre az utcai lámpák mellett.

- Te még visszamész Chicagóba? - kérdeztem, ahogyan a fiú felé fordítottam, ő pedig nemet intett a fejével.

- Nem hiszem, nagyon elálmosodtam és nem indulok neki az útnak így - mondta, én pedig bólintottam, mert nem örültem volna annak, ha máshogy

válaszol. - Te pedig aludj egy nagyot - tette hozzá, mikor befordult az utcánkba, majd mikor megállt a házunk előtt, megöleltem és megköszöntem neki azt, hogy ismételten vigyázott rám.

Majdnem tíz éve már, hogy ezt csinálja. Kisebb kihagyással, persze.

Mikor beléptem az ajtón, csend és sötétség fogadott. Halkan lépkedtem fel a lépcsőn, hogy senki se keltsek fel, majd kinyitottam a szobám ajtaját és becsuktam azt, miután beléptem a helyiségbe. Nem kapcsoltam fel a villanyt, csak ledőltem az ágyra - a szoba kettőt forgott velem, de már fel sem vettem annyira. A nagy feketeségben újra kattogni kezdtem a szerencsétlen életemen, az álom teljesen kirepült a szemeimből és akármennyire is elleneztem magamban, újra és újra visszakanyarodtam arra az estére, amit nemrégen töltöttem együtt Christopherrel. Éreztem ajkaimra és nyakamra adott csókjait, mosolyogtam a libabőrre, amit érintéseinek emléke hozott elő bennem.

Emlékszem, mennyire izgultam a legelső esténknél, emlékszem, mennyire törékenyen kezelt és emlékszem az elsuttogott szeretlekeire, amikkel ki akart zökkenteni és belevinni egy olyan mennyországba, amit ő teremtett meg csakis nekem.

Felültem az ágyamon és vakuval világítottam az éjjeli szekrényem felé, hogy megkeressem régi cuccaimat, amik már csak porosodnak. Addig kutattam, míg kezembe nem akadt az a lánc azzal a rózsaszín kővel a közepén, amit Christophertől kaptam. Mosolyogva néztem a vakufényben megcsillanó ajándékot és úgy tűnt, mintha az egész kapcsolatunkat magában hordozná és elém tárná.

Láttam magam előtt az összes alkalmat, mikor Christopher a fülem mögé tűrte a tincseimet, az összes mosolyt, amit felém villantott, az összes lopott pillantást, amit történelem órán adott nekem és adtam neki. Minden kedves szava csengett a fülemben és nevetésre késztetett a sok szertáros jelenetünk, amiket sosem cserélnék semmire.

Hogy milyen istentelen nyomorultság vezérelt, nem tudom, de felugrottam az ágyról - ismét forgott a szoba, de semmi gond -, előkerestem egy kabátomat és úgy, ahogy voltam, kisurrantam a házból azok után, hogy besurrantam.

Nem teljesen emlékeztem az útra, mégis odataláltam valahogyan Christopher új háza elé, miközben szidtam magamat és a részeg énemet, hogy ezt mégis hogy képzeltem.

Kikerestem a névjegyzékből Christopher nevét és rányomtam a hívás gombra - pont láttam a hajnali kettőt mutató órámat a telefon sarkában, de részletkérdés.

- Haló? - álmos, rekedtes hang szólalt meg, ami mosolyra késztetett. - Nancy, bajod esett?

- Nem, ne haragudj, nyilván alszol már, illetve most nem, de aludtál, és tök hülye vagyok, és igazából józanon nem tenném ezt. Ja, igen, egy kicsit részeg vagyok, de már nem annyira egyébként, és... - mikor rájöttem, hogy hadarok, azonnal befogtam a számat és már éreztem, hogy Christopher forgatja égszínkék szemeit rajtam. - És amúgy kimondva elég hülye ötlet volt ez.

- Végtelenül érdekfeszítő lány vagy te, mondtam már? - *igen, mondtad, színtisztán emlékszem*. - Hiányolsz részegen, Nancy Williams? - *józanon is hiányollak.* - Hol vagy? Egyedül vagy? Menjek érted?

- Áll még az a vacsora? - kérdeztem hirtelen, ahogyan felsétáltam a kisház teraszára, és majdnem blecsengettem, de rájöttem, hogy Freya valószínűleg alszik és felkelteném vele. - Beengedsz?

Christopher nem szólt semmit, egy másodpercre már azt hittem, letette és elküldött a francba, de nyitódott az ajtó és melegítőbe és pólóba bújtatottan találtam vele magam szembe. Fáradt és hitetlen mosolyra húzta ajkait, ahogyan az ajtófélfának támaszkodott, kinyomta a hívást a kezében lévő telefonon, és én is a hátsó zsebembe csúsztattam a sajátomat.

- Éhes vagy? - kérdezte végül, én pedig bólintottam, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne az, amit éppen művelünk. Christopher kezével jelezte, hogy lépjek beljebb, én pedig mosolyomat elnyomva haladtam el mellette és tűrtem a pillantásait, amikor teljesen nyilvánvalóan utánam fordult.

A pulthoz ülve vártam a kaját, pedig hazudtam; nem is voltam éhes.

Mindketten próbáltuk észrevétlenné tenni azt a vigyort a szánk sarkában, amit az okozott, hogy nem beszélünk arról, mi a franc történik, Christopher a hűtőhöz lépett, elővett belőle vajat, szalámit, paradicsomot és salátát, én pedig eltakartam a tenyeremmel az ajkaimat, hogy ne nevessek.

- Elkezdtél egészségesen élni? - kérdeztem szúrósan, mikor a férfi a pultra rakta a szekrényből elővett kenyeret.

- Egy gyerekre vigyázok már, Nancy Williams, muszáj egészségesen élnem - mondta sóhajtva, én pedig mélyen bólintottam és a könyökömet a pultra támasztva, a tenyerembe ejtettem az államat. - De van mirelit pizzám is.

- Azt kérek - helyeseltem egyből, holott teljesen mindegy volt, mit eszek. Christopher fejét csóválva motyogta, hogy milyen egészségtelen vagyok, majd ahogy elpakolta az elővett ételeket, kivette a fagyasztóból a fagyasztott pizzáját és a sütőbe helyezte.

A pult másik oldalára állt, rádőlt és a székre ülve figyelte arcomat, amik szinte biztos, hogy pirosak voltak az alkoholtól. A lehető legnagyobb vigyort mutattam a férfinek, mert viccesnek találtam a helyzetet és tudtam, hogy holnap meg fogom bánni.

- Kérdezzem meg, mit keresel itt? - szólalt meg, én pedig kimeresztettem a szemeimet, ahogyan azon gondolkoztam, hogy jó lenne-e, ha megkérdezné. Valószínűleg nem, mert nem vagyok biztos abban, hogy mit mondanék.

- Reggel, mikor józan leszek teljes mértékben - válaszoltam, ő pedig bólintott egyet és apró mosolyt engedett felém. Hagytam, hogy arcom minden szegletét megnézze és ránevettem, mikor szemeimhez ért.

- Jól van, Nancy Williams, keress egy pólót az enyéim közül. Addigra kész lesz a pizzád is - mondta, én pedig beleegyeztem és azt tettem, amit ajánlott.

Azt a fekete pólót vettem fel, amit akkor is adott, mikor Charlottetal hozzá keveredtem, az illatába szippantva elmosolyodtam és újra a konyhába léptem ki. A... *nos, vacsora* tényleg ott gőzölgött már a pulton, és igaz, nem voltam eddig éhes, az illatára hasam korogva jelezte, hogy alig várja, hogy megkóstoljam. Már nem igazán érdekelt, hogy Christopher nem evett velem,

egyedül tömtem a számba a pizzát és csukott szemmel jöttem rá, mennyire szeretem. A harmadik szelet után már nem bírtam többet enni, akármennyire is szerettem volna. Úgy éreztem magam, mint egy karácsonyi ebéd után, így mikor Christopher feldobta az ötletet, hogy lehet ideje lenne aludnom, a lehető legnagyobb lendülettel álltam fel - megint forgott velem párat a konyha, ezaz - és indultam a szobája felé.

- Te nem jössz? - fordultam hátra a férfi felé, ő pedig leült a kanapéra, jelezve, hogy ott alszik. Ne vicceljünk már! Persze, majd kitúrom a saját szobájából! Jézus. - Na, ne idegesítsél fel, Christopher, ketten is elférünk azon az ágyon!

- Jól van, jól van, csak ne hozd előre a dühkezelési problémáidat - a szememet forgattam a megszólalására, majd befordultam a szobába és az ágyába feküdtem. Magamra húztam a takarót és ránéztem, mikor végre belépett az ajtón.

Követtem a tekintetemmel a mozdulatait, ahogyan levette pólóját és megindult felém, oldalra húzódtam és nyeltem egyet, majd mély levegőt vettem, mikor ő is betakarózott egy csöppet.

Jól van, végül is voltunk már egy takaró alatt.

Mondjuk, akkor meztelenek voltunk, de lényegtelen.

- Jó éjt, Nancy Williams - köszönt el a férfi, majd lecsukta a szemeit és oldalra fordult, felém.

- Jó éjt, Christopher - mondtam vissza neki, szemeimet mégsem csuktam be, csak néztem a hold által beszűrődött halovány fényben az arcát, ami markánsabbnak tűnt, mint valaha.

- Nem tudok úgy aludni, ha bámulsz - szólalt meg újra, én pedig motyogtam egy bocsit és elmosolyodva lecsuktam a szemeimet.

Sóhajtva próbáltam meg aludni, de már egyáltalán nem voltam álmos. Mikor felnyitottam a pilláimat, tekintetem találkozott Christopherével, nevetve fogadtam, hogy most rajta kaptam és ő sem alszik, ő pedig szemeit forgatva

fogadta jókedvemet.

- Nem vagyok álmos - mondtam, ő pedig sóhajtott és csak nézett.

Nézett és nézett, és néztem és néztem, olyan volt, mintha a külön univerzumunkat találtuk volna meg egymás pillantásaiban, mintha egymás lelkét felboncolva látnánk a másik gondolatait. A légzésünk is összehangolódott, pedig egymáshoz sem értünk - tudtam, éreztem, hogy meg akar Christopher csókolni, a szemkontaktust megszakítva nézett le ajkaimra, majd vissza zöld íriszeimbe, én pedig megismételtem ezt a pár mozzanatot és lejjebb vezettem a tekintetemet, figyeltem, ahogyan óvatosan végig nyalja ajkait, addaktív cselekedetét pedig azonnal követtem.

Jaj, de akartam, hogy megcsókoljon!

Viszont nem tette meg, akármennyire is nehezült lélegzetvételünk az epekedés miatt, akárhányszor is nézett le a számra és akárhogyan is adtam tudtára, mennyire kell nekem ő és a csókja.

A semmittevés miatt végül én mozdultam, gyors csókot leheltem ajkaira, és mikor visszacsókolt, arcát megfogva mélyítettem el azt az összhangot, amibe kerültünk. Áramütésként hatott nyelvének becézése, az egész testem bizsergett tőle és egy az egyben ráfordultam a testére. Kezei a hátamra kerültek, najd combom közepéig vitte le őket és feltűrték nagyméretű pólóját, fenekemet fogva harapta be alsó ajkamat, én pedig neki döntöttem a homlokomat az övének, mert úgy éreztem, képtelen vagyok tartani magamat.

- Részeg vagy - mondta, mikor megszakította a csókolózást, ujjait pedig a derekamra vezette vissza. Láttam az önmegtartást a szemeiben, láttam, milyen nehezére esik, éppen ezért nem értettem, mit csinál most. - És részegen általában nem vagy teljesen tudatában annak, mit csinálsz, az pedig végtelenül kínos lenne, ha reggel józanul megbánnád.

- Nem fogom, a múltkorit sem bántam meg - mondtam, majd újra letámadtam a férfi ajkait, ő pedig hangosan sóhajtva csókolt vissza. Mozogni kezdtem rajta, majd felegyenesedtem és lekaptam rajtam lévő pólóját, tekintete elidőzött a melleimen és csókba hívott, mikor újra ráhajoltam.

- Nem fogok olyat tenni veled, amit a jelenlegi helyzetünkben józanul nem engednél - jelentette ki, és azzal a lendülettel le is gurított maga mellé, amit igen mérgesen reagáltam le. Nagy levegőket véve bámultam a plafont és mikor gyengéden felém nyújtotta pólóját, durcásan vettem vissza. Christopher Burns visszautasított. - Csak nehézségeket okoznék a felelősségteleljesebb énednek.

- Oké, mindegy - mondtam megsértődve, de mikor a férfire néztem, nem igazán láttam, hogy meghatná a negatív erőm, sőt vigyorogva fogadta azt. - Ne nevess, hagyj békén! Min szórakozol ennyire?

- Semmin, semmin - motyogta, én pedig szúrós szemekkel adtam tudtára, hogy menjen a fenébe. Fújtatva próbáltam nyugtatni testemet, Christopherből pedig kitört a nevetés egy rövidke másodpercre, amíg vissza nem fogta magát. - Megköszönöd majd ezt reggel, Nancy Williams.

- Nem fogom - a makacsságom a tetőfokára hágott, mikor keresztbe fontam karjaimat, vállamat megfogva fordított maga felé, én pedig pillantását látványosan kerülve és a plafonra szegezve a tekintetemet vetettem rá egyik lábamat, hogy teljesen elkényelmesedjek. - Nem akarsz?

- Nem én nem akarlak, hanem te nem akarsz. Illetve, ez így hibás, akarsz, csak próbálod velem elhitetni, hogy nem így van - magyarázta, miközben combomat cirógatta, én pedig a szemeibe néztem, amik mosolyogva figyeltek engem. - És én ezt tiszteletben tartom.

- De én nem akarom, hogy most tiszteletben tartsd - suttogtam Christophernek, ő pedig kinyújtotta a karját, míg megemeltem a fejemet, és ráfeküdtem. - Mellesleg már nem is vagyok részeg, csak egy kicsit. És te visszautasítottál!

- Akkor ez így fair, te is visszautasítottál párszor - szólalt meg, én pedig fáradt pislogással fogadtam, hogy ezt felhozta. - Kezdjük például a négy évvel ezelőttivel. Az egy csúnya visszautasítás volt.

- Te jó ég, még mindig itt járunk? - kérdeztem, miközben homlokomat ráncoltam, elvégre elég tisztán emlékszem, hogy azt egyszer megtárgyaltuk. *Pont, mielőtt lefeküdtünk.*

- Szinte el sem kezdtük, nem igazán beszéltük meg - utalt arra, hogy másképp rendeztük le, majd egy olyan pillantást adott nekem, amitől egy az egyben lepirosodtam. *Oké*. - Mit csinálunk, Nancy?

- Nem tudom - mondtam halkan, majd nyeltem és és közelebb húzódtam hozzá. Combomról a hátamra vezette kezét, hogy közelebb vonjon magához, gyengéden simogatta testemet, én pedig sóhajtottam, mert fájt a helyzetünk. - De túl sok buktató van, ami nem engedi, hogy azt csináljunk, amit szeretnénk. Neked is fontos, hogy Freya melléd kerüljön, fontosabb ennél!

- Igazad van - meglepődtem, hogy igazat adott nekem a férfi, még sem mutattam. Christopher Burns, a hatalmas Christopher Burns életünkben először kimondta, hogy igazam van. Hova írjam fel? - De mi van, ha azt mondom, hogy szerelmes vagyok beléd?

A férfi szemeire kaptam a tekintetem, azonnal bekönnyeztem és újra nyelésre kényszerültem, mert nem vártam erre. Nem akartam, hogy kimondja, nem akartam, hogy felhozódjon ez, mert így csak nehezebb, főleg, hogy ő is elmondta, hogy igazam van.

- De ezt nem mondhatod - mondtam halkan, egy aprócska könnycsepp pedig ki is folyt a szememből. Olyan az egész, mintha kárhozott lenne a kapcsolatunk, mintha minden ellene szólna. Mint egy veszedelmes gyönyör, ami megkívánja, hogy azokba az égszínkék szemekbe bámuljak. - Úgyhogy maradjon egy mi van, ha.

Mi van, ha - ez jellemzi az egész kapcsolatunkat.

Sírni akartam, üvölteni, de nem tudtam és tehettem ezt. Mérges voltam mindenkire, aki nem a mi oldalunkon áll, mérges voltam az életre, *mindenre*. Teljesen Christopher mellkasához bújtam, ő pedig úgy ölelt magához, mintha ez lenne az utolsó lehetősége erre.

Mi van, ha.

Mi van, ha én is beléd? - ezzel a gondolattal aludtam el.

[T I Z E N N Y O L C A D I K R É S Z]

Már annyira el voltam havazva a sok rám bízott feladattal, hogy miután kiléptem az irodából, hirtelen azt sem tudtam eldönteni, hogy merre induljak. A mögöttem álló bátyám fogta meg a vállam, és miközben azt ecsetelgette, hogy a legjobb, ha most beülünk az autóba és hazamegyünk, az említett tragacshoz irányított és kinyitotta előttem az anyósülés ajtaját. Elcsitított, mikor megkértem, hogy álljunk meg valami kávézónál, ugyanis ma este tanulnom kéne, tekintve, hogy egész hétvégén nem lesz egy percem sem, és kijelentette, hogy nem ihatok ma több kávét, mert fel fognak robbanni az ereim.

Kétlem, hogy ez biológiailag lehetséges lenne, de mindegy.

- Megyünk haza és lefekszel aludni – mondta, mikor elkezdtem hisztizni, majd előhúzta cigarettás dobozát és rágyújtott. Meglepődtem, hogy őszinte legyek, mert habár tény, hogy így-úgy dohányzik, azt nem a kocsijában és nem előttem teszi, eltekintve attól, hogy volt pár alkalom, mikor fellobbantotta a gyújtóját a társaságomban.

Felnőttek vagyunk már, mégis olyan volt ez neki, mint egyfajta morál nagytestvérként: nem gyújt rá előttem csak úgy.

Ahogyan jobban megvizsgáltam az arcát, nem is csak úgy történt most ez. Clayton feszült volt, nem is akárhogyan, a stressz kiült arcára és még egy olyan apró mozdulatában is észrevehető volt, mint ujjainak fogása a kormányon.

- Clayton, minden okés? – kérdeztem, Clayton pedig bólintott és megállt a pirosnál. Minden okés a francokat. – Történt valami?

- Nem, csak... – figyelmesen vizslattam a bátyámat, ahogyan zavarában megvakarta a tarkóját, a szájában lógó cigarettát ujjai közé vette és idegesen kifújta a füstöt ajkai közül. – Nem, minden okés.

Hazudik. *Nagyon hazudik.*

- Van valami, amit nem mondasz el nekem? – kérdeztem, amire a válasz egy fejcsóválás volt, amivel a nemet jelezte. Pontosan ezt csináltam, mikor hónapokkal ezelőtt megkaptam ezt a kérdést. Igenis volt akkor valami, amit nem mondtam el neki, mégpedig Christopherrel kapcsolatban. – Hát jó.

Felesleges volt aggódnom, mégis tettem. Elég nagy már ahhoz, hogy legyen saját élete és valószínűleg ha baj lenne, mármint olyan *igazi* baj, minden bizonnyal az egyetem már zengné a hírét és tudnék róla. Idővel úgy is elmondja, nincsenek egetrengető titkaink egymás előtt.

Hazaérve szokás szerűen felzabáltuk a hűtőt és beszélgettünk az ősökkel, majd mikor felmentem, benéztem egy kicsit Milliehez is, utána pedig vettem egy nagyon gyors zuhanyt és elővettem a jegyzeteimet.

Beindult a vizsgaidőszak, ráadásul kegyetlenül. Jövőhéten négy zárthelyit írok, és ha még a suli nem lenne elég, van annyi dolog, hogy pont nem jut időm levegőt venni. Charlottetal keservesen szervezzük a leánybúcsút, amitől már csak egy hét választ el minket, de Mikeila mellett is ott vagyunk, ugyanis hozzá nem illően megviselte a Kalebbel való szakítás és egyre jobban látszik rajta. Anya folyamatosan megbeszéléseket tart Christopherrel, és Claytonnal mindig ott kell lennünk – ő azt mondja, hogy csak azért, mert ez egy jó tanulási lehetőség, de mindannyian tudjuk, hogy azért, mert nem igazán kedveli még mindig Christophert és frusztrált, ha vele van. Hát, így meg én vagyok frusztrált, de mindegy. Ha már anya és Christopher, pontosan tizenöt nap választ el a második pertől, ami miatt egyre nagyobb a stressz, mert anyának szinte ősi ellensége a Waltert képviselő ügyvéd és mindenképpen nyerni akar, amit finoman szólva Christopher sem bánna Freya miatt. Három hét múlva esküvő, amire még mindig nincs ruhám és még ajándékot sem vettem, ja és még párt sem találtam, pedig vinnem kell valakit.

Csodálatos minden, tényleg.

Hajnali kettő volt, mikor elaludtam a füzeteim felett és hétkor keltett is az órám, ugyanis Charlottehoz vagyok hivatalos, mert össze kell állítanunk a vendéglistát a leánybúcsúra. Kilenckor már a Blanchard rezidencia előtt álltam, és délután három volt, mire rájöttünk, hogy Olivia osztálytársa nem csak Clayton volt, hanem Margaret is, aki egyik legjobb barátnője volt a menyasszonynak és tulajdonképpen ő is meg van hívva az esküvőre. Tőle könnyen megkaptuk a gimis barátnők neveit és mivel még mindig tartotta a kapcsolatot Oliviával, pár mostaniról is tudomást szereztünk.

- Lefoglaltam azt a helyet is, amelyikről beszéltünk – mondta Charlotte, miközben az ágyán fekve szenvedtünk. Az említett hely az a bár volt, ahova egyszer ment egy Clayton miatti kiborulásánál, és ami elé nekem kellett érte mennem. Kiderült, hogy kibérelhető és még nem is olyan drága.

Nagyon hirtelen ötletünk volt ez a leánybúcsú és igaz, minden kezd összeállni, még így is szétszórtnak tűnik. Mintha üvöltene róla, hogy valami történni fog, amit mindenki bánni fog, és csak mondom, hogy minden horror film egy ilyen megérzéssel kezdődik.

Csak mondom.

- Remek. Én viszont felhívom Claytont, hogy jöjjön értem, mert nem vagyok hajlandó haza sétálni – mondtam, mikor a telefonom sarkában megláttam, hogy négy óra van, majd rámentem a névjegyzékre.

Abban a pillanatban kaptam egy üzenetet apától, hogy be kellett mennie az őrsre és a kulcs a lábtörlő alatt van. Meglepődve fogadtam, hogy ezek szerint senki nincs otthon, mégis megcsörgettem a bátyámat, hátha ráér.

A remény hal meg utoljára.

- Mondd – szólt bele lihegve, én pedig összehúztam a szemeimet és a hasamról a hátamra fordultam Charlotte ágyán.

- Te meg mit csinálsz?

- Edzem, mondd – ismételte meg, én pedig még ledöbbentebb arcot vágtam, még ha nem is láthatta. Nagyon rászokott erre az edzésre mostanában.

- Értem jössz? Charlotteéknál vagyok – mondtam végül, amire egy sóhajtást kaptam válaszul. Szerintem sosem kaptam még ilyen reakciót.

- Nem lehetne az, hogy kisétálsz mondjuk abból az utcából, és ott felveszlek? – kérdezte Clayton, én pedig már olyan összezavarodott képpel néztem a plafont, hogy azt nem lehet leírni. Kétségkívül kerülni kívánta Charlotteot, ráadásul nem is akárhogyan.

- Hát... de, végülis lehet – böktem ki végül, Clayton pedig egy *fasza, tíz perc és ott vagyok* reakció után megszakította a hívást.

Ez fura volt, ennek ellenére tényleg tíz perc múlva felvett az utca kereszteződésénél. Még mindig le volt izzadva az edzéstől, csendben figyelte az utat és semmilyen magyarázattal nem szolgált arra, hogy miért nem tudott eljönni Charlotte családjának a házáig. Tudtam, hogy felesleges lett volna megkérdeznem, így hagytam és nem tettem szóvá, mikor újra rágyújtott.

Késő délutánig ketten voltunk csak a házban, ő viszont bezárkózott szó szerint és átvitt értelemben is. Anya és Millie voltak azok, akik először beléptek az ajtón, őket követte kicsivel később apa is, utánuk pedig valahogyan Mr Stridge is beesett. Mikeiláról kérdeztem, elmondása szerint nincs valami jól, de az biztos, hogy tökéletesen álcázza.

Vasárnap reggel anya keltett a hangjával nyolckor, én pedig már úgy ki voltam bukva, hogy csak a testem kelt fel, az elmém képtelen volt rá. Sosem értettem, miért kell egy rohadt megbeszélést korán reggelre tenni – miért nem lehet mondjuk akkor, mikor már tud figyelni is az ember?

Clayton egyik, számomra túlméretezett pólóját vettem fel és betűrtem kék farmeromba, még sminkkel sem törődtem és hajamat is csak egy lófarokba fogtam a nyakamnál, mert már nem volt erőm másra. Igent mondtam, mikor Olivia felhívott és megkérdezte, hogy holnap nincs-e kedvem vele esküvői ruhákat nézegetni, holott arra sem volt időm, hogy egyek – ki mond nemet egy menyasszonynak, ugyebár?

Egy bögre fekete kávéval ültem anya irodájában, olyan álmos voltam, hogy még Clayton is frissnek tűnt mellettem. Tízre voltunk megbeszélve Christopherrel, de mi már háromnegyedre bent voltunk, ami csak azt

eredményezte a kis lelkemben, hogy még nagyobb feszültség járta át a testemet a várakozási idő miatt.

Nyeltem egyet, mikor kinyitódott az ajtó és ahogy megláttam rajta belépni a férfit, lejjebb csúsztam a széken – sóhajtva fogadtam, mikor köszönése és a bátyámmal való kézfogás után rám nézett, majd helyet foglalt. Nyilván mellettem, hát persze. Igaz, ő nagyszerűen kezeli a helyzetünket és csodálatosan szórakozik azon, hogy zavarban vagyok, de én személy szerint nem élem meg annyira jól az ehhez hasonló szituációkat.

Mert, nos, mint mondtam, zavarban vagyok.

- Erős kifejezés lenne, ha azt mondanám, jól, de jobban. A pszichológusa egy nagyon közeli barátom, így egy fokkal könnyebb – válaszolt a férfi anya kérdésére, miszerint hogy van Freya. Nem akartam, de fennakadtam a nagyon közeli barát jelzőn és habár anyának és Claytonnak semmit nem mondott, nekem egyből leesett, hogy kiről van szó.

Carmen, Carmen Roosevelt.

Christopher rám pillantott egy másodpercre, tekintetemmel tudattam, hogy nem, nem vagyok hülye és igen, tudom, kicsoda a nagyon közeli barát. Azóta nem láttam azt a nőt, hogy Vinston Igazgatónő előtt megmentett minket, és igazából nem is tervezem újra látni.

Sosem volt szimpatikus és kétlem, hogy bármikor is azzá válna.

- Ezt örömmel hallom. Térjünk is a tárgyra – rendezte le anya ennyivel a bevezetést, majd összekulcsolta ujjait az asztalon. Sóhajtva raktam keresztbe lábaim, Christopher szemei pedig rám vetődtek a megmozdulásomra, ahogyan lábfejem véletlenül megérintette a térdét egy másodpercre; lepirosodva fogadtam pillantását, és mikor arrébb húzódtam az asztal alatt, egy elnyomott vigyorral fogadtam, hogy utánam mozdult, jelezve, hogy nem zavar az érintkezésünk. – Mérlegeltem a helyzetet és úgy gondolom, hogy beszélnünk kellene az iskola igazgatójával, mielőtt Walterék teszik.

- Miért? – Christopher egyből felébredt, anyám felé fordulva mutatta, hogy figyel, én pedig olyannyira nem értettem az ötletet, hogy még nekem is

kipattantak a szemeim.

- Mert Vinston Igazgatónő befolyásolható és nagyon könnyen átverhető. Mint azt tudjátok, ugyebár – tudtam, hogy nem bírja ki anya, hogy ne tegye hozzá az utolsó kis megjegyzését. *Tudtam*. – Yates egy kis dög, percek alatt eléri, hogy mindenről kitálaljon neki, ezért nekünk meg kell előzni.

- Mi jó származna neki abból, ha nekünk segít? Ennek semmi értelme...

- Vinstonnak mindennél fontosabb az iskola hírneve – állított le anya engem, én pedig hátradőltem, mert tudtam, hogy igaza van. Nagyon is igaza van. – Ha élesben kiderülne, hogy nektek ketten viszonyotok volt, ketté törne a St Eliott elitsége. Beszélnetek kell vele.

- Pedig megfogadtam, hogy nem megyek a közelébe soha többet – mondtam sóhajtva, majd lecsuktam a szememet. Nem csak Vinstonnal nem akartam találkozni, de az iskola területére sem volt kedvem lépni. – Mikor kéne?

- Minél hamarabb – mondta anya, én pedig bólintottam egyet Christopherrel összhangban.

- Jövőhét szombatig igazából nem nagyon érek rá, mert el vagyok havazva. De utána való hétfő? – néztem a férfire, ő pedig helyeselt és sóhajtva fogadta ijedt tekintetemet, amit próbáltam előle elrejteni.

Nem voltam már tinédzser, mégis féltem. Természetesen nem mutattam ki és hisztizni sem kezdtem, mert Freya élete függött tőle, de rettegtem ettől a beszélgetéstől és ha tehettem volna, elszöktem volna, hogy ne kelljen visszamennem a gimibe.

Még két teljes órát kommunikáltunk, Walter és Yates gyenge pontjait próbáltuk felfedezni, vészhelyzetek fedezését és b, sőt c terveket kreáltunk, mert tudtuk, hogy ez lesz a végleges döntés, nem fogják még egyszer elhalasztani a pert. Egyszer sem néztünk egymásra Christopherrel és ez jobb így volt így; ha egymásra néztünk volna, nem éppen anya lett volna a középpontban sem nekem, sem neki. Csak akkor fordult felém, mikor végeztünk és összecsukta anyám a mappáját.

- Nem alszol eleget, Nancy Williams? – kérdezte gúnyosan, én pedig egy szarkasztikus mosolyt adtam neki, és próbáltam elnyomni az igazit. *Imádtam, imádtam, mikor csak azért szólt be, hogy beszélgetést kezdeményezzen*. – Végtelenül rosszul nézel ki. Hol maradt az alapozó?

- Te aztán tudod, hogy bókolj egy lánynak – mondtam igazán meggyőzően, majd mikor anyát kihívta egy munkatársa, megfogtam a mappáját és a nagy fiókoshoz fordultam, ahol a papírokat tartja.

Zavarba jöttem, mikor megéreztem Christopher tenyerét az oldalamnál, azonnal körülnéztem a kis irodában – Claytont sem láttam már sehol, egyedül voltunk bent és mikor a férfi a fülemhez érintette ajkait, szétnyíltak az enyéim.

Jaj, jaj, jaj...

- Te is tisztában vagy vele, hogy mennyire tudom – suttogta, közben pedig egy összetűzött papírtömeget rakott a fiókba a mappa mellé, amit én helyeztem el benne. Sóhajtva tűrtem, hogy még ezután sem mozdult tőlem, lecsukódtak a szemeim a libabőrre, amit okozott és hirtelen azt kívántam, bárcsak egy zárt területen lennénk. – Hazudtam, Nancy. Imádom az arcodat smink nélkül látni – mondta ki, én pedig elmosolyodtam és engedelmeskedtem, mikor Christopher maga felé fordított. Fáradtan pislogva néztem égszínkék szemeibe, hagytam, hogy minden szegletet megvizsgáljon az arcomon és a fiókos komódnak dőltem, mikor nem bírtam a lábaimon állni a fáradtságtól. – Minden rendben? Fáradtnak tűnsz.

- Megviseltnek tűnsz – szóltam hozzá hasonlóan, ő pedig mély levegőt véve megcsóválta fejét és félre nézett. Megnyalta az ajkait, mielőtt újra nekem adta pillantását, majd kezét a komód tetejére helyezve támaszkodott meg előttem. Kellemetlen helyzetbe hoztam, nagyon is. – De nem kell erre reagálnod, mert nem akarsz.

- Tényleg nem akarok – mondta egyből, én pedig bólintottam ahelyett, hogy feszegettem volna a témát. Olyan erősen próbálkozik minden érzelmet magában tartani, hogy az már toxikus számára; a gyász, a fájdalom, a tehetetlenség, a félelem, minden szerepet játszik benne és mindent a függöny mögött tart, ez pedig egyszer vissza fog ütni. – Most nagyon szívesen

megcsókolnálak.

- De nem csókolhatsz meg! – hirtelen parancsoltam rá a férfire, ami mosolyt csalt ajkai sarkába, szemeimbe pedig egy aprócska félelmet, hogy mégis megcsókol.

Nem csak azért nem csókolhat meg, mert anyám irodája közepén állok, hanem azért is, mert akkor az istenért sem tudunk túllépni egymáson. Nem csókolózhatunk csak úgy random, haló!

- Egész biztosan állíthatom, hogy másfél hete még nem ezt mondtad – tett úgy Christopher, mintha a múlton merengene, én pedig a szemeimet forgattam és erőt vettem magamon, hogy ne üssem meg.

Egyáltalán nem vagyok büszke arra, hogy megcsókoltam akkor, mikor átmentem hozzá és próbálom elfelejteni azt a szituációt – eszméletlenül hálás vagyok azért, hogy leállított, most viszont meg tudnám csapkodni, hogy felhozta.

- Az nem én mondtam, hanem a tequila – vágtam rá, ezzel pedig sikerült Christophert megnevettetnem, mégha csak egy másodpercre is.

Szeretem, ha nevet.

- Nem te mondtad, hanem a tequila, milyen kifogás ez, Nancy Williams? – Christopher olyan remekül szórakozott, hogy engem is magával rántott és zavaromban nevetni kezdtem. Fel sem fogtam igazán eddig, hogy mennyire hiányzott ez: nevetni Christopher Burnsszel az abszolút semmin. – Szóval, csak akkor csókolhatlak meg, ha te kéred?

- Igen, mert ilyen sosem lesz – bólogattam magabiztosan, Christopher pedig egy sejtelmes vigyorral lenézett az ajkaimra és nyelvével végigszántotta a sajátjait, ezzel pedig úgy megváltoztatta a hangulatot, hogy lehervadt a mosoly az arcomról és a száján kívül nem igazán sikerült mást bámulnom.

- Kezet rá, Nancy Williams – motyogta a férfi, majd kinyújtotta elém tenyerét, amit én elfogadtam és megráztam, de abban a pillanatban, hogy ez megtörtént, feljebb emelte kezemet és kézfejemre apró csókot hintett.

Ó, istenem, miért kell ilyeneket csinálnia?

A pillanatunkat végül anya megjelenése szakította félbe, Christopher azonnal elröppent tőlem és mikor anya bejelentette, hogy indulunk, egy sziát mormolva köszöntünk el egymástól.

Talán így a legjobb, komolyan.

A családi vacsoránk a szokásosnál is kínosabban telt a mai napon – eddig legalább próbáltunk válaszolgatni Claytonnal, a megnevezett illetékes viszont most teljesen csendben evett, magába zárkózva ülte végig azt a fél órát, erre rá még Millie is addig hisztizett, amíg oda nem adtam neki a telefonomat, amire anya kiakadt, hogy nincs semmilyen elektronika az asztalnál, én pedig feszülten reagáltam a nagy hangerejére, mert olyan volt, mintha a világ összes problémája törte volna az idegszálaimat és nem volt szükségem egy családi drámára is.

- Jó, elég volt az asztalnál! – apa szólalt meg hangosabban, én pedig fújtatva a kajámra szegeztem a tekintetemet. – Ezt kérem szépen – kezdte a rendrakást, ahogyan Millie kezéből kivette a telefonomat és mellém rakta –, te vegyél egy mély levegőt és nyugodj le – mondta anyának –, te pedig ne a családon add ki az összes feszültségedet – fordult végül felém.

- Jól laktam, finom volt, anya – állt fel Clayton közülünk, majd fogta a tányérját és a mosogatóba dobta.

Sóhajtva fogadtam távozását, mégsem tettem szóvá, de egy rövid időn belül megismételtem a tettét és ahelyett, hogy a saját szobámba mentem volna, az ő ajtaját nyitottam ki.

- Na, mi a helyzet? – kérdeztem a fiút, ő pedig lekapta magáról a felsőjét és az ágyra dobta, majd előhalászta a szekrénye valamilyen ijesztő nagy mélységéből a törölközőjét.

- Befoglalom a fürdőt, oké? – kérdezte, majd megpróbált kikerülni az ajtónál, de mellkasát megfogva megállásra késztettem és elértem, hogy rám nézzen.

Úgy jártak a szemei az idegességtől, rémülettől vagy attól az érzéstől, ami

lejátszódott a kis lelkében, mintha bevett volna valamit. Komolyan mondom, egy percre tényleg megfordult a fejemben, hogy belőtte magát, vagy hasonlók.

- Clayton, mi a baj? – kérdeztem halkan, a bátyám pedig nemet intett a fejével. Megijesztett az, hogy fél. Mert igen, Clayton fél; nagyon nagyon fél. – Mi történt, ami ennyire megijesztett?

- Nem mondhatom el – suttogta, én pedig nyeltem egyet, mert soha az életben nem hallottam még ezt a szájából. A világ legkínosabb dolgait is megosztottuk egymással, nincs olyan téma, amiről nem tudunk beszélni.

- De én... én a húgod vagyok – mondtam meghökkenve, de mikor a bátyám zöld szemeibe néztem, teljes elzártságot véltem felfedezni. Mibe keveredett, édes istenem?

- Megígértem valakinek, hogy nem mondom el – magyarázta, majd mielőtt bármilyen szóval is értésére adhattam volna, hogy ezt elfogadom, kiviharzott a szobájából és a fürdőbe zárkózott.

Fura, nagyon fura.

Eszméletlenül sokáig gondolkoztam ezen az egészen, de mégis sikerült elaludnom tízre – kimondhatatlanul álmos voltam és az egész éjszakát végig aludtam, de még így is úgy néztem ki reggel, mint a mosott szar. Miért van az, hogy tök mindegy, mennyit alszom, sehogy sem tudom kipihenni magam?

A statisztika zárthelyit nyilvánvalóan elrontottam és úgy jöttem ki az óráról, hogy közben imádkoztam a negyven százalékért. Láthatóan szenvedtem és mikor az utolsó órám is véget ért, az ágyamba dőlve próbáltam aludni, de telefonom megcsörrenése megakadályozott.

- Haló? – szóltam bele csukott szemmel úgy, hogy rá sem néztem a hívó nevére. Nincs kedvem senkihez es semmihez.

- Haló, Nancy, Jasper adta le a számod, akkor hol találkozunk? – kellett pár perc, mire feldolgoztam Olivia hangját, azzal párhuzamosan pedig eszembe is jutott, hogy ma menyasszonyi ruhát nézek vele.

Nagyszerű. Tényleg, nagyszerű.

- Hol vagy? – kérdeztem, ahogyan felültem, aztán káromkodtam magamban két sort, mikor Olivia kimondta, hogy Hinsdaleben.

Mivel a bátyámat sehol sem találtam, tömegközlekedésre ülve jutottam el a szülővárosomba és onnantól kezdve az összes ruhaboltot bejártam az arával, aki igen válogatósnak bizonyult. Kétszer sírva fakadt, hogy nem fog megfelelő ruhát találni az esküvőig, és pont zárásidőben loholtunk be egy üzletbe, ahol kifogta álmai ruháit – hála az égnek.

- Elmegyünk pizzázni? – kérdezte hirtelen Olivia, én pedig már olyan agyhalott voltam, hogy csak bólintottam. Meg sem kérdeztem, hogy miért engem ráncigál magával, de amíg egyik részem megtiszteltetésnek érezte, a másik szenvedett miatta.

Egy étkezdébe ültünk be és egyetlen pizzát rendeltünk – az első pillanatok kínosak voltak, mert miután elment a pincér, csak csendben ültünk egymással szemben, mert úgy igazán sosem beszélgettünk még ketten. Nyilván ismertük és kedveltük egymást, de nem sikerült olyan nagyon bensőséges kapcsolatot kialakítani.

- Izgulok az esküvő miatt – szólalt meg végül, én pedig mosolyogtam, mert láttam a szemében, hogy ez az izgulás az a jófajta izgulás, amit szeret érezni az ember. – Tuti rá fogok lépni a ruhámra és hanyatt fogok esni pont Jasper előtt.

- Legalább majd elkap és a karjaiba esel – viccelődtem, Olivia pedig elnevette magát. Szeretem látni őt és Jaspert, mert akárhány emberrel is vagyok körülvéve, ők ketten igazán boldogok. Nem csak álcázottan boldogok, nem csak Instagramon mosolyognak a jó szelfikért, hanem *tényleg* boldogok. – Nagyon örülök nektek, Olivia. Jó látni, hogy kitartottatok egymás mellett.

- Volt, mikor nehéz volt – habár tudtam, hogy a lány viccesen mondta, tisztában voltam azzal is, hogy komolyság is rejtőzött valahol a szavak mögött. – De hát tudod, megérte. Ha van valaki, akit szeretsz, megéri küzdeni érte.

- Na, igen – nyeltem egyet, mikor nem a két éves kapcsolatom jutott eszembe Rafaellel, hanem Christopher.

Teljesen igazat adtam Oliviának, megéri küzdeni a szerelemért – soha az életben nem frusztrált még a kérdés, ami most frusztrált, nem is gondoltam rá, de a jelen pillanatban pofán vágott és a gondolataimba férkőzött:

Mi miért nem küzdöttünk érte?

Lehet, sőt biztos, hogy nem értünk volna el semmit; anya szavával szemben elnyomottak voltunk, de olyan könnyen és olyan egyszerűen beleegyeztem! Nem akartam, hogy Christopher sérüljön, anya pedig pontosan tudta és felhasználta ezt ellenem. Tudta, hogy abban a pillanatban, hogy kimondta, hogy börtönbe juttatja Christophert, elhomályosult minden más és kis tizenhét éves naivként nem kerestem kiskapukat, mert csak azt akartam, hogy a férfi biztonságban legyen.

- Kérdezhetek valamit? – szólaltam meg újra, Olivia pedig mosolyogva bólintott. Zavarban éreztem magam egy csöppet, de talán Olivia volt az egyetlen a baráti körömből, aki nem tudott Christopherről és a kapcsolatunkról. Biztos vagyok benne, hog Jasper tiszteletben tartotta az életemet annyira, hogy ne mondja el neki, mástól pedig nem igazán tudhatta meg. – Honnan tudtad, hogy Jasper az, aki... aki a nagy szerelmed? Honnan tudtad, hogy megéri újra és újra küzdeni a kapcsolatotokért?

- Tudod, Nancy, alig voltam tizenöt éves, mikor összejöttem Jasperrel – kezdte a lány a válaszadást, én pedig bólogattam, hiszen pontosan tudtam. Emlékszem, éppen akkor kerültünk még csak be a gimibe és Jasper pár hónap alatt összeszedett magának valami felsőbb évfolyamból valót. Ez volt Olivia és elég csodásan megtartotta ezt az összeszedett valakit, mit ne mondjak. – Ő volt az első mindenem. Az első csókom, az első szeretlekem, az első éjszakám, még az első szívtörésem is. Neki én voltam az első csókja, az első szeretleke, az első éjszakája és az első szívtörése. Mindenki a környezetünkben, *mindenki*, a szüleim is azt hitték, hogy nem fogunk együtt maradni, mert fiatalok voltunk. Annyi gyűlöletet kaptunk az első években, Nancy, és ti nem érzékeltétek ezt, de annyit kaptunk, istenem – meglepődtem a kijelentésre, még sem mutattam, csak hallgattam. Tudtam, hogy Jaspert nem igazán kedvelte Olivia apukája és anyukája, de nem gondoltam volna,

hogy ez ilyen szintű volt. – A családjainktól, mert folyamatosan mondták, hogy nem fogunk együtt maradni és ez csak gyerekszerelem – a pizza érkezése szakított félbe minket, megköszöntük a pincérnek és kitettünk egy-egy szeletet a tányérunkra. Valahogyan mindig összefut a nyál a számban,ha pizzát látok. – De aztán eltelt két év. Eltelt három év, négy év és elmentem az egyetemre a gimiből és még mindig együtt voltunk és anyáék rájöttek, hogy az eget is megrengethetik, akkor is együtt maradunk – mosolyogtam, mert csodálatosan hangzott a történet, és mert tényleg így volt. Sokan nem foglalkoztak Jasper és Olivia kapcsolatával, mert unalmas volt, hiszen mindenki tudta, hogy nem lehet rágcsálni őket, mert olyan szilárdan állnak egymás mellett. Aztán volt a másik fele, akik mindent megtettek, hogy megszüntessék ezt a szilárdságot. – És tudod, az az egy év egyetem, amit viszonylag külön töltöttünk, nagyon szar volt, Nancy, mert minden nap láttuk egymást a gimiben és minden nap találkoztunk és utána már csak hétvégente. És nyilván azelőtt is tudtam, hogy szerelmes vagyok belé és vele akarom leélni az életemet, de abban az egy évben ütött meg ez igazán – Olivia is meglepődve mondta azt, amit mondott, én pedig a pizzát tömve figyeltem. Úgy éreztem magam, mint egy nagyon érdekes mozifilm vetítésénél és minden percét imádtam. – Mert hiányoztak a belsős viccek, amiket minden nap elsütöttünk, hiányzott a megszokott érintése, hogy a hajammal játszik. Pedig te jó ég, a gimi alatt utáltam, mikor azt csinálta! És rájöttem, hogy ezek nélkül én már nem tudok élni, tudod?

- Neki is nehéz volt az az egy év, hiányoztál neki nagyon – mondtam Oliviának, ő pedig mosolyogva bólintott. Abban az egy évben amúgy is sok dolog történt velünk Jasperrel, főleg az, hogy volt egy időszak, mikor pletykáltak a kapcsolatunkról, mert sokan azt hitték, együtt vagyunk. Igazán megsértve érezte magát, és nem azért, mert velem boronálták össze, hanem hogy egyáltalán össze merték boronálni valakivel.

- Tudod, szerintem az első szerelmed az, akit sosem felejtesz el – mondta Olivia, majd harapott egy nagyot a pizzából. Jól megrágta a falatot, majd nyelt egy nagyot, mielőtt újra megszólalt. – Mármint, az első szerelem nem mindig az, akivel először összejössz, hanem az, aki először nyomot hagy benned. És ez a nyom öt másik nagy és komoly és halálosan szenvedélyes kapcsolat után sem fog elmúlni. Sőt tíz után sem. Nyilván nem tudhatom, mert Jasperen kívül nem voltam senkivel, de az van, Nancy, hogy nem is

akartam. Volt időszak, mikor külön voltunk, de akkor sem akartam mást, mert szerettem őt és tudtam, hogy akkor is szeretni fogom, ha sosem fogunk kibékülni.

- És mi lett volna akkor, ha tényleg nem békültök ki? – úgy csúszott ki a számon a kérdés, hogy át sem gondoltam, hogy egyáltalán bunkó-e vagy nem. Végül is, tök normális egy ilyet kérdezni egy olyan embertől, aki mindjárt házasodik.

- Végül letelepedtem volna valaki mellett – magának bólintott Olivia, majd megállt az evésben is, ahogyan elgondolkozott. – Valaki mellett, aki szöges ellentéte lett volna Jaspernek, hogy ne is emlékeztessen rá – nyeltem egyet és kettőt kihagyott a szívem, Rafael neve úgy villogott a fejemben, mint egy vészjelző, és nem is értettem teljesen, hogy miért. – És talán még bele is szerettem volna, szültem volna neki gyerekeket és harmóniában éltem volna, de nem lettem volna boldog, mert én Jaspert szeretem, érted.

Kifordult az étel a számból és sóhajtva vetítettem rá Olivia minden szavát az én helyzetemre. Civakodtam saját magammal, hogy eldöntsem, én azt csináltam-e, amit a lány összefoglalt nekem és fájt, mert a legtöbb jel arra mutatott, hogy igen.

Szerettem Rafaelt, biztos voltam ebben, most viszont akárhányszor visszatekintek a kapcsolatunkra, hiányt érzek – amit nem kellene, hiszen Rafael mindent megadott nekem, mindent, amit kértem és amit nem, minden jó érzést és azt a nagy happy endinget is biztosította volna, ha eljutunk addig. Óriási volt a mosolyom mellette, sokszor nevettem és ha esetleg nem is, letörölte a könnyeimet.

- Szerintem így vagy úgy, de a Sors mindenkit összehoz az első ilyen szerelmével, ha szét is szakadtak valahogyan – gondolkozott Olivia hangosan, ahogyan evett, látszólag nem viselte meg a beszélgetés annyira, mint engem, elvégre boldogan élt az első szerelme mellett és boldogan is fog hosszú-hosszú évekig. – Még ha csak egy véletlenszerű talalkozóra is, de összehoz mindenkit. A kérdés, hogy megragadjuk-e, hogy rendbe rakjuk az életünket, vagy nem.

- Jó, de mi van, ha pont ennél az embernél nem volt rendben az életünk? –

Oliviának leesett a kerdésemből, hogy igenis személyes ügyről van szó, de nem tette szóvá, nézte kétsegbeesett pillantásaimat, amik valami kis szikrát kerestek, amik megmutatják az utat, amiről olyan kegyetlenül letértem úgy, hogy észre sem vettem.

- Néha akkor van minden rendben, mikor a szerelmetek mindent felkavar a környezetetekben, csak titeket nem – mosolygott rám a lány, én pedig sóhajtottam és megpróbáltam a fejemből kiverni Christophert.

Ő nem csak a környezetemet kavarja fel jelenleg, hanem engem is, köszönöm szépen.

Kétségkívűl folyik valami kettőnk között, csak azt nem tudom, hogy micsoda. Ez talán a legrosszabb: mikor nem tudod megnevezni azt, ami megy veled és egy adott személlyel, ez az, ami igazán felemészt.

Vajon őt is felemészti?

Még akkor is Christopheren kattogtam, mikor visszafurikáztam magam Chicagóba, az egyetemre. Elmentem fürödni és hajat mosni is, mert valamiben nagyon kegyetlenül leizzadtam a nap folyamán, csak azt nem tudom, hogy miben, majd úgy ahogy voltam, vizes hajjal belefeküdtem az ágyamon található párnákba, amit otthonról hozok be minden év elején. Csak annyi időre figyeltem a világra, amennyi időre bevonult Charlotte és egy pár szó után lefeküdt aludni, utána pedig követtem a példáját és lecsuktam a szemem.

Végül is, nem írok holnap is zárthelyit polgárjogból.

A telefonom messenger pittyegése vert fel, grimaszba vágtam az arcomat, ahogyan bámultam a plafont és emlékeztettem magam arra, hogy ideje lenne megtanulnom lehalkítani a telefonomat. Legszívesebben meg sem néztem volna az üzenetet, de könnyen lehetett, hogy Claytont írt és eléggé aggódom érte már így is, vagy akár Mikeila is jöhetett esti-depresszióra, amiben nem hagyhattam egyedül – meglepődve olvastam Christopher nevét az értesítéspanelen és egyből néztem az üzenetet is még úgy is, hogy fel sem nyitottam a telefont.

Christopher Burns: *Nem érzed még a muszájt, Nancy Williams?*

Nem értettem elsőre, hogy miről beszél, beírtam a kódomat és rányomtam a chatfejére, közben pedig összehúzott szemekkel gondolkoztam utóbbi beszélgetésünkön, hátra beugrik valami.

Aztán eszembe jutott: feltette a költői kérdését, hogy csak akkor csókolhat-e meg, ha én kérem, amire mégis kapott választ, ráadásul elég merészet is, miszerint így van, mert soha a büdös életben nem lesz ilyen. Kezet is ráztunk, ő pedig vigyorgott végig, mert idiótaságnak gondolta, hogy ennyire bátran ki merem ezt jelenteni.

Elmosolyodtam a kérdésére, majd válaszként rányomtam a beszélgetésben a kamerára és arcom előtt kinyújtottam a középső ujjamat, készítettem egy fotót és elküldtem neki úgy is, hogy borzalmas lett: a hajam még vizes volt, álmos voltam és nagy pechemre még ha felfelé is néztem, hogy szemforgatást imitáljak, nevetett a tekintetem a jókedv miatt, amit üzenete okozott.

Egyből látta a képet, és már meg is jelent a kis három pont a beszélgeteben, ami jelzi, hogy ír. Ajkamat beharapva vártam a válaszát, pedig éppen a bunkót játszottam – egyetlen üzenet kiszakított az álmosság karmai közül és mintha valamilyen hatalmas döntés dőlne el éppen, úgy várakoztam.

Christopher Burns: *Azok a dühkezelési problémák...*

Erőt kellett vennem magamon, hogy ne nevessek fel hangosan és csak azért nem tettem, mert Charlotte már aludt. Forgattam a szemeimet a csesztetésre, magamra húztam a takarómat és a párnákba mélyedtem, úgy bámultam a telefont.

Christopher Burns: *Hiányzik a csacsogásod, Nancy Williams.*

Én: *Biztos nagyon szar lehet*🤪

Christopher Burns: *Most ha nem lennék intellektuális, én is küldenék egy bemutatós képet.*

Soha nem kívántam még semmit annyira, mint hogy képet küldjön és lássam

az arcát. Hatalmas hiány tört rám, és azt sem tudtam, hogy miért és hogyan – az egyetlen, amit tudtam, hogy látni akarom most azonnal ezt az embert.

Én: *Ezzel most azt mondtad, hogy én nem vagyok intellektuális.*

Christopher Burns: *Nem én mondtam, te mondtad.*

Én: *Wow, Christopher, haláli vicces vagy!*

Érződött a szarkazmus az üzenetemben és tudom, hogy neki is átjött, oda-vissza küldtük a beszólásokat és annyira nem néztem az időt, hogy egy szempillantás alatt hajnali egy volt. Élveztem az a civakodást, amit műveltünk mi ketten és mikor realizáltam az órát és le-leragadtak a szemeim, mindent megtettem volna, hogy ne aludjak el.

Christopher Burns: *Na, jól van, Nancy Williams, menj aludni, mielőtt még szánalmasabb karikák lesznek a szemed alatt.*

Én: *Kapd be*😝

Christopher Burns*: A nyelvedet?*

Elpirosodtam a kérdésre és nyeltem egyet, vigyorom lekaparhatatlan volt és nem tehettem ellene semmit. Ha lett volna esélyem megváltoztatni azt az emojit, ez után a kérdés után nem biztos, hogy megtenném.

Én: *Csak szeretné, Mr Burns*

Christopher Burns: *Szeretném.*

Mélyen kifújtam a levegőt, és lezártam a telefonom, mert tudtam, hogy ez a végszó. Nem tudtam lehervasztani a mosolyt az arcomról és mikor sóhajtva oldalra fordultam, átöleltem a párnámat és lecsuktam a szemeimet, még akkor is jólesően remegett a lelkem, mert feltöltve éreztem magam.

Aznap este Christopher Burnsszel álmodtam.

[T I Z E N K I L E N C E D I K R É S Z]

Pénteken nem tudom, mi lett az ébresztőórámmal, de egyáltalán nem keltett fel – vagyis, könnyen meglehet, hogy semmi baj nem volt vele, egyszerűen csak átaludtam a csipogást, tekintve, hogy ez a hét kész rémálom volt számomra.

Nagyon durván végig szenvedtem az elmúlt négy napot, mert körülbelül mindegyiken vizsgáztam. Aztán, persze ott volt a leánybúcsú is, amit meglepően szinte csak én szerveztem, mert Charlotte szerintem tudatán kívül kivonta magát alóla. Nem tudom, mi történt vele és Claytonnal, de egyszerűen lehetetlen velük beszélni – Charlotte legalább próbálkozik, de hihetetlenül furán viselkedik. Nyilván ő is kialvatlan a vizsgái miatt, de olyan szinten magába zárkózott, hogy kezd ijesztő lenni.

- Nancy, keljél! – keltett a barátnőm, én pedig végül hajlandó voltam kinyitni a szemeimet. Megijedtem, mikor ránéztem az órára, mert már bőven ment a második órám is, kapkodva készültem el és olyan gyorsan futottam fel a lépcsőn a teremhez, hogy majdnem elestem.

Képtelen voltam figyelni. Úgy éreztem magam, mint aki egy hónapja nem aludt, és igazából nem igazán értettem, hogy miért; voltak már vizsgaidőszakok, amiket át kellett vészelnem, és nehezen éltem meg őket, de azért nem ennyire. Persze most rátesz a per is, ami tíz nap múlva lesz, és a leánybúcsú szervezése is. Hála az égnek, az utóbbi ma kiesik, hiszen holnap lesz megtartva.

Ma volt az egyetlen nap, hogy nem írtam semmiből, mégis ki voltam az élettől. Úgy érzem, szükségem van egy napra, amit végigalszom, de tényleg – hihetetlen az az álmosság, ami eluralkodott rajtam, egyszerűen nem tudtam figyelni teljes összpontosítással. Leültem kint egy padra és a nap felé

fordulva próbáltam nyerni valami energiát, ami segít átvészelni a mai napot, lecsuktam a szememet és hagytam, hogy a tavaszi szellő lágyan simogassa az arcomat. Még volt harminc percem a következő szemináriumomig, azt pedig azzal töltöttem, hogy vettem magamnak kaját a büfében és szépen elmajszolgattam, mert tudtam, hogy ha elalszom, nem fogok tudni felkelni addigra, amennyire fel kéne kelnem.

Igaz, Clayton is itt volt valahol, mégsem találkoztunk – ez pedig megmaradt így az egész napra, ugyanis nem szándékozott bejönni az óráira sem. Végig aktív volt messengeren is, de nem írt, egyszerűen csak elvágta magát, engem pedig egyre jobban kezdett aggasztani a dolog.

Végül küldtem neki egy üzenetet az óráink után, hogy mikor indulunk haza, ő pedig visszaírt, hogy tizenöt perc múlva – fáradtan lépkedett ki a kollégium területéről, szarabbul nézett ki, mint én: óriási karikák sötétítették a szemét és kicsit mintha a koordináta rendszere is labilis lett volna.

- Ittál? – kérdeztem tőle fogadtatásként, ő pedig leintve csóválta a fejét és elnyomott egy ásítást, ahogyan beültünk az autójába. – Téptél?

- Nancy, nem csináltam semmit, csak az utóbbi hetvenkét órában nem aludtam egy szemhunyásnyit sem – mondta ingerülten, majd elfordította a kulcsot és miután felbőgött öreg autójának motorja, kihajtott az úttestre. – Mármint, tényleg egy szemhunyásnyit sem. Ha véletlenül félálomba kerültem, felriadtam ilyen faszom álmoktól.

- Clayton, mi van veled? – kérdeztem hitetlenül, mert egyszerűen nem bírtam felfogni, hogy mi van vele.

Amíg az én álmosságom normális volt a sok történéstől, az övé kóros; tényleg nem aludhatott semmit sem három napja és ez mindenében meglátszik. Képtelen vagyok rájönni, hogy mi hozta le ennyire az életről, naponta két doboz cigarettákat pusztít el, nem alszik, nem beszélget senkivel, csak a gondolataiba van merülve. Rémálmok gyötrik, feszült és retteg.

Szabály szerűen retteg.

- Semmi, átvészelem – motyogta, én pedig már szólásra nyitottam volna a

számat, de belém fagyott a vér, ahogyan egy piros lámpán áthajtva kivezetett Clayton egy kereszteződésbe, a másik féltől való hatalmas dudálás megremegtette a csontjaimat és a tudat alattim képtelen volt működni, mikor rájöttem, hogy csak az mentett meg minket attól, hogy egy piros kamion szétnyomjon minket.

Karikára kerekedett a szám, annyira megijedtem, pislogni sem pislogtam hirtelen, és csak az törte meg a beállt csendet, hogy Clayton káromkodásba kezdett.

Jól van, semmi baj. Jól van.

- Jól van, húzódj le oldalra – kezdtem halkan, Clayton pedig megtette, amit kértem, mert látta az arcomon azt, hogy lepergett előttem az életem. *Jól van, semmi baj.* – Vagy felhívjuk apát, vagy itt hagyjuk a kocsit és taxiba ülünk, mert nem vezethetsz most, nagyon álmos vagy.

- Nem fogom itt hagyni a kocsit és biztos, hogy nem hívjuk fel apát – mondta makacsul, én pedig bólintottam és nyeltem egyet. Még mindig úgy dobogott a szívem, mintha ki akarna ugrani a helyéről, és nem mertem nagyobb mozdulatokat végezni, mert féltem, hogy megteszi.

- Jó – *nagy levegő. Még egy. Még egy*. – Akkor cseréljünk helyet.

Hogy mégis mit képzeltem, azt nem tudom, és szerintem Clayton sem, de mivel megvolt a jogsim és elméletileg tudtam vezetni, egy kis gondolkozás után beleegyezett és átadta nekem a vezetőülés helyét.

Nyugi, Nancy, végülis már levizsgáztál egyszer, három évvel ezelőtt – menni fog ez!

Elhelyeztem a lábaim a pedálon, és sóhajtva elindítottam az autót. Óvatosan fordultam vissza az úttestre és úgy remegett a kezem, hogy esélyes volt, hogy szörnyet halok. Ugyanezen az úton gyakoroltunk ugyanezzel a kocsival régen, de ó, te jó ég, mennyi autó van itt!

- Óvatosan, kis mozdulatokkal irányítsd a kormányt – szólalt meg a bátyám, én pedig bólintottam és pontosan úgy tettem, ahogyan csinált. Körülbelül

hatvannal mentem, de semmi gond. – Nyugi, Nancy, csak az utat figyeld és minden okés lesz.

Tulajdonképpen így is volt. Húsz perc alatt kiértünk a belvárosból és szinte szabad utat kaptam, és habár igen tartottam a nagymama tempómat, mert féltem, hogy véletlenül megölöm magunkat, elég sikeresen vezettem.

Ha belegondolunk, Clayton részéről elég merész volt engem ide engedni a kormány elé. Hihetetlen, mennyire bízhat bennem és a tudásomban úgy, hogy alig pár hónapot vezettem, hihetetlen, hogy pár másodperc átgondolás után fogta és a kezembe adta az életét – meg a sajátomat is, de az tök mindegy. Ilyenkor látszik meg, hogy a bátyám jobban hisz bennem, mint én magamban.

Elég lassacskán értünk haza, de legalább épen; nem említettük meg anyáéknak, hogy én vezettem és nem ő, mert az kérdéseket vont volna maga után, de anélkül is látták, mennyire ramatyul van Clayton. Nem kérdeztek rá, mert ismerték és tudták, hogy a vallatásuk nála zsákutca lenne, így hagyták, hogy a megszokottal ellentétben most egyből felsétáljon a szobájába. Tőlem is csak az alap kérdésekre várták a választ, nem tartottak sokáig fel, mert én sem néztem ki valami friss és üde embernek, ezért egy idő után engem is a magam útjára engedtek.

Huszonegyedik életév ide vagy oda, este fél kilenckor már a pizsamámba öltözve aludtam az igazak álmát és másnap tizenegyig meg sem moccantam az ágyon – merész lenne kijelenteni, hogy kipihentem magam, de visszaestem az átlagba és egy csöppet nagyobb kedvvel és izgalommal lépkedtem le szombaton anyáékhoz.

- Mi a terv mára? – kérdezte apa, én pedig sonkával tömött szájjal elregéltem neki, hogy leánybúcsúra megyek késő délutántól, de egyébként szabadnapot vettem ki magamnak mára, mert nem vagyok hajlandó tanulni még úgy is, hogy eléggé kellene.

- Szerintem átmegyek Mikeilához egy kicsit – gondolkoztam hangosan, majd írtam egy üzenetet Charlottenak is, hogy jön-e, hátha kirántom abból a depresszióból, amibe ő is bekerült valamilyen borzasztó csoda folytán.

Egy *nem* választ kaptam, én pedig sóhajtva elraktam a telefonom és átsétáltam a másik utcába. Mikeila a konyha közepén állt és főzte az ebédet, én pedig elraktároztam magamban, hogy pont jókor jöttem. Imádtam minden egyes főztjét, mert iszonyú finomak voltak.

- Neked van ruhád a leánybúcsúra? – kérdezte tőlem a lány, én pedig fájdalmasan lecsuktam a szememet, mert nem. Nem volt ruhám a leánybúcsúra. Miért kell egy leánybúcsúra kiöltözni? – Nézz valamit a szekrényemben.

Nem utasítottam vissza az ajánlatot, belépkedtem a lány szobájába és kutakodni kezdtem a ruhái között. Hála az égnek az idő múltával neki is letisztultabb lett a stílusa – megmaradt az a merészség, de már visszafogottabban és nőiesebben, meg hát, valljuk be, Mikeila egy rohadt blúzban is merésznek tűnik, mert olyan a kisugárzása.

Egy rövid piros, inkább csipkésebb hosszú ujjú croptopot választottam ki, a fekete farmeromat pedig magamon hagytam. Annyira tetszett a felső, hogy még azon is elgondolkoztam, hogy elcsórom Mikeilától úgy örökre, de még ki sem mondtam a kérésemet, a barátnőm elvetette az ötletemet.

Szeret engem.

- Felhívjuk Charlotteot, hogy, alkosson valami felvállalhatót a hajunkból? – kérdezte Mikeila, én pedig megráztam a fejemet. Felesleges.

- Charlotte éppen izolálódik – magyaráztam, Mikeila pedig összehúzta a szemeit. Nyilván ő nem tapasztalja annyira Clayton és Charlotte antiszockodását, mint én, mert nem egy egyetemre jár velünk, ezért őt igenis meglepődve érte a kijelentésem. – Nem tudom, mi van, biztos, megint összevesztek Claytonnal, azért ilyen nyomott mindkettő. Bár, Clayton nagyon furán viselkedik egy ideje. Olyan néha, mintha félne, komolyan.

- Úgyis megoldják, csak szegények elég nyomik – intett le Mikeila, és habár egyik részem igazat adott neki, a másik nagy egyet nem értésben volt vele. Láttam már őket összeveszni, tapasztaltam már azt a típusú Claytont, amelyik össze van veszve Charlottetal; akkor dühöng, random lányokat szed fel és bulikról bulikra jár, de most ennek az ellentettje megy. – De egyébként úgy is

a házuknál találkozunk Margarettel és Charlottetal, nem?

- De igen – helyeseltem bólogatva, közben pedig rájöttem, hogy egyre több kedvem volt ehhez a leánybúcsúhoz. Úgy látszik, csak aludnom kellett; véletlenül sem az energiaszintem befolyásolja azt, hogy bipoláris vagyok-e, vagy sem, dehogy. – Képzeld, most, hogy nem csak négy órát aludtam éjszaka, alig várom ezt a leánybúcsút.

- Én is, te jó ég, alig várom, hogy meglássuk Olivia arcát – nevettem a kijelentésre és belegondoltam, mennyire meg fog lepődni szerencsétlen lány, mikor mellettem még ott lesz vele húsz másik lány. Úgy tudja, hogy együtt megyünk valahova megünnepelni az esküvőjét, amíg még van idő és nem kezdődik el a hatalmas rohanás, ami az alkalommal jár.

Végül lassan eljutottunk oda, hogy elmenjünk a Blanchard házhoz – azt reméltük, teljes felszerelésben várnak már minket, viszont amikor köszöntünk a szülőknek és felmentünk Charlotte szobájába, mindketten az ágyon feküdtek és azon gondolkoztak, hogy hogy oldják meg azt a nagy problémát, amibe kerültek.

- Mit is kell megoldani? – Mikeila volt a bátrabb, ő vágott a két testvér szavába, Margaret és Charlotte pedig egyszerre ültek fel, annyira hasonlítottak, hogy hirtelen megzavarodtam. Tényleg, olyanok voltak, mint két tojás azt leszámítva, hogy Charlotte le volt sápadva.

Néha már azt hiszem, hogy együtt öltek meg valakit Claytonnal, komolyan.

- Lemondta a bár a fogadásunkat – bökte ki Margaret, aztán sóhajtva visszadőlt fekvő pozícióba. *Bocsánat, még egyszer, micsoda?* – Technikai okok miatt.

- És akkor most mi a szart tervezünk csinálni? Egy óra múlva mindenki ott lesz a bárnál, rá fél órára pedig Olivia is – foglalta össze Mikeila a problémát, majd szemét lecsukva homlokát kezdte masszírozni. Kétségkívül tőle vártuk a megoldást, tekintve, hogy rajta kívül mindenki szerencsétlen volt ebben a szobában. Fújtatva gondolkozott azon, hogy hogyan kéne ezt megoldania, a szobában lévő órára lesve számolt magának, majd előhúzta telefonját és sebesen pötyögni kezdett rajta.

- Most mit csinálsz? – kérdeztem tőle, hátha úgy gondolja, hogy megosztja velünk, de olyan sokáig nem figyelt ránk, hogy azt hittem, nem is hallja. – Mikeila, most...

- Sean örökölt a nagymamájától egy helyet, megkérdeztem, hogy odaadja-e egy estére – mondta végül, én pedig elismerően bólintottam az ötletre és leültem Margaret és Charlotte mellé az ágyra. – Már látta is.

- De akkor lehet, hogy ők mentek oda, nem? Jaspernek is ma van a leg...

- Ők sztriptízbárba vitték Jaspert, szóval kétlem – jelentette ki vigyorogva Mikeila, leállítva Margaretet, én pedig a fejemet csóváltam. Ja, hát így könnyen le lehet tudni, ha csak bevisszük egy sztriptízbárba a vőlegényt, kérem szépen! – Jó, ha nem szedjük szét, mehetünk, azt írta Sean.

- Lányok, megharagudnátok, ha én nem mennék? – szólalt meg hirtelen Charlotte, mi pedig mindannyian ránéztünk, elvégre szinte az egész az ő ötlete volt. – Nem igazán van kedvem bulizni ma, és...

- Nem, ilyet nem csinálhatsz csak azért, mert hisztiztek Claytonnal! Teljesen elengeded magad, ha éppen baj van a paradicsomban, egy kis önbecsülésed sincs – Margaret úgy letámadta a húgát, hogy még én is néztem egyet, Mikeila pedig inkább hátrébb vonult és írt a leánybúcsús csoportba a lányoknak, hogy változott a terv. Ó, jaj, nem hiszem, hogy ebből jó fog kisülni.

- Nem, ez nem erről szól, csak...

- De, erről szól, egy hete magad alatt vagy és elegem van, hogy úgy rángat téged Clayton, ahogyan akar, Charlotte – Charlotte lecsukta a szemeit, látszott, hogy próbálja magában tartani a szavakat, mert nem akarta megbántani a testvérét. Legszívesebben felálltam volna közülük, de nem mertem megmozdulni inkább, csak segítségkérő pillantásokat küldtem Mikeilának. – Észre sem veszed? Öt éve ez van, a végzős éved óta. Mikor zavarosak voltatok, te is zavaros voltál, aztán megnyugodtatok és akkor te is megnyugodtál. Most meg fáj feldolgoznod, hogy megcsalt azon az estén és képtelen vagy túllépni és akkor vagy vevő neki, amikor éppen ki van éhezve. Miből gondolod, hogy csak egyszer csalt meg? Fogadok, hogy az egész

kapcsolatotokat végig smárolta másokkal.

- Oké, szerintem elég volt – én állítottam le Margaretet, mert nem bírtam elviselni, hogy a sárga földig alázza a bátyámat, ráadásul teljesen jogtalanul. Ne baszakodjon a testvéremmel attól, mert az övével jött össze helyette. Ki mondta neki, hogy dobja el és szerezzen helyette egy olyat, aki rosszabb, mint egy papucs? – Kérlek, ne. Köszi.

- Sajnálom, Nancy, de ez az igazság – folytatta tovább Margaret, Mikeila pedig felnézett a telefonjából, mikor érezte a feszültséget. Rá sem néztem a mellettem ülőre, mert nem akartam látni a szemét, miközben ócsárolja Claytont. – Clayton Williams egy kis szívtelen dög, nem több.

- Azt mondtam, elég volt – szólaltam meg újra, majd végre a lány felé fordultam. Hogy mit láthatott az arcomon, nem tudom, de összecsukja meggyszínű ajkait és olyan rossz helyzetet idézett elő, ami a némaságban a nyomottságra hasonlított.

- Istenem, jól van akkor, felöltözök, basszus – Charlotte törte meg a csendet, majd felugrott az ágyról és a szekrényéhez lépett.

Hát, ez érdekesen kezdődik...

- Írtam a lányoknak, hogy mindenki hozzon valami piros lufit, meg hasonlókat, plusz egy-egy üveg bort. Kaját meg majd rendelünk – vázolta fel Mikeila a vészhelyzet megoldását, én pedig bólintottam, majd kimentem a szobából.

Sosem volt a szívem csücske Margaret, de eléldegélek mellette, mert van bennem tartás – az, hogy előttem kezdte szidni a bátyámat, csak az ő lelki szegénysége és nem vagyok hajlandó kiokosítani, hogy ehhez nincs joga, mert nem ér annyit.

Egy órán belül már ezen az említett Sean-féle helyen voltunk, ami egyébként viszonylag békés hatást keltett – egyszínű fehér falak, csendes környezet, amit nyilván megszüntetünk majd, és egy nagy tér, amire szükségünk lesz. Margaret és Olivia régi osztálytársai szállingózva érkeztek meg, lepakolták a cuccaikat és Margaretet öleléssel köszöntötték. Igaz, Mikeila nagyjából

ismerte őket, mi azért nem voltunk olyan kapcsolatban velük, mint Charlotte nővére vagy éppen maga Olivia.

Én mentem ki az ünnepelt elé, elvégre velem kellett, hogy találkozzon – még az indulás előtt megírtam neki, hogy jobb, ha közelebb helyre megyünk és én tudok egy szuper bárt, ami nincs messze, csak találkozzunk a házunk előtt. Bulizós kedvében szökdelt felém a megbeszélt időpontban, nyakamat ölelve üdvözölt és elmesélte, mennyire jó érzése van az estével kapcsolatban és tökre élvezi a velem töltött időt, és egyszerűbb lett volna az életünk, ha erre már akkor is rájövünk, mikor a gimiben voltunk.

Igen mondjuk, ezt alá tudom írni.

Mikor az említett területre vittem és az ajtót kinyitva húsz lány bukkant fel előtte, látszott rajta a meglepődés, amit Mikeila annyira kétségbeesetten várt. Őszintén örült a leánybúcsúnak és könnyes szemekkel fogadta, ahogyan rárakták a *menyasszony* szóval ellátott szalagot régi osztálytársai és mikor mindenki koccintani akart a boldogságára, azonnal elfogadta a kis pohárkát, amit felé nyújtott valaki.

- Éljen a menyasszony! – üvöltöttük egyszerre, majd a többiekkel együtt én magam is lehúztam a felest és összeszorított szemekkel hagytam, hogy végigszáguldjon az egész testemben.

Jobbnál jobb játékokat dobtunk elé, amik legfőképpen alkoholbevitellel jártak, de hagytuk, hogy kiélvezze a spontán összerakott osztálytalálkozót is – végül annyira beütött az alkohol, hogy nem teljesen figyeltem a történésekre, de az biztos, hogy a zene tökéletesen megfelelő volt a táncoláshoz. Mikeila rendelt pizzát is, amíg még barátságos volt az idő ahhoz, hogy nyitva legyen valami, Olivia pedig ragaszkodott, hogy készítsünk egy képet, így engedelmeskedtünk és köré gyűlve mosolyogtunk a kamerájába.

Iszonyúan jól éreztem magam, amíg meg nem szédültem a bortól – a kicsit messzebb álló és mosolygó Charlotte mellé léptem és megköszöntem az üveg vizet, amit egyből a kezembe nyomott. Kifáradva húztam meg a folyadékot és jóleső sóhajjal fogadtam, ahogyan lehűti felhevült testemet, majd pilláimat lecsukva vártam, amíg megáll velem a szoba. Kijelenthetjük, hogy nem

igazán bírom az alkoholt és nagyon könnyen berúgok.

Mikor kinyitottam a szememet, hogy magamba tömjem a pizzát, megpillantottam Charlotte lábai mögött egy vörös borral töltött kis pohárkát és meglepődve fogadtam, mikor szembe vágott a tudat, hogy az az első kis pohárka volt, tekintve, hogy utána nem igazán koccintottunk. A barátnőmre vezettem a tekintetemet, néztem igéző nevetését, ahogyan Oliviát nézte, és oldalra döntött fejjel jöttem rá arra, amire eddig senki sem ebben a helyiségben: Charlotte teljesen józan.

Nem volt időm ezen gondolkozni, Mikeila megtalált minket és a lányokhoz húzott, megtáncoltatta Charlotteot és engem is, ami miatt el is felejtettem azt, amin ezelőtt gondolkoztam. A többiekkel együtt énekeltem *Anne-Marie FRIENDS*-ét és készítettem egy felvállalható fotót a menyasszonnyal, amin csak ketten vagyunk, majd kitettem az insta-sztorimba. Láttam, hogy Clayton is megosztott valamit, beszíveztem és mosolyogva néztem a képet, amin olyan emberek voltak, akiket még ismertem is: ő, Jasper nyilván, Sean, Lip és Rafael. Bőven látszott a helyen, hogy micsoda, és valószínűleg megkértek egy leányzót, hogy örökítse meg a pillanatukat. Tipikus rossz fiúk, így jöttek le a fotóról, még az állásuk is ezt sugallta, ezért is volt vicces, hogy amúgy Claytonon kívül egyik sem az.

Összeráncolt szemöldökkel fogadtam, mikor valaki mögém állt és ujjaival ránagyított a bátyámra – hátra sem kellett fordulnom, hogy tudjam, hogy Charlotte áll mögöttem és hagytam, hogy részletesen megbámulja a fiút; ugyanúgy nézett ki, mint mindig, a fehér kapucnis pulcsijában kapucnival a fején semmilyen különlegeset nem mutatott, viszont iszonyatosan látszott, mennyire szétcsapta magát. Józanon sem volt ma a toppon, és mivel álmos volt, szeirntem nem is kellett annyit innia, hogy teljesen részeggé váljon.

- Jézusom, ezt nem hiszem el – Margaret Charlotte mellé lépett és elhúzta húga ujjait a telefonomról, hitetlenül nézett rá, ami nem hirdetett semmi jót. – Charlotte, egyszerűen aggódóm érted, mert a húgom vagy, és nem hiszem el, hogy Clayton Williams így magához láncolt!

- Clayton Williams öt évig a barátom volt, szerintem elég hihető, hogy magához tudott láncolni – vágott vissza Charlotte, majd egy sóhajtással fogta vissza magát. Nem volt kedve veszekedni és ahogyan Claytont felhozva pár,

a fiú volt osztálytársa is felfigyelt a beszélgetésre, egyre zavartabban érezte magát. *Én is.*

- De vége van, Charlotte és el kellene kezdened ismerkedni, nem a lehetőségeket keresni, hogy mikor feküdhetsz le vele – *erős, erős, mit ne mondjak.*

- Úgy hangzik, mintha féltékeny lennél, Margaret. Nehogy így legyen, elvégre neked ott van Tony – leesett az állam Charlotte beszólására, Mikeila pedig lehalkította a zenét, mikor felfedezte Margaret arcán azt, hogy ennek itt nem lesz vége.

Sosem hallottam még a két Blanchard lányt élőben veszekedni, de van egy olyan érzésem, hogy nem is akartam és nem is lenne szükségem rá.

- Mire legyek féltékeny? Hogy Clayton cafkája vagy és ha megkéri, hogy vedd le a felsődet, meztelenre vetkőzöl előtte? – a költői kérdésre még a gúnyos mosoly is lehervadt Charlotte arcáról, ami eddig rajta volt. Nagyon szívesen beleszóltunk volna Mikeilával, de ez túlságosan rájuk tartozott ahhoz, hogy megtegyük. Ez testvéri-veszekedés volt. – Komolyan, képtelen vagy elengedni magad, mert éppen letargiában vagy, amíg ő jól szórakozik nélküled. Biztos nagyon egyedül érzi magát a sztriptízbárban, mondhatom. Te pedig egy rohadt pohárkával sem vagy képes inni. Azt hiszed, nem veszem észre?

Na jó, nekem kell egy ital – gondoltam, majd sóhajtva a kezembe kaptam egy üveg bort. Hosszú lesz ez az este.

- Nem azért nem iszom, mert képtelen vagyok elengedni magam, hanem mert nem akarok inni, olyan hihetetlen ez? – kényszeredetten nevetetten Charlotte, ideges volt a nővérére és most a mimikáiból azt is kinéztem, hogy lassan pofon vágja, komolyan.

- Azért nem iszol, mert félsz, hogy ráírsz Claytonra és elkezdesz esedezni utána és...

- Nem, ez nem így van...

- Dehogynem – egymás mondatába vágva fojtották a másikba a szót, én pedig csak akkor kezdtem el gondolkozni a téma komolyságán, mikor megláttam, ahogyan Mikeila is ezt teszi. Lassan raktam össze a darabkákat, Clayton félelmét és tehetetlenségét, Charlotte sápadtságát és rosszkedvét, az alkohol kerülését, azt a hatalmas próbálkozást, hogy még véletlenül se lássák egymást és mindent, ami az elmúlt egy hétben történt. – Egyszerűen nincs méltóságod, ha Claytonról van szó, nincs méltóságod és ezt pontosan tudod és már nem mersz alkoholhoz nyúlni, mert...

- Terhes vagyok! – ahogy Charlotte rákiabált a nővérére, azzal párhuzamban esett ki a bor a kezemből, az üveg nagy csattanással landolt a földön és szilánkjai beborították a környezetemet, eséseit minden egyes itt tartózkodó ember végig követte a szemével.

Tátott szájjal néztem a lányt, de nem csak azért, mert nem tudtam feldolgozni a hírt, hanem mert színtisztán emlékszem arra a jelenetre, mikor megkérdeztem Claytont, hogy mi a baja, és azt válaszolta, hogy megígérte valakinek, hogy nem mondja el; Charlotte pedig pontosan tudta, hogy erre gondolok, hogy csak azon kattogok, hogy megkérte Claytont, hogy ne mondja el nekem, ez pedig úgy pofán csapott, hogy hirtelen nem is tudtam más reakciót mutatni.

8 éve legjobb barátok vagyunk és megkérte a testvéremet, hogy ne mondja el.

- Miért akartad titokban tartani előttem? – lehet, nem mindenki előtt kellett volna ezt megvitatnunk, de elég részeg és kíváncsi voltam ahhoz, hogy feltegyem a kérdést; nem voltam mérges, hiszen bőven nagy sokk volt az, hogy babát vár, de mégis rosszul esett.

- Mert azt sem tudom, hogy megtartom-e! Olyan, mintha szétesne az életem, könyörgöm! – Charlotte teljesen kiborult, üvöltötte a választ, de nem azért, mert felbosszantotta magát azon, hogy kérdőre vontam. Nyeltem egyet, mert egyszerűen nem tudtam, hogy erre mit kell mondani, teljesen ledöbbentem, hogy Charlotte azon gondolkozik, hogy nem tartja meg a kisbabát. Pont ő az, akiből soha nem néztem volna ezt ki.

- Lányok, ez nagyon-nagyon-nagyon rossz időzítés, tudom – szólt közbe Mikeila, én pedig sóhajtva ránéztem, hogy mégis mi olyan fontos –, de Sean

most írt, hogy a kórházban vannak, mert Jasper leesett a táncrúdról és eléggé beütötte a fejét – barátnőm értetlen grimaszt vágva olvasta fel nekünk az üzenetet, én pedig arcomat fogva emésztettem. Jézusom. – Ő és Clayton bevitték az ügyeletre, a többiek hazamentek.

- Jézusom! – Olivia egyből kapcsolt, ijedten mondta ki a gondolatomat és a telefonját előhúzva máris tárcsázta Jaspert, de nem kapott semmilyen választ. Hihetetlenül aggódott, sietve köszönt el a barátnőitől és egyből kilőtt az ajtón, én pedig utána mentem, reménykedve, hogy Jasper magánál van.

Hozzám csapódott Charlotte és Mikeila is, és habár eléggé érdekelte a kis agyamat, hogy Jasper mi az istenért volt a táncrúdon, jelen pillanatban csak az épsége érdekelt. Mikeila útközben felhívta Seant, aki elmondta ugyanazt, amit leírt üzenetben – túlságosan részeg volt ahhoz, hogy normálisan kommunikálni tudjunk, Oliviával pedig ragaszkodtunk ahhoz, hogy megnézzük Jaspert, még ha a világ másik oldalán is van; igazából csak Chicagóban volt a többiekkel, az odavezető utolsó buszjáratot pedig éppen csak sikerült elérnünk. Szinte üres volt a jármű, Olivia körmeivel kopogott az előtte lévő ülés háttámláján, annyira izgult, mellette pedig Mikeila nyugtatta, hogy valószínűleg nincsen semmi baj.

Csendben néztem a mellettem ülő Charlotteot, aki elég észrevehetően kerülte a pillantásomat: az ablakhoz fordulva figyelte a sötét tájat és hiába tudta, hogy tekintetemmel azt akarom elérni, hogy felém forduljon és beszélgessen velem, nem tette meg. Úgy járt a lába, mintha rugó lenne benne, izgult, mert tudta, hogy találkozni fog Claytonnal, de fontosabbnak tartotta Jaspert és nem akart leszállni a buszról.

- Charlotte – a lány combjára raktam a kezem, ő pedig fáradtan rám nézett. A leggyengébb pillantásomat adtam neki, de csak azt értem el vele, hogy könnyfátyol kerüljön a szeme elé. Félt, nagyon félt. Mások örülnek egy ilyen helyzetben, de ő és Clayton rettegett. – Charlotte, az, ami veletek történt, egy csodálatos dolog. Miért félsz?

- Nancy, semmi sem természetes ebben a helyzetben – mondta ki, majd sóhajtott és gyorsan letörölte arcára hullott könnycseppjeit. – Még az egyetemet sem jártam ki.

- Rengeteg ember szül az egyetem alatt, és...

- Nem, Nancy, ezt nem érted, ezt tényleg nem érted – Charlotte hevesen csóválta a fejét, arca pirosodva jelezte a sírás visszafojtását, én pedig nyeltem egyet, hiszen teljes mértékben igaza volt, hogy ezt nem érthetem. Nem szakítottam meg a szemkontaktust, mikor újra megtalálta a tekintetemet, figyelmesen hallgattam, elvégre valószínűleg én vagyok az első, akinek beszél erről. – Pár hét múlva leszek csak huszonkettő. Clayton pedig szeptemberben huszonhárom, és tudom, hogy ez megfelelő idő, de Nancy, azoknak megfelelő idő, akik fel tudnak valamit mutatni. Mi még egy szerető kapcsolatot sem tudunk felmutatni.

- Dehogynem – suttogva cáfoltam, Charlotte pedig nemet intett és szaggatottan vett egy mély levegőt. Ó, jaj...

- Nem tudom, mit kellene csinálni, Nancy, nem tudok összejönni a bátyáddal. Szeretem, nagyon szeretem, de megcsalt – mondta ki a nyilvánvalót, én pedig bólintottam, hogy értem. Tényleg értem, értem azt, hogy ez megdöntötte a bizalmát. – És nem tudok ezen túljutni. Nem tudom, hogy túljuthatok-e ezen, nem tudom, hogy bízhatok-e benne.

- Nézd, Charlotte – hogy őszinte legyek, nagy felelősségnek éreztem a következő beszédet, mert amilyen rossz állapotban van a lány, adni fog a szavamra és egy csöppet féltem, hogy mire sikerül rávennem, de lényegtelen. – Tudom, hogy Clayton megtörte a bizalmadat, de a lehető legmagabiztosabban állíthatom, hogy soha, soha ismételné ezt meg, mert halálosan szerelmes beléd – mondtam, közben pedig felidéztem a beszélgetésemet Claytonnal, amikor is tudtomra adta, hogy mit érez pontosan. Csak az igazat mondtam, semmi mást. – És ha attól félsz, hogy nem tudtok mindent megadni a gyereknek, ezer százalékban biztos vagyok benne, hogy Clayton addig nem nyugszik, amíg tökéletes környezetet nem teremt neki, és...

- Tudom, én ezt tudom, de nem akar gyereket, Nancy – sóhajtva fogadtam a kijelentést, mert tudtam, hogy eljutunk ide. Valljuk be, Clayton nem az a családalapítós típus még. – Nem mondta ki, de nem akar gyereket és nem is hibáztatom érte. És el is vetetném, csak... – Charlotte teljesen kiborult, sírva fakadva tette tenyerét a hasára és fejét csóválva nézett rám. Ó, istenem, miért

minden ilyen nehéz? – Nem tudok megszüntetni egy életet, Nancy. De nem is tudom felnevelni, mégsem tudok bemenni az orvoshoz és elvetetni, nem tudom ezt megtenni, nem tudom!

Képtelen voltam bármit is mondani, mert az az igazság, hogy nem teljesen tudtam megállapítani, hogy itt melyik a helyes döntés. Az abortusz ellen vagyok, de nem ítélek el senkit, aki megteszi – ez tényleg egy nő, egy pár saját döntése és most akármennyire is szeretnék, nem tudtam segítséget nyújtani. Képtelen voltam tanácsadásra, mert én még ezt nem éltem át.

- Meg fogod bánni, ha elveteted, Charlotte – szólalt meg Olivia az előttünk lévő ülésről, majd oldalra fordult és az ablaknak dőlt, hogy lássa a lányt. Na igen, neki legalább van tapasztalata. – Természetes, hogy aggódsz és nyilván félsz, mert nem tervezted és nem is vagytok Claytonnal olyan állapotban, de ismerem Claytont, ismerlek téged és mindketten elég felelősségteljesek vagytok ahhoz, hogy ezt kivitelezni tudjátok. Ti vagytok azok, akiknek egy csettintésre is képes bekattanni valami és egyből érettebbek lesztek, mint bármelyikünk innen. Mi Jasperrel nem ilyenek voltunk, különben is, alig voltam tizenkilenc, nem volt kérdés nálunk, hogy mit kell csinálni, de ti szerintem gondoljátok át. Mellesleg borzasztóan nehéz utána élni ezzel. Tényleg.

Az biztos, hogy a hangulat meg lett ölve elég szépen – a kórházig meg sem szólaltunk, és mikor odaértünk a második emeletre, ahova irányítottak minket, csak Seant láttuk az egyik fehér széken ülni.

- Hol van Jasper? – kérdezte egyből Olivia, Sean pedig kisebb-nagyobb sikerrel elmotyogta, hogy bent van az orvosnál, Clayton pedig lement a nonstop közértbe venni valami kaját, ami kicsit kijózanítja őket.

- Hogy van? – jött az újabb kérdés Mikeilától, ahogyan leült a fiú mellé a székre. Sóhajtva járkáltam fel-alá, olyan voltam, mint egy idegbomba, de Oliviához képest én voltam a legnyugodtabb ember a földön.

- Eszméleténél van, de szédült picit, meg hányingere volt – magyarázta Sean, én pedig a falnak dőltem és csukott szemmel vártam valami megváltásra, ami segít a jelenlegi helyzeten, minden témában és értelemben.

Charlotte is leült Sean másik oldalára, egyedül én és Olivia álltunk – az utóbbi igen cifra megfogalmazásokban adta tudtunkra, hogy mennyire meg fogja ütni Jaspert és megállás nélkül azt ecsetelgette, hogy nem hiszi el, hogy létezik olyan idióta a világon, aki csak úgy felmászik egy táncrúdra.

Igaz szerelem.

Charlottera néztem, mikor megláttam Claytont felénk lépkedni egy kisebb táskával. Nem tudom, hogy csinálták, de olyan precízen elkerülték egymást még úgy is, hogy egy egyetemen voltak, hogy az hihetetlen. Nem tudom, mióta nem láthatták egymást, de Jasperre való tekintettel nem rendeztek ebből nagy felhajtást, Clayton még le is ült mellé és a szatyrot széttárva vette elő a cuccokat, amiket beszerzett.

- Ezt idd meg – adott Sean kezébe egy üveg vizet –, lányok, egyetek, van itt kaja.

- Most nem kell, köszi – motyogtam rekedten, majd megdörzsöltem a szememet. A fáradtság hirtelen sújtott le rám, valószínűleg kezdett az alkohol hatása elszállni.

- Egyél – mondta Clayton Charlottera nézve, majd az ölébe vette a kis szatyrát és úgy elmélyedt benne, mintha feneketlen lenne. – Van itt péksüti. Lekváros, nutellás, van pizza is. Vettem hűtött szendvicseket is, van sonkás, meg ilyen salátás is, egyél valamit!

- Nekem adhatsz egy nutellásat, ha már itt járunk – hajolt előre Sean, Clayton pedig hozzávágta a péksüteményt és Charlottera nézve várta a válaszát.

- Kéred a salis szendvicset? Azt szereted, egészséges – szinte suttogta Clayton, Charlotte pedig alig láthatóan nemet intett a fejével, nagy szemei olyan könnyessé váltak, hogy a bátyám csak sóhajtott egyet és mikor Charlotte teljesen hirtelen a vállára dőlt, ráhajtotta a fejét.

Szerintem ők maguk sem tudják, hogy hányadán állnak egymással.

Mindenki felnézett, mikor Jasper kilépett az ajtón – a szerencsétlen csak úgy vigyorgott, pedig elég ramatyul nézett ki, homloka sarkában pár öltés

díszelgett, szemei pedig beesve hirdették, hogy részeg és most esett le egy táncrúdról.

- Te idióta – ócsárolta Olivia, ahogyan megölelte, Jasper pedig a fiúkra nevetett. Hihetetlen, komolyan.

- Azt mondták, úgy sem merek felmászni. Hát bumm, ennyik vagytok! – rendesen büszkélkedett a balesetével, fejemet csóválva szidtam őt és az atyaúristent is. Oliviát elengedve apró csókot nyomott az ajkaira, majd megnyugtatta, hogy full jól van, de az orvos szerint van egy kis agyrázkódása.

Csodálatos.

A legény-és leánybúcsú végül keresztezte egymást, visszabuszoztunk a Sean örökölte helyre és mindenféle alkohol nélkül beszélgettünk tovább, de képtelenek voltunk elengedni magunkat. Olivia aggódott Jasperért, aki néha megszédült, Clayton és Charlotte pedig bőven nem tudtak szórakozni jelenleg, akármennyire is próbálkoztak. Nekem most ért el az agyamig a hír, hogy Clayton gyakorlatilag apuka, persze ha nem döntenek úgy, hogy elvetetik, egyedül Mikeila és Sean voltak el és az ő nevetésük volt az igazán őszinte.

- Ki szeretne nekem adni egy szál cigarettát? – szólalt meg Mikeila, majd mosolyogva nézett a fiúkra, hátha megszánja valamelyik. Igen, mivel nem láncdohányos, nincs saját cigije és általában kunyerálni szokott.

- Gyere – állt fel fáradtan Sean, vele együtt pedig Jasper is, jelezve barátjának, hogy ő is kér. Utána azonnal megmozdult Olivia is, mondván, hogy biztos, hogy nem hagyja egyedül a fiút, majd négyen kivonultak a helyiségből.

Mikor rájöttem, hogy harmadik keréknek tűnök a helyzetben, torkomat köszörülve felálltam és a többiek után mentem, hátha most normálisan megtudja a másik kettő beszélni ezt az egész helyzetet, amibe belekerültek.

Úgy aggódtam értük, mint egy anyuka, komolyan.

Hajnali három volt, mire mindenki ment a maga útjára, Claytonnal ketten fordultunk le egy kereszteződésnél a hazafelé vezető úton, de még így sem volt hajlandó megszólalni és elmondani, hogy jutottak-e valamerre Charlottetal.

- Szóval, apuka leszel – nyitottam én felé, ő pedig sóhajtott. Látszott az arcán az a tehetetlenség és félelem, amiket nem tudott befolyásolni, most tényleg meg volt rémülve és sikerült felfognia, hogy ez nem játék.

- Én nem akarok gyereket, Nancy – mondta ki, majd végig szántott tenyerével az arcán. – Mármint, szeretem a kölyköket. A kölykök menők. De hogy nekem is legyen egy kölyköm? Hagyjuk már.

- Miért olyan hihetetlen ez? Szerintem...

- Mert huszonhárom vagyok és egy rohadt kutyát sem veszek meg magamnak, mert félek, hogy mellettem megdöglene! Pedig négy éve akarok egy kutyát! – oké, úgy érzem, Clayton egy rossz oldalról közelíti ezt meg.

- Jó, de egy kutya azért nem egy gyerek, Clayton – világosítottam fel a bátyámat, ő pedig felém fordult és hevesen bólogatni kezdett.

- Pontosan! Ha egy kutyára nem tudok vigyázni, hogy vigyázzak egy kölyökre? – istenem... – Nem vagyok az a szülőfigura. Figyelni Milliere? Oké. Az megy. Figyelni arra, hogy ne halj meg? Az is megy, fasza. De egy saját gyereket nem tudok felnevelni.

Nem mondtam semmit, mert ismertem Claytont és pontosan tudtam, hogy ha könyörgök neki, hogy egy kicsit vonatkoztasson el a félelmétől és úgy gondolja át a helyzetet, akkor sem fogok semmit elérni. Ez egy olyan szituáció, amiben a szavam nem számít semmit. Nem én fogok dönteni a végén és nem is akarok, mert nem rám tartozik a végkifejlet sem, csakis Claytonra és Charlottera.

Másnap – illetve, nos, inkább aznap – reggel anyáék megkérdezték, milyen volt a leány- és legénybúcsú, mi pedig áradoztunk arról, hogy mennyire tökéletes volt és nem említettük meg azokat a drámákat, amik történtek. Kaptam egy üzenetet Oliviától, hogy nagyon szépen köszöni az estét még

akkor is, ha nem úgy alakult teljesen, ahogyan terveztük és igazán jól érezte magát, én pedig ezt félsikernek tudtam be.

- Millie, ha menni akarsz, készülődj, legyél szíves – rivallt rá anya a húgomra, ő pedig betolta a szendvicsét egy mozdulattal és még le sem nyelte a falatot, úgy ugrott le a székről és szaladt fel készülődni.

- Hova megy? – kérdeztem, majd én is benyúltam a hűtőbe valamilyen reggeli után kutatni, végül pedig elővettem a minden bizonnyal tegnapi ebédet és egy tányérra szedve, a mikróba téve melegítettem magamnak egy adagot.

Ki mondja, hogy nem lehet reggelre spagettit enni?

- A húgod, kérlek szépen, barátnőzik – mondta anya felhúzott szemöldökkel, majd sóhajtott egyet és mikor rám nézett, abban a pillanatban tudtam, hogy miről és kiről beszél. – Ráadásul a Rómeód húgával.

- Ennyire jóban vannak? – formáltam meg első gondolatomat, és szándékosan nem fordítottam figyelmet Christopher megnevezésére. Belül vigyorogva csóváltam a fejem, de nem mertem az arcomra vetíteni az érzéseket, és különben is tényleg meglepett, hogy Freya és Millie ilyen barátságot alakítottak ki.

- Felfedezték, hogy egy iskolába járnak és többször figyeltem fel reggelente, mikor kidobtam Milliet a sulinál, hogy Freya várja, úgyhogy igen – bólintott anya, én pedig elmosolyodtam, mert igazából hihetetlen volt mindkét lánytól ez. Milliet nagyon sokan szeretik az iskolában, mert eszméletlenül közvetlen, de nem alakított még ki senkivel sem olyan igazán bensőséges viszonyt, Freya pedig igen ki van fordulva magából és teljesen bezárkózik mindenki előtt. A tény, hogy így egymásra találtak, kimondhatatlanul pozitív. – És hát úgy látszik, a két leányzó rendezkedett, mert péntek délután felhívott Christopher, hogy mikorra vinném át Milliet vasárnap, én meg azt sem tudtam, hogy miről van szó. Bár nem nagy baj, szegény kislánynak jót tesz a húgod társasága.

- Szerintem is – helyeseltem, és nem mutattam, hogy mennyire ledöbbentett, hogy anya is támogatja ezt a kis barátságot. Mostanában mindig meglep anya,

képes megmutatni, hogy amúgy emberből van és nem egy rohadt terminátor. – Átvihetem én Milliet?

-Nancy! – anya olyan lekorholóan mondta ki a nevem, hogy hirtelen tizenkét évesnek éreztem magam, aki eltört véletlenül egy poharat. Igen, túlságosan fürgén dobtam be a kérdést anélkül, hogy átgondoltam volna, mert az az igazság, hogy nagyon örülnék ma Christopher társaságának. *Nagyon nagyon.* – Nancy, nem lesz ez így jó!

- Csak megkérdeztem, hogy átvihetem-e én Milliet, nem azt mondtam, hogy gyereket akarok szülni neki, haló! – *úgy érzem, egy kicsit befolyásolt Clayton és Charlotte problémája.*

Anya dühösen nézett rám, én pedig lesütöttem a szemeimet. Újra végzős voltam, akinek most mondta ki, hogy vagy ott hagyja Christophert, vagy börtönbe juttatja. Ugyanolyan megfosztva éreztem magam, ugyanolyan szomorúsággal töltött el.

- Mielőtt beleesnél ugyanabba a hibába – kezdte, én pedig nyeltem egyet –, gondolj arra, hogy egy tizenhárom éves gyerek hollétével játszadozol. Nem illik hozzád az az ember, egy sokkal sugárzóbb fiú kell neked. Mint Rafael.

- És mi van, ha én nem Rafaelt akarom? – kérdeztem hirtelen, anya pedig úgy meglepődött az éles hangsúlyra és kérdésre, hogy köpni-nyelni nem tudott. Elfordultam tőle, jelezve, hogy nem is kérek választ, mert az az igazság, hogy én ezt nem akartam kimondani hangosan és ezt arcom vörössége is hirdette. Kivettem a mikróból a kajámat és csak annak szenteltem a figyelmemet.

- Nem fogok vinni egy vesztes ügyet és nem fogom nézni, hogy Freya az apjához kerül, nem fogom hagyni, hogy az én lelkemen száradjon a sorsa, ha te ezt elrontod, Nancy – jelentette ki anya, én pedig lecsuktam a szememet, hiszen egyértelműen megfogalmazta most azt, hogy ha még valamilyen véletlen folytán össze is jönnék Christopherrel, leadja az ügyet. – Mert ha bármit is csináltok ti ketten közvetlen barátságon túl, te is tudod, hogy meg van pecsételve az ügy végkimenetele és...

- Igen, tudom, úgyhogy hagyjuk is, felejtsd el – mondtam sóhajtva, mert túlságosan elegem volt a témából és egy kicsit fájt is a fejem a tegnapi

alkoholfogyasztástól. Nincs kedvem átélni anyámmal még egyszer ezt az időszakot.

- Viszont átviheted Milliet, mert most írt egy ügyfelem, hogy problémája van – vett egy mély levegőt anya, majd káromkodott egy sort és a tárcsázás után a füléhez tette a telefont. – Hihetetlen, hogy vasárnap sem hagynak békén – motyogta, majd felvonult a lépcsőn és kikerülte Milliet, aki iskolatáskával a hátán száguldott felém.

- Rajtad meg miért van táska? – nem voltam biztos, hogy rá merek-e kérdezni, mégis megtettem, Millie pedig hatalmas zöld szemeivel bámult vissza rám.

- Freya segít matekból, és van benne társasjáték is – magyarázta, én pedig nem is zaklattam többet, elmondtam neki, hogy itt várjon, amíg átöltözök és elsétálunk Freyáékhoz, egy bólintást kaptam válaszul és leült a kanapéra.

Mikor vissza lementem a földszintre, pontosan abban a pozícióban várt engem, ahogy otthagytam, majd kezemet megfogva húzott az ajtó felé. Az egész utat végigcsacsogta nekem, hogy mit fognak csinálni Freyával, én pedig mosolyogva hallgattam; érdekes, hogy van köztük négy év, mégis a lehető legnagyszerűbben egyetértenek. Örültem, hogy ennyire megtalálták a közös hangot, mégis furának tartottam, hogy így kijönnek.

Ennyire egymásra lennének hangolódva a Burns és a Williams gyerekek?

Mikor a odaértünk a házhoz, a teraszra lépve csengettem be és lenéztem Milliere. Mindig szeretem látni a boldogságot az arcán, mert ő az, aki még igazán ártatlan: ártatlan vigyor, ártatlan tekintet és ártatlan, teljes öröm a világ legapróbb dolgai iránt is.

Christopher rövid időn belül nyitott ajtót, égszínkék szemeiben látszott, hogy nem rám számított, de nem hagyott időt arra, hogy ezt szóvá is tegye – a húgomra nézett, hogy ne mélyedjen el a szemkontaktus, én pedig lepirosodva emlékeztem az utolsó messenger beszélgetésünkre.

Hm, oké, ezzel mondjuk nem számoltam.

- Szia! – köszönt Millie a férfinek, majd feltartotta a tenyerét egy pacsira, amit Christopher kisebb mérlegelés után ügyetlenül meg is adott neki. A húgom vigyorogva reagálta le a köszöntést, majd befutott a házba és hangjával úgy hirdette, hogy jelen van, mintha hazatért volna.

- Szia – mondtam én is ki, Christopher pedig összehúzott szemekkel nézett újra rám, mosolyát a szája sarkába száműzte és végig követett tekintetével, mikor a testvérem példáját követve besétáltam készakarva mellette.

Mondtam már, hogy szeretek vele szívózni?

- Ettél már, Millie? Éhes vagy? – kérdezte Christopher mögöttem, ezzel pedig egy olyan beszélgetést kezdeményezett a húgommal, amire nem hiszem, hogy fel volt készülve. Csak egy igen-nem válaszra várt, de Millie tökéletesen kifejtette neki, hogy igen, már evett, azt is elmondta, hogy mit, sőt megemlítette a tényt is érdekességként, hogy amúgy ő mikor szokott ebédelni. Meglepődésemre Christopher nagyon is elkommunikált a húgommal úgy, akár egy vele egyidőssel beszélne: akármilyen nevetséges témáról is volt szó, komoly tekintettel mondta ki a szavakat, amíg Milliet be nem hívta a szobájába Freya. – Hasonlít valakire a húgod, de nem jövök rá, kire.

- Vicces – reagáltam gyorsan, majd farzsebembe csúsztattam a kezeimet. – Viszont én szerintem megyek is, csak bedobtam Milliet. Úgyhogy, izé, szia.

Az ajtó felé kanyarodtam és megindultam kifelé, és igaz, egyik részem tényleg haza akart menni, mert nem értette, hogy mi a francot keres itt, a másik várta, hogy Christopher megállítsa és maradásra bírja. Mosolyogtam, mikor meghallottam a nevemet a férfi hangján, olyan gyorsan vettem egy száznyolcvan fokos fordulatot, hogy csodálom, hogy nem estem el, komolyan.

- Ha már itt vagy, segíthetnél, hogy ne legyen olyan végtelenül borzalmas az ebéd – mondta, én pedig úgy tettem, mintha gondolkoztam volna, mielőtt közelebb lépkedtem hozzá.

Christopher Burnsszel főzni? Hát hogy a fenébe ne már!

- Mit főzöl? – kérdeztem, ő pedig tudtomra adta annak a nagyon híres gyümölcslevesnek a receptjét, amit tegnap este a neten talált és amit a kommentek alapján igen előnyben részesítenek a kisgyerekek.

Iszonyúan zavarban volt, a vak is megállapíthatta volna, hogy még nagyon szokja az új mindennapokat, amibe Freya miatt belecsöppent; a kellemes kinézetű házat, a barátok fogadását, a meleg étel főzését és a hasonló dolgokat, amik a gyerekneveléssel járnak. Mondanom sem kell, hogy igazából én csináltam az ebéd nagy részét és miután kétszer majdnem rám öntötte a forróvizet, a kezébe adtam egy kést, hogy vágja fel inkább a gyümölcsöket – élveztem az ügyetlenkedését, mert Christopher Burns nem sok mindenben ügyetlenkedik, de amikben igen, azokat a világ legaranyosabb módján teszi.

- Kiválasztottad a világ legegyszerűbb levesét, hidd el, a gyerekek meg fogják enni – mondtam, Christopher pedig összeráncolt homlokkal motyogta, hogy ezen mégis mi az egyszerű. Nos, az egész, de mindegy. – Sütünk mellé?

- Mármint, süteményt? – kérdezte úgy, mintha az univerzum legnehezebb feladatát hoztam volna fel, én pedig lassan bólintottam. Oké, tisztában voltam azzal, hogy idegen neki ez a világ, de kicsit jobban is, mint gondoltam. Leintve fordult vissza a gyümölcseihez, mintha feladta volna az életet, én pedig csak néztem, hogy egy olyan független és *mindent-tökéletesen-csinálok* ember, aki nem tud hibázni, hogy viselkedhet úgy egy egyszerű sütikészítés említésénél, mintha azt jelentettem volna ki neki, hogy gót stílusra akarok váltani. – Hát, ha képes vagy rá, azt csinálsz, amit akarsz.

- Félsz egy rohadt süteménysütéstől? – kérdeztem, majd mellé álltam egy kést magamhoz véve, hogy besegítsek a gyümölcsvágásban, mert ha így haladunk, ötre sem leszünk kész az egyébként húsz perces levessel. – Christopher Burns beijedt?

- Nem tudok főzni, és? – lázadt fel, én pedig elnevettem magam és egy nagyon hirtelen meggondolás után teljesen hozzáhajoltam. Megálltak ujjai a késen, várta, hogy mit akarok mondani, én pedig a fülébe nevettem, mert nem bírtam tartani magam.

- Ez sütés – mondtam ki, majd eltávolodtam tőle és kinyújtottam a nyelvemet

igazán felnőttmódra, aztán visszatértem a gyümölcsökhöz. Azonnal végigszaladt rajtam a libabőr, mikor megéreztem a leheletét a nyakamnál, megfeszült a hátam és összeszorítottam a fogaimat, nehogy elájuljak véletlenül. *Jó, jó, jó, így már nem vicces!*

- A kis provokációd miatt nehogy megkívánjam azt a nyelvet – suttogta nekem, én pedig nyeltem egyet és teljesen leizzadtam, mire kikerült a magánszférámból.

A hűtőhöz léptem, hogy ne lássa azt, mennyire lepirosodtam, és hiába az volt a tervem, hogy megnézem, mi van itt, amiből sütit lehetne készíteni, csukott szemekkel nyugtattam magam és azokat a gondolatokat, amiket egyetlen mondatával teremtett a fejecskémben. Óvatosan hátranéztem, mikor megéreztem a tekintetét a hátamon és mosolyogva fogadtam azt, hogy pontosan tudja, mit ért el a kis közeledésével.

Oké, Nancy. Sóhajt. Sütemény.

Végül a kókuszgolyónál állapodtam meg, mert ahhoz még van is hozzávaló és nem is olyan iszonyúan eget rengető, hogy rémálmokat okozzon Christophernek az elkészítése. Megkérdeztem, hogy jó-e neki, ő pedig úgy válaszolt, mintha egyikünknek sem járna máshol a feje. Miután összegyúrtam a hozzávalókat, megmutattam neki, hogy is kell golyókat formálni és utána hogy kell azokat a kókuszba mártani – istentelenül nehéz, ugyebár –, ő pedig olyan koncentrációval csinálta, mintha én írnék egy vizsgát.

Na, igen, szakács már nem lesz belőle.

Annyira élveztem a szerencsétlenkedését, hogy végül csak leültem vele szemben és néztem az arcát, a szemeit, a valahogyan teljesen maszatos pólóját és azt a tényleg óriási összpontosítást, amire egy normális embernek nincs szüksége egy rohadt kókuszgolyó elkészítésénél. Mosolyogva bámultam a férfit és mikor felnézett rám és kérdőre vont tekintetével, nem is titkoltam, hogy mennyire de mennyire imádom őt nézni.

Már csak azzal is megnyugtatott, hogy előttem áll és a közelemben van, és sem a kihagyott idő, sem anya, sem a perek, sem semmi és senki más nem tudja ezt a tényt elvenni tőlünk.

[H U S Z A D I K R É S Z]

Hétfőn pont akkor léptem be a szülői házba, mikor anya kezéből kicsúszott a tojás a földre – a nő káromkodva fogadta balszerencséjét és sóhajtva köszönt nekem, miközben fogott egy szalvétát és felszedte a tojáshéjat, ami a kukában landolt.

Mielőtt bármit is tehettem volna, lehoztam a felmosót és feltakarítottam, aztán visszaköszöntem anyának és fújtattam egyet idegességemben – csakis azért vagyok itt, mert ma megyünk be Christopherrel az iskolába, hogy beszéljünk Vinstonnal. Még van cirka egy órám az indulásig, addigra újra kiegyensúlyozottá kell válnom és el kell döntenem, mit akarok felvenni.

- A lényeg, hogy magabiztos legyél – mondta anya nekem, mikor felsétáltunk a szobámba, ahol kettétártam a szekrényemet és igazából csak ott álltam és szenvedtem. Szokásos. – Mindenképpen elegánsan öltözz! Vedd fel azt a kosztümöt, amit a nagyi vett neked tavaly karácsonyra!

Eszembe sem jutott az az öltözék, mivel körülbelül sosem volt még rajtam, így szinte be kellett másznom a ruhák közé, hogy elő tudjam halászni. Egy fekete szövetnadrágról és egy hozzá tartozó karcsúsított blézerről volt szó, ami tökéletesen megfelelt az alkalomhoz és ami alá egy egyszerű piros trikót vettem fel, betűrve a nadrágba. Rövid hajamat kivasaltam, majd bordó rúzst vittem az ajkaimra – olyan hamar elkészültem, hogy még saját magamat is megleptem.

- Anya, én félek – mondtam ki, ahogyan álltam a tükör előtt, anya pedig mögém lépett és két vállamra tette kezeit.

Nem akartam beszélni azzal a nővel. Nem akartam szívességet kérni tőle azzal kapcsolatban, hogy ne mondjon semmit a végzős évemről, nem akartam, hogy tartozzak neki bármivel is. Az egyetlen örömöm a banketten az volt, hogy őt is magam mögött hagytam; egyetlen egyszer sem fordultam

felé vagy az iskola felé az elmúlt években és az, hogy most a találkozás gyomorgörccsel tölt el, szerintem nem normális.

- Ne félj! A lényeg, hogy maradjatok professzionálisak és konkrétan ne mondjátok ki, hogy bármilyen kapcsolatban is voltatok – magyarázta anya, én pedig bólintottam egyet. – Te beszélj majd, legyél profi. Mondtam Christophernek is, hogy hagyjon téged kommunikálni.

Tudtam, hogy mit kell csinálni és hogyan, mégis úgy éreztem, hogy el fogom cseszni.

Mikor ránéztem az időre és tudatosult bennem, hogy idő van, felhúztam a cipőmet és anyával együtt lebattyogtam a lépcsőn. Hagytam, hogy elfuvarozzon az iskoláig, majd mikor mondtam neki, hogy írok egy sms-t, ha végeztem, el is hajtott az autóval, én pedig a hatalmas gimnázium felé fordultam.

Hát itt vagyunk, itt vagyunk négy évvel később – négy évvel azután, hogy romba dőlt élettel kisétáltam azon a szent ajtón, négy évvel azután, hogy félbehagytam a tanári táncot és magyarázat nélkül hátat fordítottam Christopher Burnsnek.

Sóhajtva löktem be a bejáratot és mosolyogtam egyet a portásra – hogy felismert-e, nem tudom, de visszamosolygott és valószínűleg tudta, hogy öregdiák vagyok, mert úgy nézelődtem, mint egy visszatérő.

Felriadtam, mikor meghallottam a megszokott csengőt és sóhajtottam, mikor a termekből kiözönlött a diáksereg, velük együtt indultam meg és hirtelen úgy éreztem, én is közéjük tartozom.

- Williams! – ismerős hang állított meg a folyosón, azonnal arra fordultam és hatalmas mosollyal köszöntöttem Mr Stevensont, aki az égvilágon semmit sem változott. Még az a fránya melegítőnadrág is ugyanúgy nézett ki, és fogadni mernék, hogy a nyakában lévő síp sem cserélődött le. – Hát, te mit keresel itt? Eltévedtél?

- Jó napot, Mr Stevenson! – köszöntem a tanár úrnak, majd puszira hajoltam, mikor láttam, hogy ő is ezt teszi. – Hivatalos ügyben vagyok itt.

- Egyetem? Megy? – kérdezte, én pedig mélyen bólintottam. – Jog? – *újabb bólintás*. – Helyes. Hogy vagy? Minden rendben van?

- Sosincs minden rendben, Mr Stevenson, de hát még élek – mondtam viccesen, a férfi pedig nevetve helyeselt. Jól esett, hogy érdeklődik felőlem és ennyi év után sem felejtett el, igazán megmelengette a szívemet, mit ne mondjak. – Ön jól van, tanár úr?

- Én mikor nem? – költői kérdés volt ez, amire nem kellett válaszolnom, így csak elraktároztam magamban, hogy belülről sem változott semmit, ez pedig így van rendjén. Vannak emberek, akiknek sosem kell változnia és ő egy volt közülük. – Bátyád?

- Éldegél ő is – *és, hát, ki tudja, kilenc hónap múlva lehet, hogy a kezében tartja a csecsemőjét.* – Szerzett pár tetoválást, de még nem rúgták ki az egyetemről, úgyhogy minden okés.

- Ez pozitív – bólogattam Mr Stevenson megállapítására és elmosolyodtam, mikor újra nevetni kezdett. – Mondjuk, Clayton Williamst nem lehet csak úgy levakarni magunkról. Mikeila? Jasper?

- Jól vannak, Jaspernek most lesz az esküvője egy hónap múlva Oliviával – igen meglepte a hír a tanár urat, ez nagyon is látszott rajta, de valamilyen szinten örült is neki. Szerintem ő az egyik olyan ember a kevés közül a tanári gárdában, aki minden évfolyamra pontosan emlékszik és nem keveri össze őket.

Nyilván Claytont nem lehet elfelejteni és miatta az én nevem is megragadt a legtöbb tanárnak minden bizonnyal, de kétlem, hogy mások fel tudnák idézni az osztályomat. Mondjuk, elég híres volt, de nem a negatív értelemben.

- Add át gratulációmat nekik, nem tartalak fel, kedves – mondta Mr Stevenson, én pedig ismételten rámosolyogtam, mikor megsimogatta a vállamat, ahogyan elhaladt mellettem. – Vigyázz magadra, Williams, a bátyádat meg üdvözlöm!

- Megmondom neki – szóltam utána, majd sóhajtva indultam tovább, fel az elsőre, majd a másodikra, ahol az osztálytermem is volt.

Benéztem a hosszú folyosóra, és lehet sietnem kellett volna, mégsem tudtam megállni, hogy ne sétáljak el a régi szekrényemig. A nosztalgia keservesen elkapott, ahogyan megláttam rajta egy rózsaszín lakatot, eszembe jutott, hogy nekünk nem volt rajta, mert be sem bírtuk csukni Mikeilával és Charlottetal, mert itt tartottuk a fél életünket.

A régi termembe benézve idegen arcokat találtam, akik észre sem vettek engem, és mielőtt ez változhatott volna, gyorsan tovább is haladtam a harmadikra, egyenesen az igazgatói iroda felé. Leültem az egyik ott lévő székre, úgy vártam Christophert – pár perc múlva fedeztem fel közeledését, felálltam és hagytam, hogy végig nézzen elegáns kinézetemen. Elismerő pillantást adott, én pedig szememet forgattam, pedig még elém sem ért teljesen.

- Ha nem ismernélek, azt mondanám tisztelettudó és intellektuális vagy, aki tud cizelláltan viselkedni és véletlenül sem nagyszájú – így köszöntött, én pedig erőt vettem magamon, hogy ne csapkodjam meg és egy gúnyos vigyorral reagáltam le a szellemességét.

Nagyon vicces, tényleg.

- Vinston tudja, hogy én is itt vagyok? – kérdeztem egy fokkal komolyabban, Christopher pedig nemet intett a fejével és anélkül, hogy megkérdezte volna vagy bármilyen módon egyáltalán jelezte volna, bekopogott az ajtón.

Még azt sem fogtam fel, hogy itt vagyok, haló!

- Szabad – az igazgatónő megadta az engedélyt, Christopher pedig sóhajtva lenyomta a kilincset és miután kinyitotta az ajtót, előre engedett engem. Mondanom sem kell, hogy Delilah Vinston arca a nyugottból ledöbbentbe formálódott, kicsit sem számított rám és abban is biztos voltam, hogy a legvadabb álmaiban sem gondolt arra, hogy valaha is lát még engem. – Williams.

Miért szólít itt mindenki a vezetéknevemen?

- Jó napot, Igazgatónő – köszöntem illemtudóan, majd kezet nyújtottam a nő felé, aki azon nyomban el is fogadta és megrázta azt.

- Mit keres maga itt? – a kérdés jogos volt, és amikor a székre mutatott, helyet foglaltam előtte, majd keresztbe raktam a lábaimat és nem is néztem oldalra, mikor Christopher leült mellém. *Professzionális, peofesszionálisnak kell maradnom.*

- Ahogy azt tudja, Igazgatónő, a családomban történt tragédia miatt egy perbe keveredtem a gyámságért. Nancy édesanyja az ügyvédem, a két gyermeke pedig tanacsadóként mellette áll – vezette be Christopher, Vinston pedig rájött, hogy ez egy komoly megbeszélés lesz és leült a saját székébe, ujjait pedig összekulcsolta az asztalon, úgy figyelt hol engem, hol pedig Christophert.

Utoljára akkor voltunk itt a férfivel, mikor véget ért a kirándulás – emlékszem arra a remegésre, ami átjárta akkor a testemet és a kérdésre, amitől mindkettőnk élete fügött: mi lesz a megfigyelő tanárok válasza? Vajon észrevették, hogy van köztünk valami?

Nos, igen, észrevették, csak nem érdekelte őket és mellénk álltak.

-Miben segíthetek, Mr Burns? – kérdezte a nő, Christopher pedig rám nézett, hogy beszéljek, még ha nem is engem szólítottak meg.

- A per egy nagyon kacifántos dolog, Ms Vinston – kezdtem, miközben csak anya járt a fejemben és a tény, hogy ha meg akarom nyerni magamnak ezt a nőt, úgy kell kommunikálnom, mint ő. Csak nem lehet nehéz, hát elvégre a lánya vagyok, vagy mi a fene. – A két fél és ügyvédjeik olyan eseteket keresnek a másik illető ellen, amik megakadályozzák azt, hogy nyerjen. Ezeket viszont a bíróságon bizonyítékokkal kell alátámasztani, csak így fogadják el. Ez a törvény, ezen nem tudunk változtatni – vázoltam fel, Vinston pedig egy olyan mosolyra húzta a száját, ami hirdeti, hogy pontosan tudja, miért vagyunk itt és mekkora hatalom van a kezében. Azt hiszem, anya ilyenkor szokta megmutatni, hogy neki nagyobb van. – Mondjuk azt, Igazgatónő, hogy Walter Burns és az ügyvédje, Mr Yates utalást tettek a bíróságon az esetleges romantikus és/vagy szexuális kapcsolatra, ami köztem és Mr Burns között folyt a végzős évem idején – *a lényeg, hogy professzionális maradjak és konkrétan ne mondjam ki, hogy kapcsolatban voltunk.* – És mondjuk azt, hogy a bizonyításhoz kell egy vallomás Mr Yatesnek, amit minden bizonnyal az iskola igazgatónőjétől fog kérni.

Magától.

- Nem fogom titkolni a maguk kedvükért, hogy illegális viszonyt folytattak. Vagy még folytatnak, isten tudja, már nem is érdekel – mondta Vinston, nekem pedig biztos, hogy csökkent az önbizalmam, de egy rezzenést sem mutattam. Nem-nem, itt nem zárjuk le. – Ha kérik a vallomásom, megadom nekik.

- Csak hogy ez több sebből vérezni fog, Igazgatónő, mivel egyetlen szóval sem jelentettük ki Önnek Mr Burnsszel, hogy mi valaha is illegális viszonyt folytattunk, és ha ezt mondja, hatóságok félrevezetéséért perbe is vonhatjuk Önt. Amit nyilván nem szeretnénk – messze állt tőlem ez a nyugodt és magabiztos hangnem, amit felvettem, de tudtam, hogy anya igen sikeres ezzel a viselkedéssel és nem kockáztathattam. Ms Vinston mosolya lekonyult, mert tudta, hogy igazam van, mindenki tudta. Igazából csak pár napja tanultam ezt az egyetemen, de legalább hasznosítottam. – Mellesleg ne felejtsük el, hogy ha Ön megadja a bizonyítékot és vallomást tesz tanúként, a rágalmak elég erősek lesznek ahhoz, hogy Mr Burns és anyám elveszítse a pert, azt pedig mindketten tudjuk, hogy ha Antonette Williams elveszítene egy pert, annak hangja lenne. Tekintve, hogy tizenkét éve csak nyer. Kiváncsi vagyok, hogy ha az ügy, ami tulajdonképpen nem is ügy, mert nem mondtam ki, hogy romantikus és/vagy szexuális kapcsolatba keveredtem volna Mr Burnssszel, kiderülne a nyilvánosság előtt, mi lenne az iskola hírnevével.

- Fenyeget engem, Williams? – megijedtem, nagyon nagyon megijedtem, de egyetlen arcizmom sem mozdult. Tisztában volt vele, hogy igenis együtt voltunk anno Christopherrel, de azzal is tisztában volt, hogy igazat mondok minden téren. Kiskorú voltam még, csak az én szavam számított volna és nem kapta meg, és az sem eldobandó számára, hogy óriási port kavarna egy tanár-dák viszony a gimi körül.

- Isten ments, dehogyis, Igazgatónő – mondtam, majd előre dőltem egy csöppet, éreztem Christopher lábát az enyémhez érni, jelezve, hogy óvatosan csináljam, amit csinálok, de tudtam, hogy meddig szabad elmenni és nem akartam feszegetni a határt. Viszont, ha már nagyszájúként ismertek ebben a rohadt iskolában, akkor legyek nagyszájú joggal. – Csak azt mondom, amit tudok a saját anyámról. Senki nem tiltja Önnek, hogy beleszóljon a perbe tanúként és mondja ki az elképzelést, miszerint együtt voltunk, de remélem

tudja, Igazgatónő, hogy az iskolája kettétörik, mert Antonette Williams nem veszít, és higgye el, én sem tervezek – egy szóval sem hazudtam anyáról, hiszen ismerem és ez az igazság. Hosszú évek óta törhetetlen a sikere és igenis az előnyömre lehet ezt most fordítani Vinston előtt, ha erre van szükség. – Elveszíthetjük a pert, de újabb perbe fogjuk Önt a félrevezetésért és fellebbezni fogunk és igen, anyámnak is van hatalma, Ms Vinston és képes a médiát is belevonni a játékba és le fogja húzni a vécén az elit iskolája hírnevét, mert nem fog veszíteni. Ha az atyaúristent is kell megmozgatnia, ha évekig viszi az ügyet, ha perből perbe fog, a végén ő fog kijönni nyertesként, mert Antonette Williams nem veszít és pont.

Christopher olyan erősen birizgálta már a lábamat, hogy inkább hátradőltem a székben, de nem szakítottam meg a nővel a szemkontaktust egy másodpercre sem. Tudom, mi jár a fejében és azért vagyok vele merész, mert tulajdonképpen a pert félretéve nincs veszíteni valónk. Én már nem járok ide, Christophert pedig nem rúghatja ki, mert nincs rá oka; tökéletes tanár, elvégzi a dolgát rendesen és nem ő beszél most sem, hanem én.

Neki nagyobb a kockázat: ha tanúskodik, nem nyer vele és ezt ő is tudja. Azt fogja kapni, hogy egy számára ismeretlen kislányt áthelyeznek egy olyan helyre egy olyan emberhez, akit nem is ismer, és biztos vagyok benne, hogy akkor Christopher is itt hagyja önként, azt pedig nem szeretné, mert egy remek tanári erőről van szó. És persze ott a nagy galiba, amit úgy hívunk, hogy publikum, ez a szervezet pedig elég szépen tönkre tudja tenni azt a bizonyos hírnevet.

Ő többet veszthet, mint nyerhet azzal, ha kitálal.

- Hát – kezdte, majd sóhajtott –, ahogy maga is mondta, Williams, nincs mivel tanúskodnom.

Én is így gondoltam.

- Nyilván – reagáltam, majd összehúzott szemekkel álltam a pillantásait. *Túl nagy terrorban tartottál a hatalmaddal az utolsó évemben, hogy most ne dicsekedjek a sajátommal, ribanc*. – Örülök, hogy sikerült tisztáznunk.

- Kiváncsi vagyok, mikor fogja túlhaladni az édesanyját a szakmában –

jelentette ki, én pedig nem mondtam rá semmit, mert az egész nonszensz volt.

Ha egyszer talán lennék is olyan hatalmas, mint az anyám, abból nem lenne versengés: együtt versengünk, nem egymás ellen, és ebbe Clayton is beletartozik.

- Köszönjük az idejét, Igazgatónő – Christopher törte meg a csendet, majd felállt és vállamat épphogy megérintve jelezte, hogy mennünk kéne innen. Kézfogással köszöntem el Vinstontól, majd mikor Christopher kinyitotta előttem az ajtót, emelt fővel távoztam.

Csendben lépkedtünk egymás mellett, a folyosó teljesen üres volt, minden bizonnyal már becsengettek, csak egyszerűen nem hallottam a csengőt, annyira el voltam foglalva a meggyőzéssel.

- Befelé – meglepődtem, mikor Christopher kinyitott egy ajtót és fel sem fogtam, hogy hol vagyunk vagy hol leszünk éppen, vállamat fogva gyengéden utasított arra, amire szóban is. Másodpercek töredéke alatt rájöttem, hogy a szertárban vagyunk, de mielőtt előtörhetett volna az a sok emlék, a bekulcsolás után a férfi mérges tekinteteivel talalkoztam. Most valahogy még jobban zavarba hozott a szűk hely, mint akkor, amikor együtt voltunk. – Mégis mit képzeltél? Nancy, a főnökömmel beszéltél.

- Egyetlen sértő szót nem mondtam és legalább így bebiztosítottuk azt, hogy nem fog mondani semmit – védtem saját magamat, de mikor Christopher dühösen megcsóválta a fejét, rájöttem, hogy nem sokat értem el vele. Fáradtan fontam keresztbe a karomat, nem tartottam jogosnak a kiakadását, holott lehet, hogy az volt. – Nem örülsz, hogy sikeres volt ez a megbeszélés?

- Nem erről van szó, hanem arról, hogy jeleztem, hogy állj és nem is hallgattál rám, és ez...

- Ha hallgattam volna rád, nem jöttünk volna ki szerencsésen ebből – vágtam a férfi szavába, és minden bizonnyal túlságosan magabiztosan viselkedtem a saját énemhez képest, mert elég fura pillantásokat kaptam. – Nem fogok bocsánatot kérni azért, mert ismertettem azzal a nővel a következményeket, Christopher és azért sem, hogy a hangom megkövetelte a szakmaiságot.

- Úgy beszélsz, mint az anyád...

- Hát jogi dolgokban remélem is, hogy úgy beszélek – nem hagytam, hogy bármit is végig mondjon, mert egyszerűen nem éreztem azt, hogy ki kellene rám akadni azért, mert nem rá hallgattam.

Nem tizenhét éves vagyok már, nem félek – jó, oké, félek, de nem annyira – Vinstontól és nem kell azt mondani nekem, hogy majd beszél helyettem, mert tudok beszélni magamért és másokért is. Ügyvédnek készülök és tudom, hol a határ, hogy lépem át és mivel sértek bizonyos emberi jogokat. Most egyik sem történt meg.

Fújtatva fordultam el a férfitől az ajtó felé, mert nem volt kedvem ehhez és tudtam, hogy ha tovább itt maradok, csak idegesebb leszek – mikor a kulcsra helyeztem ujjaim, megéreztem a karomnál övéit, ahogyan gyengéden marasztalnak, sóhajtva csuktam le a szemem és mikor a kis helyiségben teljesen a hátamhoz lépett, azt sem tudtam még ennyi idő elteltével sem, hogy mit csináljak.

- Ne váljunk el veszekedve, Nancy Williams – suttogta a fülembe, én pedig mélyet sóhajtottam, majd felé fordultam és miután ajkai vészes közelségét sikerült felfognom, gondosan kikerültem és a nagy, porosodó atlaszhalomnak dőltem.

- Én nem veszekszem, Christopher, te vagy kiakadva, mert egyszer a saját talpamra álltam – mondtam, ő pedig fejét csóválva jelezte egyet nem értését és a fejem fölött lévő polcot támasztva állt elém.

- Nem azért vagyok kiakadva, mert a saját lábadra álltál, hanem mert nem hallgattál rám – magyarázta, én pedig összehúztam a szemeim és újra keresztbe fontam a karjaimat. – A munkahelyemen vagyunk és figyelned kellett volna arra, hogy mit próbálok mondani.

Talán neki is volt igaza ebben a helyzetben és nekem is, mégsem mondtam a szemébe – azt hiszem, ez a Williamsek problémája. Képtelenek vagyunk beismerni, ha egy másik nézőpont szerint könnyen lehet, hogy nem csak nekünk van igazunk.

- Szerinted elmentem volna addig, hogy kirúgassalak? – kérdeztem, és igaz, egyik részem költői kérdésnek szánta, a másikat komolyan érdekelte, hogy tényleg ezt hiszi-e Christopher. – Szerinted nem gondolkoztam azon, hogy az én beszédem végett neked lehet-e valami bajod? Christopher, folyamatosan azt nézem, hogy semmilyen törés ne legyen a karrieredben. Elhagytalak, hogy ne legyen benne semmilyen törés, hagytam, hogy anyám átvegye az egész irányítást az életem felett, csak azért, hogy neked jó legyen és azt...

- Hát nem volt jó – fojtotta belém a szót, én pedig nyeltem egyet, mert nagyon nem vártam arra a hangulatváltozásra, amit a megszólalása okozott. Akkorát nyeltem, hogy szerintem ő is látta, fáradt szemeit néztem és felfedeztem benne mindent, amit én okoztam neki négy évvel ezelőtt. – Nem volt jó nélküled, Nancy Williams. Elhagytál és egy nyavalyás magyarázatot sem kaptam, ott álltam abban a rohadt tornateremben és fel sem készülhettem arra, hogy talán utoljára látlak – sóhajtva fogadtam a mondatot és egyre kisebbnek éreztem a helyet, ahol vagyok. Eszméletlenül mély nyomot hagyott ez Christopherben, ez egy tény és akkor sem fog megváltozni, ha elnyomjuk a témát. Fojtogat, akár a víz, ami ellep minket, megvonja tőlem az oxigént és könnycseppeket csal a szemeimbe. Nagy, nagyon nagy könnycseppeket. – És mérges vagyok rád, mert meg kellett volna ezt beszélnünk, mérges vagyok rád, mert akkor is meg kellett volna ezt beszélnünk!

- Ha elmondtam volna, nem engedted volna, hogy szakítsunk, és...

- Nem, nem engedtem volna, ezt jól látod!

- És akkor mi jöttünk volna ki rosszul a dologból! – homályosan láttam és már majdnem sírtam, mert olyan volt, mintha egy nap kihagyás sem lett volna, és mintha anya most adta volna tudtomra, hogy vagy börtönbe juttatja Christophert, vagy folytatja tovább az életét nélkülem. Éreztem a zavart, sebesen vert a szívem és az egész testem le volt bénulva attól a lelki fájdalomtól, amit fizikálisan is éreztem. – Nem ismered olyan jól anyát. Ismered, mint egy ügyvédet, aki a végsőkig menne, hogy sikeres ügye legyen és sikeresen jöjjenek ki az ügyfelei a gondból, de nem ismered azt az oldalát, ami hidegen rám nézett akkor és azt mondta, hogy kettétöri a sorsodat, ha nem szakadok el tőled. És hiba volt talán, hogy nem próbálkoztam kibújni alóla, de féltettelek, Christopher és hidd el nekem, a félelem megbénít.

Szóval, miért is vagy mérges rám?

- Mert szerettelek, mert szeretlek! – végig égette az arcomat a forró könnycseppem, mégsem tudtam lecsukni a szemeimet, csak bámultam azokat az égszínkék színűeket, amiknek tulajdonosa most vallott szerelmet és olyan dühösen néztek, hogy zavart a tudat, hogy nem tudok semmit tenni, amivel lenyugtathatnám. Nyomorult ez, nyomorult helyzet, Christopher pedig összeszorított ajkakkal mutatta ezt meg nekem, egyszerűen zavarta a tehetetlenség, piszkálta belülről és semmivel sem tudott javítani ezen. Semmivel sem! – A picsába is, Nancy, mérges vagyok rád, mert szeretlek és elegem van abból, hogy játszanom kell ezt a kellemetlen játékot veled és a világgal! – Christopher olyan magasra emelte a hangerejét, hogy szinte biztos, hogy kint is hallható volt, mégsem tudtam ezzel foglalkozni, mert lesokkoltak a szavai és ha akartam volna sem tudtam volna leállítani. Teljesen kiborult, hozzá nem illően forrt a dühtől és még engem is sikerült elnémítania. – Elegem van abból, hogy nem érhetek hozzád, ha mások látnak, elegem van abból, hogy nem csókolhatlak meg, mert senki nem tud a saját dolgával foglalkozni és azt keresi, hogyan vethetne véget annak, ami esetleg kialakul köztünk!

Mielőtt bármit is mondhattam volna, kinyitotta az ajtót és kiviharzott azon, teljesen egyedül hagyva engem. Tátott szájjal fogadtam távozását és emésztettem a szavakat, amiket mondott – tenyeremmel letöröltem az arcomra folyt könnycseppeket és indulni akartam, mégsem vett rá a lélek. Csak álltam ott egyszál magamban, ismételgettem mondatait a fejemben és újra meg újra el kellett nyomnom magamban a sírást, szétvertem volna valamit, mert engem is úgy zavart a helyzetünk, mint őt.

De mégis, mit tehetnénk? Semmit.

Sóhajtva léptem ki a szertárból és úgyis földre szegezett pillantásokkal ballagtam a folyosón, hogy mindenki órán volt – automatikusan fordultam a megfelelő irányba, mentem le a lépcsőn egyenesen a földszintig és a portástól elköszönve a friss levegőre vánszorogtam.

- Írj, ha biztonságosan visszaértél Chicagóba – hallottam meg Christopher hangját magam mellett, én pedig felé fordultam és pont láttam, ahogyan eldobja a cigaretta csikkjét és rálép. Mondani akartam neki valamit, tudatni

akartam vele, hogy nekem is nehéz volt nélküle, hogy én is bármit megtennék, hogy elfelejtsük ezt a négy évet és ugyanott folytassuk, ahol abbahagytuk, mégis csak bólintottam és végigkövettem a szememmel, ahogyan bemegy az iskolába.

Sóhajtva kezdtem el sétálni, és csak sétáltam és sétáltam és elsétáltam a házunk mellett ahelyett, hogy bementem volna a családomhoz, mert képtelen lettem volna velük beszélgetni és elmondani, hogy milyen sikeres volt az a bizonyos kis kommunikáció Delilah Vinstonnal. Csak a testem járt Hinsdale utcáin, az elmém igazából nem is tudom, hogy hol volt. Szánalmas gondolatokat gyártott arról a fals jövőképről, ami akkor lett volna, ha együtt maradtam volna Christopherrel: végig játszottam a fejemben minden esetleges csókunkat, a sok ügyetlenkedést a konyhánkban, amiket művelt volna és egy égszínkék szemű kisgyerek tekintetét, ahogyan ártatlanul felnéz rám.

Az egész életünket láttam még úgyis, hogy semmi sem ösztönzött arra, hogy ezt tegyem.

Hét körül lehetett, mire hajlandó voltam beköszönni anyáéknak, elmondtam nekik, hogy minden jól ment, de nem is maradtam sokáig, arra fogtam, hogy indulnom kell vissza az egyetemre. Újra rájöttem, mennyire utálok tömegközlekedéssel utazni és mennyire hatással volt rám, hogy egész életemben apa, Clayton és Mikeila hurcolt, mikor szükségem volt rá.

Mire visszaértem az egyetemre, már úgy fájt a lábam a cipőtől, hogy hirtelen káromkodni volt kedvem – sántítva lépkedtem fel a lépcsőn és mikor kinyitottam a szobám ajtaját, azzal a lendülettel be is dőltem volna az ágyba, de tekintetem összeütközött a Charlotte ágyának végében ülő bátyáméval. Sötét volt, Charlotte nem is volt ébren, ezt pedig Clayton jelezte nekem, ahogy mutató ujját az ajkaihoz emelte. Még csak kilencet mutatott az óra, Charlotte pedig nem az a koránfekvő típus, mégis halkan vergődtem le magamról a magas sarkút és a kosztüm zakóját.

- Történt valami? – tátogtam a bátyámnak, ahogyan leültem saját ágyamra, majd csuklómon lévő hajgumival egy nagyon szerencsétlen lófarokba fogtam a hajam.

Túlságosan nehéz a felnőtt élet, azt kell mondanom.

- Hát... én nem tudom – motyogta a testvérem, ami miatt megkapta értetlen pillantásomat. Felhúzta a vállát, jelezve, hogy mennyire bonyolult az élete jelenleg, majd felállt és az ajtó felé indulva szemeivel kérte, hogy menjek ki vele. Izgultam, sőt féltem, hogy mi történt; követtem a szoba túloldaláig, majd kimentem vele az épületből és leültem mellé egy padra.

- Clayton, mi történt? – szólaltam meg én, mikor ő nem volt hajlandó, majd keresztbe tettem lábaimat és karjaimat, ahogyan rájöttem, hogy egy csöppet hideg van. Igaz, már tavasznál járunk, az idő igen hűvös estefelé és véletlenül sem elegendő a trikó, amiben vagyok.

- Úgy döntöttem, leteszem a cigit – mondta ki, én pedig bólogattam, hogy támogatom ezt az ötletet, de nem teljesen értettem, hogy ezt miért ilyen komoly arckifejezéssel kell mondani. Csak figyeltem a bátyám félénk mozzanatait, rettegő tekintetét és mély sóhaját, ami hirdeti, hogy milyen nehéz helyzetben van. *Várjunk csak...* – És beszéltem Martinnal, hogy dolgoznék a kávézóban, mikor nem az ügyvédirodában vagyunk. Legalább tudok félrerakni így valamennyi pénzt – nyeltem egyet, semerre sem tudtam nézni, csak Claytonra. Vártam, hogy kimondja azt, amitől annyira fél, vártam, hogy végül megformálja azt az eszeveszett mondatot, ami az egész életét befolyásolni fogja. Rám nézett és beharapta alsó ajkát, úgy kereste a szavakat; rettegett attól, hogy mi lesz, rettegett a felnőtt élettől és olyan hirtelen érte, hogy még felkészülni sem tudott. – Úgy beszéltük Charlottetal... szóval, hogy... érted.

- Te jó ég, Clayton – suttogtam, de véletlenül sem a negatív gondolatok miatt. Nem tudtam mást csinálni, csak mosolyogni a bátyámra, mert annyira eszméletlenül örültem neki, hogy nem tudtam szavakkal kifejezni. – Clayton, apuka leszel, jézusom!

- Ja, az leszek, de ez furán hangzik még, szóval ne mondogasd, kérlek szépen – motyogta a testvérem, én pedig azt sem tudjam mit csináljak, teljes testemmel felé fordultam és egy az egyben megöleltem, mert gratulálni akartam neki, de nem jöttek a szavak ki az ajkaim közül.

Csodálatos dolog látni a testvéredet felnőni, látni azt, hogy a másik feled, aki

mindig segít neked és akinek mindig segítesz, szépen lassan letelepedik, megnyugszik a bolydult kis elméje és megtalálja a helyét a világban – egy gyerek pontosan ilyen. Okot ad neki, hogy példakép legyen, hogy legyen valami, ami miatt élhet és aki miatt családot alapíthat.

- Mikor mondod el anyáéknak? – kérdeztem rá, Claytonnak pedig az összes létező izma megfeszült az ölelésemben és ki is bontakozott a karjaimból. Hát, igen. – Clayton, nem titkolhatod anyáék előtt. Mármint, ezt azért elég nehéz, érted.

- Kirohannak a világból, ha meghallják. Mármint, körülbelül három év kellett, hogy teljesen elfogadják a kapcsolatunkat Charlottetal, és akkor most kinyögöm, hogy teherbe ejtettem. Erős, nem?

- Clayton, akkor is el kell mondanotok nekik, sőt Charlotte szüleinek is. Gyereketek lesz, könyörgöm, ezt nehéz titkolni – frissítettem a bátyám tudatát, ő pedig drámai sóhajt hallatott és lecsukta a szemeit, mert tudta, hogy ez talán rizikósabb lesz, mint az egész gyerekvállalás. – Ez van, futnotok kell két kört.

- És mi van, ha csak egyet futnánk? – gondolkozott hangosan Clayton, én pedig majdnem mondtam, hogy az lehetetlen, tekintve, hogy hála az égnek mindkettejüknek vannak szüleik, de aztán leesett az a költői kérdés, amit feltett és leesett a jelentése is. Jaj, ne, nincs szükség ekkora drámára az életünkben. – Van egy vasárnapi családi vacsoránk.

- Rossz ötlet, nagyon rossz ötlet, anya és Charlotte anyukája háromszor hisztisebbek, mint Millie, te jó ég – adtam a bátyám tudtára az egyet nem értésemet, miszerint össze kéne hívni a két családot. Kirobbanna a harmadik világháború, úristen!

- Meg kell tanulniuk együtt élni, lesz egy közös unokájuk, haló – mondta Clayton, én pedig a fejemet fogtam. Nem azzal van gond, hogy a két család nem szereti egymást, mert szó sincs erről, viszont anyáék sosem támogatták Charlotte és Clayton kapcsolatát, csupán elfogadták, és igazából Charlotte szülei is hasonlóan álltak a dologhoz, amikor pedig ez a két szerencsétlen szakított, elszabadult a pokol. Blanchardék hibáztatták Claytont, anyáék pedig védték. Nem vesztek össze a felszínen, de az alatt gyűlölték egymást.

- Muszáj jelen lennem? – habár szép volt a feltételezés, hogy kibújhatok alóla, még maga a kérdés is viccesnek hatott, Clayton egy pillantással adta tudtomra, hogy nem szabadulok, én pedig bólintottam, hogy megértettem. Sóhajtva előhúztam a telefonomat, hogy megnézzem, mennyi az idő, de eszembe jutott Christopher és azonnal rányomtam a nevére a messengerben. Írtam neki egy üzenetet, hogy minden rendben van és hazaértem, majd leoldottam a telefonomat és már teljesen belenyugodva konstatáltam, hogy Clayton végignézte a kis jelenetet, sőt minden bizonnyal az utóbbi beszélgetésünket is elolvasta, ami egy félreérthető emoji miatt a nyelvemről szólt, ugyebár. Fáradtan néztem a bátyámra, ő pedig ugyanígy nézett vissza rám, nem mondott semmi megjegyzést, amiért iszonyú hálás is voltam. – Szuper.

- Az, basszameg – helyeselt Clayton, majd egyszerre vettünk egy mély levegőt és igaz, nem mondtuk ki, de ezer százalékban biztos vagyok abban, hogy egyre gondoltunk.

Miert ilyen bonyolult az életünk?

[H U S Z O N E G Y E D I K R É S Z]

- Ó, jaj. Ó, jaj – Clayton mély levegőket vett, miközben segítettünk anyának kipakolni a hófehér tányérokat a vacsorához. Vasárnap délutánnál jártunk, a feszültség a tetőfokára hágott már bennem és Claytonban, ugyanis még nem mondtuk el anyáéknak, hogy a Blanchard család is csatlakozik ma hozzánk.

Úgyis lefújták volna, azt pedig nem engedhettük meg.

Charlotte mondta a szüleinek, hogy szeretné őket a Williams família látni, így biztos, hogy jönnek – a Williams família fele erről nem tud, de ismerjük anyát és senkit nem tudna visszautasítani a szemébe, így úgyis teríteni fog nekik, ha meglátja őket.

- Ideje szerintem közölni velük, hogy több tányért kéne kitenni – suttogtam a bátyám fülébe, ő pedig bólintott és úgy nézett rám, mintha a világvégét kéne közölnie.

Nosztalgikus élmény kapott el; olyan, mintha négy évvel ezelőtt lennénk és most csapták volna ki az egyetemről. Szép emlékek, szép emlékek.

- Anya, bocsi, hogy most szólok, de jobb, ha tudod, hogy... – Clayton nem tudta befejezni a mondatot, megszólalt a csengő és belefojtotta azt, amit ki szeretett volna jelenteni.

Lecsuktam a szemeimet a korábban érkezésre – komolyan, már éreztem a dráma szagát, de mikor anya mosolygott egyet és az ajtó felé indult, őszintén meglepődtem. Összenézve kommunikáltam a testvéremmel, mert nagyon nem a váratlan vendég arcot viselte anyánk és egy olyan fura helyzetbe csöppentünk, amit egyáltalán nem terveztünk.

- Meg is érkeztek – mondta anya, majd szélesre tárta a bejárati ajtót és

hangosan köszöntötte a vendégeket. Lehet, hogy Charlotte anyukája felhívta, hogy jönni fognak? – Menj csak, Freya, Millie az emeleten van, keresd meg!

Ne.

Ne, ezt ne, csak ezt ne!

Felfelé pillantottam fújtatva, mikor Clayton ismét rám nézett, fájdalmasan fogtam a fejem, mert erre nagyon nagyon nincs szükségünk, főleg nem ma. Mikor újra a bátyámnak adtam a tekintetem, nyeltem egyet, mert ő is tudta, hogy itt mekkora kavar lesz és látszott zöld szemeiben a pánik sugallata.

Intettem Freyának, ahogyan elsietett mellettünk, közben pedig a halálomat terveztem, hogy titokban el tudjak utazni Mexikóba és új életet tudjak kezdeni.

- Áthívtam Christophert és Freyát vacsorára, ugyanis képzeljétek, gyerekek – kezdte anya, mégsem tudtam teljesen ráfigyelni, ahogyan megláttam mögötte Christophert a tökéletes bordó ingjében, amiről levette fekete zakóját –, Freya olyan ügyesen felhúzta Milliet matekból, hogy az utóbbi témazárója ötös lett! Meg kell köszönni nekik, nem igaz?

- Szuper – Clayton lelkesedése olyan átlátszó volt, hogy anyára kellett néznem, hogy érzékelte-e, abban a pillanatban pedig rájöttem, hogy itt egyáltalán nem Millieről és Freyáról van szó.

Egyszerűen csak emlékszik az utóbbi beszélgetésünkre, ami Christopherről szólt, emlékszik arra, hogy nagyon hirtelen megnyíltam az érzelmeimről, hogy én nem Rafaelt akarom, hanem őt és emlékszik arra is, hogy a tudtára adtam, hogy tisztában vagyok, mit szabad és mit nem, viszont nem hitt ebben. Közeledik a per, ráadásul vészesen – olyan színjátékot kell Christopherrel lenyomnunk, amit szinte lehetetlen elvégezni és kiváncsi arra, hogy képesek vagyunk-e rá. Játszik az érzelmeinkkel, biztosra akar menni, hogy nincs semmi köztünk, hiszen ha lenne, azt abban a percben kiszúrná.

- Igen, szuper – ismételtem meg a bátyám szavát, majd anya válla felett Christopherre néztem. Nem mosolygott rám, nem szólalt meg, csak bólintott, én pedig ugyanezt tettem még úgy is, hogy legszívesebben a nyakába

ugrottam volna.

Összerezzentem, mikor újra meghallottam a csengőt és igaz, reménykedtem, hogy a Blanchardék lesznek azok és nem egy olyan ember, akiről nem tudok, közben féltem is, hogy mi lesz.

Ha eddig csak éreztem a dráma szagát, most már csípi az orromat és marja a torkomat is.

- Kit várunk még? – kérdezte anya, miközben az ajtóhoz sietett, én pedig el akartam ásni magam ide, erre a szent helyre a ház alá.

- Kínos – sóhajtott Clayton, közben pedig végig szántott az arcán. – Egy hete nem cigiztem, de most két dobozzal el tudnék szívni, bassza meg a kurva élet – hát, most talan én is, mit ne mondjak. Hallottuk, ahogyan anya meglepődve köszöntötte keresztnevén Mrs Blanchardot, majd Mr Blanchardot, beinvitálta őket és tettetett nevetéssel kérdezte, hogy mit keresnek itt. Éreztük a hangjában a felénk irányuló düht, komolyan. – Ó, a faszom – káromkodott Clayton, majd inkább kiment az előtérbe magyarázkodni és teljesen egyedül hagyott minket Christopherrel.

Ez is kínos.

- Miért érzem azt, hogy ez nem egy átlagos vacsora lesz, Nancy Williams? – kérdezte tőlem a férfi, én pedig ránéztem és fáradtan rámosolyogtam. Közelebb léptem hozzá és sóhajtottam; tökéletesen nézett ki mellettem, elvégre az ő öltönye és az én kinyúlt, szürke pulcsim igen nagy kontrasztot varázsolt kettőnk közé.

- Mi átlagos a mi világunkban, Mr Burns? – kérdeztem vissza, és direkt a vezetéknevét mondtam, ahogyan rávigyorogtam. Fejét csóválva hagyta reakció nélkül a kérdést, ez pedig így volt a legjobb, ugyanis anya bevezette a konyhába Mr és Mrs Blanchardot, akiket nem csak Charlotte és Clayton követett, de Margaret és Anthony is.

Ja, hogy ők is jöttek! Oké, nyilván! Nyilván! Ha már elcseszünk egy estét, csesszük el rendesen, nyilván!

- Mr Burns! – Charlottenak elkerekedtek meggyszínű ajkai, ahogyan meglátta mellettem Christophert, a nagy hangra pedig apa is kivonult a dolgozószobájából és anyát kérdezve próbált felzárkózni. Egyébként anya feje szerintem bármelyik másodpercben szétrobbanhat. – Mr Burns, uramisten, hát ez totálisan... *szuper! Szuper!*

Szuper – azt hiszem, ez az egyetlen szó, ami kijön most a szánkon.

- Jó, gyerekek, hozzátok ide a létező összes széket, amit megtaláltok a házban – mondta apa sóhajtva, mi pedig Claytonnal nyeltünk egyet és úgy tettünk, ahogyan kért, közben pedig beszóltunk a két lánynak is, hogy jöjjenek.

Az asztal minden négyzetcentimétere be volt terítve, némán ültünk és vártuk, hogy anya tálaljon és úgy kerülte mindenki a szemkontaktust, mintha azt halál követné. Összehúzodtam, mikor Christopherrel összeért a lábunk, Clayton felé mozdultam és sóhajtottam, mert tudtam, hogy anya néz.

- Tessék – mondta nekem, ahogyan lerakta elém a tányérom, én pedig halkan megköszöntem és miután észrevettem, hogy mindenkinek van vacsorája, jó étvágyat motyogtam a többivel együtt és elkezdtem enni.

Olyan tapintható volt a feszültség, hogy még Millie és Freya sem szólaltak meg.

Nem sejtették anyáék, hogy miért vannak itt Blanchardék, nem sejtették, hogy várja őket valami bejelentés, de szerintem az utóbbiak is pontosan ugyanígy voltak vele – mint ahogy Christopher sem sejtette, hogy mi ez a hirtelen vacsorameghívás anya jóvoltából. Senki nem tudott semmit, mégis mindenki tudta azt, hogy senki nem tud semmit.

Logikus.

- Ez a leves nagyon finom, Antonette – mondta Mr Blanchard, anya pedig megköszönte a dicséretet. Összenéztünk Claytonnal, mert már nem lehetett elmondani, mennyire tetőfokára hágott a kínosság, szemmel beszéltük meg, hogy soha többet nem csinálhatunk ilyen idiótaságot, hogy tudatosan belekeverjük magunkat a világ legnyomorultabb helyzetébe.

Kész röhej, komolyan mondom.

- Na, jó – rakta le hirtelen a kanalat Charlotte, amivel el is érte, hogy mindenki felnézzen, de még véletlenül sem rá szegeződött minden tekintet. Én anyát néztem, anya Christophert, akit nem tudott nem bámulni a ledöbbentségtől Charlotte sem, őt pedig az egyetlen, aki figyelte, csakis a bátyám volt. A bátyámat szemlélte Margaret, Margaretet pedig Tony, így egyszerűen csodálatos változást ért el vörös barátnőm, nyilván iróniát használok, ugyebár. Ahogy megszólította a társaságot, mindenki felnézni kényszerült és a tagok, köztük én is, felfigyeltek saját feszültségük tárgyaira. Ennél gázabb már csak akkor lenne, ha közös imádkozást kezdenénk, komolyan. – Ezt a kis találkát azért szerveztük Claytonnal, mert meg kell beszélnünk veletek egy nagyon fontos dolgot – kezdte végül Charlotte, nehézkesen pedig elérte, hogy a szülők neki adják a pillantásukat. Margaret szemét forgatta, hiszen ő pontosan tudta, miről van szó, nekem pedig kedvem támadt lecsapni szerencsétlent, annyira irritált. – Jó, igazából én nem is kerülgetem itt a forró kását, terhes vagyok – Charlotte olyan spontán dobta be a témát, hogy anya szájából kifordult az étel, Ms Blanchard kezéből pedig a kanál. Összehúztam magam, teljesen kívülállóként próbáltam figyelni az eseményeket, figyeltem, ahogyan apa megfagy a mozdulataiban és ahogyan Mr Blanchard sűrűn pislogni kezd, mintha abban reménykedne, hogy egy álomba csöppent. Tony tátott szájjal nézte Charlotteot, kapkodta a tekintetét közte és a bátyám között, a két kislány pedig összenézett, mikor felmérték ennek a tragikomédiának a terepét. Láttam Christophert szemem sarkából a tányérjára meredni, de hogy a vigyort vagy a sírást próbálta elnyomni, lehetetlen megállapítani, a viszont teljesen biztos, hogy azt is megbánta, hogy eljött erre a rohadt vacsorára.

Hát, én is.

- Tessék? – kérdezett vissza nagy megfontolások után anya és Ms Blanchard egyszerre, összekulcsolták ujjaikat az asztalon és olyan értetlen fejet vágtak, mintha egymás tükörképei lennének.

- Jól hallotta mindenki, terhes vagyok lassan egy hónapja – Charlotte merészsége meglepett, mégsem mertem akár egy kicsit is kihúzni magam, ugyanis próbáltam láthatatlanná válni. A tenyeremmel takartam a szemeim, ujjaim alól Christopherre néztem, hogy egyetlen olyan embert találjak, aki

ugyanúgy nincs benne a szituációban, mert meg akartam osztani valakivel azt a kényelmetlenséget, amit érzek.

- Nos – kezdte Mr Blanchard –, rendezkedni kell, hogy mihamarabb áthidaljuk ezt. Ismerek egy nagyon jó orvost, aki...

- Nem akarom elvetetni, apa, meg akarom tartani – vágott édesapja szavába Charlotte, kijelentése pedig még nagyobb sokkot okozott, mint amilyen eddig is volt.

Az én szüleimet, az övéit, mindenkit olyan váratlanul ért ez a téma, hogy köpni-nyelni nem tudtak, az pedig csak fokozta ezt, hogy meg akarják tartani a babát. Komolyan, szabály szerűen senki nem tudott megszólalni, még anyám sem, akinek mindenhez van valami hozzáfűzni valója. Az arcát olvasva valószínűleg azon gondolkozott, hogy Clayton Williams hogy lenne képes az apaságra, hogy miért nevelte eddig, ha az egyetem elvégzése előtt aláírja az életét egy ilyen végleges dologgal, Charlotte anyukája pedig szerintem meghalt belülről és sírva ismételgette, hogy szülni csak házasság után lehet. Azt is nehezen fogadta, hogy Clayton szépen lehúzta legkisebb lányának az ujjáról azt a képzeletbeli tisztasági gyűrűt, nem hogy ezt.

- Őrült vagy, ha megtartod a gyereket, magadra fogsz maradni, mert nem számíthatsz Claytonra – úgy forgattam a szemem Margaret megszólalására, hogy azt sem csodáltam volna, ha szemgolyóm a plafon irányába ragad. Ne menjünk ebbe bele megint, könyörgöm... – Baleset történt, felcsinált, és? Vetesd el azonnal, még jobb esetben is a havi gyerektartás összegét kapnád és azt sem tőle, hanem a szüleitől.

- Margaret, én nem tudom mit ártottam neked, de attól, mert nem elégítenek ki megfelelően, ne csesztess engem, köszi – a bátyám olyan erősen visszaszólt exének, hogy felhúztam a szemöldököm és inkább a pohár vizemért nyúltam, mert ebben a sok drámában még a torkom is kiszáradt. – Hidd el nekem, cicuka, hogy nem csak a kölyök fog megkapni minden létező támogatást anyagilag, lelkileg és mindenféle módon, hanem a hugicád is.

- A hugicámmal tök szépen elhitetheted ezt, Clayton, de velem nem fogod – folytatta tovább Margaret, én pedig keresztbe tettem a lábaimat és teljes testemmel Christopher felé fordultam. Szarkasztikus vigyorra húztam az

ajkaimat, érzékelte a férfi, hogy feszült vagyok és nem viselem jól, ahogyan a bátyámat alázzák, tenyerét a combomra tette az asztal alatt és tekintetével jelezte, hogy nyugodjak meg. Hát, nemigen megy, mit ne mondjak. – Ki tudja, hányszor csaltad meg? Egyszer lebuktál, nagy dolog. Ugyanaz a szoknyapecér maradtál, aki voltál előttem és utánam, semmit nem változtatott rajtad Charlotte, csak túl naív és hülye volt ahhoz, hogy ezt lássa. El vagy baszódva, Clayton Williams és úgy játszol a lányok szívével, mint valami szar játékkal.

- Nem tudom milyen fals faszom képet képzelsz te, de hadd emlékeztesselek már rá, hogy te fogtál meg és dobtál ki, mint egy használt rongyot. Innentől kezdve nem tudom, ki játszik kivel, láthatólag nagyon bassza valami a csőrödet velem kapcsolatban, de jobb, ha rendbe rakod ezt az egészet a fejecskédben, mert nem vagyok rá vevő – hadarta Clayton halál nyugodtan, Margaret pedig egyenesen forrt a dühtől.

- Eltértünk a tárgytól, úgy érzem...

- Adod itt a hősszerelmest, közben meg azt sem tudod, mit csinálsz – vágott apa szavába a lány, majd keserűen elmosolyodott. Fejemet csóválva ismételgettem magamban, hogy kimaradok ebből és nem szólok bele, mert tudtam, hogy ha megteszem, egy olyan szintre emelkedik ez a veszekedés, amire nincs szükségünk. – Elbaszod a kapcsolatod, aztán rájössz, hogy hiányzik és kihasználod, hogy Charlotte milyen naívan beléd volt esve és szó szerint úgy rángatod, ahogyan és amikor szeretnéd, majd amikor felelőtlenül teherbe ejted, jössz, mint a nagy megmentő, de hogy tudnál felnevelni egy gyereket, mikor még te is az vagy? Egy bagós gyerek, aki minden este más lány felett fekszik és aki a saját testvérein kívül senki másra nem tud figyelni. Még saját magára sem.

Csak Christopher kezére koncentráltam, ami a combomon pihent, hogy ne robbanjak fel, de mikor anya pillantásait követve észre vettem, hogy pontosan látja, mi történik, végig szaladt rajtam a libabőr.

Nem, akkor sem veheti ezt el tőlem!

Kihívó tekintetemet anyáéba mélyesztettem, miközben ujjaimat Christopher kézfejére tettem – anya gúnyos mosolya mindent elmondott, mégsem tudott

érdekelni. Azt várta, hogy a figyelmeztető nézésére lelököm magamról a férfi tenyerét, és az, hogy az ellentettjét csináltam, felbosszantotta.

Ráadásul kegyetlenül.

- Cicuka, problémáid vannak a kapcsolatodban? – hajolt előre Clayton, én pedig megszólalására ránéztem és figyeltem, ahogyan úgy néz Margaretre, akár egy pszichológus. – Nem beszéltek eleget? Nem visz randikra? Nem jó a szex? Ha valami bánt lelkileg, beszéljünk róla, de ne baszogass engem, a testvéreimet pedig ne vedd a szádra még egyszer, még említésre sem. Nincs veled gondom, Margaret, de lesz, ha ez így megy tovább.

- Jól van, Margaret, szívj egy kis friss levegőt, édes lányom – mondta Mrs Blanchard, majd halántékát kezdte masszírozni. Az volt itt a probléma, hogy a szülők még mindig nem tudtak feleszmélni a babaváró hírből, így nagyon azt sem tudták, mit kellett volna mondani.

- Jaj, igen, most jön az, hogy védelmezed a testvéreidet – nevetett fel Margaret, én pedig olyan mély levegőt vettem, hogy látszott mellkasom emelkedése. – Mindig ezzel jössz, ha valaki támad valamivel, mert ebben vagy csak jó. Bár, ebben is remek munkát végeztél, mondhatom. Az egyik telefonfüggő, a másik meg a tanára alá fekszik, zseniális, Clayton, jár a ta...

- Figyelj, szerintem kussolj – azelőtt szólaltam meg, hogy átgondolhattam volna, elkaptam kezeimet Christopheréről és ahogy Claytonhoz hasonlóan előre dőltem, a férfié is leseprődtek a combomról. Elég volt. – Senki nem kérdezett téged, nem kell csesztetni másokat, mert rájöttél, hogy életed legnagyobb hibája volt, hogy kidobtad Claytont. Megkapta helyetted a húgod, ja, tök szar, érzem a problémádat, de eltelt azóta pár év. Boldog házasságban élsz, ők is abban fognak, kussolj már el. A privát életemről nincs jogod mondani semmit, mert nem vagyunk olyan viszonyban, Milliet pedig... hát, tényleg ne vedd a szádra még említésre sem, köszi.

- Jól van, itt az ideje, hogy menjünk – Tony fogta magát és felállt az asztaltól, majd felesége vállát fogva jelezte neki, hogy indulni szeretne. Szerencsétlen csak egy áldozat itt, semmit nem tett ellenünk és végig hallgatta ezt az egészet. – Claytonnak és Charlottenak bőven van megbeszélni valójuk a szülőkkel, ahogyan minden bizonnyal nekünk is magunk között. Menjünk.

- Menjünk – állt a lábára Margaret is, majd anélkül, hogy elköszönt volna, kiviharzott a házból.

Jobban is teszi, te jó ég.

- Tony, ne haragudj, a kellemetlenségért – pattant fel Clayton, Tony pedig azonnal kezet fogott vele és biztosította arról, hogy el van felejtve az egész, majd Margaret után ment. Tony egy jó ember és jól kijött a bátyámmal az évek alatt, hiszen semmi okuk nincs arra, hogy utálják egymást.

Újra kínos csend alakult ki és csak az törte meg azt, hogy a két gyerek egymásra rakta két tányérját, megköszönték a vacsorát és megkérdezték, hogy felmehetnek-e. Nem csodáltam őket, tekintve, hogy a feszültség, ami kialakult, kegyetlenül a bőrünk alá szökött és kicsit sem hagyott nyugton minket.

- Én is végeztem, köszönöm szépen – tolta félre az ételt Christopher is, majd elővette öngyújtóját és kitolta magát a székkel. Édes istenem, ha itt hagy ezzel a társasággal, mit kezdek én? – Eltűnök egy cigaretta erejéig, jó?

- Én is megyek – szólaltam meg, mielőtt átgondolhattam volna, ez pedig csak azt eredményezte, hogy anya végigátkozott a tekintetével, amíg kiértem az ajtón túlra.

A falnak dőlve kifújtam magam, lecsuktam a szemeimet és a friss szellőnek adtam a testem, hogy egy kicsit lenyugtasson. Tudtam, hogy nehéz lesz ez a vacsora, de nem gondoltam volna, hogy ennyire, ahogy azt sem, hogy a szülők így kiakadnak majd Charlottera és Claytonra. Nyilvánvaló volt, hogy ki fognak, de meglepetésként ért, hogy ennyire; anyáék az egyetem és Clayton karriere miatt drámáznak, Charlotte szülei pedig az egész gyerekvállalás miatt, hiszen nem is tervezett a baba és még nincsenek is egybekelve.

- Nehéz egy helyzet – mondta Christopher, én pedig kinyitottam a szemeim és ránéztem. Zavarba hozott, ahogyan ég felé fordította a fejét és a naplementét bámulva kieresztette a füstöt az ajkai közül, bordó inge tökéletesen ráfeszülve hagyta, hogy kirajzolódjanak vállizmai, én pedig nyeltem egyet, ahogyan újra felkaptam a tekintetem égszínkék íriszeire,

mielőtt észreveszi, hogy bámulom.

- Csak azzá teszik. Örülni kellene a szülőknek, hogy lesz egy unokájuk, Margaret pedig csak egy idióta, aki meg van sértődve a bátyámra – foglaltam össze a ma esti programunkat, Christopher pedig vigyorra húzta tökéletes ajkait és lassan megcsóválta a fejét.

- Ha másik oldalról közelíted, a szülők aggódnak, hogy a gyerekeik fiatalok és nem képesek erre, Charlotte nővérét pedig valami kétségtelenül bántja, ami Charlottenak megvan, neki pedig nincs. Talán nem lehet gyereke – magyarázta Christopher, én pedig elmosolyodtam és mikor megláttam, hogy ingének kollárja felhajtódott, kezemet kinyújtva igazítottam meg neki.

- Csak nem átment pszichológusba, tanár úr? – provokáltam a férfit, ez nyilvánvaló, de nagyon élveztem és még akkor is nevettem, mikor ő megforgatta azokat a gyönyörűséges szemeit és beleszívott a cigarettájába.

- Csak azt mondom, hogy minden mögött van egy háttér, ami okot ad a viselkedésre – mondta, nekem pedig eszembe jutott minden, amire rá tudom ezt a mondatot vetíteni.

Anya viselkedése négy évvel ezelőtt azért jött létre, mert engem féltett, most pedig azért, mert félti a per kimenetelét. Charlotte szüleinek viselkedése azért, mert tökéletes lányokat akarnak nevelni és Clayton elég szépen megtörte a kisebbiket ezen a téren. Jasper azért szüntette meg anno a kapcsolatot, mert saját magát is elfelejtette abban az időszakban, Christopher pedig azért húzott be az apjának azon a szép napon a panelében, mert minden bizonnyal neki is behúzott az apja párszor.

Ok-okozati viszony, ez az egész életünk, még ha nem is tűnik fel.

Kihallattszott a kiabálás, amit a bent lévők műveltek, így mikor beléptünk Christopherrel a házba, nemes egyszerűséggel felszöktünk az emeletre, hogy kimaradjunk abból, ami folyik most éppen, majd bezárkóztunk a szobámba. Hihetetlen, milyen nagy veszekedés alakult ki lent, de nem szólhattam bele, mert egyáltalán nem rám tartozik, hiába vagyok családtag.

Igazából, ezt nem is bánom, hogy őszinte legyek.

- Mostanában olyan kis passzív agresszív vagy, Nancy Williams – jelentette ki Christopher, ahogy ledőlt az ágyamra, én pedig a világ legegyszerűbb módján felmutattam neki a középső ujjamat. – Mondom én. Előjöttek a dühkezelési problémáid?

- Kapd be, Christopher – mondtam élesen, de szemem mosolygott és nem is tudtam ezt a tényt eltakarni, csak leültem a férfi mellé és sóhajtottam egyet, mielőtt hátra dőltem fekvő pozícióba. – Feszült vagyok.

- Látom – bólintott, nekem pedig csak ennyi kellett ahhoz, hogy elkezdjek neki hisztizni az élet értelméről.

Felhoztam az egyetemi vizsgaidőszakot, felhoztam Claytont és megemlítettem, hogy egyáltalán nincs jó érzésem a perrel kapcsolatban, és egyébként kezd elegem lenni anyából is és félek, hogy milyen meggondolatlanságot teszek, amivel fel akarom majd bosszantani. Aggódtam Mikeila miatt, mert mostanában nem beszél velem és tudom, hogy ennek ellenére maga alatt van és igazából az is eléggé feszültté tesz, hogy még csak a férfi vállára sem dőlhetek – ezt nem mondtam ki neki, de valószínűleg észrevette, hogy tele van a hócipőm.

- És igazából csak örülnék, ha végre túllennék ezen az időszakon – fejeztem be x idő múltán, Christopher pedig mosolyra húzta az ajkait még úgy is, hogy nem volt vicces, amit mondtam.

- Hát ez végtelenül borzasztó, de ilyen a felnőtt élet – mondta, mintha valami bölcsességgel áldott volna meg, majd kezével a pólómhoz nyúlt és piszkálni kezdte. – Legalább nem kell minden nap szűk ruhákban lenned. Keresd a pozitívumot, Nancy. Azt tetszett meg benned először, hogy a kis szánalmasan kínos helyzetekben, amiket kreáltál magadnak, mindig találtál valami okot, ami miatt mosolyogtál. És mindig rendelkeztél annyi magabiztossággal, hogy visszaszólj bárkinek. Ne hagyd el ezeket a tulajdonságokat.

- Nehéz nem elhagyni őket, ha ilyen nyomorék élethelyzetekbe kerülsz, mint én – válaszoltam, majd lenéztem a pólomra, ami nem is volt pozitívum az életemben, tekintve, hogy úgy néztem ki benne, mint egy tehén. – Ez a póló, kérlek szépen, elnyeli azt a picike alakomat is, ami van és úgy nézek ki benne, mint egy hajléktalan. Nincs ebben semmi pozitív, és...

- Van alatta melltartó? – nézett a szemeimbe, én pedig nyeltem egyet és felhúztam a szemöldökömet, álltam a tekintetét és nem nevettem, pedig akartam. Olyan bő ez a póló, hogy tényleg semmit nem mutat, szóval egy részről jogos volt a kérdése.

- Van – mondtam ki, és beharaptam ajkaimat, hogy elnyomjam vigyoromat, mikor erősebben meghúzta a ruhadarabot a mellkasomnál. A levegő nagyon hirtelen forrósodott fel, élvezte Christopher, hogy ilyen hatással van rám, élvezte a kis szemét, hogy zavarba hozhat.

- Mutasd – szólított fel halkabban, én pedig összehúztam a szemeim és az ajtó felé fordultam, hogy megbizonyosodjak arról, hogy tényleg csukva van.

Azt hiszi, csak ő hozhat zavarba engem és én őt nem? Meglátjuk, Christopher Burns!

Egy mozdulattal a férfire fordultam, hasára ülve helyezkedtem el rajta, őt pedig olyan hirtelen érte a tettem, hogy mély sóhajt hallatott, de a szemkontaktust egy másodpercre sem szüntette meg. Feje alatt összekulcsolta ujjait és végig szántott ajkain a nyelvével, mikor elkezdtem a felsőm korcát birizgálni. Pillanatok töredéke alatt vezette tekintetét a kezeimre, követte az útvonalat, amit műveltek, miközben felemelték nagy pólómat. Fogtam és áthúztam a ruhadarabot a fejem fölött, majd a férfi mellkasára dobtam azt, felfedve előtte vérpiros melltartómat, amin igen szépen megakadtak égszínkék szemei.

- Merész, merész, Nancy Williams – motyogta, mikor rám nézett, majd komótosan a hasamhoz érintette az ujjait és olyan őrjítő lassúsággal vezette azokat felfelé, hogy lecsukódott a szemem a kialakult libabőrre.

Ó, istenem...

Olyan óvatosan cirógatta a bőröm, hogy kirázott tőle a hideg és be kellett harapnom ajkaim, hogy ne szólaljak meg semmiféle formában sem. Lecsúsztatta melltartóm egyik pántját a vállamról, majd megtette ezt a másikkal is és tenyerével a derekamra markolt, ahogyan felült, hogy közel legyen hozzám. Nem is gondolkoztam és nem is feltétlenül akartam, azonnal a nyaka köré fontam a karjaimat és hagytam neki, hogy csókot hintsen a

mellkasomra.

- Szeretem rajtad a vörös színt – búgta a fülembe Christopher, majd ajkai vontatottan a nyakamra tapadtak. Lecsuktam a szemeim fogainak kegyes kínzására, barna tincseibe túrva emlékeztettem magam, hogy még a valóságban élek igenis ébren, kétségbeesetten kapaszkodtam belé, mert éreznem kellett valamilyen tapinthatót az ujjaim alatt, hogy tudjak saját magamról. Olyan heves reakciót mutatott érintésére a bőröm, hogy féltem, felgyulladok, de ezer százalékban biztos vagyok benne, hogy ha ez meg is történt volna, boldogan égtem volna a Christopher által szított tűzben. Nyeltem egyet, mikor elszakadt a nyakamtól és újra a fülemhez hajolt, meleg lehelete simogatta a testemet és olyan vágyat ébresztett bennem, amilyet minden bizonnyal csak ez az ember tud. – Milyen kár, hogy kezet ráztunk arra, hogy csak akkor csókollak meg, ha kéred – mormolta, én pedig elmosolyodtam és nyelvemmel benedvesítettem kiszáradt ajkaimat. Vicces. – És milyen kár, hogy szentül állítottad, hogy sosem fogunk eljutni még egyszer oda, hogy ezt kérd.

- Most kérem – mondtam ki anélkül, hogy átgondoltam volna, és olyan keservesen kerestem a férfi száját, mintha az életem múlna rajta. Ajkai közé leheleltem izgalmamban és olyan eszeveszettül vártam, hogy megcsókoljon, hogy azt nem lehet megfelelően szavakba önteni.

Jaj, te jó ég...

- Nancy, véletlenül eltörtünk egy poharat, gyere feltakarítani, légyszi – Millie hangjára Christopher olyan hirtelen dobott le az ágyra, hogy fel sem fogtam, a húgom csak beszólt és már kint is volt, ennek ellenére őrült gyorsasággal kaptam vissza a felsőmet és még azelőtt a kislány után mentem, hogy teljesen magamra húztam volna.

Miért kell ennyi kínosság az életembe?

Bementem Millie szobájába és kiküldtem őt és Freyát, nehogy üvegszilánkba lépjenek, majd felporszívóztam és miután a húgom a lelkemre kötötte, hogy ezt nem említem meg sem anyának, sem apának, lementem a földszintre – nyugodt kommunikációt folytatott a két család, de mikor leléptem az utolsó lépcsőfokról, mindkettőnek az összes tagja rám nézett, én pedig esetlenül

mosolyogtam és gyorsan a hűtőhöz léptem, mert nem teljesen volt kedvem csatlakozni hozzájuk. Mikor szereztem magamnak narancslevet és összenéztem Claytonnal, a fiú levezette igen jelentőségteljes pillantását a nyakamra, és mielőtt felfoghattam volna, hogy miért tette, anya is megismételte ezt, majd én tekintetembe fúrta méreggel töltött övéit.

Vajon jól érzem, hogy Christopher Burns a nyakamon hagyta a nyomát?

- Megbeszéltétek? – kérdeztem, hogy megszüntessem a csendet, Clayton pedig eltakarta szemeit a kellemetlen szituációra. Nyilván nem kaptam választ, így szürcsöltem egyet a narancslevemből, majd bólintottam teljesen feleslegesen és inkább felvonultam a szobámba.

Szuper.

- Nem hittem volna, hogy megtartod ezt – szólalt meg Christopher, és mikor felé fordultam, megtaláltam a kezében azt a rózsaszín köves nyakláncot, amit még ő vett nekem. Azóta az éjjeli szekrényemen pihen, mióta részegen hazasétáltam és előkerestem, majd átbaktattam a hatására Christopher házához.

- Ez volt az egyetlen dolog, ami emlékeztetett rád, hogyne tartottam volna meg – mondtam úgy, mintha teljesen természetes lenne, majd sóhajtva leültem az ágyam szélére. – Az első években minden egyes nap elővettem, annyira hiányoztál – adtam szavat a gondolataimnak továbbra is, majd egy gyenge mosolyra húztam az ajkaim. Az az egyetlen kis ékszer olyan történelemmel bír, amit nem tudunk teljes egészében elmondani. – Sajnálom, hogy elhagytalak, Christopher.

Talán azért mondtam ezt ki, mert tudatni akartam a férfivel, hogy nem csak neki volt nehéz feldolgozni a történteket, talán azért, mert tudtam, hogy szüksege van arra, hogy hallja ezt tőlem.

Vagy talán azért, mert tényleg sajnáltam.

- Már mindegy, nem igaz? – a költői kérdés kifacsarta a lelkemet, pedig nem is kellett volna. Christopher sóhajtva állt fel az ágyamról, megigazította magán bordó ingét és úgy ment ki a szobámból, hogy nem is mondott semmi

mást.

Még hallottam, ahogy Freya nevét emlegetve közli a kislánnyal, hogy indulás van és pár percen belül az ablakomhoz lépve felfedeztem a két alakot, de mielőtt az autóba ülhettek volna, teljesen hirtelen meggondolásból lefutottam az emeletről, egyenesen ki az ajtón eléjük.

- Christopher, várj! – szóltam utána, ő pedig hagyta, hogy Freya beüljön a hátsó ülésre és közben nekem adta égszínkék tekintetét. – Ne félj a per miatt! Nem megyünk úgy el onnan, hogy nem mi nyerünk.

- Így legyen, Nancy Williams – mondta a férfi, majd elfoglalta helyét a vezető ülésben és elhajtott.

A per szombaton lesz – alig öt nap múlva, a feszültség pedig magas. Hiába nem mutatja, érzem az auráján, érzem mindenén, hogy fél.

Én is félek.

Hogy meddig maradhattak Blanchardék, nem tudom, de én a világ legszemtelenebb módján felsétáltam az emeletre és nem jöttem ki a szobámból a nap hátralévő részében. Reggel, mikor felkeltem és lementem a konyhába, anya egyetlen pillantást sem áldozott rám, sőt még akkor sem köszönt el, mikor a bátyámmal indultunk vissza az egyetemre. Kifejezetten haragszik rám a tegnapi miatt, pedig nem is történt még egy csók sem Christopherrel – persze ezt ő nem tudja, csak egy marha nagy lila foltot lát a nyakamon.

- Induljunk, Nancy – mondta Clayton teli szájjal, majd a fejére csapta a kapucnit és egy puszit adva anyának, az ajtó felé indult.

- Megyek – mondtam sóhajtva, majd a testvérem után baktattam és lecsuktam a szemeim, mikor beindította az autót és kihajtott az útra.

- Teszünk egy kitérőt. Felvesszük Charlotteot, hogy ne buszozzon, okés? – kérdezte Clayton, de van egy olyan érzésem, hogy csak illemből, mert ha az is lett volna a válaszom, hogy nem okés, pont nem érdekelte volna.

Bólintottam, hogy felőlem rendben van, majd feltettem a műszerfalra a lábam, de mikor megkaptam a szokásos pillantást, ellenálltam reflexeimnek és normális ülésre váltottam, majd elővettem a telefonomat és betettem a fülesemet. Clayton úgy nézett rám, hogy inkább kivettem a fülemből, az ablak felé fordultam és mindenfelé néztem, úgy zavarba hozott.

Kínos, kínos.

- Hogy sikerült tegnap anyáékkal? – tettem fel a kérdést, mikor megálltunk a piros lámpánál, ő pedig bólintott egyet saját magának, mielőtt megszólalt volna.

- Jól, megértettük velük is, meg Ms Blanchardékkal is, hogy mit akarunk és hogyan, úgyhogy beletörődtek – mondta, én pedig egy nagyon kellemetlen mosolyra húztam az ajkaimat. Sosem tudom, hogy kell viselkedni gáz jelenetekben. – Tényleg nem fogunk arról beszélni, hogy ki van szívva a nyakad?

- Kell beszélnünk az életem intim pillanatairól? – tudtam, hogy ezzel nagyon betaláltam, ugyanis Clayton nem igazán szívleli az ilyen beszélgetéseinket, teljesen érthető okokból.

A kishúga vagyok még akkor is, ha iszonyú közvetlen a kapcsolatunk – nem akarja azt hallgatni, hogy ki, mikor és mit csinált velem, ez pedig teljesen rendben van és az előbb feltett kérdés mindig is egy aduász lesz.

- Csak annyit mondok, hogy veszélyes játékba keveredtél, Nancy – zárta le ennyivel, én pedig sóhajtottam és nem is válaszoltam rá, mert nem tudtam. – És az a baj, hogy ezt négy évvel ezelőtt is elmondtam és pont leszartad. És tudom, hogy most is felesleges, de veszélyes játékba keveredtél.

- Nem keveredtem semmibe, tudom kontrollálni az érzelmeimet és tisztában vagyok azzal, hogy nem lehet semmi – magyaráztam, Clayton pedig egy bólintással egyértelműen rám hagyott mindent, miközben befordult Charlotte utcájába. – És tudom, hogy nem kedveled Christophert, de hidd el, ő nem tehet semmiről.

- Figyelj, Nancy, mert soha többet nem mondom el még egyszer – kezdte a

bátyám, én pedig már éreztem, hogy valami olyat fog mondani, amin két órán keresztül gondolkozni fogok. Leállította az autót a Blanchard háznál és megnyomta a dudát, hogy jelezze megérkezését, majd felém fordult. – Ne mondj nekem olyat, hoy tudod kontrollálni az érzelmeidet, ha úgy is véded a csávót, hogy a számra sem vettem – jelentette ki, én pedig nyeltem egyet és fújtatva az ablak felé fordultam. – Verd át magad, Nancy, oké. Engem ne.

Ez volt a végszó, Charlotte kiszökdellt a házból és mielőtt helyet foglalt volna a hátsó ülésen, a lehúzott ablakon keresztül egy csókot nyomott a bátyám ajkaira. Úgy látom, maguk között is tisztázták a dolgaikat, hála az égnek.

Csak én vagyok képtelen tisztázni a saját dolgaimat.

[H U S Z O N K E T T E D I K R É S Z]

Na, halihó!

Tudom-tudom... most tényleg eltűntem, de nagyon zsúfolt volt az utóbbi pár napom. Ne haragudjatok és köszönöm, hogy türelmesen vártatok rám és legfőképpen erre a fejezetre!

Sokan kérdeztétek, szóval ezt most tisztázom is: huszonöt+egy részes lesz a könyv. Tehát igen, három rész múlva búcsút intünk Christophernek és Nancynek. Ne higgyetek mást, nekem is *nagyon* nehéz!😂

Remélem, jól telik a nyaratok és élvezitek majd ezt a fejezetet is!❤

Lesimítottam bézs színű ruhámat, amit a napokban vettem Charlottetal kifejezetten erre az eseményre. Sóhajtva tűztem fel egy-egy tincsemet mindkét oldalon, gondosan végigkentem a rúzst az ajkaimon és fehér gomb fülbevalómhoz nyúlva megbizonyosodtam arról, hogy nem fog kiesni a fülemből és zárja tökéletesen működik.

- Ne félj, Nancy – hallottam meg a testvérem hangját magam mögött, majd megéreztem vállaimon két kezének nyugtató érintését. – Anya meg fogja oldani.

Az a baj, hogy egyáltalán nem éreztem ezt.

Ma van a per napja, a nap, aminek végére eldől Freya sorsa. Tudtam, hogy anya eszméletlenül jó abban, amit csinál, és még Vinstonnal is beszéltünk, tehát véleményi bizonyítékot nem is szerezhetne Yates és Walter, mégis úgy éreztem, hogy valami közbe fog szólni, ami pont elegendő lesz ahhoz, hogy tönkretegye az életünket. Nem csak Freyáét, nem csak Christopherét, hanem anyáét és az enyémet is azért, mert nem tudtunk segíteni.

- Nem is tudom, Clayton – mondtam sóhajtva, ahogy az említett felé fordultam, majd kikerültem és leindultam a lépcsőn. – Van valami, ami nem hagy nyugodni. Mintha kihagytunk volna valamit.

- Mit? – kérdezte a bátyám, én pedig összeszorítottam az ajkaimat, olyan erősen gondolkoztam a megfelelő válaszon. Istentelenül szar az az érzés, mikor tudod, hogy baj lesz, de nem tudsz mondani semmi konkrétumot, így a megoldást sem találod.

- *Valamit* – válaszoltam újra, aztán leültem apa mellé a kanapéra. Azt hittem, anya hamarabb kész lesz, mint mi, de úgy látszik, most rá kell várni. – Komolyan mondom, Clayton, van valami megérzésem, ami be fog igazolódni.

- Akkor keressünk valami B tervet, ami hatástalanítja ezt a megérzést is – mondta Clayton, én pedig ismét vettem egy mély levegőt, majd eltakartam tenyeremmel a szememet. Bíztam abban, hogy csak a félelem beszél belőlem, mégsem hittem el teljesen.

- Mit szólnátok, ha megkérnék valakit az őrsről, hogy nézzen utána Walternek? – apa ötletére tekintetem kividult egy másodpercre, ami hálámat hirdeti, de az ijedelem hamar lenyugtatott és a pillanatnyi boldogságnak csak az utóhatása maradt meg. – Nem hiszem, hogy találunk, de hátha lesz valami mocsok, amit felhasználhatunk ellene.

- Az nagyon jó lenne apa, köszönöm szépen – mondtam, az apám pedig bólintott egyet és máris húzta elő a telefonját, hogy intézkedjen.

Habár tényleg értékeltem azt, hogy apa segíteni akart, tudtam, hogy semmi értelme nem lesz ennek az egésznek; Yates furfangos ügyvéd és ha esetleg találhattunk volna valamit Walter ellen, ő azt el is tüntette már. Elérkeztünk arra a pontra, ahol csak anya kommunikációs képességei számítanak, semmi más.

Az említett nő a megszokottal ellentétben idegesen vonult le a lépcsőn hozzánk, de tökéletesen elit felszerelésbe vágta magát, mint mindig. Aggódott, nem is akárhogyan, és ezért nem is hibáztathattam.

- Gyerekek, indulás – szólított meg minket, majd intett egyet a telefonon beszélő apának és kiviharzott az ajtón.

Alig voltam képes követni, olyan gyors tempót vett fel; egyáltalán nem voltunk késésben, de olyan sebesen indította be az autóját, mintha abban lennénk. Dobolt manikűrözött ujjaival a kormányon, mikor megálltunk a pirosnál, vörös ajkait rágcsálta idegességében és olyannyira feszült volt, hogy mindenki érezte ezt az energián, amit kilökött magából.

- Figyeljetek, gyerekek – kezdte –, kaptam egy infót, miszerint bővül egy csöppet az esküdtbíróság és egyáltalán nem azokkal, akikkel fényes a kapcsolatom – magyarázta, majd elengedett egy mély sóhajt, ami egyáltalán nem a nyugalmát hirdeti. – Ellentétben Yatesszel. A szemétláda keze van ebben is, komolyan mondom. Ha nem zúzom porrá elméletben a perben, akkor a puszta kezeimmel fogom, esküszöm az istenre.

Az a pár perc út óráknak tűnt, de még sem elég időnek ahhoz, hogy anya minden szükséges információt belénk tömjön. Arra viszont pontosan megfelelő volt a szónoklása, hogy legalább egy poker face-t vegyek fel magamra, azt jelezve, hogy egy apokalipszis sem tudna megijeszteni; éppen ezért, hogy sikerült legalább ezt elérnem, mikor megérkeztünk és kiszálltunk az autóból, rá sem mertem nézni Christopherre három másodpercnél tovább, nehogy összetörjön az álcám. Egy elsietett mosoly után elsétáltam a férfi mellett és meg sem állított, mert pontosan tudta, hogy miért tettem. Direkt úgy rendeztem, hogy a liftben is beálljon közénk Clayton, így a legjobb, de tényleg.

- Figyeljetek ide, gyerekek – kezdte anya –, attól, mert ismert a nevem a szakmában, nem mindenki szeret. Óriási nyomás fog nehezedni ránk abban a teremben. A gyerekeimként nem csak a jót, hanem ezt a rosszat is megkapjátok. Emelt fővel kell bemutatkoznotok ebben a pár órában, világos?

Bólintottunk Claytonnal és mikor kiszálltunk a liftből, az ajtó előtt egymás felé fordultunk és összenézve kérdeztük egymástól, hogy vajon elég magabiztosnak tűnünk-e. Kétségkívül féltünk, de mikor anya széttárta előttünk az ajtót, büszkén vonultunk utána - összezavarodtam, mikor két öltönyös összesúgott minket nézve, mégsem mertem kizökkenni és úgy követtem az előttem sétálót, hogy nem néztem inkább semerre. Olyan

vonulást nyomtunk le, amilyenben szerintem még soha az életben nem volt részem, és véletlenül sem volt olyan jó érzés, mint azokban a gimis filmekben, amiknél belassítják az ilyen jeleneteket.

Miután elfoglaltuk a helyünket, a bíró csak úgy, mint ezelőtt, elregélte azt, amit kötelező neki elregélni, majd felszólította anyát, hogy beszéljen. Annyira izgultam, hogy alig bírtam megülni a helyemen, forgolódtam és fürkésztem az engem körülvevő idegeneket egészen addig, amíg Clayton meg nem fogta a karomat és tekintetével parancsolta, hogy maradjak végre nyugton.

- Tisztelt Esküdtbíróság – elmosolyodtam, mikor meghallottam anyát, teljesen rá összpontosítottam és nem figyeltem semmi másra, mert a beszéde egy olyan magabiztosságot árasztott, amire szükségem volt ebben a pillanatban. – Igaz, már jártunk itt egyszer és tudjuk a történet hátterét, mégis fel szeretném azt hozni még egyszer. Véleményem szerint nem elvetendő a tény, hogy pontosan miért is vagyok itt, elvégre nem családjogi ügyvéd vagyok. Christopher és Freya Burns édesanyja, Adaline kérte, hogy én képviseljem a gyerekei ügyét, mert nem akarta a véletlenre bízni. Elnapoltuk a pert, mert nem született döntés, de kérdezem én, tisztelt Bíróság, mennyire elvetemült lehetett Walter Burns, ha Adaline ennyire félt tőle?

- Szót kérek, Bíró úr – szólalt meg Yates, a bíró pedig bólintott és hagyta, hogy az ügyvéd felálljon anya mellé. – Az, hogy folyamatosan a múltat hozza fel Mrs Williams, csak azt mutatja, hogy semmi bizonyítéka nincs arra, ami azt hirdetné, hogy Mr Burns nem megfelelő az apaságra. Mi a jelennel foglalkozunk, a jelen tényekkel, ami igenis bemutatja nekünk, hogy Christopher Burns egyáltalán nem alkalmas arra a szerepre, amire pályázik.

- Nem egy munkáról beszélünk, Mr Yates, hogy így beszéljen az ügyfelemről – éreztem a gúnyt, ahogyan anya kimondta Yates nevét. Utálta őt, utálta a helyzetet és csak a tisztelet fogta vissza mindattól, amit mondani szeretett volna. – Christopher Burns egy tanári állással és egy kétszobás albérlettel rendelkező fiatalember, aki mindent megtesz, hogy megfelelő életet biztosítson a húgának. Aki, csak mellékesen, lelkileg is stabilabban érezné magát vele, tekintve, hogy rajta kívül mást nemigen ismer a családjából, ebbe pedig beletartozik Walter Burns is. Csak annyit mondhatunk el róla, hogy biológiailag az övé a kislány, de egy fikarcnyit sem foglalkozott vele,

helyette inkább az italra és a prostituáltakra összpontosított, akiket az utcasarkon szedett fel.

- Ez pedig mindenképpen az ügyfelem magánélete. Ha akarja, Mrs Williams, vonhatunk párhuzamot a magánélettel kapcsolatban Christopher Burns életében is, még hozzá az Ön saját lánya személyében, aki...

- Ha még egyszer prostituálthoz hasonlítod a lányomat, Stephen, egy olyan szintre viszem ezt a megbeszélést, amit te egyáltalán nem támogatnál, ezt garantálom – anya olyan gyorsan esett ki a profizmusából, hogy még én is meglepőttem. Az említésemre előjött az az oldala, amelyik bármit megtenne a gyerekeiért és ezt mindenki észrevette a teremben, ráadásul negatívumként fogták fel.

Ez a legnagyobb és legelterjedtebb hiba, amibe egy ügyvéd beleeshet egy vita kellős közepén: érzelmek.

- Ne térjünk el a tárgytól, kérek minden résztvevőt – szólalt meg monoton hangján a bíró úr, anya pedig bólintott egyet és azonnal összeszedte magát. Csak egy pillantás erejéig fordult felém, de már abból is ki tudtam olvasni, hogy ideges. Ahogyan kihúzta magát, ahogyan Yatesre nézett, ahogyan közelebb sétált az esküdtszékhez; olyan volt, mint aki háborút szeretne robbantani. – Nem volt még, hogy ilyen hamar megtenném, de hirdetek egy szünetet. Nyugtassák le az érzelmeiket, ügyvédek, és tiszta fejjel térjenek ide vissza.

Anya anélkül kiviharzott, hogy megállt volna mellettünk, utána pedig teljesen nyugodtan és egy elégedett mosollyal az arcán vonult ki Yates.

Pontosan ezt akarta elérni, anya megingását.

Szemét!

- Nagyon sok a feszültség, basszameg – motyogta nekem és Christophernek Clayton, én pedig nem tudtam semmit mondani neki, mert igaza volt. Feszültek vagyunk mi, feszült anya és még annál is jobban feszültté tesszük őt a saját feszültségünkkel.

Yates pontosan tudja ezt. Kihasználja, eléri, hogy anya kizökkenjen és eddig remekül csinálja. Tisztában van azzal, hogy anya mennyire jó ügyvéd, tisztában van azzal, hogy talán őt a legnehezebb lesöpörni erről a bizonyos ranglétráról és megpróbálja ezt megkísérelni.

És mi mással érhetné el a terve sikerét Antonette Williamsnél, ha nem a gyerekei említésével?

- Ki kell mennünk utánuk – mondtam, majd felálltam és a másik kettővel az oldalamon kimentem a konferenciateremből. Anya heves vitában volt Yatesszel, de nem olyan fajta vitában, amitől zeng az egész város, hanem olyan fajtában, amit csak abból veszel észre, hogy a tekintetükkel képesek megölni egymást a résztvevők. Odaléptem hozzájuk és anya füléhez hajolva felhasználtam a probléma megszüntetésére a saját tanácsát. – Anya, nem tudsz úgy senkit képviselni, ha magadat sem tudod lenyugtatni.

Az biztos, hogy ez az egyetlen mondat irtó sokat számít neki, mert egyből eltávolodott a férfi közeléből és egy lenéző pillantás után ott hagyta. Mikor beálltunk a liftbe, tapintható volt az a sok negatívum, ami körülvett minket – egymásra sem néztünk, de nem is kellett, mert már így is a rossz tetőfokán csücsültünk.

- Hadd beszéljek én – mikor Clayton megszólalt, egy emberként fordultunk felé mindannyian. Soha nem gondoltam volna, hogy feldob egy ilyen ötletet és szerintem ő maga sem.

- Nem – mondta ki anya egyszerűen, majd visszavezette pillantásait a liftajtóra.

- Nem gondolod, hogy jó vagyok?

- Jó vagy, de nem ehhez a helyzethez – magyarázta anya, én pedig hátraléptem Christopher mellé, mert jobbnak láttam, ha kimaradok ebből. – És nem azért, mert Yates profi, vagy mert az Esküdtszék fele utál minket. Ezek csak a hab a tortán. Azért nem vagy ehhez a helyzethez jó, Clayton, mert a szünet után fel fog hozódni egy olyan téma, amit nem tudnál kezelni megfelelően.

- Mindent tudok kezelni, ha visszafogom magam. Ideges vagy, én meg nem. Képes vagyok bármilyen témát kezelni...

- Kivéve azokat, amikben a húgod a főszereplő – lecsuktam a szemeimet, mert tudtam, hogy igaza van anyának és jól csinálja most azt, hogy nem engedi Claytont ennek az egésznek a közepébe. – Yates provokálni fog, hogy ő nyerjen, végig ezt fogja csinálni, a következő téma pedig úgyis Nancy és Christopher kapcsolata lesz.

Kiszálltunk a liftből, én pedig fellélegeztem, mikor a kijáraton átlépve megéreztem a langyos levegő simogatását. Kezdtem úgy érezni, hogy fojtogatnak, hogy őszinte legyek.

- Jobban kezelem ezt a témát, mint te, anya...

- Ezt a témát lehet, de képtelen lennél kizárni az érzelmeidet. Clayton, nem tudsz úgy képviselni, hogy közben rejtett megjegyzéseket tesznek a húgodra. Nem vagy rá képes és erre az egyre sosem leszel az. Nancy sem lenne képes erre veled kapcsolatban, tabutémák vagytok egymásnál. Nem vita tárgya – zárta le anya, Clayton pedig annyiban hagyta, mert mélyen legbelül tudta, hogy így a legjobb.

Viszont a bátyámnak is igaza volt: anya ideges. Egy olyan dolog történt, ami talán a pályafutása eleje óta nem történt, ami pedig nem más, hogy egy tárgyalás alatt elérte az ellenfél, hogy kizökkenjen. Ez eszméletlenül mélyen érintette, dühös volt és egy olyan vörös függöny volt a szemei előtt, amit nem tudott megszüntetni, akármennyire is szeretett volna.

Christopher rágyújtott mellettünk, ég felé fordította tekintetét és lassan fújta ki a nikotin káros füstjét. Szabad tenyerét fekete nadrágjának zsebébe bújtatta, gondterheltségét testtartása is hirdette, nem csak fáradt, égszínkéken csillogó tekintete.

- Megoldjuk ezt – fújta ki magát anya, majd felém fordult és kisimította haját az arca elől, mikor a szél oda fújta azt. – Nancy, Yates fel fog téged szólítani. Ne felejtsd el, hogy nem szabad mondanod semmi specifikusat. Ha a jelenről kérdeznek, egy szóval sem tagadhatod, hogy bármi is köt Christopherhez, mert azt nyilvánvalóan tudják, hogy az életed egy szakaszában együtt voltál

vele. A lényeg, hogy ezt a szakaszt átirányítsuk a gimi utáni időszakra anélkül, hogy bármit is mondanánk.

- Oké – akkora nyomás telepedett rám, hogy féltem, elhányom magam.

Mikor újra bementünk és leültünk a helyünkön, nyeltem egyet, mert nem tudtam, hogy mikor fog Yates felém fordulni. Úgy dobálózott ő és anya is a szavakkal, hogy egy másodpercre sem volt csend a teremben, mégsem hallottam teljesen, miről beszélnek. Mi van, ha egy olyan keresztkérdést tesz majd fel nekem a férfi, hogy nem tudok rá megfelelően válaszolni?

- Csak az ügyfelem erőszakosságáról beszélünk itt, de ha már témánál vagyunk, ne felejtsük el, hogy amilyen az apja, olyan a gyerek – Yates megszólalásával újra bekapcsolódtam a témába isten tudja mennyi idő elteltével. A férfi öntelt mosolya undort keltett bennem, ahogyan rám nézett és Christopherre. – Négy évvel ezelőtt, kedves Bíróság, Walter felkereste a fiát a saját házában azzal, hogy szeretné látni a lányát, erre pedig egy orrbavágás volt Christopher válasza. Ha esetleg pedig bárki is azt hinné ebben a teremben, hogy ez csupán rágalom, Williams kisasszony pontosan tudja ezt tanúsítani, tekintve, hogy ott volt – *jaj, ne...* – Nem igaz, Ms Williams?

- Nem emlékszem – adtam meg egyből a választ, amire Walter is felém fordult, Christopher is és tulajdonképpen mindenki, aki számít. A szívem úgy vert, hogy éreztem mindenhol; a nyakamnál, a csuklómban, a hasamban, mindenhol. – Így pedig nem is nyilatkozom.

- Pedig még zsebkendőt is adtál, Nancy. Nem emlékszel, hogy bemutatkoztál? – pontosan tudtuk Walterrel mindketten, hogy emlékszem. Emlékszem minden jelenetre, színtisztán.

- Ahogy azt az előző tárgyaláson is elmondtam, nyílt titok volt az iskolában Christopher és Nancy kapcsolata, tisztelt Esküdtszék. Az egyetlen cérna, ami egyben tartotta még ezt a titkot, hogy nem lett megerősítve – *és nem is lesz, szemét*. – Ami pedig a legfurább, hogy mikor bementünk Delilah Vinston igazgatónőhöz, szinte nem is fogadott minket, csak annyit mondott, mint Ms Williams: nem nyilatkozom.

- Feltehetek egy kérdést? – olyan gyorsan szólaltam meg, hogy át sem gondoltam. Van az a tipikus helyzet, mikor annyira felidegesít egy-két mondat, hogy egyszerűen nem bírod megállni, hogy lereagáld, és ezt úgy teszed, hogy nem méred fel a következményeket.

Mire én felmértem, már mindenki engem nézett.

- Fel – mondta a bíró úr, én pedig bólintottam egyet és az esküdtszék, Yates és anya felé fordultam. Az utóbbi eléggé pánikolt, hogy mégis mi az istent akarok, valószínűleg pedig joggal is, mert egy szánalmas ember vagyok.

- Mr Yates folyamatosan azt mondja, hogy nem tudunk elszakadni Walter Burns múltjától és mindig csak azt hozzuk fel. Minden tisztelettel, de Christopher Burnsszel nem ezt csináljuk? – a kérdés költői volt és sarokba szorítottam ezzel az ellenfél ügyvédjét; Yates kétségkívül nem számított erre a kérdésre, mert anya nem gondolkozik azon, hogy miért, neki azon jár a feje, hogy hogyan oldja meg a kialakult helyzetet. – Mindenki próbálja bebizonyítani, hogy Christopher illegális kapcsolatba keveredett egy diákjával, jelen esetben velem, de mindenki elfelejti azt, hogy Walter bűnösségét nem is kell bebizonyítani, hiszen feketén fehéren ott van már a bizonyíték.

- Kérem Nancyt magam mellé, ide, bíró úr – fordult anya a bíró felé, aki bólintással jelezte engedélyét.

Ó, jaj, én ezt nem akartam!

Nyeltem egyet és felálltam a helyemről, majd anya mellé léptem és sóhajtottam egyet. Nem sokan voltak a teremben, de most úgy tűnt, mintha az egész világ szeme rajtam lenne.

- Walter Burns egy erőszakos jellem, nyolc napon túl gyógyuló sérülést okozott nem csak a feleségének, de a saját gyermekének is – kezdtem, anya pedig hozzá nem illően hátrébb lépett, hogy teret adjon nekem. Nem voltam erre felkészülve, mégsem ülhettem most már le, mert azzal csak szégyenbe hozom anyát. – Ezt bizonyítani is tudjuk, hiszen papírjaink, *orvosi* papírjaink vannak ezzel kapcsolatban. Christopher Burns bűnösségét viszont senki nem tudja bizonyítani. Az, hogy a gimnáziumban romantikus és/vagy szexuális

viszonyt ápoltunk, egy pletyka, amin szerettek csámcsogni a gimnazista társaim. Egy rágalom, amit kaptunk és ami soha nem lett bizonyítva. Szóval a kérdés az, hogy miért is gondolkozunk azon, hogy Freya Burns gyámsága kié legyen?

- Azért, Miss Williams – nézett rám Yates –, mert találtam bizonyítekot.

Hevesebben kezdett verni a szívem, ahogyan Yates kijelentése eljutott az elmémig. A gondolataim olyan gyorsan kezdtek száguldani, hogy megszédültem – a végzős év összes létező emlékét végig pörgettem a fejemben, de ahogy anyára tévedt a tekintetem, kiegyenesedtem és felvettem a magabiztosságot, mert tudtam, hogy azt kell csinálnom.

Milyen bizonyíték? A szertár? Carmen? Mr Digby? A fánkbolt?

- Milyen bizonyítékról beszél, Mr Yates? – tette fel a bíró úr a kérdésemet, majd előrébb dőlt, úgy várta a választ. Olyan volt, mintha a világ is megállt volna egy percre, hogy tisztán hallják a választ.

- Szükségem lesz a tv-re – mutatott a férfi a nagy LCD-re, ami a bírói pult mellett állt, miközben fekete öltönynadrágja zsebéből előhúzott egy pendriveot. Jaj, ne, ez nagyon nem tetszik. – Miss Williams, fel tudja nekem idézni, hogy hol töltötték az osztálykirándulást a végzős évben?

Indiana.

Mi történik, te jó ég?

- Indianában – mondtam ki, miközben hallottam Vinston hangját magamban, ahogyan megmondja, hogy megfigyelés alatt leszünk Christopherrel azon a három napon.

Nem is voltunk jóban azokon a napokon, nem voltunk együtt és ha együtt is lettünk volna, akkor sem csináltunk volna semmit, hiszen tudtuk a súlyát a dolognak. Akkor mégis minek a pendrive?

A távirányítót a kezébe véve, Yates bekapcsolta a tv-t, én pedig Christopherre néztem. Félt, pedig nem is tudta, hogy mitől kell félni. Elképzelni sem tudtuk,

hogy mit fognak mutatni, ez pedig a legrosszabb; mikor nem tudod, mi lesz, mikor fogalmad sincs, mi fog bemártani.

- Van egy konkrét kamerafelvételem arról, tisztelt Esküdtbíróság, hogy Christopher Burns és Nancy Williams intim kapcsolatba kerültek – magyarázta a férfi, a tévében pedig felvillant egy fekete-fehér felvétel, ami a kristályboltot ábrázolja. Ne. *Ne-ne-ne.* – A videón jól látható Christopher Burns, itt – mutatott rá Yates Christopherre, ahogyan a bolt egyik oldalán áll és vizsgálja az ékszereket. Még Sean és Jasper is ott voltak és láthatóan vitáztak valamin, mikor beléptem én is és hozzám rohantak, hogy segítsek nekik. – És itt is van Miss Williams – miután kiment a két fiú, odaálltam az egyik gyönyörű nyaklánc elé, a rózsaszín medálos nyaklánc elé.

Ahogy néztem a felvételt, ahogy néztem, hogy Christopher mögém állt és lecsuktam a szemeimet, éreztem azt a libabőrt, amit okozott a férfi abban a pillanatban. Néma videó volt, de a fülemben csengett mély hangja, éreztem a nyakamnál és a fülemnél meleg leheletét és azt, ahogyan minden egyes milliméteren hozzám simult.

És vége.

Yates megnyomta a távirányítót és nem látszott más a képernyőn, mint a nagy feketeség.

- Ez nem mutat semmit, ez csak egy kép, amit kaptak Önök és amiből véleményt alkotnak – kezdtem, hiszen igaz, ez egy konkrét bizonyíték volt, de nem annyira, hogy ne lehessen megcáfolni. Nem történt csók, csupán az, hogy Christopher leemelt egy kristályt a polcról és közben hozzám ért a bőre és a fülembe súgta, hogy mennyire kíván. De azt nem hallották, úgyhogy teljesen lényegtelen.

- Ne haragudjon, Miss Williams, de nem minden ember áll ilyen közel egymáshoz – Yates jól szórakozott rajtam és érezte a nyerés szelét, amit egyszerűen nem engedhettem meg neki.

Elé léptem, annyira megszüntettem a távolságot, hogy az orrunk majdnem összeért – kihívó tekintetemet az övébe mélyesztettem, összehúzott szemekkel tartottam fenn a szemkontaktust és nem foglalkoztam azzal, hogy

anya csendben kéri, hogy üljek le a helyemre.

- Most, hogy ilyen közel álltam magához, azt jelenti, hogy intim kapcsolatot ápolunk, ügyvéd úr? – kérdeztem halkan, Yates pedig undorító vigyorra húzta a száját. Fúj.

- Dühkezelési problémái vannak, Nancy Williams? – a mondat szíven ütött, mert a férfi szemeibe nézve felfedeztem, hogy mindketten tudjuk, hogy ki jutott eszembe. Provokált, és elég szép eredménnyel. – Tudod, édesanyádra emlékeztetsz – vészesen halk volt a hangja, és olyannyira ideges voltam, hogy nem is reagáltam a hirtelen jött tegezésre. Még mindig közel álltunk egymáshoz, de nem éreztem feszülten magam, nem szüntettem meg a szemkontaktust, mert mérges voltam. *Rohadtul mérges*. – A pályája elején ő is csinált egy ilyet. Ilyen közel állt, ilyen provokatív módon, ilyen zöld szemekkel, ilyen vörös arcokkal.

- Szünetet hirdetek – szólalt meg a bíró, abban a pillanatban pedig meg is éreztem a karomnál anya ujjainak szorítását, mielőtt elhúzott Yatestől.

Forrtam az idegtől, szinte kivergődtem a teremből és mikor beálltunk a liftbe Christopherrel, anyával is Claytonnal, azt hittem, felrobban a testem. Csak az a felvétel járt a fejemben, mert egyértelmű választ adott arra, amit sosem akartam még csak gondolni sem:

vesztettünk.

- Jó, tiszta fejjel kell gondolkozni – mondta anya, én pedig abban a pillanatban kilőttem a liftből, amelyikben annak ajtaja kinyitódott.

Olyan sok düh keletkezett bennem, hogy megleptem vele saját magam. A tavaszi szellő lágyan simogatta az arcomat, a szemeimbe pedig könnyeket csalt – elhúztam a vállam, mikor anya utánam nyúlt, minél távolabb akartam kerülni a bíróságtól, azt akartam, hogy vége legyen mindennek és ne kelljen gondolnom erre az egész tárgyalásra.

- Kislányom, álljál most már meg! – szólalt meg anya, majd maga elé fordított, én pedig fújtattam egyet és annak ellenére, hogy kerültem a pillantását, arcom megfogásával elérte, hogy ránézzek. – Nancy, nem eshetsz

szét egy ügy után! Nem így működik ez a szakma, nem fogod bírni lelkileg, ha minden ügyfélnél kiborulsz!

- De Christopher nem csak egy ügyfél, Freya nem csak egy ügyfél, anya, és Adaline sem csak egy ügyfél volt! – kibújt a szög a zsákból, sírva figyeltem anyát, ahogyan sóhajt egyet, és csak Adaline kérésén gondolkoztam, visszhangzott a hangja a fejemben és emlékeztem az ígéretemre, amit neki tettem. – Anya, megígértem neki, hogy Freyát Christopher mellé juttatjuk, megígértem neki, megígértem!

- Nancy, vegyél egy mély levegőt, rendben van? – bólintottam és azt tettem, amit anya kért. Lecsuktam a szemeimet, mikor letörölte a nő a könnyeimet, mélyet sóhajtottam és légzésem stabilizálásával próbáltam elérni, hogy megszűnjön ez a pillanatnyi megtörés, amit produkáltam. – Kezdjük azzal, hogy még nem hirdettek ki semmit. Az, amivel Christophert vádolják, nagy dolog, de az sem elenyésző, amit Walter csinált anno. Ha nem nyerünk most, fellebbezek és újabb pert indítunk. Nem fogjuk hagyni, hogy Walternél maradjon a kislány, jó? – *bólintás*. – Megoldjuk, Nancy – *még egy bólintás.*

Mikor visszamentem az épületbe, megkerestem a mosdót és szó szerint lefröcsköltem az arcom vízzel, hogy egy kicsit felébredjek és visszatérjek a valóvilágba. Hogy őszinte legyek, csak arra vártam, hogy megöleljem Christophert, de szándékosan kerültem, mert tudtam, hogy egyáltalán nem lenne jó ötlet.

A szünet végére visszatámolyogtam a terembe és leültem a helyemre anélkül, hogy megkérdeztem volna anyát, hogy mellette kell-e még állnom. Nincs kedvem, sem erőm mellette állni jelenleg, de úgy látszik, erre nem is volt szükség: anya és Yates a bíróval kommunikáltak csendben, hogy még véletlenül se halljuk meg, mielőtt elkezdődött a per, utána pedig az esküdtszék ki is mondta, hogy döntöttek.

- Figyelembe kellett venni bizonyos dolgokat, mind a felperes, mind az alperes életében, és a büntetőjogi törvénykönyv szerint a hatalmi visszaélés és egy kiskorú megrontása nem mérhető egy szinten Walter Burns múltbéli bűneivel. Magasabbak annál – *jól van, Nancy, mély levegő. Majd fellebbezünk*. – Így az Esküdtbíróság döntése alapján Freya Burns...

- Walter Burns, letartóztatom a tegnapi nap folyamán, este huszonegy óra két perckor elkövetett testi sértésért – a rendőrség úgy vágta ki az ajtót, ahogyan nem szabadott volna egy hivatalos megbeszélésen, mindenkivel együtt álltam fel a helyemről és figyeltem, ahogyan egy egyenruhás férfi és két másik társa Walterhez lép és összebilincseli két csuklóját a hátánál. – Jogában áll hallgatni. Minden, amit mond, felhasználható Ön ellen a bíróságon. Joga van ügyvédet fogadni...

- Van ügyvédje és nem értek egyet ezzel, ez jogellenes! – lázadt fel Yates, én pedig nyeltem egyet és anya pillantását kerestem, hogy megértsem, mi történik.

Apa.

- Kamerafelvételünk van arról, ahogyan Mr Burns tegnap este testi sértést követett el egy nőn, aki tanúskodni is hajlandó, amint kiengedik a kórházból – magyarázta egy rendőr úr, majd a bíró elé lépett. – A felvételen is jól látható, hogy a férfi erősen ittas állapotban volt. Megvártuk volna a per végét, de parancsot kaptunk, miszerint be kell vinnünk azonnal.

- És tessék, tisztelt Esküdtszék, akármit is mondott Mr Yates, Walter Burns nem változott semmit, véleményem szerint pedig egyáltalán nem alkalmas a gyermeknevelésre, főleg nem a rácsok mögül – anya azonnal kapott a lehetőségen, olyan gyorsan pörögtek az események, hogy szerencsétlen bíró úr, aki konkrétan a világ nyugalmát raktározza magában, sem volt képes lépést tartani. – Kérem az ügy újratárgyalását, ráadásul most!

- Kérem az ügy elnapolását, nem újratárgyalását! Ez egy félreértés, szeretném tisztázni az ügyfelemet, mielőtt döntés születne, és...

- Add fel, Yates, ezt a háborút elvesztettétek – anya leintette a másik ügyvédet, én pedig Claytonnal együtt tátott szájjal figyeltem, ahogyan Waltert kikísérik az ajtón.

Te jó ég, apa tényleg intézkedett!

- Meg szeretnék kérni mindenkit, hogy távozzon a teremből, Mrs Williamst és az Esküdtszéket kivéve – szólalt fel a bíró, anya pedig bólintott egyet,

mikor mi Claytonnal ellenezni akartuk, jelezve, hogy minden rendben van és kövessük az utasításokat.

Az a pár megfigyelő, akik jelen voltak a tárgyaláson, most velünk együtt kint nyomorgott a lépcső előtt, és amíg Clayton beszélgetésbe elegyedett Christopherrel, én kerültem őt és messze léptem tőle, mert nem tudtam, hogy a testem és a lelkem hogyan reagálna egy ilyen heves helyzetben a jelenlétére. Az ujjaimat tördeltem, annyira izgultam, mély levegőket vettem és az orgonafa virágzását szemléltem, a magas sarkú kényelmetlenségén filóztam és fel alá járkáltam azt kívánva, hogy anya megjelenjen végre köztünk.

Mikor ez megtörtént, egyöntetűen néztünk a megviselt nőre, aki nyelt egyet a fogadtatásra és a figyelemre, végig nézett rajtam, Claytonon és megállapodott végül Christopheren, akinek idegei biztos vagyok benne, hogy pattanásig feszültek.

Ha elnapolják az ügyet, még mindig lesz esélye Walternek, még mindig tovább fogják vinni a témánkat és még mindig érezhetjük a feszültséget, amit az eredményez, hogy csökken az esélyünk.

Nem napolhatják el az ügyet.

- Christopher – szólalt meg anya, majd vett egy mély levegőt és megcsóválta a fejét –, ajánlom, hogy vigyázz arra a kislányra, mert most azok is megutáltak, akik eddig szerettek – és Antonette Williams elmosolyodott.

Antonette Williams, kérem szépen, elmosolyodott és ennyi volt az egész.

Christopher biztosan hamarabb felfoghatta ennek a kijelentésnek a fogalmát, kifújta magát és egy köszönömöt motyogott az ég felé, olyan volt, mintha égszínkék szemei elé könnyek is kerültek volna, de abban az ünneplésben már nem tudtam megállapítani, felsiettem anyához a lépcsőre és ölelésbe húztam, mielőtt átgondolhattam volna.

Hála – ezt éreztem.

- Megcsináltad – suttogtam a fülébe, ő pedig bólintott egyet és eltolt magától,

hogy szemeimbe tudjon nézni. *Adaline, Adaline annyira örülne most*!

- Megcsináltuk – helyesbített anya, én pedig abban a pillanatban Christopher felé fordultam és végig követtem a tekintetemmel, ahogyan kezet fog a bátyámmal, és azokkal a nagy emberekkel, akik végig mellettünk álltak és ott voltak, mint megfigyelők a tárgyaláson.

Egy igazán őszinte, egy igazán boldog mosolyt kaptam a férfitől, mikor felém fordult, én pedig nyeltem egyet és lesiettem a lépcsőn, hogy megöleljem, de akármennyire is akartam tartóztatni magam, ajkaim megtalálták az ölelés helyett az övéit és nyakánál fogva húztam csókba ott, mindenki előtt. Teljesen magamhoz láncoltam, mert ezt akartam csinálni, nem engedtem, hogy meglepődjön és bekönnyezve fogadtam, mikor erős karjait körém fonta.

Képtelen voltam elszakadni tőle, a homlokának döntöttem a sajátomat és mikor szemeimmel anyára néztem, az sem érdekelt, hogy nem támogatását fejezte ki mélyzöld tekintetével.

- Menned kéne, Christopher, újságold el Freyának! – mondta anya erőltetett mosollyal, Christopher pedig bólintott egyet, anyához lépett és kezet fogott vele is.

Pontosan tudtam, hogy miért hozta fel Freyát ebben a pillanatban: ahogy kimondta a kislány nevét, Christophernél bekattant a testvéri hiányérzet és pár percen belül már jelen sem lesz. Nem akartam vitázni, és annyiban hagytam, nem szóltam semmit, mikor Christopher egy intéssel beült az autójába és bólintással válaszoltam, mikor Clayton megkérdezte tőlünk, hogy beülünk-e kajálni valahova.

Hívtuk apát és Milliet is, hogy csatlakozzanak hozzánk, együtt ünnepeltünk, de egy szóval sem említettük, hogy megkértem apát, hogy nézzen utána Walternek. Mi hárman tudtuk, és minden pillantásom a hálámat mutatta ki, de nem közöltük anyával.

Túlságosan jól éreztem magam a csaladom körében, elfelejtettem az elmúlt hónapok nehézségét és úgy éreztem, minden gond leesett a vállamról, még ha nem is így volt. Úgy éreztem, hogy a szüleim kezdték elfogadni még azt a tényt is, hogy Clayton kevesebb, mint hét hónapon belül apuka lesz, sőt

pozitív értelemben izgultak már és alig várták, hogy nagyszülők legyenek.

Igaz, adagolták Claytonnak szépen, hogy hogyan viselkedjen és hogyan nem, de már így is haladásban vagyunk, úgy érzem.

Örültem, hogy szombat van és holnap még nincs egyetem, és mikor hazaértünk, egy nagyon is jóleső zuhany után a nyugalom legmagasztosabb fajtájával dőltem be a párnáim közé az ágyban. Mikor kopogást hallottam az ajtómon, felültem és megadtam az engedélyt, majd anyára mosolyogtam, ahogy leült elém.

- Jó voltál ma – mondta, de én direkt nem köszöntem meg a bókot, mert láttam és éreztem, hogy itt nincs vége még. – De – *mondtam* – ki kell zárnod az érzelmeidet. Túlságosan heves vagy még.

- Te is az voltál – emlékeztem vissza arra a jelenetre, mikor Yates anyához hasonlította. Sokan mondták már, hogy emlékeztetem őket rá, de eddig mindig csak azt hittem, hogy kívülről, mert nem tudtam elképzelni anyát olyan szerencsétlennek, mint amilyen én vagyok most.

- Ez igaz, és rengeteget szenvedtem, mikor a hevességem miatt elvesztettem olyan ügyeket, amikben ártatlanokat védtem – magyarázta anya, én pedig nyeltem egyet és lesütöttem a szememet, lila takarómat kezdtem vizslatni és az azon lévő fekete virágokat. – Nancy, drágám – anya arcom megfogásával elérte, hogy ránézzek, szemei mosolyogtak rám és lágy tekintete olyannyira ismeretlen volt, hogy nem is tudtam hogy kezelni. – Nagyon büszke vagyok rád, ugye tudod? – nem tudtam mit csinálni, a könnyek előjöttek és szótlanul fojtak le az arcomon.

Azt hiszem, ez az első alkalom, hogy anya ezt bármikor is kimondta volna nekem. Annyiszor, de annyiszor sírtam, amiért nem kaptam meg ezt az egyetlen kijelentést tőle, istenem!

Mindent azért tettem még a gimiben, hogy megkapjam ezt a mondatot, azért hallgattam rá a végzős évemet kivéve, azért tanultam bulizás helyett, hogy ezt az elismerést magaménak tudhassam, hogy a hatalmas Antonette Williams, az állam legnagyobb ügyvédje, az *édesanyám* büszke rám.

- Tényleg? – ennyit kérdeztem, a válasz pedig a lehető legegyszerűbb bólintás volt, amit adhattak nekem, mégis többet jelentett mindennél.

- Igen, és minden rossz és jó, amit tettem veled, azért volt, Nancy, mert azt akartam, hogy a lehető legkönnyebb legyen az életed, mégha nem is tűnt úgy sokszor – olyan gyorsan csapott szembe a christopheres téma, hogy nem is tudtam váltani és felvenni az álcámat, lecsuktam a szememet, mert ez az egyetlen dolog, amiben soha, soha nem fogok tudni egyetérteni. – Nancy, nem akarom, hogy azzal az emberrel legyél – nem álltak meg a könnyeim, folyamatosan jöttek és olyan forró vonalakat húztak piros orcáimon, hogy szabály szerűen égettek. – Nem vagy mellette kiegyensúlyozott, nem tudod mellette kezelni az életed, kislányom.

- De szeretem őt, anya – hangosan sírni kezdtem, ahogyan vallottam inkább saját magamnak és kimondtam négy év után ezt a két szót.

- Sokszor mérlegelnünk kell a helyzetet és meg kell kérdeznünk magunktól, hogy melyik a fontosabb. Ő vagy én? Ha vele vagy, teljesen elveszted saját magadat – a hangulat nyugodt volt, nem kiabáltunk, mint tinédzser koromban, nem voltak utálkozó pillantások, semmi nem volt, csak egy puszi a homlokomra és a szobámból való kivonulás.

Tenyerembe temettem szemeimet és egyenesen zokogtam, mert nem bírtam feldolgozni a tényt, hogy a saját anyám nem fogadja el azt, hogy ki mellett lennék boldog. Zokogtam, mert vége a pernek és nem lesz semmilyen ok, ami miatt anya tudtával találkozhatnék Christopherrel, zokogtam, mert hiányzott és mert szeretem őt.

Zokogtam, mert szeretem Christopher Burnst.

[H U S Z O N H A R M A D I K R É S Z]

- A pirosat! Hozd a pirosat! – Charlotte az egész áruházon képes volt keresztülordítani Mikeila felé, hogy a piros koszorúslány ruhát hozza.

Az a legviccesebb az egészben, hogy egy hét múlva esküvő, és még mindig nem találtak koszorúslány ruhát, mert nekik tulajdonképpen semmi nem jó. Hála az égnek, a tanú szerepével én kilógok ebből a szerepből és majd felvehetek egy olyan ruhát, amit csak én választok ki – mert amúgy még nem sikerült, de tök lényegtelen. Volt itt már kék, sárga, rózsaszín és lila ruha is, de egyik sem felelt meg az összes lánynak, mert nyilván az túl egyszerű és gondmentes lenne, ugyebár.

- Nem fogok felvenni piros ruhát, nem tetszik a piros! – üvöltött vissza Mikeila, én pedig fejemet fogva arrébb sétáltam, miközben reménykedtem, hogy találok magamnak valamit. – Türkizkék vagy semmi!

- Nem viselek türkizkéket a piros hajamhoz és a zöld szememhez – hallottam újra Charlotte hangját annak ellenére, hogy próbáltam tőlük elvonatkoztatni. – Csak hozd ide azt a pirosat, kérlek! Legalább Nancynek, komolyan. Valakin látnom kell azt a ruhát.

- Nancy tud magának választani, de köszi szépen az aggódást – beszéltem magamról harmadik személyben, de mikor Mikeila előhúzta az említett mélyvörös ruhát, szinte biztos voltam benne, hogy azt fogom viselni az esküvőn. – Hú, de szép!

- Próbáld fel! – parancsolt rám egyszerre a két barátnőm, én pedig kerestem magamnak egy méretet és minden szó nélkül bevonultam a próbafülkébe.

Maga a ruha igazából nem is piros volt már, hanem inkább bordó – a bársony

anyag miatt fűtött annak ellenére, hogy csupán spagetti pánttal rendelkezett és a lábánál is volt egy egészen mély kivágás. Nem volt rajta semmilyen más szín, semmilyen különlegesség, csupán a szabása annyira érdekes volt és csak úgy szimplán az állása, hogy az valami elképesztő.

- Zseniális, totálisan zseniális – reagált Charlotte, mikor kimentem hozzájuk, hogy megmutassam magam, majd hisztizni kezdett Mikeilának, hogy ez is az ő hibája, hogy ez nem lehet az övéké, és tök gáz, mert még mindig nincs mit felvenniük az egy héten belül tartandó esküvőre. – Képzeljétek, rávettem Claytont, hogy olyan színű inget viseljen majd, mint a ruhám, és szerintem ez hihetetlen siker az életemben.

- Ajj, basszameg, még párom sincs – csapott meg a tudat, majd csettintettem egyet a nyelvemmel. Úgy gondoltam, hogy majd befűzöm Seant, elvégre mindketten tanúk leszünk, de ő már elköteleződött Mikeila mellett, így teljesen halott ügy.

Olivia kikötötte, hogy nem léphetünk be a fehér birodalmába pár nélkül, úgyhogy egy csöppet izgulok.

Az elkövetkezendő három napom azzal telt az egyetem után, hogy koszorúslány ruhákat kerestem Charlottetal és Mikeilával, a megmentőm a gyakornoki állás volt, amitől *sajnos* nem tudtam szerdán elszakadni. Elpanaszoltam Claytonnak, hogy nincs párom, bár ő nem igazán figyelt, mert túlságosan álmos volt ahhoz, hogy képes legyen rá; munkát vállalt a Frankie's Caféban és valami gyárban is éjszakai műszakban, hogy legyen elég pénze ahhoz, hogy minél hamarabb el tudjanak költözni Charlottetal a koleszból. Jól halad, ez tény, csak közben majd' meghal.

- Clayton, egy kicsit vissza kéne venned. Három helyen dolgozol, ennek nem lesz jó vége – kezdtem, de tudtam, hogy felesleges. Valamilyen szinten teljesen megértettem ezt a hajtást és büszke voltam rá emiatt, csak féltettem.

- Nem lehet visszavenni. Figyelj, Charlotte két hónapos terhes, novemberben már lesz egy kölyköm és nem hagyhatom, hogy ne legyen lakásunk, amibe haza tudjuk majd vinni a kórházból – magyarázta a bátyám, én pedig sóhajtottam egyet, mert teljesen igaza volt. – Nem maradhatunk egy redvás kollégiumi szobában.

- És ha kölcsön kérnétek a szülőktől? Úgy is vissza tudnátok...

- Nem, nem kérek kölcsön senkitől – vágott a szavamba Clayton, majd maga elé vett egy adag papírt az asztaláról és megdörzsölte zöld szemeit. – Nancy, körülbelül senki nem hiszi, hogy képes leszek apaként viselkedni és eltartani egy családot. Nem kérek kölcsön senkitől.

- Én hiszem – mondtam a bátyámnak mosolyogva, ő pedig felnézett végre rám és megeresztett felém egy tipikus Clayton Williams-féle félmosolyt, egy olyan fajtát, amelyikért ölni tudott volna régen pár nőszemély és amelyiket csak Charlotte és én kaptunk meg. – Remek apa leszel, Clayton.

- Na, mindegy – zavarban volt, nagyon. – Meló után átnézek amúgy Jasperékhez, jössz? Megkérte, hogy menjünk be.

- Hinsdalebe? – komolyan mondom, eddig minden egyes nap megtettem ezt a szerencsétlen utat, már olyan, mintha az lenne az otthonom, esküszöm. – Mehetünk, jó.

A következő pár óránk azzal telt, hogy belemerültünk a munkába és szinte egymáshoz sem szóltunk. Brian már szólt, hogy jó munkaerők vagyunk és számíthatunk a fizetésemelésre és részt vehetünk pereken, ha igényt tartunk rá – ezt legfőképpen a Christopheres pernek köszönhetjük, ami akkora hírt kapott hirtelen anya ismeretségi körében, hogy szinte az egész iroda tud róla.

Apropó, Christopher. Azóta nem találkoztunk, hogy megcsókoltam a bíróság előtt, nem keresem és nem keres, nem írok és nem ír; olyan, mintha teljesen elfelejtettük volna egymást. Tényleg kimondhatjuk, hogy csak a per tartott össze minket, mert ahogy az véget ért, mi is véget értünk.

- Nancy, itt vagy? – ébresztett fel Clayton, mikor már kifelé sétáltunk az irodából, én pedig a fejemet ráztam, hogy visszatérjek a valóvilágba. – Mostanában mindig elkalandozol. Mi jár a fejedben?

- Bocsánat, semmi – motyogtam, majd miután Clayton hajlandó volt megnyomni azt a fránya gombot a kulcsán és ki tudtam nyitni az autója ajtaját, beültem az anyósülésre.

Nem akarok Claytonnal beszélni Christopherről, sőt senkivel sem, mert csak azt kapom visszajelzésként, hogy így a legjobb és majd túllépek. Igaz, még senkinek sem hoztam fel, de nem is tervezem, mert az csak problémát és sok gondot szülne, így az a legjobb, ha magamban eltemetem és egyben el is felejtem.

Őt és mindent, ami hozzá köthető.

Az egy órás utunk halkan, sőt szinte némán telt. Nem, ez nem az az idegtépő csend volt, egyszerűen csak fáradtak voltunk és túl sok minden járt a fejünkben ahhoz, hogy beszélgessünk. A rádió kettes hangerőn morgott, a lehúzott ablakon behúzódott szél pedig összeborzolta szőke tincseimet – tipikusan az az idő volt, amikor már meleged van kabátban és pulcsiban, de még fázol pólóban és nem tudod, mit kellene kezdened magaddal.

Mikor Jasper házához értünk és becsengettünk, a fiú édesapja nyitott ajtót. Vele többet találkoztam az elmúlt években, mint magával Jasperrel, mikor itthon voltam Hinsdaleben. Összefutottunk néha a közértben, megkérdezte, hogy vagyok és nem firtatta egyszer sem, hogy miért nem érdeklődtem nála Jasper felől. Azt hiszem, tudta, hogy eltávolodtunk, de sosem mondta.

Jasper gyerekkori szobájában már ott volt Mikeila és Charlotte is és éppen regélték a híreket, miszerint találtak ruhát és sikerült megegyezniük a koszorús lányokkal is, és ezt életük sikerének tudták be.

- Nancy, lemaradtál a ruhapróbáról – mondta Mikeila, én pedig úgy tettem, mintha ez maradandó lelki sérülést okozott volna nekem. – És képzeld, azt is megbeszéltük Charlottetal, hogy én leszek a bébi keresztanyja.

- Igazából tökre nem beszéltük meg, csak kijelentette – helyesbített Charlotte, miközben hagyta Claytonnak, hogy egy hatalmas puszit nyomjon az arcára.

- Jó, de ki más lenne a keresztanyja? – tette fel a költői kérdést a bátyám, ami láthatóan megmelengette Mikeila kis szivecskéjét. Jogos a kérdés, jogos a kérdés.

- Hol van Olivia? – néztem az ágyán fekvő Jasperre, abban a pillanatban pedig ki is csapódott szobájának az ajtaja és belépett rajta a menyasszonya.

Szerintem sosem láttam még ilyen szétszórtan a lányt. Kicsit megijedtem tőle, hogy őszinte legyek.

- Lemondta a szakács. Komolyan, egy hajszálnyi választ el attól, hogy megkeressem és feldugjam a fakanalát a seggébe – mérgelődött Olivia, Jasper pedig sóhajtva felült az ágyán. – Ezt nem hiszem el, tényleg!

- Semmi gond, keresünk másikat – finomította Jasper a helyzetet, Olivia pedig kiviharzott a szobából. Van egy olyan érzésem, hogy feszülten telnek az esküvő előtti napok ennek a párocskának. Ledőltem Jasper mellé, mikor az tehetetlenül visszaesett a párnájára és mosolyogva néztem az aggódását, mert mikor legutóljára feküdtünk pontosan itt, pontosan ebben a pozícióban, nem gondoltam volna, hogy legközelebb azon fogok gondolkozni, hogy kevesebb, mint egy hét múlva én leszek az egyik tanú az esküvőjén. – Kicsit ki vagyunk borulva.

- Minden rendben lesz – mondtam a fiúnak, ő pedig felém fordult és minden bizonnyal kizárta a többiek ecsetelését a babanevekről és a keresztelőről. – Bár, nem tudom, hogy fog reagálni Olivia, ha elmondom neki, hogy nincs párom.

A telefonom rezgett kettőt a zsebemben, sóhajtva előhúztam és értetlenül néztem át a szoba másik oldalán, a Clayton ölében ülő Charlottera, aki egyenesen szuggerált óriási szemeivel.

Vöröske👀 fényképet küldött.

Vöröske👀: *feldobta az insta a profilját.*

Megnyitottam a beszélgetésünket, majd a képre szegeztem a tekintetemet és nyeltem egyet; Carmen Instagramjáról volt szó és egy róla és Freyáról készült fotót találtam meg egy születésnapi torta előtt. Egyből felismertem a házat, kiléptem a chatből és felléptem Instagramra, hogy megkeressem a nő profilját.

- Nem fog reagálni sehogy, mert ilyet nem mondhatsz neki, jézus – szögezte le Jasper, én pedig elmosolyodtam, de fejben régen nem mellette jártam. Carmen kommentje a poszt alatt hirdette, hogy mennyire imádja ezt a

családot és remek születésnapja volt, én pedig tovább lapoztam és megtaláltam a következő fotón őt és Christophert. A férfi úgy nézett a nőre, hogy görcs keletkezett a gyomromban, és mikor megláttam, hogy Carmen ajkai előtt lévő ujjain egyetlen gyűrű sincs már, a teóriák megszülettek a fejemben. – Hogy vagy, Nancy?

- Miért kérdezed? – paranoiásabbnak tűnt a kérdés, mikor hangosan kimondtam, és azt sem tudom, miért. Eltettem a telefonomat és csak Jasperre összpontosítottam, hiszen túlléptem Christopheren, de a tény, hogy Carmen minden bizonnyal nem házas már és az a pillantás, amit Christopher régen csak nekem adott, örökre az emlékezetemben marad. – Mármint, jól vagyok, miért lennék máshogyan?

- Mert feltettem a kérdést és bepánikoltál – húzta össze a szemeit Jasper, majd sóhajtva felült az ágyról és mikor sikeresen lemászott arról, kezét nyújtotta felém. – Gyere, kísérj ki egy cigire.

- Jaj, de most fog jönni az az analizálásod a lelkemmel és annak állapotával kapcsolatban, amit csak egy pszichológusnak szabadna tennie és ami mindig az elmém egy ilyen sötét bugyrába lök, hogy elgondolkozzak az életemen – mondtam egy mélyet sóhajtva, de azért elfogadtam a barátom kezét és hagytam, hogy felhúzzon állásba. Féltem, hogy véletlenül kibököm neki ezt az egész témát, amire most jöttem rá, nem akartam róla beszélni és nem is terveztem.

Jasper csak vigyorgott és nem is próbálta ellensúlyozni a szavakat, amikkel összefoglaltam az életünket. Mikor kimentünk a konyhába, az apukája a vacsorával ügyetlenkedett, végül megkérdezte tőlünk, hogy nem lenne-e jobb, ha rendelne két családi pizzát, és miután megkapta a jóváhagyásunkat, szerintem elmondott köszönetképpen egy miatyánkat. Fel volt vidulva ez az ember, bár sosem volt szomorú teremtés; az, hogy egyetlen szem fia megnősül, láthatóan őt is megérintette érzelmileg.

Jaj, milyen gyorsan halad az idő!

- Feszült vagy – ébresztett fel Jasper, mikor kiléptünk a teraszra és rágyújtott. Sóhajtva leültem mellé a lépcsőre, majd ránéztem és kelletlenül mosolyogtam, közben pedig próbáltam egy olyan témát keresni, ami még őt

is annyira érdekelheti, hogy megengedné nekem, hogy elkanyarodjunk innen. – Tudja a bátyád, hogy boldogtalan vagy?

Jasper olyan egyszerűen tette fel a kérdést, annyira zsigerből, hogy köpni-nyelni nem tudtam. Kiengedte a szürke füstöt ajkai közül, majd felém fordult, borostás arca és barna szemei a válaszra várva vizslattak, én pedig zavaromban elnevettem magam. Mégis mi mást tehettem volna?

- Boldog vagyok, Jasper – nem éreztem úgy, hogy hazudnék, de az, hogy Jaspernek a pillái sem rebbentek, annyira hitetlen volt, egy kicsit megrémisztett. – Tényleg boldog vagyok, eszméletlenül örülök, hogy megházasodsz, Clayton és Charlotte is családot fognak alapítani, Mikeila is kezd jobban lenni Kaleb után, nagyon-nagyon örülök nektek, Jasper, őszintén.

- Ez igaz, őszintén örülsz nekünk, de ez nem azt jelenti, hogy boldog vagy – utáltam, mikor Jasper felveszi a komolyságát és bölcs kijelentéseket tesz. Utáltam és a szememet forgattam rá, mert mindig elgondolkoztattak és jelenleg nem volt erre szükségem. – Felteszem máshogy a kérdést. Tudja a bátyád, hogy boldogtalan vagy Christopher Burns nélkül?

- Nézd, felesleges erről beszélnünk – túl gyorsan reagáltam Jasper mondatára, nemet intettem a fejemmel és próbáltam az elmémet becsukni, hogy Christopher Burns neve csak a felszínen maradjon és ne jusson mélyebbre. Mindegy, teljesen mindegy. – Túl gyorsan lépett vissza az életembe és túl gyorsan tűnt is el, mellesleg gondolkoztam és igaza van anyának, mellette teljesen szétszórt vagyok, és...

- Jaj, ez faszság – Jasper leintett, majd újra szívott a cigarettájából. – Mármint, nem az, hogy szétszórt vagy mellette, hanem az, hogy te igazat adsz anyudnak ebben. Igazat adsz neki, mert kerülöd a konfliktust és mert tudod, hogy ha nem adnál, balhé lenne belőle. Nancy, huszonkettő vagy lassan, miért érdekel, hogy a szüleid kit szeretnek és kit nem?

- Nem, tényleg igaza van anyának, Jasper. Christopher mellett konkrétan szétesik az életem...

- És? Boldog vagy mellette, vagy nem? – hátradőltem a teraszon, testem a

hideg betonnak ütközött és teljesen lehűtötte forró börömet. Kezeimmel eltakartam a szemem, mély levegőt vettem, mert nem akartam erről beszélni. – Elmondjam, mi a gondod?

- Ha azt mondom, nem, akkor is el fogod mondani – motyogtam, Jasper pedig felnevetett és ledőlt mellém. Erre fel kell készülnöm, úgy érzem.

- Egész életedben a szüleid árnyékában éltél. Azt tetted, amit ők mondtak neked, és amikor a végzős évedben képes volt az egyetlen dolog kizökkenteni ebből, amikor képes volt Christopher Burns meg az idióta megszokása, hogy a teljes neveden szólít, kizökkenteni ebből, fullra boldog voltál, Nancy. Aztán, kurva szar vége lett és elvették tőled ezt és rájöttél, hogy nem érdemes kizökkenni a szüleid árnyékából, mert ha megteszed, visszahúznak és trauma ér. Összejöttél egy sráccal, akit anyudék imádtak és mindent úgy tettél, hogy ők okésak legyenek az életeddel, és most is ezt teszed, mert nem akarod azt újra átélni, hogy boldog leszel, *igazán* boldog leszel és elveszik tőled – idegesített, idegesített minden szó és szememet összeszorítva hallgattam, Jasper pedig pontosan tudta ezt. Csakis ezért csinálta. – Nancy, felvilágosítalak valamiről, nem tudják már elvenni tőled, oké? Kijöhetsz a szüleid árnyékából, Nancy, lassan huszonkettő vagy és ha te úgy döntesz ma este, hogy átmész Christopher Burnshöz és ott folytatjátok, ahol abbahagytátok, senkinek nem lehet egy szava sem, mert ez a te életed és azt csinálsz vele, amit akarsz. Nézd meg a bátyádat! Szerinted vele nem ez lenne, ami veled, ha nem lenne ennyire önfejű?

- Én csak nem értem, Jasper – szinte suttogtam, mert össze voltam zavarodva és olyan volt, mintha most is magamban gondolkoznék. – Nem értem, hogy miért nem fogadják el őt, egyszerűen nem tudom megérteni.

- Apud teljes mértékben elfogadná, anyud pedig csak azért csinálja, mert benne maradt az, hogy ez egy illegális kapcsolat volt a gimiben és nem tud ezen túllépni – magyarázta Jasper, én pedig nemet intettem a fejemmel, mert anya nem ilyen.

Nem ragad a múltban, valami másnak kell, hogy legyen és képtelen voltam rájönni, hogy micsoda. Nem ellenszenves neki a férfi, ez már nyilvánvaló; a per alatt közelebb kerültek egymáshoz és talán már meg is kedvelte, és nem értem, hogy akkor ezt miért nem tudta átvetíteni az esetleges kapcsolatunkra

is.

- Clayton mondta, hogy adj nekem valami bölcsességet, mert vele nem vagyok hajlandó beszélni? – kérdeztem, miközben Jasperre néztem, ő pedig nemet intett a fejével és elnyomta a cigicsikket.

- Beszéltünk erről, hogy félsz a saját lábadra állni és beszéltünk Burnsről is, de nem kért meg, hogy beszéljek veled. Ő is látja, hogy...

- Mit lát? Ő csak ne beszéljen erről, képes lenne a szemével is megölni Christophert. Ne jöjjön ő meg a suttyósága azzal, hogy félek a saját lábamra állni, mert ő is ellene van! – háborodtam fel egy másodpercre, Jasper pedig megcsóválta a fejét és összehúzta a szemöldökét, mint aki badarságnak gondolja ezt az egészet.

- Nancy, Clayton a bátyád, minden embert képes lenne megölni a szemével, aki romantikus módon közeledik hozzád, ez tök normális. Rafaelnél azért maradt ez ki, mert teljes mértékben ismeri a srácot és fejben már átengedte a vizsgán, amit ő maga készített és amin úgy kell átmenni a fiúknak, hogy nem is tudnak róla – mondta Jasper, én pedig próbáltam nem mosolyogni. Nem hiszem, hogy a bátyám képes lenne erre, de tény, hogy Jasperrel többet beszél erről, mint velem. – Teljesen mindegy, hogy csak egy év van köztetek és nagyon közeli a kapcsolatotok, akkor sem szabad elfelejteni, hogy a bátyád és ezáltal bele van vésve a szervezetébe a védőösztön. A barátságunk kezdetén szerintem bőven kicsinált volna engem, ha nem Oliviával vagyok már akkor is. Hidd el, te ezt nem tudod, de azért a fiúk elég szépen tudják. Ez nem bűn, ezért nem kell megharagudni rá, egyszerűen csak félt és fontos vagy neki. Biztonságban akar téged meg a kis lelkedet tudni.

- Kihagytok a titkos megbeszélésből, kérem szépen? – nyitódott ki a bejárati ajtó és lépett ki rajta Clayton, én pedig az ég felé emeltem a tekintetem és elnyomtam a mosolyomat, ahogy leült mellém. – Miről folyik a kommunikáció?

- Arról, hogy mekkora suttyó vagy – válaszoltam, majd mikor belegondoltam, rájöttem, hogy tulajdonképpen nincs messze ez a kijelentés az igazságtól.

- Meg kell néznem Oliviát, hogy felrobbant-e már – mondta sóhajtva Jasper, majd felállt és barátian megsimogatta a vállam, ahogyan bevonult a házba.

Szerencsésnek kéne éreznem magam, amiért ilyen remek baráti társaságom – nem is, családom – van.

- Figyu, gondolkoztam, és nem sokára itt van Charlotte születésnapja, csinálhatnánk egy ilyen nagyobb családi-baráti összejövetelt neki. Elvégre, mégis csak egy nagy változás történik az életünkben és csaphatnánk egy ilyen grill-partit vagy valamit, ahol mindenki ott van, akit szeret – vágott bele Clayton egy témába, én pedig elgondolkoztam az ötleten és habár egyik felem remek gondolatnak tartotta, a másik egyáltalán nem.

- A családi vacsora is nagyon remekül sült el – utaltam az utóbbi ilyen kis összejövetelre, Clayton pedig drámázni és hisztizni kezdett, hogy jó, ez igaz, de az más volt, mert túl sok volt a feszültség, és amúgy is elege van a szülőkből, akik amúgy olyanok, mint az ötéves kisgyerekek, akik megharagudtak egymásra az óvódában, meg amúgy menjen már a fenébe Margaret is, mert ő szereti Charlotteot és szeretni fogja azt a kisbabát is, akit a szíve alatt hordoz és rohadtul egy nagy boldog család lesz mindenki, mert erre lesz szüksége a kiskölyöknek és mindenki álljon meg egy szóra most már, mert elege van ebből. És a szónoklata alatt én csak néztem a bátyámat és csodáltam, hogy ennyire, de ennyire önfejű, teljes mértékben a jó értelemben. Csodáltam, hogy kiáll maga mellett és kiáll Charlotte mellett, csodáltam, hogy ezt az eszeveszettül nagy szerelmet öt éven, sőt már hat éven át őrzi annak ellenére, hogy senki nem támogatta igazán. Elérte, hogy anyáék beletörődjenek, mert nem adta fel Charlotteot akkor sem, mikor megparancsolták neki anno, még az elején. Csak beszélt és beszélt és akaratlanul is előjöttek Jasper szavai és Christopher Burns neve és nem éreztem mást, csak azt a rohadt nagy dühét, ami tizenhét éves korom óta gyülemlik bennem. – Szóval, nem érdekelnek anyáék, mert elég régóta csinálják ezt, és hogy őszinte legyek, kezdem unni.

- Tudod mit? Én is kezdem unni – mondtam ki, majd nyeltem egyet és visszatükröződött Clayton zöld szemeiben az ijedtségem.

Saját magamnak bólintottam, felálltam és lesétáltam Jasperék udvaráról – túl sok behatás ért ma, ami csak azt idézte elő, hogy felnyílt a szemem annak

ellenére is, hogy erősen küzdött a tudatalattim, hogy ne így legyen. Egyetlen egy kérdés járt a fejemben és most, ebben a pillanatban akartam rá választ, egyedül sétáltam haza és mikor megláttam anyát a kanapén ülni, helyet foglaltam vele szemben és a szemeibe néztem.

- Nancy, te miért vagy Hinsdaleben? Történt valami? Úgy tudtam, ma nem keresel ruhát a lányokkal – szólalt meg anya, mikor felfogta, hogy itt vagyok, én pedig nyeltem egyet.

Kiugrott a szívem a helyéről, annyira izgultam. Féltem, de közben nem is, égetett a kiváncsiság és készen álltam akár a lehető legnagyobb veszekedésre is ahhoz, hogy ez csillapodjon.

- Miért nem fogadod el Christophert, anya? – csend.

A némaság teljesen beette magát közénk, egyikünk sem törte meg – mély lélegzeteket vettem, türelmetlen voltam és feszült és hallani akartam a választ, tudtam, hogy nem mehetek el innen anélkül. A falióra ütemesen ketyegett, majd tompa zene ütötte meg a fülünket az emeletről, amit minden bizonnyal Millie kapcsolt be a tévén. Anya sóhajtott egyet, keresztbe tette a lábait és most úgy éreztem, hogy az a magabiztosság, ami neki megvan és amit annyira csodáltam a bíróságon, zavar.

– Mert nem illik hozzád – mondta ki végül, én pedig lecsuktam a szemeimet. Nem, ezt már hallottam, több kell. Teljesen vége van, bárhol felismerem azt a nézést, amit Christopher adott Carmennek azon a képen; tovább lépett, vége van, de tudnom kell.

- Ez nem elég. Miért nem fogadod el? Érveket akarok, anya, ez nem elég – erősködtem, anya pedig mosolygott egyet. Élvezte, hogy szenvedek vagy csak ennyire viccesnek találta a helyzetet?

- Szét vagy esve, mikor vele vagy. A fontossági sorrended felborul és ő átveszi az első helyet, nem figyelsz mellette a karrieredre és olyan, mintha megvakulnál, mert nem látod, mi megy körülötted – fejtette ki a velem szemben ülő nő, én pedig csak néztem őt, tekintetünk összekapcsolódott és semmi másra nem telt tőlem a bólintáson kívül. Bólintottam, hogy értem, mert ő volt az erősebb és akármennyire is szerettem volna, nem tudtam olyan

határozott lenni, mint ő. – Meg fogod nekem köszönni ezt egyszer, Nancy.

- Miből gondolod? – kimért hangsúllyal kérdeztem, holott belül tomboltam. Tudtam, hogy semmit nem érek el azzal, ha kiakadok, hiszen csak azt hirdetném vele, mennyire kizökkent Christopher a nyugalmamból.

- Mert én is megköszöntem anyámnak – mondta, én pedig abban a pillanatban ledöbbentem és hagytam államat leesni, ugyanis Antonette Williams aprócska mosolyra húzta tökéletes ajkait és isten a tanúm rá, hogy mélyzöld íriszeiben fájdalom csillogott. – Szerinted én nem voltam ennyi idős, mint te, Nancy? Nem éreztem azt apád előtt, hogy annyira szerelmes vagyok, hogy meghalok, ha valaki elveszi tőlem ezt az érzést? – nem tudtam válaszolni, hátradőltem és reménykedtem, hogy anya nem állt le itt és folytatni akarja a történetet. Egy szánakozó nevetést engedett el, de most először nem felém, hanem saját maga felé. – Hát de, Nancy, éreztem. Az egyetem első évében, aziránt a szerencsétlen fiú iránt, aki égető napsütésben is abban a nyomorult bőrkabátjában ült a szemináriumon. És nem tudtam mit csinálni, mert szerelmes voltam belé annak ellenére, hogy mindenben benne volt, amiben én nem. Szóval, mikor anyám megtudta, elmagyarázta nekem, hogy nem lehetek vele, mert a jövőm fontosabb, én pedig megértettem és szakítottam vele – mondta anya, én pedig megcsóváltam a fejem, mert az arckifejezése nem illett a sztorija végéhez.

- Nem, nem értetted meg – javítottam ki, ő pedig nyelt egyet. Képes voltam megtörni a saját anyámat abban a témában, amiben ő is megtör engem folyamatosan. Pontosan ennek gondolatában gondolkoztam, és akkor leesett. – Mit mondott a Nagyi, mit csinál vele, ha nem szakítasz?

- Jackson nagyon sok illegális dologban benne volt, és azt mondta, hogy ha nem maradok távol tőle, bemártja a dékánnál és kirúgatja az egyetemről – vallotta be anya, én pedig bólintottam egyet, mert piszkosul ismerős volt a helyzet. Miért csinálja ezt, ha neki is fájt? – De teljesen mindegy, Nancy, mert megértettem, hogy miért tette. Tudta, hogy ha vele vagyok, teljesen elvesztem a fejem és nem gondolkozom reálisan. Anya nélkül nem lennék most abban a pozícióban, amiben vagyok.

Anya felállt a kanapéról és felsétált az emeletre, én pedig teljesen egyedül ott ültem a nappaliban, és anya életén gondolkoztam – azon, hogy összejött

apával és feleségül ment hozzá, mert a Nagyi támogatta. És igen, szeretik egymást, nagyon is, de akármit csináltam, nem tudtam mást tenni, rávetítettem Rafaelt és saját magamat, elkapott a sírás és mély lélegzeteket vettem, hogy lenyugodjak. Kényszer, anya kényszerből lett szerelmes apába, mert egy olyan embert akart, aki nem illett hozzá.

Hogy meddig ülhettem ott a kanapén, nem tudom, de apa hazaért a munkából és adott egy puszit a fejemre, ahogyan elhaladt mögöttem és megkérdezte, hogy mit keresek itthon. Beszélgettem vele egy kicsit, majd kinéztem az ablakon és láttam, hogy már régen besötétedett – a telefonomat előhúzva elolvastam az üzenetet, amit Clayton írt, miszerint Charlottenál tölti az estét és szívesen visszavisz Chicagóba, de a legjobb lenne, ha már csak holnap reggel indulnánk, én pedig egyetértettem és visszaírtam neki.

Sóhajtva léptem ki a Messengerből, szemem megakadt a névjegyeken és csukott szemmel nyomtam rá a kis telefon ikonra, majd letekertem a C betűhöz. Azt sem tudtam, mit csinálok, össze voltam zavarva, anya a vallomásával hihetetlenül meglepett és akkora kavarodást éreztem a testemben, amekkorát nem kellett volna.

Anya nem a nagy szerelmével házasodott össze, nem apa a nagy szerelme. Vajon gondol rá még? Gondol arra, mi lett volna, ha együtt maradnak? Boldogtalan most? Én is az leszek?

Rányomtam a C betűre, majd a fülemhez tettem a telefont és kimentem az a házból. A szél estére felerősödött, összefogtam magamon a tavaszi kabátomat, ami rajtam maradt Jaspernél is, leültem a teraszi székre és igyekeztem figyelni arra, hogy ne verjen annyira a szívem, hogy kiugorjon a helyéről.

- Igen? – szólt bele Christopher, azonnal elmosolyodtam az ismerős hangra és azt kívántam, bárcsak minden egyes nap hallhatnám.

- Szia, én... én Nancy vagyok, de nyilván ezt tudod, mert kiírja a telefonod. Vagyis, remélem, hogy még kiírja – hadartam, majd szidtam magam, hogy ilyen kínos vagyok, és felnéztem a sötét, csillagos égre. Csak azok és a teraszon lévő lámpa adta nekem a fényt már. – Cs-csak meg akartam kérdezni, hogy hogy van Freya, meg ilyesmi.

- Kiírja, ne aggódj, Nancy Williams. Freya jól van, még festő szakkörre is beiratkozott, a húgod rávette. Anya halála óta nem festett, jó hatással van rá Millie – mondta Christopher, én pedig őszintén elmosolyodtam, mert csodálatos volt ezt hallani. Örültem neki. – Te hogy vagy?

- Én? – olyan hirtelen lett könnyes a szemem, hogy meg sem találtam a fejemben a miértjét. A sírás egyre jobban hatalmába kerített, még megállásra sem tudtam kényszeríteni, olyan gyorsan történt minden. – Nem is tudom, Christopher, nem is tudom, hogy vagyok.

- Nancy Williams – kicsordultak a könnyeim a nevem hallatán, Jasper, Clayton és anya szavai jártak a fejemben, amikhez a Christopherrel szerzett emlékeim társultak. – Baj van? Hol vagy? Chicagóban a bátyáddal, biztonságban, ugye?

- Nem, nem, mármint biztonságban vagyok, csak itthon, Hinsdaleben – magyaráztam, majd megtöröltem az arcomat és vettem egy mély levegőt. – Felhívtalak, mert el akartam mondani, hogy – folyamatosan folytak a könnyeim, óvatosan kellett beszélnem, hogy ne kezdjek el zokogni, de így is csak egy kevéske önerő választott el tőle – hogy anyám most mesélt egy történetet élete szerelméről, aki nem az apám, és szerintem pozitív fordulatot akart elérni, de nem hiszem, hogy úgy sikerült, Christopher, nem hiszem – vajon értette, hogy miről beszéltem, vagy annyira össze volt szorulva a torkom, hogy nem is volt érthető egyetlen szó sem, amit kiejtettem a számon?

- Nancy...

- Nem, nem, hallgass meg, Christopher, kérlek – leállítottam a férfit, mikor ő megszólalt és megérezte, hogy milyen témát fogok felhozni. *Vajon azért állított le, hogy elmondja, barátnője van?* Lényegtelen, egyszerűen nem hagyhattam most, hogy elenyésszen ez a dolog, kényszert éreztem, hogy elmondjam, amit gondolok, mégha kirobbantom vele a harmadik világháborút is anyámmal. Nem tudtam, hogyan kellene megszólalnom, de nem azért, mert nem tudtam, mit akarok mondani, hanem azért, mert olyan görcsben állt az egész testem a sírás visszatartásától. – Mikor elhagytalak – lecsuktam a szemeimet, a könnyeim pedig égető vonalat ejtettek az arcomon, egészen az államig. A sóhajtásból hangos sírás lett, zokogtam Christophernek a telefonba és ezen a zokogáson keresztül adtam át neki azt a hiányérzetet,

amit a személye okozott. – Christopher, az volt talán a legrosszabb döntés az életemben, és...

- Nancy, hadd menjek érted – vágott a szavamba a férfi, én pedig a sötét égre néztem és megráztam a fejemet, pedig nem is látta a férfi.

- Nem, nem, nem hagyhatod ott Freyát, és már este van és holnap dolgozol és...

- Nem fogom hagyni, hogy sírva feküdj le aludni, Nancy Williams – Christopher lágy hangja megmosolyogtatott még úgy is, hogy teljesen vizes volt az arcom a könnyeimtől. – Freya már alszik, ha sietek, tizenöt perc múlva itthon is vagyunk.

Hátranéztem a házunkra és az égő lámpára, aminek fénye kiszűrődött a kis ablakon, majd tudatában annak, hogy mit fogok mondani és a szüleim bármelyik pillanatban kijöhetnek, felálltam a székből és lesétáltam az udvarról.

- Figyelj ide, Christopher – kezdtem sóhajtva, miután stabilizáltam a légzésemet annak érdekében, hogy összeszedetten tudjam letárgyalni ezt a beszélgetést. – Nem jöhetsz értem, mert amit mondani fogok ebben a telefonbeszélgetésben, soha nem fogom elmondani élőben. Szóval, figyelsz?

- Miért ne mondanád el élőben? – ennek az egész helyzetnek nem szabadott volna kialakulnia soha, Christopher Burnsnek és nekem nem szabadna már az érzéseinkről beszélni, mert az az idő régen lejárt.

De mégis...

Joga van tudni mindent, ami velünk kapcsolatban a fejemben jár, megérdemli és soha nem nyugodna meg lelkem, ha nem adnám a tudtára.

- Azért, Mr Burns – elmosolyodtam, mert éreztem, hogy ő is ugyanezt tette. Lehetséges ezt érezni telefonon keresztül? –, mert makacs vagyok. És hisztis, és dühkezelési problémáim is vannak – idéztem a férfit, majd a kerítésnek dőltem és sóhajtottam egyet. – Tudod, mikor beléptem a szobámba négy évvel ezelőtt és anya közölte velem, hogy döntenem kell, úgy éreztem, hogy

nem fogom túlélni – felidéztem az emlékeket, az érzelmeket, amik akkor keringtek bennem és ismét elkapott a sírás, mégis tartottam magam és egy olyan nagyot nyeltem, hogy talán Christopher is hallotta. Elindultam a sötét járdán, lassan sétáltam és magamba szívtam a friss levegőt, hogy a bánat helyett azzal teljen meg a lelkem. – Megijesztett az, hogy tudtodon kívül egy hajszálnyi választ el téged a börtöntől, ezért... ezért elhagytalak és újra így tenném, pedig tudom, hogy ez egy nagyon nagyon rossz döntés volt. És, tudod – nevettem a keserűségben, letöröltem a könnyeket és mosolyogva formáltam a szavaimat, amiket tényleg nem tudnék élőben elmondani nyugodtan és őszintén –, visszagondolva biztosan kijátszhattuk volna anyámat azzal, hogy titokban találkozgatunk, vagy valami, de akkor nem tudtam ezekre gondolni, csak arra, hogy mennyire iszonyatosan féltelek és mennyire iszonyatosan akarom, hogy jó életed és karriered legyen – bólintottam saját magamnak, hiszen tényleg ez az igazság és soha, soha nem fogom elfelejteni, hogy mennyire fontos is volt nekem Christopher Burns. Hogy mennyire fontos most is. Megállásra kényszerültem a gondolataim miatt, nyeltem egyet és a kiüresedett utca közepén ismét felnéztem arra a hatalmas, végeláthatatlan égre. – De szeretném, hogy tudd, Christopher, hogy sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked – ismét eltorzult az arckifejezésem a sírás elfojtásától, emlékszem, pár hónappal ezelőtt azt mondtam a férfinek, hogy soha nem fogok azért bocsánatot kérni, mert megakadályoztam, hogy börtönbe jusson, most mégis megtettem, mert nagyobb bűntudatom volt, mint valaha. Nem akartam, hogy szenvedjen, soha nem akarom ezt, csak azt, hogy boldog legyen ebben az életben. – Sajnálom, hogy elhagytalak, sajnálom, hogy nem adtam magyarázatot arra, hogy miért tettem – hangosan sírtam, olyan volt, mintha megváltást várnék, ami felszabadít a sok rossz dolog alól, amit tettem a kapcsolatunkat illetően. Mindent hibának véltem, minden bólintást, amit anya felé intéztem, mikor szét akart szakítani minket, minden egyes pillanatot, mikor magam mögött hagytam. – És sajnálom, hogy nem tettem értünk eleget, pedig istenem, te annyira, de annyira próbálkoztál most – örökké bánni fogom, hogy elsétáltam az óriáskeréktől és ott hagytam, hogy visszautasítottam, mikor először járt a házunkban és miután annyi idő után újra lefeküdtünk. Minden esélyemet ellőttem, elértem, hogy Christopher szépen-lassan leálljon a próbálkozással és rám hagyja ezt az egészet, hogy elrontsak mindent, amit felépítettünk. Hagytam kicsúszni a kezeim közül és most már teljesen mindegy, ó, istenem! – És tudom, hogy késő, késő nekünk már, és... – próbáltam leállni a sírással, és mikor Christopher mély sóhaját

meghallottam a telefonon keresztül, féltem, hogy szánakozva fog tekinteni erre az egészre. – És szeretném, ha tudnád, hogy... hogy megértem – *miért ilyen nehéz ez?* – Megértem, mert annyira próbáltál rendbehozni minket és én képtelen voltam rá, és a szerelem elhalványul, ha nem tápláljuk, Christopher, és megértem ezt és csak azt akarom, hogy boldog legyél – mindketten tudtuk, hogy Carmenről beszélek, és amíg én zokogtam, a férfi egyetlen szót sem szólt. – És tudod, én tényleg örülök, hogy te boldog vagy és kijár neked a boldogság és talán itt az ideje, hogy méltó búcsút mondjuk egymásnak, egy olyat, amit érdemelsz és amit a kapcsolatunk érdemel – remegtek az ujjaim a telefonon, nem teljesen számítottam arra, hogy egyetlen egy hívásból eljutunk ide, nem voltam rá felkészülve, mégis ezt éreztem a helyes döntésnek. – Ég veled, Christopher!

- Ég veled, Nancy Williams – bontotta a hívást a férfi, én pedig sóhajtottam, ahogyan hirtelen csend lett. A mozgalmas út némán és gyászosan bámult vissza rám, fejemet csóválva próbáltam feldolgozni az elmúlt perceket és visszaindultam a házunk felé vezető útvonalon.

A dudaszó megijesztett és kényszerített arra, hogy az úttest felé forduljak – a metálszürke autó lelassított mellettem, az ablak lehúzódott és Christopher égszínkék szemei tökéletesen kivehetőek voltak a lámpavilágításban. Nyeltem egyet, szakadozva szívtam be a levegőt, ahogyan a férfi kérdő és kérő pillantásai megtalálták, miközben átnyúlva az ülésen résnyire lökte ki a felém nyíló autóajtót.

- Komolyan azt hitted, hogy négy szóval lereagálom mindazt, amit mondtál? – kérdezte, én pedig halványan elmosolyodtam és kis hezitálás után beültem mellé a kocsiba. – Fázol?

- Nem – intettem gyengéden a fejemmel, Christopher pedig elindult az autóval a háza felé. Az ablaknak döntöttem a fejem, majd ránéztem a férfire, figyeltem a borostával borított arcát, a fekete pólót és az azalól mutatkozó izmait, amik teljesen befeszültek jelenlétemre.

- Nancy, figyelj...

- Christopher... – szinte egyszerre szólaltunk meg, nyeltem egyet és lecsuktam egy másodpercre a sírástól kiszáradt szemeimet. – Nézd,

felhívtalak, mert... nem tudom, miért hívtalak, de ide lyukadtunk ki, és minden rendben van, Christopher, és...

- Ami köztem és Carmen közt van... – igaz, vártam a befejezést, de a férfi képtelen volt rá. Csak csóválta a fejét, kereste a szavakat, amik megfelelőek ebben a helyzetben, én pedig epekedtem egy olyan kijelentésért, amiről nem is tudtam, hogy mi lehet.

- Minden rendben, Christopher – suttogtam, közben pedig hálát adtam azért, hogy a hideg ablak hűti a fejemet egy csöppet. – Minden rendben.

- Pár nappal ezelőtt elhívtam egy vacsorára és igent mondott – magyarázta, én pedig bólintottam még úgy is, hogy nem nézett rám. Hogy az utat figyelte, vagy nem mert rám nézni, nem tudhatjuk, valószínűleg mindkettő. Elcsesztem, nagyon elcsesztem. – Mi nem is... még nincs semmi, csak most megyünk bele ebbe az egészbe és...

- Christopher, megértem, tényleg – állítottam le a férfit, legfőképpen azért, mert képtelen voltam végig hallgatni. Istenem, annyira, de annyira elrontottam! – Nem kell magyarázkodnod.

Azt hittem, mikor kiszállunk az autóból és bemegyünk a házba, sokkal jobb lesz a helyzet, de egyáltalán nem így lett: a férfi felkapcsolta a nappaliban a villanyt, miután belépett utánam, és mikor én a pultnak dőltem, közelebb lépett hozzám és pillantásaival felidéztette bennem a telefonbeszélgetésünket. Könnybe lábadtak a szemeim, mert annyira, de annyira szerelmes voltam belé és eszméletlenül fájt, hogy elcsesztem, ami kettőnk között volt. Nem kérhettem tőle, hogy adjon még egy esélyt, nincs pofám elvenni tőle azt a szerelmet, amit Carmen a közeljövőben talán megadhat neki, de nem tudtam türtőztetni az érzelmeimet.

- Utállak sírni látni, Nancy Williams – mondta Christopher, ahogy egyik tenyerével megtámaszkodott mellettem, majd szabad mutatóujjával az állam alá nyúlt és kényszerített, hogy ránézzek. *Ó, azok az égszínkék szemek!*

- Figyelj, teljesen jónak gondolom azt, hogy elhívtad Carment vacsorázni – szólaltam meg újra, a halk hangsúly pedig nem is tudom, miért volt: azért, hogy ne kelljen fel Freya, vagy azért, mert elsírtam volna magam, ha

hangosabban beszélek? – Örülök, hogy túllépsz, és csak azt akarom, hogy boldog legyél, és... – lecsukódtak a szemeim, ahogyan Christopher a fülem mögé tűrte a hajtincseimet és az egész arcomat a tenyerébe vette, beleolvadtam kegyes érintésébe és akármennyire is szerettem volna, nem tudtam kinyitni zöld íriszeimet. Úgy éreztem, mintha nem is figyelt volna arra, hogy mit mondok Carmennel kapcsolatban, mintha érintéseivel direkt nehezítené meg a kommunikációt. – és a szerelem elhalványul, ha nem tápláljuk és én megértem, hogy te...

- Azt hiszem, ezt egyszer már a tudtodra adtam – vágott a szavamba a férfi, én pedig végre ránéztem és hagytam, hogy elvesszen tekintetem az övében. – Nem lehet nem szeretni téged, Nancy Williams.

Christopher Burns egyenesen a lelkemig csapott ezzel az egyetlen kijelentésével. Nem tudtam mit kezdeni lágy pillantásaival, csakis az járt a fejemben, hogy nem akarom elrontani a bimbózó kapcsolatát. El akartam szakadni tőle és ellöktem magam a pulttól, de ezzel csak azt értem el, hogy egyetlen lépés után teljesen szembe fordított magával, másik tenyerével is megfogta az arcomat és úgy tartott a kezeiben, mintha félne, hogy elszöknék. Grimaszba torzult az arcom, bőgni, ordítani akartam a karjában, megfogtam orcáimon lévő kezeit és nyeltem egyet, mert ismét belekerültem abba a gyönyörű káoszba, amit vele teremtettem meg még anno, abban a pillanatban, hogy késve beléptem a szerda első órájára.

- Boldoggá tesz? – pontosan ugyanazt a kérdést tettem fel, amit ő tett fel nekem a galériában Rafaellel kapcsolatban, de nem kaptam rá választ. Christopher nem szólalt meg, nézte a szemeimet, az arcomat, pont úgy, ahogyan én az övét, miközben vártam azt az egyetlen tagadószócskát, amit szerettem volna hallani. Nem kaptam meg. – Hadd menjek, Christopher – kérleltem a férfit, hogy engedjen el, majd kibontakoztam a kezeiből és az ajtó felé fordultam.

- Nancy – mondta ki a nevem, mielőtt kicsúsztak volna az ujjaim az övéi közül, majd rászorított azokra és megcsókolt, mielőtt felfoghattam volna, mi történik. Ajkainak íze keveredett könnyeim sósságával és csupán egyetlen másodperc alatt elérte a férfi, hogy felgyulladjon a testem. – Nem fogom végignézni még egyszer, hogy elsétálsz tőlem.

Nem volt időm reagálni, Christopher csókolózásba hívott, nyelve összegabalyodott az enyémmel és miután kezei megtalálták a derekamat, a szobája ajtaja felé léptetett. Nem tudtam gondolkozni és nem is akartam, visszakozás nélkül öleltem át a nyakát úgy, mint aki sosem akarja elengedni, és ahogyan ledőltem az ágyára, azonnal húztam magammal. Szétnyíltak ajkaim, ahogyan megtalálta a férfi a nyakamat, hagytam, hogy összekulcsolja a fejem fölött az ujjainkat és erős csókkal közölje velem minden érzelmét.

Ó, istenem...

Áthúztam Christopher fekete pólóját a feje fölött, óvatosan rajzolgattam át körmömmel hátizmait és ajkai közé sóhajtottam, mikor kezei feltűrték a pólómat és végigsimították égő bőrömet. Lassan leszántotta rólam a tavaszi kabátomat és a felsőmet, érzelmes puszikat hintett mellkasomra és közben csak az járt a fejemben, hogy nem tudom elengedni ezt az embert.

- Christopher – szólaltam meg lihegve, majd arcát fogva elértem, hogy csakis a tekintetemet fürkéssze minden más testrészem helyett. Kék szemei az éjszaka sötétjére hasonlítottak most a vágytól, elmosolyodtam, mert tudtam, hogy teljesen leromboltam a falat, amit még előttem is visszaépített pár hete. – Én is szeretlek téged, tudod ugye?

A kérdésem meglepte Christophert, de nem azért, mert nem tudta, hanem mert nem számított rá ebben a pillanatban. Bólintva hajolt a számhoz újra, olyan erősen ölelt, hogy minden porcikáját éreztem – gyöngéd érintései, fülembe suttogott szavai, érzéki csókjai és mély sóhajai egész éjszakán át kísértettek és minden egyes pillanatban kristalytisztává tették, hogy innen már biztosan nincs visszaút.

A férfi mellkasán aludtam el és ott is keltem fel, mikor a telefonom csengőhangja őrjítően hangosan megszólalt. Úgy húztam el a zöld gombot, hogy meg sem néztem, ki hív, gyorsan felálltam az ágyból és a nappaliba siettem, hogy ne keltsem fel Christophert is.

- Haló? – szóltam bele rekedten, közben pedig átkoztam az atyaúristent is, amiért valaki hajnalok hajnalán keres engem.

- Nancy, hol vagy? Indulnunk kéne vissza az egyetemre – hallottam Clayton

hangját, majd fáradtan lecsuktam a szemeimet és gyorsan gondolkozni kezdtem, hogy vajon ki tudnám-e hagyni a mai napot anélkül, hogy magyarázkodnom kellene.

Nem találtam semmilyen jó ötletet. Basszameg.

- Jó, oké. Elküldöm a címet üzenetben – mondtam sóhajtva, majd elköszöntem a bátyámtól és bepötyögtem neki a Burns rezidencia utcanevét és házszámát.

Lassan visszalépkedtem a szobába és összeszedtem a ruháimat, majd lekaptam magamról Christopher pólóját és felöltöztem. A fürdőben megmosakodtam, és a tükörbe nézve bámultam kialvatlan, smink nélküli képemet.

Halálosan szerelmes voltam.

Elmosolyodtam, mikor megláttam magam mögött az ajtón belépni Christophert, a tükrön keresztül szemébe néztem és akkora vigyort varázsoltam az arcomba, amekkora megmutatja neki, mennyire de mennyire szeretem őt.

- Hát, jó reggelt – köszöntött, én pedig halkan visszamotyogtam neki és örömmel fogadtam, mikor teljesen mögém állt és gyengéden masszírozni kezdte a vállaimat. – Meg tudnám szokni a tegnap éjszakát – suttogta a fülembe, én pedig felnevettem és bólintva helyeseltem, hogy én sem gondolom másképpen.

Istenem, mit megadtam volna eddig egy ilyen harmonikus pillanatért vele, mint amilyet most megteremtettünk!

- Indulnom kell az egyetemre – mondtam, Christopher pedig szemeivel jelezte, hogy érti. Saját tükörképünkre mosolyogtam, mikor a férfi átölelt hátulról, libabőrt okozott, mikor megpuszilta az arcomat és csak azt kívántam, bárcsak beleolvadhatnék az érintésébe.

- Igazán boldoggá tesz maga, Nancy Williams – motyogta Christopher, én pedig lefagytam egy másodpercre, annyira de annyira nagy volt a mondat

jelentősége. – Szeretlek.

- Szeretlek – mondtam vissza, majd mikor keresni kezdte ajkaimat, boldogan adtam meg neki a csókot. A romantikus pillanatot a telefonom csörgése szakította félbe ismét Clayton által; keserves képpel vettem fel és okéztam le, miszerint itt van értem, majd Christopher felé fordultam és elhadartam ezt a tényt neki is. Sóhajtva figyeltem, ahogyan nehezére esik az elszakadás, hosszas csókot nyomtam az ajkaira, hogy éreztessem vele, most minden másképp lesz, de akármennyire is szerettem volna, nem vihettem át ezt az egészet csókolózásba. – Hívlak majd.

Ezzel hagytam ismét magára Christopher Burnst, de most volt egy különbség, mielőtt kiléptem volna a fürdőajtón:

hátranéztem és rámosolyogtam.

Clayton és Charlotte már vártak rám és beültem a hátsó ülésre, nem kérdeztek semmit és nem is mondtam semmit, mert felesleges volt és mert pontosan tudták, hogy vajon ki élhet ebben a házban. Az ablakhoz húzódtam és a nagy csendben, ami keletkezett az autóban, egyszerűen nem érdekelt a zavartság, magamban mosolyogtam és csak egy mondat járt a fejemben.

Senki nem fogja tudni megváltoztatni a véleményemet mostantól.

[H U S Z O N N E G Y E D I K R É S Z]

Valami eszméletlenül hangos; ez volt az első gondolatom szombat reggel.

Ahogyan kinyitottam fáradt szemeimet, Christopher meztelen mellkasával találtam szemben magam, pislogtam párat, hogy ne csak homályosan lássak, és közben elmondtam egy imát, hátha valaki meghallja és leállítja helyettem ezt a rikácsolást. Kellett egy pár másodperc, mire rájöttem, hogy az említett rikácsolás nem más, mint a telefonom, ami közvetlenül mögöttem, a fejem mellett lévő éjjeli szekrényen díszelgett.

- Szüntesd meg – mormolta Christopher, és még arra sem méltatta felkelését, hogy kinyissa a szemét. Mosolyogva tettem eleget a kérésének azzal, hogy elfordultam tőle és a kezembe vettem a mobilt, de abban a pillanatban, hogy megláttam a képernyőn Charlotte nevét villogni, az egész testemből kiszaladt a vér. A zöld gomb elhúzása helyett az órára néztem és háromszorosára gyorsult szívveréssel konstatáltam, hogy tíz harmincötöt mutat.

Basszameg! Basszameg, az esküvő!

- A picsába! – adtam hangot a gondolataimnak, amire Christopher is kinyitotta íriszeit és kérdően figyelt, de ahelyett, hogy válaszoltam volna neki, gyorsan fogadtam a hívást és közben kiugrottam az ágyból. A picsába, a picsába! – Charlotte, szia! Szia, jó reggelt!

- Nancy, hol az istenbe vagy? Másfél órája itt kellene lenned, hogy még fel tudjam tűzni a hajadat! Már mindenki itt van a templom előtt, huszonöt perc múlva kezdődik az esküvő, haló! – csukott szemmel hallgattam végig a barátnőm teljes mértékben jogos kiakadását, és egyből elkezdtem keresni a tegnapi este folyamán a földre dobott ruhadarabjaimat. Jaj, istenem!

- Tudom, tudom, kezdésre ott leszek – motyogtam, közben pedig lerángattam magamról Christopher pólóját és a telefonomat a vállam és a fülem közé szorítva felküszködtem a melltartómat és a pólómat. Csak én lehetek az, aki elkésik egy esküvőről, édes istenem! – A hajam miatt ne aggódj, majd megoldom – *mármint, én?* Biztosan így lesz, ja.

Bontottam a vonalat és miközben felvettem a farmeromat is, megcéloztam a fürdőszobát és magamra locsoltam egy kis vizet, hogy felébredjek – bár, igaz, hogy teljesen kiment az álom a szememből, tekintve, hogy van huszönöt percem arra, hogy hazamenjek, felvegyem a ruhámat, sminkeljek, megcsináljam a hajam és... *ó, a rohadt életbe!*

És, hogy párt találjak.

Jó. Jó, semmi gond, megoldjuk, Nancy.

- Christopher – loholtam vissza a szobába, azon gondolkozva, hogy vajon hogyan kéne ahhoz fogalmaznom, hogy Christophernek csak annyi essen le, amennyi szükséges, és eljöjjön velem az esküvőre. Vajon Jasper hogy reagálna, ha meglátná őt, mint volt tanárát a ceremónián? Ütőkártya: de Olivia hogy reagálna, ha nem vinnék senkit? Ki a veszélyesebb? – Christopher, eszméletlenül szükségem van rád.

- Gyere vissza az ágyba és kielégítem a szükségleteidet – megfogtam az éppen a kezembe akadt kispárnát és egyenesen a férfinek dobtam, mert habár csábító, *túlságosan is* csábító volt az ajánlata, komoly helyzet van és egy másodpercet sem áldozhatok az életemből jelenleg arra, hogy ezeket a beszólásokat hallgassam.

- Kérlek szépen, vegyél fel egy öltönyt és kísérj el egy esküvőre, különben a menyasszony feláldoz a halottaknak – foglaltam össze a legegyszerűbben a mai napot, Christopher pedig azonnal megcsóválta a fejét. Még át sem gondolta, amit nyilván sejtettem, tekintve, hogy nem igazán az a típus, aki random esküvőkre jár, főleg nem úgy, hogy csupán az utóbbi napokban viselkedünk úgy, mint egy legális pár, és még nem is mutatkoztunk a publikum előtt.

- Nincs az az isten, hogy megtegyem – mondta, én pedig nyeltem egyet és

csípőre vágtam a kezeimet. Doboltam az egyik talpammal és szuggeráltam a férfit, de rövid idő alatt rájöttem, hogy túl sok szuggerálásban volt már részünk együtt ahhoz, hogy tudjam: egyikünk sem fog megtörni, vagy ha mégis, az én leszek.

- Ne már, Christopher, kérlek! – kezdtem könyörögni, majd leültem az ágyra és a lehető legdrámaibban a hasára dőltem, akár egy párnára. Kutyakölyök szemekkel figyeltem, mert egyszerűen nincs más ember, akit jelenleg elvihetnék most az esküvőre, mivel húsz percem van addig. – Tényleg nincs több lehetőségem. Kérlek!

- Kinek az esküvője lesz ez? – ahogy meghallottam a kérdést, bekapcsolt a vészjelző a fejemben. Nem mondhatom el, hogy Jasperé, mert akkor tudni fogja, hogy ott lesz pár volt tanítványa is, és akkor teljes mértékben elvesztem ezt a csatát. Miért kerülök én mindig ilyen kellemetlen helyzetekbe?

- Egy barátomé – mondtam végül a féligazságot, majd a férfire mosolyogtam, hogy megnyerjem magamnak. Egy mély sóhajt kaptam válaszul, miközben az égszínkék tekintetek elmondták nekem, hogy megbánták azt, hogy megismertek. – Légyszi?

- Ezt még visszafizeted valamiben, Nancy Williams – egyetlen pillantás kellett ahhoz, hogy elpirosodjak a gondolatok miatt, amiket ezzel az árva mondattal keltett bennem Christopher Burns, hitetlenül vigyorogtam és nem szóltam semmit, csak felkeltem és hagytam, hogy elővegye a sok öltönye közül az egyiket, ez esetben a feketét. – De Freyát nem hagyom egyedül.

- Persze, hogy nem! – habár eszembe sem jutott Freya, teljesen alap volt, hogy ő is jön, elvégre, ha már elcsesszük az esküvőt, csesszük el rendesen nem csak egy, de két Burnsszel is. Végül is, Jasper már így is máglyán fog elégetni, amiért a gimis töri tanárunkat viszem oda, szóval tök mindegy, nem? – Haza kell szaladnunk a ruhámért, szóval siessünk.

Óra ötvenkor loholtam be a szülői házba, a szüleim meg sem állítottak, mert tudták, hogy rohadt nagy késésben vagyok. A szobámban felráncigáltam magamra a nagy, bordó ruhát, amit anyáék hoztak haza tegnap a kölcsönzőből, majd mikor rájöttem, hogy nincs sok időm, fogtam a cipőmet,

a fésűt, pár csatot és a sminkes táskámat, és lerohantam a lépcsőn.

- Találtál már párt?

- Igen, Christophert – úgy válaszoltam anyának, hogy nem is álltam meg, mert nem nem volt annyi időm, hogy hallgassam az ócsárlását, sőt igazából kedvem sem. Gyorsan beugrottam az anyósülésre Christopher mellé, aki érkezésemre egyből a pedálra is lépett, miközben én lehajtottam a napfényvédőt és azon az aprócska tükrön keresztül próbáltam valami normális kinézetet varázsolni magamnak.

Megfésültem a hajam, és próbálgattam, hogy lenne jó, de el kellett fogadnom, hogy nem vagyok fodrász, vagy esetleg Charlotte, és mondván, hogy majd visszatérek rá, a korrektorhoz és a szempillaspirálhoz nyúltam helyette, amikhez még viszonylag értek is egy csöppet. Nem sokat, az tény, de egy csöppet legalább.

- Én is sminkelhetek? – tette fel Freya a kérdést az autó hátsó üléséről, miközben előrehúzódott középen hozzánk.

- Nem – egyszerre vágtuk rá Christopherrel ezt, a táskámban kerestem a vörös rúzsomat és mikor megtaláltam, gyorsan felkentem a számra anélkül, hogy a folyamatos kocsikázás közben kimentem volna a vonalból.

Zseniális vagyok, vagy zseniális vagyok?

Mikor a hajamhoz nyúltam volna, Christopher befordult a templom utcájába – nem, egyáltalán nem vagyok zseniális –, így beletörődtem, hogy ez már így marad, leengedve, tekintve, hogy így is hét perce megy az esküvő. Mikor kiszálltam az autóból, káromkodva jöttem rá, hogy nincs rajtam a cipő és ugyanúgy káromkodva nyúltam le az ülés alá, hogy ki tudjam tenni az aszfaltra és felhúzhassam.

A templom nagy ajtaja nyikorogva jelezte érkezésünket, minden egyes ember hátra fordult és megcsodálták a későket – Jaspernek golflabda méretűre kerekedtek a szemei, ahogyan észrevette mellettem Christophert, aki inkább csak leült a bátyám mellé a húgával együtt. Imádkoztam, hogy ne taknyoljak el a magas sarkúban, olyan gyorsan siettem fel Sean mellé a tanúk helyére,

majd elmotyogtam egy bocsánatot, meg hogy a közlekedés nagyon lassú volt a dugó miatt, és torkom köszörülése után el is hallgattam, hogy ne zavarjam meg még jobban az eseményt.

Szerintem mindenkinek jobb lenne, ha eljátszanám a halálomat és elköltöznék Mexikóba, úgy most, ebben a pillanatban.

- Hol is járt, Atyám? – szólalt meg Jasper, közben pedig Sean átadta nekem Olivia gyűrűjét, amit majd nekem kell kézbesítenem.

- Ott jártam, hogy... – a pap igen csúnya pillantásokat adott nekem, mielőtt visszafordult volna a párhoz, nyelt egyet és folytatta a beszédét, aminek az elejéről nyilvánvalóan lemaradtunk. – Hogy Olivia, Jasper, ez az esemény lesz a kapcsolatotok minden szempontjának alapja. Minden ember vágyik arra, hogy szeressen és szeressék, a szeretet nem csak egy szó, hanem egy tett. Nem egy olyan dolog, amint mondunk, hanem egy olyan, amit teszünk. Ha a szerelem nem minden, akkor semmi. E pillanat megadja nekünk a lehetőséget, hogy emlékezzünk arra, hogy a szeretet a legjobb része ennek az emberiségnek. Mindannyiunknak van itt szerelmi története – szemeim megtalálták Christophert még úgy is, hogy nem ő volt itt a reflektorfényben és a gyönyörű beszéd, amit most hallhatunk, egyáltalán nem rólunk szól. A férfi azonnal rám nézett, mosolyogva figyelt engem és észrevettem abban a pillanatban, hogy szemeiben mindent megtalálok, amire szükségem van ebben az életben. – Néhány rövid, néhány hosszú. Néhány még megírásra vár, néhány még csak most érkezik a legjobb részhez. Egy pár fejezet szomorú és csalódást keltő, míg vannak olyanok is, melyek tele vannak kalanddal és izgalommal – halványan bólintottam, hogy csak Christopher érzékelje, és akármennyire is szerettem volna tartani magam, elhomályosult a tekintetem attól az örömtől, ami ebben a pár napban lengte be a kis világomat. Istenem, annyi mindenen keresztül mentem már ezzel az emberrel, annyi de annyi mindenen! – És ezek a fejezetek hoznak minket ide, ahol megállunk, visszanézünk és mosolygunk mindazon a pillanaton, ami kitöltötte ezeket a fejezeteket, és ahol előre tekintünk, azokra a pillanatokra, ami vár még ránk. Én itt vagyok, mindannyian itt vagyunk, mert szeretnénk ezeket a pillanatokat nektek – elszakadtam Christophertől és a lassan újdonsült házaspárra néztem, és csak hallgattam és hallgattam a pap mondanivalóját, közben pedig már most gratuláltam fejben az ifjú párnak,

elvégre az ismeretségi körömből ők azok, akik tényleg kitartottak egymás mellett jóban rosszban. – Jasper, Olivia, készen álltok a fogadalomra?

- Igen – szólalt meg a kettő egyszerre, Jasper pedig kinyújtotta kezeit, hogy Olivia belemélyessze sajátjait. Éreztem feltörni az érzelmes énemet és tudtam, hogy bármelyik percben bőgni kezdhetek, hogy milyen csodálatos ez, de azért tartottam magam. Egyszer már megzavartam az esküvőt, haló.

- Jasper Floyd, elfogadod feleségedül Olivia Gilbertet?

-Igen – mondta ki Jasper, én pedig felnéztem a mellettem álló Seanra, hogy vajon ő is ugyanúgy mosolyog-e, mint én. Igen. Csodálatos dolog látni a szinte gyerekkori barátodat ekkora boldogságfelhőben egy ilyen jelentős eseményen.

- Akkor ismételd utánam: én, Jasper Floyd...

- Én, Jasper Floyd – kezdte, majd ahogyan a pap kimondta, ő pontosan elismételt minden egyes szót, egy idő után szerintem nem is figyelt a papra, mert pontosan tudta, hogy mit mond. – Elfogadlak téged, Olivia Gilbert, feleségemnek. Megbecsülöm a szerelmedet és szeretni foglak ma, holnap és örökké. Bízom benned és tisztellek, nevetni és sírni fogok veled. Hűségesen szeretni foglak – Jasper megállt egy másodpercre, ahogyan elveszett Olivia könnyes szemeiben – jóban, rosszban, szegénységben és betegségben. Minden nehézségben, mi jön, én ott leszek és fogni fogom a kezeidet – örömkönnyeket hullattam a beszéd végére, amit Olivia is elkezdett mondani a pap után egy kicsit szakadozottabban, mint Jasper.

Egyszerűen eszméletlen, eszméletlenül meseszerű volt ez a kettő és olyan sok érzelmet löktek egymás felé, hogy teljesen megingattak engem és a lelkemet. Feleszméltem, mikor Sean meglökött, mosolyogva adtam át Jaspernek Olivia gyűrűjét és figyeltem, ahogyan megpecsételik a sorsukat.

Ó, istenem, milyen szép dolog is az esküvő!

- Jasper Flyod, Olivia Gilbert – kezdte a pap –, férj és feleségnek nyilvánítalak titeket. Jasper, megcsókolhatod a menyasszonyt!

És ez volt az a pillanat. Ez volt az a csók.

Mindenki felállt, tapsolva örvendezett az ifjú párnak és a vidámság annyira elevenen hatott a társaságra, hogy még a papírokat is majdnem elfelejtettünk aláírni. A rokonok egyből letámadták Jaspert és Oliviát, gratuláltak nekik és annyira, de annyira örültek, hogy egyből az itt lévő egyetlen családtagomra, Claytonra néztem, hogy meghatódott-e ő is olyannyira, mint én. A válasz igen.

Kellett pár igen hosszú perc, mire át tudtunk vonulni a két utcával odébb lévő kisebb arénába, amit ilyesféle alkalmakra bérelnek ki az emberek, és ami jelenleg olyan szépen fel volt díszítve, hogy még a szemem is káprázott tőle. A fehér terítővel fedett asztalok, az aranyszínű fények és a sok sütemény és pezsgő illata pontosan olyan hangulatot teremtett, amilyenre szükség volt egy esküvőn. Végig Christopher kezét fogtam, és habár a szemek mindenképpen Jasperen és Olivián voltak, volt osztálytársaink nem tudták túltenni magukat az ő jelenlétén és mikor mentek kezet fogni Jasperrel és megölelni Oliviát a terem másik végére, akármennyire is szerették volna, nem tudták titkolni, hogy fél szemmel minket figyelnek.

- Egy baráté, hm? – utalt Christopher az esküvő előtti beszélgetésünkre és arra, hogy kifelejtettem azt az aprócska részletet, hogy bedobom az oroszlán barlangjába. Bűnös mosollyal néztem a férfire, ő pedig fejét csóválta, miközben kifejtettem neki, hogy tulajdonképpen Jasper egy elég jó barátom, szóval nincs itt semmilyen probléma.

Nem volt időnk beszélgetésbe elegyedni, meghallottam egy régi ismerős hangot, ahogyan elismerő szavakkal illeti Jaspernek a házasságot és sok boldogságot kíván neki és Oliviának, feléjük néztem és nagy vigyorral fogadtam Alice jelenlétét a tömegben, aki csakis az esküvő végett utazott ide egyenesen Európából. A gimiben csupán váll fölé érő frizurája most mellkasát verdeste ugyanolyan szögegyenesen, ahogyan anno, lila ruhája pedig térd fölé mutatta meg hosszú lábait. Kipirosodva beszélgetett Jasperrel, majd mikor észrevette, hogy jönnek a fiú szülei, magára hagyta őt és átállt Liphez és Seanhoz. Csapódott hozzájuk Charlotte és Mikeila is, a kialakult kisebb osztálytalálkozó pedig annyira megmelengette a szívemet, hogy muszáj volt hozzájuk lépnem. Christopher szó nélkül engedett és mikor Clayton észrevette, hogy menni készülök, akármennyire is ellenszenves volt

számára a férfi, azonnal mellé állt, hogy ne érezze ennél kínosabban magát.

- Nancy! – fordult felém egyből Alice, majd ő is elindult felém és jól megölelgetett. Istenem, milyen jó érzéssel töltenek el ezek a kis találkozások! – De jó, hogy látlak! – üdvözölt őszintén a lány, majd elengedett és végig nézett rajtam, de közben megváltoztatta irányomat és visszaindult velem az eredeti pontra, ahonnan jöttem. – Nehogy magára hagyd már szerencsétlent, majd mi csapódunk hozzátok! Ne éreztesd kényelmetlenül!

- Hú, Alice, nem tudom, hogy ez jó ötlet-e... – pánikolni kezdtem, hogy Alice ráugrik, vagy hasonlók, elvégre emlékeztem arra, mennyire oda volt érte a suliban, de mikor Christopherhez értünk, a lány csak kinyújtotta a kezeit és a legigézőbb mosollyal üdvözölte őt.

- Mr Burns, nagyon jó látni Önt! – mondta neki illemtudóan, ahogyan kezet fogott vele, majd intett a többieknek, hogy csatlakozzanak. Azt hiszem, négy évvel ezelőtt sosem mondtam volna el azt Aliceről, hogy ennyire felnőttesen fog viselkedni, de úgy látszik, az idő nagyon is jó hatással volt rá, kész nővé változott. – Csak hogy tudja, nem kell feszengeni a helyzet miatt, sőt! Annyira örülök, hogy végre sikerült kimászni ebből az egészből és minden buktató nélkül együtt lehet Nancyvel! Jaj, de szép dolog a szerelem! – mondta Alice a kapcsolatunkra gondolva, Christopher pedig rámosolygott és gyorsan kezet fogott a fiúkkal, akik idő közben ideértek. Soha, soha nem gondoltam volna, hogy ez a helyzet valamikor is kialakul, és az is lehet, hogyha Alice nincs itt és áll a talpára, nem is alakult volna ki. Hihetetlen, tényleg.

- Igen, és mivel már nem a tanárunk és mi is elmúltunk már huszonegyek, igazából piálhatunk is, gondolta ezt valaha is, Mr Burns? – mondta Lip magabiztosan, Sean pedig azonnal nagy helyeslésekbe kezdett, hogy ez tényleg így van. Kétségkívül volt már bennük alkohol. – Istenem, olyan sok minden van, amiért koccintani kell! Jasper és Olivia, aztán itt van Charlotte és Clayton babája, közeledik megint a drága jó szemeszter vége, annyira jó az életünk, srácok!

- Be kell rúgni, nincs mese – tette hozzá Sean, én pedig fejemet csóváltam, mikor az öklét Lip felé tartotta, majd Clayton és Christopher felé. Az utolsó

kettő nem valami magabiztosan, de elfogadta az ökölpacsit, bár azt meg kell jegyezni hogy Clayton először ránézett megerősítést várva Charlottera, Christopher pedig minden bizonnyal magában nevetett és már most tudta, hogy nem fog inni Seannal és Lippel soha az életben.

- Szerintetek is kéri Jasper a szemeivel, hogy mentsük ki onnan? – szólalt meg hirtelen Mikeila, én pedig azonnal felfigyeltem kérdésére és Jasper felé fordultam, aki körbe volt véve a szülőkkel és nagyszülőkkel, és minden bizonnyal hallgatta az áldásokat egyedül, tekintve, hogy Oliviát kirángatta egy táncra az egyik volt osztálytársa.

- Majd én kimentem – reagáltam egyből, majd ruhámat megemelve Jasperhez léptem és megölelve gratuláltam végre neki. Elnézést kértem a zavarásért az idősebbektől és megkérdeztem, hogy a keringős hagyományunk kedvéért elrabolhatom-e Jaspert egy táncra annak ellenére, hogy amúgy nem is lassú zene ment.

Másodpercekkel később Jasper már megforgatva vitt fel a táncoló emberek közé, fülemhez hajolva köszönte meg és derekamat fogva mosolygott rám. Boldog volt, úgy igazán boldog. Azt hiszem, ez a téma, a boldogság, mostanában nagyon sokszor feljön a környezetemben, a fontossága és a hiányának hatása.

- Szóval, Burns – nézett az említett felé a fiú, én pedig bólintottam és már kezdtem volna a bocsánatkérést, amiért ennyire hirtelen hoztam be a körünkbe, de Jasper nem engedte, hogy megtegyem, pedig tudta, hogy ez következne. – Szerinted hívhatom már Christophernek?

- Szerintem még várjunk egy kicsit vele – gondoltam át, ő pedig nevetve értett velem egyet, majd sóhajtva vezette tekintetét újra csak rám, szemeiben láttam az egész gimis időszakomat és rájöttem, hogy igazából akárhányszor gondolok arra vissza, ő mindig benne van. Csak most fedeztem fel, milyen fontos emberek is vannak jelen ezen az esküvőn, milyen *számomra* fontos emberek, akik nélkül nem tudnék élni talán egy percet sem. – Jasper, annyira örülök neked! Tényleg, és annyira hihetetlen, hogy pár évvel ezelőtt még úgy táncoltunk, hogy tiszta sütemény volt az öltönyöd.

- Ó, emlékszem. Az egy jó kajacsata volt a srácokkal – nevettem a jó

emlékre, és ismét körülnéztem a teremben, és megakadt a tekintetem azon a bizonyos körön. Hogy hogyan, nem tudom, de rávették a fiúk egy pohárka borra Christophert, és attól függetlenül, hogy szemei gyakran a süteményes-tortás pulthoz keveredtek Freyához és az őt körülvevő gyerekekhez, esküszöm, viszonylag jó kedve volt. Néha még mosolygott is, komolyan. – Nancy, nem szabadott volna úgy kivágnom téged az életemből.

- Jaj, Jasper, ne hülyéskedj. Meg volt rá az okod, és...

- Nem, nem volt meg. Mármint... – nem hiszem, hogy jó ötlet volt az, hogy felhozta ezt a témát, mert egyáltalán nem vidám, és a mai nap nem arról szól, hogy életünk keserves pillanatait vitassuk meg. Az pedig, hogy elvetették a babájukat Oliviával, kétségtelenül keserves pillanat lehetett. – Nagyon sokszor fel akartalak hívni, tényleg, hogy elmondjam, hogy nagyon félek és hogy megnyugtass, csak annyi gondod volt abban az időben, Nancy, és nem akartam, hogy több teher legyen a válladon. És utána meg, miután rendeződtek a dolgok, őszintén megmondom, szégyelltelek felhívni úgy, hogy majdnem egy évet kihagytam – adta meg a magyarázatát Jasper, én pedig sóhajtottam, mert nem akartam, hogy úgy érezze, hogy teher lenne ő. Annyi mindenen átsegített már, hogy lehetne teher?

- Jasper, lehetetlen, hogy teher legyél. Oké? – kérdeztem, ő pedig bólintott egyet és teljesen váratlanul adott egy puszit az arcomra. Mosolygott, mikor leállt a tánccal és magához húzott, azonnal viszonoztam az ölelését és addig szorítottam, amíg ő is engem.

Talán ezek a legértékesebb dolgok a világban: igaz barátok, egy váratlan ölelés, örömkönnyek és egy igazán béna tánc, ami fontosabb néha bárminél.

- Gyere, menjünk oda a többiekhez – húzott a barátaink felé Jasper, és mikor odaértünk, kezet fogott Christopherrel és megköszönte neki a gratulációt, amit a férfi mondott neki. Éppen a régi történelem órákról beszélgetett és hallgatta Seant, Lipet és még Mikeilát és Alicet is, hogy egyedül az ő óráján nem puskáztak, mert rohadtul féltek, hogy lebuknak, és mert amúgy nagy volt a tisztelet felé ahhoz, hogy puskázzanak. Igaz, Mikeila megemlítette, hogy ő azért másolt rólam bőven, de mikor Christopher bólintott egyet, hogy tudja és látta, még a barátnőm is elnémult.

- Figyelj, tesóm, Alice szerint kell az ifjú pár engedélye – fordult Sean Jasper felé, majd átkarolta a vállát és bizalmasan hozzá hajolt. Tudtam, éreztem, hogy valamilyen sületlenséget fog kérdezni, főleg akkor, mikor Christopher elfordult és vigyorát elnyomva csóválta a fejét. – Berúgunk éjjel?

- Sean, éppen most házasodtam meg és holnap reggel nászútra indulok a feleségemmel – válaszolt Jasper komolyan, de arca olyan kifürkészhetetlen volt, hogy még én is várakoztam egyetlen árulkodó pillantásra, hogy rájöjjek, haragszik-e a kérdés miatt, vagy nem. – Még szép, hogy berúgunk! – meglepetésként ért az a nagy hangerő, amivel Jasper közölte ezt, a fiúk ordítozva pacsiztak le vele, én pedig szememet forgattam és mosolyogva Christopherre néztem, aki a szemeivel üzente nekem, hogy ezt még valahogy vissza fogom kapni.

- Ne legyél ideges, jó lesz este – suttogtam a fülébe, ő pedig habár rám mosolygott, Freya felé fordult, jelezve, hogy nem fog inni egy kortyot sem mellette. Ledöbbentem egy kicsit, mikor rájöttem, hogy jelenleg az egyetlen dolog, ami visszatartja a szórakozástól, az a húga, nem a fiúk. Azta, képes lenne normális emberként ünnepelni Sean, Lip és Jasper társaságában! Ez tényleg megtörténik? – Freyát átvihetjük Milliehez is, szerintem örülni is fog neki.

- Nem fogom Antonette Williamsre sózni a húgomat – jelentette ki Christopher, és habár teljes mértékben megértettem őt, egyszerűen csak szerettem volna, hogy tényleg beilleszkedjen a társaságomba, mert már ő is beletartozik az életembe, és egyáltalán nem erőltettem volna, de az, hogy konkrétan vevő rá, egy olyan dolog, amit nem lehet elhalasztani. *Mármint, úristen!*

- Antonette Williams az anyám és el kell fogadnia, hogy te és Freya az életem része vagytok – mondtam őszintén, ő pedig elmosolyodott, mert ezt még sosem mondtam ki hangosan. Egyáltalán nem titkoltuk, hogy együtt vagyunk, de senkihez nem mentünk oda, hogy megosszuk velük. Egyedül Claytonnak mondtam el, de rajta kívül nem éreztem azt, hogy magyarázatot kéne adnom bármilyen tettemre bárkinek is. Mikeila nem is igazán kérné, ahogyan Charlotte sem, így nem róluk van szó, hanem az anyámékról. – Mellesleg imádják Freyát, úgy is lenne még a házban, ha most nem visszük át, tekintve, hogy Millievel eszméletlenül jóban vannak.

- Igaz – mutatott ránk Clayton, én pedig hálásan ránéztem, mert ő is pontosan arra gondolt, amire én. Abszurd a kapcsolatunk a többieknek és ha ténylegesen hosszútávra tervezünk, mégpedig arra tervezünk, akkor kényelmessé kell tenni az ilyesfajta szituációkat. És mi ez az esküvő, ha nem a tökéletes alkalom? – Én még nem ittam semmit, kidobhatom Tökmagot otthon, amúgy is le akarom tenni a kocsimat az udvaron.

- Na, jól van, megkérdezem Freyát, hogy egyáltalán menne-e – egyáltalán nem volt ínyére Christophernek, de ő is tudta, hogy a gyerekek hamar megunják az ilyen eseményeket, viszont közben engem sem akart itt hagyni. Még csak fél egy, ez egy hosszú program és nem akarta, hogy egy idő után Freya kedvtelen legyen.

Ebből az egészből végül az lett, hogy Christopher, Freya, Clayton – mert mindenképpen le akarta rakni a kocsit és Christopherbe már belenyomtak a fiúk egy pohárka bort – és én átmentünk a szüleinkhez, ahol csak apával találkoztunk, ugyanis anyának megbeszélése van éppen egy ügyféllel. Apa egyből belement az ötletbe és fel is küldte Freyát Milliehez, sőt még azt sem várta meg, hogy felhozzuk, hogy itt aludhat-e, megelőzött minket és elmondta, hogy egy cseppet se aggódjunk anya miatt, majd ő lerendezi.

Christopher hálás volt, de nagyon nehezen hagyta ott a húgát, akinek vele ellentétben semmi problémája nem volt a hirtelen jött pizsamapartival. Még visszaérve is csak a kislányon járt az esze, mikor leültünk a többiek közé ebédelni – vitathatatlanul kellett neki egy kis idő, hogy visszarázódjon, ebbe pedig Sean és Lip óriási szerepet játszottak, tekintve, hogy megállás nélkül nyomták a hülyeségeiket még evés közben is. Olivia és Jasper megtiltotta nekik, hogy berúgjanak este kilenc előtt, de komolyan mondom, ez a kettő józanul is részegnek tűnt.

- Oké, tudom, hogy nem kéne ezt kijelenteni, ne haragudjatok, de sosem gondoltam volna, hogy egy asztalnál fogok ülni Mr Burnsszel, ráadásul Jasper és Olivia esküvőjén – vallotta Mikeila két falat között, én pedig nem is tudtam rászólni, mert én sem gondoltam volna soha az életben, így hülyeség lett volna, ha elcsitítom. Ilyet gondol valaha bárki is?

- Teljes egyetértésben vagyunk – nézett Mikeilára Christopher, utána pedig mindketten felém fordultak, mint a bűnbakra a csapatban. Nem is tagadom.

Az este lassan jött el, de egyáltalán nem telt unalmasan az idő – alig engedtük, hogy a házaspár együtt legyen, Oliviát koktéloztattuk a lányokkal, Jasper apukájával beszélgettem és valahogyan eljutottam a sütis asztalhoz is, ahol újra találkoztam Mikeilával és együtt faltuk a finomabbnál finomabb kalóriatömkelegeket. Igazából nem is gondoltam, hogy ilyen jó lesz ez az esküvő; persze, tudtam, hogy élvezni fogom, elvégre Jasperről és Oliviáról van szó, de tényleg eszem ágában sem volt az, hogy ennyire családias lesz még úgy is, hogy Olivia ága és Jasper távoli rokonai miatt egy csomó idegen lesz számomra.

- Tök jól bírja – intett a barátnőm Christopher felé, aki mostanra már tökéletesen elbeszélgetett Seannal és a többiekkel. A fiúk egy másodpercre sem hagyták egyedül, ennek pedig kifejezetten örültem most. – Nem hittem volna, hogy egyszer látok ilyet. Mikor elmentem onnan, azért vitáztak, mert Sean töményezni akar, Burns pedig a bornál akar maradni.

- Te jó ég – a fejemet fogtam és mikor Mikeilára néztem, zavaromban elnevettem magam. Még most is elképzelhetetlen ez az egész, pedig éppen benne vagyunk. – Szerinted működni fog ez? Hogy együtt vagyunk és elfogadja mindenki?

- Már most is működik – mondta Mikeila, én pedig mosolyogva a fiúk felé fordultam, mert hálás voltam a tényért, hogy ez teljesen igaz. Persze, hogy működhet, lényegében alig van Christopher és a többiek között hat év, nem lenne itt semmi probléma, ha nem a volt történelem tanáruk jutna eszükbe. – Már csak egy picurkát nehéz, mert felsőbbként tisztelik, de hidd el, ha Sean és Lip tényleg ráveszi, hogy legalább pár pohárkával igyon velük, teljesen levetkőzi magáról ezt. Nem hittem volna, hogy ilyet mondok, de szerintem még össze is barátkozhat velük.

- Az lenne a világ leghihetetlenebb jelensége – jelentettem ki, Mikeila pedig százszázalékosan igazat adott nekem.

Körülbelül este hétig ettem. Szó szerint, lényegében megállás nélkül – csak úgy tömtem magamba a tortákat és a sütiket és úgy éreztem magam, mintha a karácsonyi ebéd után lennék. Elkezdődtek a beszédek és jó tanácsok, amit amúgy Sean indított azzal, hogy elordította magát, hogy ő mondani szeretne valamit, és felemelte a pezsgős poharát, amit szerintem már minimum

háromszor újratöltött, és amire már nem kellene innia semmilyen másmilyen alkoholt. Olyan megható kis szöveget összerakott, hogy rendesen megkönnyeztem, emeltem poharamat, mikor mindenki azt tette és ittam a szép szavakra, és a valamennyi monológ után megismételtem ezt a tettet.

Esküszöm, egy kicsit meg is szédültem, mikor felálltam az asztaltól.

- Óvatosan, Nancy Williams – tartott meg Christopher, én pedig ránevettem, mert eszméletlenül édes volt, hogy ennyire féltett. Igazából egy cseppet sem szállt a fejembe az ital, csak túl nagy volt a cipőm sarka és a pezsgő csalós alkohol, ennyi az egész. – Na, tessék, alig ittál, és már hatott is. Így hogy innék veled?

- Nem hatott, csak megszédültem – mondtam, Christopher vigyorra húzta tökéletes ajkait, majd végigszántotta rajtuk a nyelvét és elfordult egy másodpercre. Még mindig megöl ez a megmozdulás.

- Na, cigizzünk egyet, mert már nem bírom – állt fel Sean is, őt pedig mindenki követte a kis csapatunkból, még az is, aki egyáltalán nem dohányzott.

Az épület előtt álltunk meg, de Jasper azonnal arrébb tessékelt minket egy dohányzásra kijelölt helyre, egy kicsit távolabb. Csendben fújták a füstöt páran, néha egy két megszólalás megnevettette az egész társaságot, például az, hogy maga a feleség és a férj is kijöttek a saját esküvőjükről és bent hagyták a szülőket, hogy rágyújthassanak.

- Sean, figyelj csak – szólalt meg Lip, abban a pillanatban pedig, hogy nem csak Sean, hanem mindenki ránézett, elindított egy olyan számot, ami túlságosan ikonikus emléket vetített fel bennünk.

Cardi B – Bodak Yellow.

Sean elfordult, a vigyor azonnal felszaladt az arcára és mikor visszafordult felénk, teljes átéléssel kezdte a tőle teljesen megszokott erotikus táncot, ami csupán egy paródia volt a tipikus részeg tinipicsákról. Eszméletlenül jól szórakoztunk, még Christopherből is kicsavartak egy kis nevetést, bár egyáltalán nem volt meglepő, mert aki nem nevet ezen a

szerencsétlenkedésen, minden bizonnyal pszichopata.

- Emlékszel? – hallottam meg Christopher morgását közvetlenül a fülemnél, én pedig nyeltem egyet, mert pontosan tudtam miről beszél, és mert forró lehelete egy olyan hatást keltett, amire most nem számítottam. – Emlékszel, mekkora vihar volt?

Óriási vihar volt. Óriási volt és ott álltam annál a bizonyos fánkboltnál, várva, hogy elálljon az eső és haza tudjak menni, de helyette Christopher Burns metálszürke autójába keveredtem és az éppen haragos énem a lehető legnagyobb beleéléssel énekelte el a Bodak Yellowt, egyenesen neki címezve. Emlékszem a mikrózott mirelit pizzára, emlékszem az első csókunkra és emlékszem az égszakadásra, ami legnagyobb szerencsémre nem engedte, hogy kilépjek a férfi karjai közül.

- Emlékszem – mondtam ki, Christopher pedig rám mosolygott, ahogyan újra lejátszotta az azon a napon történő jeleneteket a fejében, majd visszafordult Sean felé és élvezte a műsort, ami igazából mindenkiből kirobbantotta a szórakozó énjét és mikor bevonultunk ismételten az arénába és helyet foglaltunk az asztalunknál, Lip úgy töltötte fel borral a poharakat, mintha üzletet terveznénk kötni éppen.

Koccintottam és finoman elkortyolgattam az alkoholt, de utána le is álltam és örültem, hogy mivel Charlotte nem iszik, egyáltalán nem tűnök ki a tömegből. Az a pár pohárka pezsgő és ez a bor bőven elég lesz ahhoz, hogy jól érezzem magam és semmi szükség arra, hogy a földön fetrengjek két óra múlva. Vörös barátnőm mellett ülve figyeltem, ahogyan újra és újra megtelnek azok a poharak, könnyeztem a nevetéstől, olyan idióta témák kerültek vitatásra és ezer százalékban biztos voltam benne, hogy erre az estére a halálom után is emlékezni fogok.

- Na, hogy érzi, Mr Burns, hogy érzi? – kérdezte Lip kótyagosan, idétlen vigyorát Christophernek adva várta a választ.

- Nem vagyok olyan gyenge, mint maga – szólt be Christopher, és habár abszolút józanabb volt, mint Lip, aki egyenesen taccsra vágta magát, biztos vagyok benne, hogy egy csöppet fátyolos már égszínkék tekintete.

- Sztálin születésének helye, gyorsban, tanár úr! – nyomta be a tesztelést Sean, mintha ő tudná, de azért titkon Charlottera és rám nézett, hogy vajon mi tudjuk-e a helyes választ. Orosz birodalom, Gori; hogyne tudnám.

- Oroszország... – vágta rá Christopher, és habár eltekintettem attól, hogy országot mondott birodalom helyett, meglepődtem, ugyanis órákon ölni tudott volna, mikor ilyen tévedéseket ejtettünk ki a szánkon. A férfi összezavarodott, ahogyan a városon gondolkozott, ledöbbenve konstatáltam, ahogyan elfordul egy másodpercre és megnyalja ajkait, ujjaival dobolt a poharán és ahogyan fejét csóválva lenézett és elnevette magát, majdnem ki is borította az abban lévő bort. Te jó ég, Christopher Burns részeg!

- Ezt nem hiszem el – fulladozott Lip diadalomittasan, magával rántva a fiúkat és még magát Christophert is.

Őszintén jókedvem volt, örültem a kialakult helyzetnek, mert Christopher végre kiesett a szerepéből és úgy viselkedett, mint egy normális fiatal, lerombolta a falat és élvezte a barátaim társaságát. Pár órával később olyan szórakozás övezte nem csak a mi asztalunkat, de az egész termet, hogy kijelenthetjük: méltóan megünnepeltük Jasper és Olivia egybekelését. Páran ugrándoztak a táncparketten is, sőt egy latinosabb számra még Mikeila is felugrott és olyan boldog kisugárzással ringatózott, hogy öröm volt nézni. Lassan kinyújtotta a kezét Sean felé is, aki nyomban letette a kezéből a poharát és kellően megtáncoltatta a lányt, energiájuk pedig lassan mindenkit magukhoz hívott.

Nevetve karoltam át Christopher nyakát, homlokomat az övének döntve vesztem el karjaiban és beleolvadtam abba a csodálatos érzésbe, amit keltett bennem minden egyes érintésével. Kezei a bársony anyagon keresztül is égettek, bor illatú lehelete pedig kétségkívül megszédített.

- Úgy kívánlak, Nancy Williams – suttogta a fülembe a férfi, majd halvány rózsaszín ajkaival apró csókokat hintett nyakam vonalára. Lecsukódtak a szemeim, ahogyan kirázott a hideg és az egész testem libabőrös lett. Ó, jaj, de nem kéne most ezt! De annyira jó érzés... – Megőrjítesz ebben a ruhában – mondta az ajkaimra, majd meg is csókolt és mielőtt esetlegesen le tudtam volna állítani, nyelve kegyes táncba hívta az enyémet és egy olyan világba repítettek, ahol nem igazán érdekelt, hogy ki lát és ki nem. – De sokkal jobb

lenne, ha nem lenne rajtad – szúrta be két csók közé Christopher, én pedig felnevettem, mert teljesen ittas volt és alig bírtam felfogni felhőtlen, alkohol áztatta viselkedését.

A boldog csókolózás hirtelen lelassult, Christopher ajkai komótosan jártak az enyémen és ahogyan teljesen átvette az irányítást, én úgy adtam meg magam és haladtam az ütemes mozgással, amit diktált. Arcomat fogva mélyített el abban az univerzumban, amit csak nekem készített, tudatosan ébresztette fel bennem a vágyat, ami olyan érzés volt, mintha egy gyenge áramütés szaladt volna végig a testenem.

Tudtam, hogy nem kéne ezt az emberek között, de mikor gyengéden a férfi mellkasára helyeztem a tenyerem és épphogy csak egy centire ellöktem magamtól, hogy ki tudjam nyitni a szemeimet, észrevettem, hogy kicsit sem tűntünk ki a tömegből és az égvilágon senki nem figyel ránk. Úgy éreztem magam, mint egy narkós, Christopher kába tekintetébe nézve esedeztem az újabb adagért, ő pedig azonnal képes lett volna megadni nekem, de a szám előtt egy hajszálnyival megállítottam, ahogyan megéreztem a bátyám tekintetét felénk keveredni. Clayton Charlotte társaságában állt a terem másik végében és tökéletesen el volt foglalva a lány mosolyával, de ahogyan véletlenül megtalált minket, elpirosodtam és mikor megeresztett felém egy mosolyt, zavartan viszonoztam Christopher válla felett.

Ennél kínosabb életem amúgy nem is lehetne.

A bátyám suttogott valamit a barátnőjének, majd egy homlokára adott puszi után eltávolodott tőle és a terem kijárata felé indult egy nekem adott pillantás közben – értettem a néma szóból és egy *mindjárt jövök* magyarázat és két csók után magára hagytam Christophert, és követtem a testvéremet egyenesen a csillagos éjszakába. Leültem a két lépcsőfok egyikére mellé, majd felé fordulva vártam, hogy mit szeretne mondani, közben pedig titkon reménykedtem, hogy semmilyen hozzáfűzni valója nincs az imént látottakhoz, mert azt a szintű kínoskodást már tényleg nem élném túl.

- Jó téged így látni, Nancy – bökte ki Clayton, én pedig egy értetlen mosollyal ajándékoztam meg. Egyáltalán nem tudtam, mire érti és akármennyire is próbálkoztam, nem tudtam rávetíteni semmire sem a kijelentést. – Tudod, ilyen... *nem érdekel senki és semmi, magamat helyezem*

előtérbe stílusban. Sosem értél el még eddig a szintig ezelőtt és jó téged így látni.

- Anya nem hiszem, hogy támogatni fogja – jelentettem ki, de közben nevettem, mert valamilyen szinten igaza volt a bátyámnak és tényleg nem izgat annyira, hogy anyának mi lesz a véleménye a Christopherrel való kapcsolatomról. Nem élhetek úgy, ahogyan ő akarja, amíg meg nem halunk.

- Bele fog törődni. Nem hiszem, hogy Christopher elengedne már – mondta Clayton, nekem pedig őszinte mosoly szaladt fel az arcomra. Azt hiszem, ez hiányzott az életemből az elmúlt négy évben. A véget nem érő szerelem tudata, az érzés, hogy minden rendben van, mégha senki sem gondolja ezt, a tudat, hogy őszintén szeretem és szeret. Hiányzott az életemből Christopher Burns. – Gondolkoztál már azon, hogy... tudod, családalapítás, letelepedés. Vagy hogy egyáltalán hogy jut ide az ember. Annyira érdekes, hogy pár évvel ezelőtt még toltam a videójátékot Jasperrel, most meg itt ülök az esküvőjén azzal a nővel az oldalamon, aki a gyerekemet várja.

- Hihetlen, tényleg – talán ezt a legnehezebb felfogni az életben; hogy milyen gyorsan halad.

Egyik pillanatban még otthon ülünk és hisztizünk, amiért nem engednek el valahova a szülők, a másikban pedig már munkát keresünk és megházasodunk. Nem hiszek abban, hogy a sorsunk meg van írva, de biztos vagyok benne, hogy bizonyos pillanatok és tettek befolyásolják az életünket, hogy minden kis mozzanat egymásra épül és titkon vezet a cél felé és hogy akármennyi kanyar is legyen, valahogyan oda lyukadsz ki, amit megalkottál magadnak. Az idő csak megy és gondolkozol azon, hogy milyen lassan, de igazából észre sem veszed azt az eszeveszett sebességet, amit valójában diktál.

- Nem is gondoltam volna, hogy egyszer ide jutunk – mondta Clayton és habár egy picurkát pityókás volt, biztos voltam abban, hogy mostanában nagyon sokat gondolkozik ezen a témán. Talán ő közülünk az egyetlen, akinek szó szerint hetek leforgása alatt kellett megkomolyodnia anélkül, hogy felkészült volna rá. – Mármint, így mindenre értve. Nem gondoltam volna, hogy Jasper valaha megházasodik. Mármint gondoltam, hogy Oliviával marad, de nem tudom, hülyén hangzik ez, Nancy, de nem fogtam fel, hogy

tényleg az oltár elé áll és megnősül. Aztán, itt van Charlotte, szerintem még mindig nem dolgoztam fel, hogy pár hónap múlva szülni fog. Szülni, érted? Az én gyerekemet. Apa leszek, Nancy, el tudsz te engem képzelni apaként? – abszolút megértettem, mit szeretne mondani és egyetértésben voltam vele, de igenis el tudtam képzelni apaként. Persze nehéz, tekintve, hogy egy nőcsábász, tetkós, nagyranőtt gyerekről beszélünk, de ha egy picurkát belegondolunk mélyebben, a világ legvédelmezőbb embere, aki tökéletesen megállta a helyét a nevelésemben néha jobban, mint a szüleim, még úgy is, hogy egy év van köztünk, Millieről pedig ne is beszéljünk. – És aztán itt vagy te is. Két pillanattal ezelőtt még arról dumáltam neked, hogy élj egy kicsit, egy pillanattal ezelőtt meg azt hittem, elájulsz a kocsimban a gimis vizsgáid előtt, most meg nyíltan smárolgatsz azzal az emberrel, akibe halálosan szerelmes vagy. Basszameg, Nancy, felnőttünk. Már nem azok a gyerekek vagyunk, akik voltunk.

- Hát nem – igazán szűkszavú voltam, de ahogyan a bátyám, én sem tudtam teljesen hova tenni azt, hogy meddig eljutottunk. Igaza volt, felnőttünk és ha ezt valaki kimondja és szembesít a ténnyel, nem igazán tudom kezelni.

- Tudod, ahogyan néztem Jaspert és Oliviát, gondolkoztam azon, hogy... – Clayton nevetett saját magán, rám nézett és zöld szemeiben félénkséget fedeztem fel az izgalom mellett. Egyből leesett, mit szeretne mondani és elkerekedtek ajkaim a meglepettségtől. – hogy, tudod.

- Meg akarod kérni Charlotte kezét? – kérdeztem halkan, majd nyeltem egyet, mert nem tudtam, hogyan kellene erre reagálnom.

Félreértés ne essék, örültem neki – nagyon nagyon örültem neki, de akármennyire is szerettem volna elkerülni, megcsapott a tudat, ami eddig mindig itt volt bennem, csak nem éreztem annyira komolynak, hogy törődjek vele: a bátyám le fog telepedni Charlotte mellett, apuka lesz, megnősül és el fog költözni. Levelezőn fogja befejezni az egyetemet és az az óriási testvéri kötődés, ami sokak szerint kóros volt már, el fog halványulni köztünk és hiába lesz nehéz mindkettőnknek, meg kell tanulnunk egymás nélkül élni. Maradnak a közös ünnepi ebédek, a telefonálás és a néhai összefutás majd a bíróságon.

Meg kell tanulnunk egymás nélkül megoldani a problémánkat és én nem

voltam még erre felkészülve.

- Nancy, mi a baj? – kérdezte Clayton, de nem tudtam rá válaszolni, mikor telefonja pittyegéssel jelzett neki egy értesítést.

Még csak nem is törődött vele, fürkészte hirtelen kétségbeesetté változott tekintetem és csak akkor volt hajlandó elővenni a telefonját, mikor lenéztem a zsebére. Egy instagram értesítés volt, hogy megjelölte Lip egy posztban; azonnal ráment és megtalált egy olyan képet, ami kiszívta belőlem az összes szót, amit mondhattam volna, ugyanis Lip, Sean és Jasper között nem más állt, mint maga Christopher Burns.

__lllip03: *ki az a Mr Burns?* – ez állt a kép alatt, amin megjelölt mindenkit a csapatból, köztünk engem is, csak nem volt nálam a telefonom.

Christopher nyakkendője már régen nem játszott ebben a szituációban, fehér ingének első két gombja széteresztve keltett zűllött hatást neki, de hibátlanul illett a fiúk környezetébe; mindannyian zsebre tett kézzel bámultak a kamerába, egy mosoly sem volt látható még a háttérben sem, csak az a komor, lelkekig hatoló pillantás, ami három perc alatt harminckét likeot szerzett.

Újabb értesítést kapott a bátyám, Sean is kitette ugyanazt a képet, csupán a leírás változott alatta:

miertfoglaltmindennev1**:** *miiiiivan esküvő😎 #withthelegend*

Nem bírtam tovább, kitört belőlem a nevetés, az értesítések csak úgy jöttek a fiúk posztja alá érkező kommentekről, amiket a régi osztályunk tagjai és az alattunk lévő, már szintén elballagott évfolyamok hagytak, akik még ismerték és követték a két fiút; legfőképpen meglepődött arcú emojik voltak ezek. Ezer százalék, hogy csak röpködtek a screenshotok, és már nem is érdekelt; tudtam, hogy a fiúk csakis kizárólag Christopher engedélymegadása után rakták ki a fotót, aki tudta, hogy évekkel ezelőtt elballagtunk és egy kicsike balhét sem kreálhat senki ebből. Mivel megjelöltek engem, az osztálytársaim és az eggyel alattunk lévők biztos, hogy tudták, hogy Christopher miattam volt jelen az esküvőn, és hogy őszinte legyek, még örültem is ennek.

Hadd tudják csak!

Ez a kép. Ez a kép volt az, ami tényleg feloldott minden gátlást a kapcsolatunkat illetően és ami hirdette még körön belül is, hogy az égvilágon minden rendben lesz. A barátságunkkal, a jövőben, velem.

Minden rendben lesz velem, mert Christopher Burns mellettem van.

Sziasztok!❤

Azért alulra írok most, mert nem akartam felül spoilerezni, igazából.

Nincs sok minden, amit mondani akarok, csak annyi, hogy nagyon élveztem ennek a fejezetnek az írását, mert olyan boldog volt és lássuk be, ezeknek a drága karaktereknek nem igazán adtam meg a boldogságot eddig. Féltem, hogy unalmas lesz, de visszaolvasva igazán megható lett számomra. Azt hiszem, érzem a véget.

Már csak *EGY RÉSZ + AZ EPILÓGUS* van hátra, amit egybe szeretnék kirakni, egy napon és egy percben, így az utolsó pillanatokat egymás után olvashatjátok. Mindenképpen szeretnék egy köszönetnyilvánítást is megfogalmazni, anélkül nem tudnám magamban lezárni ezt a mindenséget. Megbeszéljük benne a továbbiakat és válaszolni fogok a kérdéseitekre, amiket kaptam. Ne aggódjatok, mindenről értesülni fogtok!

Addig is, további szép napot nektek!❤

[H U S Z O N Ö T Ö D I K R É S Z]

A mai nap folyamán legalább harminc üzenetet kaptam Mikeilától, és mindegyikben kivétel nélkül ugyanaz állt: *na, megszerezted?*

Nem, semmilyen drogról vagy embercsempészetről nem volt itt szó, csupán három darab repülőjegyről, ami nyár végén elrepít minket egyenesen Kalifornia államába, az angyalok városába. Ez az egész terv úgy alakult ki Mikeila kicsi fejében, hogy azon gondolkoztunk, mit kellene adni Charlottenak, ami inkább élményi, mint tárgyi ajándék, mígnem egy szép, napsütötte reggelen kitalálta, hogy el kellene utaznunk valahová, ahova Charlotte régóta el szeretne menni. Így jutottunk el hozzám és Jenniferhez, egy egyetemi hallgatóhoz, akinek az apja a repülőtéren dolgozik és kedvezményesen tud nekünk szerezni repjegyeket.

Én: *megszereztem, jézus, nyugodj már meg.*

Egész nap zaklatott ez a lány, komolyan. Neki nincsenek amúgy szemináriumai? Biztosan voltak, csak rohadtul nem érdekelte. Ez Mikeila Stridge, kérem szépen.

Sóhajtva léptem ki az Egyetem kapuján, és már majdnem el is indultam a Frankie's Café felé, de eszembe jutott, hogy meg kell várnom Lipet, úgyhogy sóhajtva a falnak dőltem és megcsörgettem a fiút, hogy már megint hol az istenben van. Egy szakra járunk, de olyan hamar köddé tud válni az a gyerek, hogy az hihetetlen.

Végül sikerült megtalálnia és azután elindulnia velem az említett kávézó felé, ahol a bátyám is dolgozik. Martin ma megkérte, hogy cserélje le egy órával előbb, így kihagyta az utolsó előadást és teljesítette a kérést. Amióta ott dolgozik, mondhatni, *megnőtt* a forgalom; szinte minden lány odajár suli után, csak hogy lássák, és úgy viselkednek, mintha valami menő barista lenne, közben meg olyan szerencsétlen suttyó, hogy nincsenek is rá szavak.

Pont kiöntött egy pohár feketét, mikor beléptünk a kis helyiségbe, ahol legnagyobb szerencséjére, alig voltak öten, mert amióta ilyen híres lett, Martin kiköltöztette a legtöbb asztalt és mindenki ott csövezett a kávézó előtt. Ez jobb is volt, mivel rettenetesen kicsi helyről van szó, és sokaknak amúgy is több kedve van kint ülni, mint bent – ott igazából csak azok vannak, akik tanulni akarnak, mert az üvegen keresztül kintről is tökéletesen rálát mindenki a bátyámra és tovább élvezhetik a látványt, ahogyan kimegy hozzájuk és elvonul tőlük, miután felvette a rendelésüket.

- Komolyan, bazd meg, hogy lehetsz ekkora szerencsétlen? Miben botlott most meg a kezed, hogy kiöntötted? – kérdezte Sean, aki a pultnál ült és ilyen kedves megjegyzésekkel szórakoztatta a bátyámat. Szinte minden nap itt dekkol az esküvő óta, mert minden bizonnyal nincs jobb dolga. Szeretjük Seant.

– Kussolj már – motyogta a bátyám, ahogyan takarította a pultot, én pedig vigyoromat elnyomva leültem elé és figyeltem a nyomorékoskodását. Nem sok dolog van, amiben Clayton Williams ügyetlen, és jó nézni, ahogy szenved. Testvéri szeretet. – Ne nevess te se, te suttyó.

- Bocsi – mondtam, majd az órára pillantottam. Még csak négy óra, a munkaideje hétig tart és utána megyünk haza a hétvégére. A mai napon ünnepeljük Charlotte születésnapját, a lány nem is sejti, hogy milyen kis összejövetellel készültünk neki, ami amúgy Clayton szerint remek lesz, szerintem vérfolyás fogja övezni. Ennek ellenére tökre jó ötletnek tartotta mindenki, szóval nem keltem a pánikot. – Öntesz valami kávét?

Olyan ideges pillantást kaptam a bátyámtól, hogy egy pillanatra a világ is megállt.

- Állj fel és önts magadnak! – mondta, aztán tovább sikálta a pultot, én pedig vigyorogva beálltam mellé, hogy kávét csináljak magamnak. Általában ez van egyébként, mivel Martin megmondta, hogy azt csinálok itt, amit akarok, és a bátyám a munkaerő. Mondhatni, szabad bejárásom van a pult mögé, így most is nyugodt lélekkel kezdtem el önteni magamnak a legnagyobb pohárba a kávét, majd a tejet. Az ajtó felett lévő csengő hangosan jelezte, hogy valaki érkezett, automatikusan felnéztem, és mikor megláttam az igenis ismerős ismerőst, megcsúszott a kezemben a kancsó és végig öntöttem a tejet a

pulton, de még időben megfogtam, hogy ne törjön el. Basszameg! – Az isten áldjon már meg, Nancy! Meg tudnálak most fojtani!

Ó, jaj. Rafael.

- Bocsi – suttogtam a bátyámnak, majd lesütött szemekkel gyorsan feltakarítottam a rendetlenséget, amit csináltam, és habár másodpercek alatt kész voltam, olyan lassúnak tettem magam, mint Clayton, mert féltem felnézni a fiúra.

Azóta nem beszéltem Rafaellel, hogy volt az a tavaszi buli és táncba hívva megcsókolt. Akkor jöttem rá, mennyire nem az ő társaságára éhezem és hogy egyáltalán nem vagyok már szerelmes belé, ezért akárhányszor megláttam az egyetemen, gyorsan elbújtam vagy elfutottam, hogy ne kelljen szembenéznem vele, mert nem álltam készen egy beszélgetésre. Sőt, most sem állok készen, de kétlem, hogy el tudnék szaladni egy ekkora helyről, ez pedig olyan zavarba hozott, hogy talán a nevemet sem tudnám felidézni jelenleg.

- Sziasztok – állt a pult elé az említett, Clayton pedig azonnal küldött felé egy ideges sziát és ránézve várta a rendelést, de szerintem már kezdett felrobbanni. Nem igazán ment neki az olyan munka, ahol nem öltönyt kellett viselni és pofázni arról, hogy igaza van, ha őszinték szeretnénk lenni. – Clayton, megdobsz egy cappuccinóval, légyszi?

- Persze – mondta a bátyám, majd megfordult és elkezdte készíteni a kért italt. Sosem érezte kínosan magát Rafael társaságában, mert attól, hogy én szakítottam vele, ők ketten még ugyanolyan jó kapcsolatot ápoltak, csak nem a társaságomban. Ennyi az egész.

Lip és Sean egyáltalán nem tették kényelmesebbé a helyzetünket, csak úgy kapkodták a tekintetüket rajtam és Rafaelen, aki nyelt egyet, mikor rám nézett és mosolyogva végig vezette pillantásait rajtam, majd újra fel az arcomhoz. Nem szólaltam meg, azon gondolkoztam, hogy vajon észrevenné-e bárki is, ha leguggolnék, hogy a pult eltakarjon, de minden bizonnyal nem lett volna jó ötlet, úgyhogy nem hoztam életbe.

- Szia, Nancy – köszönt végül Rafael, én pedig visszamotyogtam egy sziát és

hátranéztem a bátyámhoz, hogy meddig szerencsétlenkedik. Én fogom megcsinálni azt a kávét, komolyan. – Hogy vagy?

Nem tudtam válaszolni, akkora erővel lökték ki a bejárati ajtót, hogy a felette lévő csengő egy az egyben a földre esett. Alice idegességében nem is törődött azzal, mit csinált, úgy állt be Lip és Rafael közé, hogy közben forrt a dühtől az arca, és annyira szuggerálta a testvérem hátát, hogy az meg is érezte és lassan felé is fordult. Annyira váratlanul ért ez a gyilkos nézés, amit Clayton felé küldött, hogy meg sem mertem szólalni, én is a fiú felé néztem és imádkoztam, hogy ne derüljön ki, hogy valami olyat csinált, ami miatt Alice ki akarja nyírni a családját.

- Charlotte majdnem elsírta magát, mikor az egyetemetekhez értem, amiért rajtam és valami Rafael srácon kívül minden barátja elfelejtette a születésnapját – jelentette ki a lány, majd hátradobta éjfekete haját és esküszöm, pislogás nélkül meredt a bátyámra. – Attól, mert meglepetést szerveztél neki estére, még nem kell egész nap semmibe nézni, melyik nyomorult filmből vetted ezt?

- Mindegyikből? – Clayton úgy hangzott, mint egy kislány, a válaszával pedig szerintem annyira felhúzta Alicet, hogy félő volt, az áthúzza a pulton. – Nagyobb lesz neki a meglepetés!

- Az lehet, de egész nap depressziós volt, és terhes! Terhes, az isten szerelmére, mi az istenért idegesíted? – tette fel a költői kérdést Alice, majd sóhajtott egyet és a pultra támaszkodott, hogy viselkedési órákat adjon a bátyámnak. – Még egy random srác is hamarabb felköszöntötte, érted? Tudod, milyen érzés ez neki?

- Oké, nem random srác vagyok, bocsi – szólalt meg Rafael is, Alice pedig felé fordult, oldalra döntött fejjel várta a magyarázatot és szerintem képes lett volna mészárlást rendezni itt, amiért valaki félbeszakította. – Rafael. Igazából elég jó barátja vagyok Charlottenak, van egy csomó közös óránk.

- Ismerlek én valahonnan? – vizslatta Alice a fiú arcát, aki vállát felhúzva jelezte, hogy ez minden bizonnyal képtelenség, de Sean gyorsan közbevágott, hogy volt egy házibuli tulajdonképpen nálunk, Clayton és Mikeila jóvoltából, és mindketten megjelentek akkor. – Ó, igen. Nagyon berúgtam azon az este –

köszönjük, Alice. – Ha annyira jóban vagy Charlottetal, miért nem vagy rajta a listán? – a szívem kettőt kihagyott, ahogyan felhozta ezt volt osztálytársam és ránézett a bátyámra, aki tökéletes egyetértéssel adta meg neki azt a pillantást, amit titkon nekem küldött, ugyanis meg szerette volna hívni Rafaelt erre az összejövetelre, csak miattam nem tette, mert, idézem, nyomorék vagyok és nem tudnék úgy sem viselkedni, mivel Christophert is ma akarom anyáék elé vinni. – Clayton, miért nincs rajta a listán? Mindegy is, várunk, Rafael!

Alice motyogott még annyit, hogy visszamegy Charlottehoz, hogy legalább valaki ott legyen vele és ne érezze magát elhanyagolva, de hogy őszinte legyek, nem igazán hallottam már semmit, ahogy tudatosult bennem, hogy Rafael is ott lesz este Blanchardéknál Christopher mellett.

Ó, édes istenem.

Ó, jaj.

- Várj, Alice, én is megyek! – kiáltottam a lány után, hogy minél hamarabb eltűnjek innen, majd azelőtt elfutottam a helyszínről, hogy Rafael egyáltalán utánam nézhetett volna. Egy hajszálnyira vagyok az ájulástól.

Charlottetal és Aliceszel vártam meg a hét órát az egyetemen, amíg Clayton fel nem vett minket. Lehet, nem lett volna olyan feszült a helyzet, ha Sean kocsijában megyek vele és Lippel, ugyanis Charlotte tényleg meg volt sértve, még ha nem is mutatta ki, és ez egy igen kellemetlen helyzetet szült közte és a bátyám között, de semmi gond. Az utóbbi megkérte, hogy menjen át hozzá egy kicsit, mikor beértünk Hinsdalebe, engem pedig kirakott Christopher háza előtt, ami egyáltalán nem volt feltűnő, mivel pontosan így történt a múlthét péntekünk is.

Csengetés vagy kopogás nélkül nyitottam ki a Burns família ajtaját és éppen tanúja lehettem egy olyan veszekedésnek, ami még a mostani időszakban viszonylag csendes Freyát is bőszen felhúzta.

- Nem érdekel, nem fogok tanulni! Nem érdekelnek a jegyeim! – hallottam a kislányt, és a konyhába érve láttam, ahogyan egy nagy csattanással bezárja a testvére előtt a szobája ajtaját. – Hagyj békén!

- Elengedhetjük ezt az évet, Freya, de ha így folytatod, jövőre meg fogsz bukni és ezt te is tudod! – üvöltött Christopher is, majd tehetetlenül az ajtónak döntötte a fejét. Ó, jaj, gondok a családban.

- Mi a baj, Christopher? – kérdeztem, a férfi pedig egyből felém fordult és ahogyan elém lépett, adott egy puszit a homlokomra és nyakkendőjét kitépve a nyakából, leült a kanapéra. Forrt az idegtől.

- Nem csinál semmit annak érdekében, hogy jobb legyen az évvégije – kaptam meg a magyarázatot, mikor leültem mellé, közben pedig próbáltam elnyomni a mosolyomat. Jó, tudom, ez nem vicces, de azért eléggé az. – A festésen kívül nem csinál semmit. Nem szocializálódik, nem beszélget velem és nem tanul, nem tanul az égvilágon semmit.

- Christopher, adj neki időt – egyáltalán nem éreztem problémának azt, hogy Freya magába fordult. Illetve, nyilván probléma, de az ő esetében teljesen normális, ahogyan az is, hogy Christopher fél és nem tudja kezelni. – Alig egy fél éve vesztette el az anyukáját, új iskolában van és tizenhárom éves. Ahhoz képest szerintem nem is annyira vészes. Visszatalált újra a festéshez, ami biztonságot nyújt neki, és szerintem hagynod kellene, főleg, hogy mindjárt vége a sulinak is és nem lesz szempont a tanulás.

- Nem tudom, hogy képes vagyok-e én erre – vett a férfi egy mély levegőt, arcára kiült minden gond, ami rázúdult Freyával kapcsolatban.

- Hogyne lennél képes – mosolyogtam rá, majd arcát fogva egy apró csókot leheltem az ajkaira. – Majd segítek.

- Mi lenne velem nélküled, Nancy Williams? – meghatódtam a költői kérdés miatt, szemeim csak úgy nevettek Christopherre és magamban újra hálát mondtam mindennek és mindenkinek azért, amiért ő az életemben van.

Újabb csókot kaptam, egy érzelmesebb, hosszabb csókot, amit nagyon könnyen tovább vihettünk volna egy magasabb szintre, ha nem állok le. Jaj, istenem, de nehéz ettől az embertől eltávolodni.

- Nem muszáj jönnötök Charlotte születésnapjára, ha nem érzed úgy. Máskor is lerendezhetjük ezt a bemutatósdit anyáékkal – habár tényleg fontosnak

tartottam azt, hogy megjelenjünk együtt a szüleim szeme előtt, nem sértődtem volna meg, ha elhalasztjuk, már csak azért sem, mert minden bizonnyal Rafael is jelen lesz.

- Dehogy, neked ez fontos. Mellesleg ott lesz Millie is, hátha emberként viselkedik legalább vele Freya – jól esett, hogy Christopher nem mondta le, mosollyal köszöntem meg neki a kedvességét, de egyből zavarba jöttem és torkomat köszörülve lassan átcsúsztam a férfi ölébe és átkaroltam a nyakát.

Sokkal jobb, ha most elmondom neki, hogy Rafael is ott lesz, minthogy ott tudja meg. Csak hogy kéne ezt elmondani? Ó, jaj.

- Figyelj, Christopher, valamit tudnod kell – kezdtem égszínkék szemeit vizslatva, ő pedig derekamat és térdemet fogva figyelt engem. Tekintete hirdette, hogy kíváncsian várja, hogy mit kell mondania, én pedig nyeltem egyet és ingének kollárját birizgáltam. – Ezen az összejövetelen... szóval, ott lesznek Charlotte barátai, ugyebár, és közéjük tartozik Rafael is.

Kínos csend.

Christopher úgy bámult, mintha most jelentettem volna be, hogy el fogom pusztítani a világot. Olyan volt, mintha képtelen lett volna felfogni azt, hogy látni fogja a volt barátomat és egy olyan összejövetelen vesznek részt mindketten, ahol az emberek nyilvánvalóan interakciót folytatnak egymással.

- Ó – ennyi volt a reakciója, én pedig lassan bólintottam egyet és tényleg, *tényleg* nem értettem azt, hogy miért utál ennyire az élet és mit tettem én ellene. – Nem baj, cizellált felnőttek vagyunk.

- Így van – mondtam, majd nyeltem egyet, mert habár van igazság a kijelentésében, valahogyan nem éreztem, hogy ez meg is fog most nyilvánulni.

Christopher csak azért jön erre a születésnapra, mert meg kell mutatni magunkat anyáéknak egy ilyen közegben, a család között. Nem érdekel, ha nem fogadják el, de van joguk ahhoz, hogy tudják, kivel vagyok és miért, mellesleg Lip és Sean is kérlelt, hogy hozzam el, mert eszméletlenül imádják. Rendben.

Mondanom sem kell, hogy azért rendesen izgultam a kocsiban konkrétan mindenen; Rafaelen, anyáékon, még azon is, hogy Freyának egyáltalán nincs jó kedve és megállás nélkül fest a kis füzetébe, és ha valaki megszólítja, netalántán kiborul.

Mikor a Blanchard-házhoz értünk, szinte már mindenki ott volt Claytont és Charlotteot kivéve. A szülei elmondhatatlanul örültek ennek a tervnek és valószínűleg úgy fogadtak minden egyes embert, ahogyan minket: odajöttek hozzánk, elmondták, mennyire hálásak, hogy megjelentünk, és hogy ez mennyire fontos nekik. Pluszként megkapta Christopher Mrs Blanchardtól, hogy emlékszik rá az iskolából, de ne aggódjon egy cseppet sem, nincs itt semmi probléma és nagyon örül, hogy boldogságra találtam mellette.

Ezt anya vajon miért nem tudja elmondani nekem?

Apropó, anya: ott állt a sütögető mellett, mikor meglátott minket, és nem teljesen tudom megmondani, hogy meglepődött-e, de az biztos, hogy rosszul érintette a jelenlétünk. Ahogyan elmentek Charlotte szülei tőlünk, a legtöbben meg akartak közelíteni, de anyámra nézve csendben maradtak inkább a helyükön és lesütött szemekkel hagyták, hogy anya vegyen célba minket.

- Freya, ott ül Millie, menj oda hozzá nyugodtan – küldtem el a kislányt, aki húgom említésére el is indult, és anyára mosolygott, mikor elment előtte.

- Szia, Freya – köszönt neki anya lágyan, majd hozzánk lépett és keresztbe fonta karjait. A jó hangulat, ami belepte az udvart, valahogyan elszállt, pedig mindenki ugyanolyan vidáman beszélgetett, mint ezelőtt. – Nem fogok jelenetet rendezni Charlotte születésnapja előtt, de még számolni fogunk, Nancy. És Christopher.

- Anya, nem tartozunk neked elszámolással, azért hoztam ide Christophert, hogy ismerd meg azt az oldalát, amit nem akkor mutat, mikor perre készültök, vagy amikor fogadóórán ültök. Azért hoztam ide, hogy ismerd meg, mint a barátomat – talán az utolsó mondat kicsit túl erősnek és hamarnak ígérkezett, de egyetlen olyan szó sem volt benne, amit nem gondoltam volna komolyan. Anya kígyóhoz hasonló zöld szemei szikrákat vetettek rám, és miután adott egy pillantást a mellettem állónak, el is

viharzott tőlünk.

Jaj, de jó lesz ez az este! - szarkazmus, tőlem. Köszönöm szépen.

Nem engedték a többiek, hogy kínossá váljon a helyzet, Sean és Lip egyből jöttek, kezet fogtak Christopherrel és beszélgetésbe elegyedtek vele, én pedig mikor megbizonyosodtam arról, hogy szerencsétlen férfi jó kezekbe került – fogjuk rá –, csapódtam Mikeilához és Alicehez, akik tudtomra adták, milyen feszült helyzetben vagyunk és egyáltalán nem fog jól elsülni ez a születésnap, ha így marad. Habként a tortán megérkezett Margaret és Tony is, a lány egyenesen szikrákat vetett felém és még köszönni sem volt hajlandó, csak hogy még kellemetlenebb legyen ez a szituáció, mellesleg akármennyire is bizonyítani akarják a szüleim és Charlotte szülei, hogy elásták a csatabárdot, érezhető volt a dráma illata a közelükben. Azt hiszem, anya még mindig neheztel Charlotte anyukájára azért, amiért olyan csúnya szavakkal illette Claytont a szakítás után, Mrs Blanchard pedig neheztel Claytonra azért, amiért összetörte a lánya lelkét, és így anyára is, aki megvédte a fiát.

De minden okés, nyilván. Ezaz, éljen, családi összejövetel. Köszi, Clayton.

Lehunytam a szememet és átkoztam az életet, mikor megláttam Rafael kocsiját leparkolni a többi előtt – ott jártam, hogy beszaladok a házba, felmegyek Charlotte szobájába és elbújok ott, amíg véget nem ér az este. Úgy is tudom a lány laptopján a jelszót, könnyen beléphetek és egész éjszaka nézhetem a sorozatokat, amik egy csöppet jobb kedvre derítenek.

- Le fogom lőni magam – motyogtam a bajszom alatt, miközben Mikeila elsuttogta Alicenek, hogy Rafael nem más, mint az exbarátom. Az eddig tudatlan lány most esedezve kért bocsánatot, én pedig erőltetett mosolyt küldtem felé, hogy az égvilágon semmi baj nincs és nem kell rosszul éreznie magát.

Mikor Rafael besétált a kapun és rám nézett, zavartan rámosolyogtam, majd ahogyan ismét a lányok felé fordultam, nyeltem egyet és égre szegezett tekintettel kértem valamilyen segítséget a magasabb erőktől. Anya jelentőségteljes pillantással ajándékozott meg, fejben szerintem összehasonlította Rafael és Christopher személyiségét és nyilvánvalóan Rafael nyert nála, ezt pedig szerette volna tudtomra adni, na meg azt, hogy

mekkora idióta vagyok, hogy hagytam kicsúszni a kezeim közül.

Hála az égnek nem volt idő semmilyen bemutatkozásra, Rafael az utcára nézve besietett, miszerint látja Clayton szánalmas tragacsát – jó, nem így mondta, de nem ez a lényeg – közeledni, így gyorsan összetömörültünk és izgatottan néztük, ahogyan a bátyám leparkol és kiszáll belőle a barátnőjével. Charlotte vigyorogva lépett fel az udvarra hozzánk, szúrós szemekkel nézett a bátyámra, mikor rájött, hogy minden bizonnyal ezért tartotta fel egy teljes órára, de tekintete nevetett és hirdette, mennyire de mennyire jól esik neki az, amit összedobtunk. Egyszerre rohantuk le, puszilgatva kívántunk neki boldog születésnapot és páran bocsánatot kértünk, hogy úgy tettünk egész nap, mintha elfelejtettük volna a mai napot.

A nagy, felhőtlen derültség abban a pillanatban elmúlt, hogy felköszöntöttük Charlotteot és eltávolodtunk tőle – elkezdtünk sütögetni, elindult a zene és hallható volt a nevetés, ez igaz, de észrevehetetlen klikkek alakultak ki, amik csak hozták magukkal a feszültséget. Anya lekicsinylően nézett engem és az oldalamon álló Christophert, Clayton azonnal odament Rafaelhez, hogy ne érezze magát a fiú egyedül, Margaret pedig félelemkeltő gyorsasággal nyelte a pezsgőt. A szülők teljesen kettéosztódtak, Lip és Sean a sütögető mellett állva figyelték a bacont és félő volt, hogy megeszik, mielőtt kész lenne, egyedül Mikeila és Alice próbálták oldani a hangulatot azzal, hogy folyamatosan hirdették, mennyire szeretjük mindannyian Charlotteot.

- Húha, érzed te is? – lépett mellém Charlotte, közben pedig körülnézett a kis udvaron. Színlelt, kissé kétségbeesett nevetéssel jelezte felém, hogy kicsit aggódik, én pedig meg sem tudtam nyugtatni. – Halálosan imádom a bátyádat és nagyon hálás vagyok ezért, de azért ez érdekes.

- Jobb lesz, tényleg – biztattam a lányt, majd sóhajtottam és mikor pillantásom Rafaelre tévedt, azonnal a másik oldalamon álló Christopherre néztem. Illő lenne bemutatni őket egymásnak, nem? Azt nekem kell intézni? Vagy hagyjam, ahogy most van? Ó, jaj!

- Hát, az nagyon szuper lenne – motyogta a lány, majd egy óriási mosolyt varázsolt az arcára, gyorsan elém állt és Christopherre nézett. Tipikusan kínos nézés volt ez, ami mindig akkor jön elő rajta vagy éppen rajtam, mikor próbáljuk megkeresni a kevésbé gáz helyzetet abban a rohadt gáz

szituációban, amiben vagyunk. – Mindegy is, köszönöm, hogy megjelent... – Amilyen nagy hangerővel kezdte a barátnőm, összezavarodva nézett a mellettem állóra, várva, hogy befejezze a mondatát, hogy hogyan szólíthatja; tegezze vagy magázza.

- Christopher – segítette végül ki őt Christopher, én pedig elnyomtam a mosolyomat és inkább elfordultam. Szerintem ha meg kéne néznem a barátaim közül egyetlen embert, akivel túlságosan is zavarba ejtő jelenetekbe került Christopher, kétségkívül Charlotte lenne az.

Ez pedig azért van, kérem szépen, mert Charlotte Blanchard olyan eszméletlenül gáz személyiség, mint én.

- Christopher, igen – fújta ki magát Charlotte, majd beharapta alsó ajkát és nyelt egyet, idegesen megköszörülte a torkát és annyira vicces arckifejezést vágott, hogy Christopher kérdő tekintettel meredt rá és várta, hogy ebből mi fog kisülni. – Szóval, Christopher, izé – a lány szemöldökét ráncolva állt előttem, egy percre sem szakadt el Christopher tekintetétől, helyette próbált felvenni egy laza stílust, ami természetesen nem sikerült neki. – Most, hogy így egy családba kerülünk, meg minden... nem tudom, emlékszel-e arra, mikor részegen az ajtód elé... nos, hánytam. Vagy, mikor rátok nyitottam a suli wc-ben az ajtót és tökre összezavarodtam. Na, izé, azokat így...

- Szerintem is elfelejthetjük őket, igen – ez a befejezés elég volt ahhoz, hogy Charlotte teljesen elengedje magát és hálásan megköszönje Christophernek, hogy új lapot kezdhetnek. Teljesen lesápadt a végére, esküszöm, de minden bizonnyal ez abszolút megérte neki. Szerintem azóta nyomják ezek a pillanatok a lelkét, amióta megtudta, hogy Christopher ismételten az életem része.

Habár nagyon élveztem Charlotte és Christopher bénáskodását, megakadt a szemem anyán és apán és az igen észrevehető szóváltásukra, ami a hintaágynál ment. Nem voltak hangosak, de anya kézmozdulatai és apa feszült testtartása érzékeltette legalábbis velem, hogy valami nincs rendben köztük. Közelebb lépkedtem a kerti asztalhoz és az azon lévő pogácsákhoz, hogy hallgatózni tudjak – tipikus én – és így könnyen rájöttem, hogy minden bizonnyal nem anya kezdte most a veszekedést, hanem apa, méghozzá abban a témában, hogy nem tetszik neki, ahogy bánik velem vagy éppen Claytonnal

anya, mikor a kapcsolatainkról van szó.

Azta.

- Te mi az istent csinálsz? – hallottam meg a bátyám hangját közvetlenül magam előtt, én pedig gyorsan ránéztem és Rafaelre, majd elvettem egy pogácsát az asztalról és ahogyan beleharaptam, megfogtam Clayton karját és közelebb húztam magamhoz. Itt áll vagy negyed órája és nem is hallja, istenem.

- Figyeld – mondtam ki, ő pedig anyáékra nézett és elkezdte hegyezni a füleit. A szavak alapján, amiket apa anyához vágott, hónapok óta vitázhatnak már erről. – Hallod?

- Engedd el, úgyis befejezik majd – hagyta rájuk Clayton, én pedig igazat adtam neki és sóhajtva beleharaptam a pogácsába ismét.

Csak akkor fedeztem fel, hogy Rafael egyébként teljes életnagyságban áll előttem. Megállt az állkapcsom a rágásban, végre felnéztem a fiú arcára és annyi idő után újra engedtem, hogy a szemeimbe nézzen úgy igazán. Még mindig fogtam a bátyám karját és nem is mertem elengedni, ha akart volna sem tudott volna most magamra hagyni. Bár, ha belegondolok, szerintem igenis akart, de ez egyáltalán nem fontos.

- Beszélhetünk egy kicsit, Nancy? – kérdezte a fiú, én pedig vettem egy mély levegőt és bólintottam. Nem kerülhetem örökké és igenis megérdemli azt, hogy megbeszéljünk mindent, amire eddig nem került sor.

- Persze – mondtam, Rafael pedig a mellettem álló bátyámra pillantott, aki lenézett rám, majd karját fogó ujjaimra.

Kétségbeesett tekintettel fogadtam ismét az övét, nyeltem egyet és némán kérleltem, hogy ne hagyjon el, ő pedig egy olyan halvány mosolyt varázsolt az arcára, amit még én is alig láttam. Magabiztosan nézett Rafaelre, jelezve neki, hogy nem megy sehova, szóval akár el is kezdheti.

Szeretem a bátyámat.

- Figyelj, Nancy – kezdte a fiú sóhajtva, de azt hiszem, nem is igazán tudta, mit szeretett volna mondani.

Egy igen beletörődött sóhaj hagyta el ajkait, lecsukta szemeit és zavarában tarkóját vakargatta, én pedig teljes mértékben megsajnáltam és elengedtem a bátyám karját, hogy megfoghassam az övét. Mély levegőt véve néztem barna tekintetét, az összes vele töltött percemet felidéztem magamban és rájöttem arra, hogy ezt a beszélgetést nem neki kell vezetnie, hanem nekem.

- Rafael, sajnálom, hogy nem adtam magyarázatot mindarra, ami az utóbbi időben lement köztünk – kezdtem, kezeimet pedig lecsúsztattam az ujjaihoz és megfogtam őket. Nagyon fájni fog, ez érzem. Azt hiszem, ezért kerültem el eddig; nem csak azért, hogy neki ne fájjon, hanem hogy nekem sem. Claytonra pillantva üzentem az említettnek, hogy elmehet, ő pedig némán is elmondta nekem, hogy egyáltalán nem lesz messze, ha szükségem van rá, majd odébb állt Charlottehoz és Christopherhez. Minden figyelmemet Rafaelnek adtam, halvány mosolyt eresztettem felé és próbáltam összefoglalni mindazt, amit szeretnék mondani neki. – Rafael, eddigi életem legjobb két éve volt a veled töltött idő – mondtam ki, majd sokadjára nyeltem egyet ismételten. Rafael az az ember, aki nem érdemel semmi rosszat; akinek le kéne hozni a csillagokat az égről és akit minden nap emlékeztetni kellene arra, hogy a világ legjobb embere. Soha, soha nem akartam neki fájdalmat okozni, mert nem az jár neki, de tudom, hogy én nem az a személy vagyok, aki meg tudna neki adni mindent. – Olyan dolgokat adtál nekem, amiket sosem fogok tudni eléggé megköszönni. Önbizalmat – bólintottam, ahogyan elkezdtem a sorolást és a halvány mosolyból egy igenis látható alakult ki –, nyugalmat, szeretetet. Éreztetted velem, hogy fontos vagyok és hogy büszke vagy rám és ezt soha nem fogom elfelejteni, Rafael, és őszintén szerettelek és szeretlek is, csak...

- Csak már inkább úgy, mint egy barátot – fejezte be a mondatomat a fiú, én pedig lesütött szemekkel bólintottam. – Nancy, nem hiszem, hogy valaha is kiszeretek belőled és hazudnék, ha azt mondanám, hogy okés vagyok a dologgal, de – követtem Rafael pillantását egészen Christopher felé, majd visszanéztem az előttem állóra és csak figyeltem a reakcióját. Talán belül tombolt a dühtől, talán szét tudta volna verni Christophert és elmondani nekem, hogy ő miben jobb és miért kellene vele lennem, de csak mosolygott

egyet és visszafordult hozzám – de boldognak tűnsz, és akármilyen klisé duma is ez, egy kicsit enyhít a helyzeten – mondta, én pedig nem csak az ajkaimmal, hanem a szemeimmel is mosolyogtam rá. Rafael mellett úgy érzi az ember, hogy ő a legfontosabb a világon, hogy csak ő létezik és nem számít más, csak az, hogy a lelki világa épségben legyen. Rafael biztonságot ad, Rafael védelmezi az érzelmeinket és Rafael szeret. Eszméletlenül szeret. – Szóval, minden rendben, Nancy.

Csak néztem a fiú szemeit. Nem zavart, hogy közelebb lépett egy picit és ahogyan elengedte az ujjaimat, a mögöttünk lévő asztalnak támaszkodott – nem, egyáltalán nem zavart a közelsége, lágy pillantásai az összes zajt megszüntették, ami ment körülöttünk és olyanok voltak, amikből nem teljesen tudtam kiszűrni, hogy komolyan gondolja-e utóbbi mondatát, vagy nem.

- Igen? Biztosan? – kérdeztem halkan, ahogyan az asztalnak dőltem, közben pedig úgy bámultam Rafaelt, mintha az életem függne tőle.

Féltem, hogy szomorú, féltem, hogy összetörtem és úgy is imádkoztam, hogy ne így legyen, hogy tudtam, hogy így van. Néztük egymást és igen, szerettem, mint barátot és fontos volt nekem és én is neki és a barátságunk is fontos, és minden rendben kéne, hogy legyen, mégsem volt az. Nem volt az, mert véget ért egy olyan szakasz az életünkben, amit soha nem fogunk visszahozni – teljesen biztos vagyok benne, hogy Rafael találni fog valakit, akit megérdemel, és én semmi pénzért nem hagynám el még egyszer Christophert, de azért egy elég komoly kapcsolatról beszélünk, ami mély nyomot hagyott mindkettőnkben.

Nehéz az elengedés, és nem azért, mert nem tudod feldolgozni, hogy vége, vagy azért, mert hiányzik, hanem mert az elengedés változást jelent és a változás hatalmas káoszt képes magával hozni. Megmutatja, hogy minden véget ér, egyszer elérünk a célhoz és hátrahagyjuk mindazt, ami elvezetett addig, még akkor is, ha nehéz elfogadni. Akkor is, ha fáj, akkor is, ha bűntudatod van. Fel kell egyszer fognod, hogy a te életedet te irányítod és ahhoz, hogy boldog legyél, magadat kell előtérbe helyezned és meg kell kérdezned magadtól, hogy te mit szeretnél, akkor is, ha a válasszal nem mindenki ért egyet és bizonyos emberek sérülnek.

- Igen, biztosan. Minden rendben – ismételte Rafael a szavakat, amikkel próbált belevezetni abba az édes hazugságba, amitől jobban lesz ő és én is.

- Minden rendben, minden rendben. A francokat van minden rendben – hátrafordultam, mikor meghallottam magam mögött egy hangot és szememet forgattam, ahogyan megláttam Margaret fátyolos szemeit az asztal másik oldalán állni. Sóhajtva néztem a nem kicsit spicces lányt, ahogyan szánakozva felnevet és az előttem álló fiúra mutat. – Szerinted minden rendben van vele? Nézz már rá szerencsétlenre, összetörted a szívét! Ez vagy te, Nancy, anélkül cselekszel, mielőtt átgondolnád, áthajtasz az emberek szívén. Ezek vagytok ti, Williamsek. Olyan vagy, mint a nyomorult bátyád.

- Margaret...

- Margaret, vigyázz a szádra! – vágott a kezdetleges kioktatásomba Mr Blanchard, de Margaret úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. A kellemes zene morgott a háttérben, a bacon sistergett a rácson, de tapintható volt az az undor, amit Margaret a családom felé küldött.

- Tudod, a testvéred nem érdemli meg az én testvéremet, Nancy – kezdte Margaret, én pedig végre teljes testemmel felé fordultam és hálát adtam az égnek, hogy van közöttünk egy asztal. A düh szépen lassan kúszott fel a gyomromból a torkomig, megéreztem a bátyám kezét a vállamon és hallottam a suttogását a fülemnél, hogy eresszem el. – És minden rendben lett volna, ha a hatalmas és nagyravaló Clayton Williams nem csinálja fel! Jobbat érdemelsz nála, Charlotte – nézett a lány a húgára –, jobbat érdemelsz egy összezuhant, agyon tetovált senkitől, aki azt sem tudja, hogy kell gumit használni!

- Miért nem tudod végre elfogadni? – tette fel a költői kérdést Charlotte, Mikeila pedig leállította a zenét és közelebb lépett a szedett-vedett társasághoz, aminek tagjai észrevétlenül körénk gyűltek. – Miért kell még a születésnapomon is ezt szajkóznod, Margaret? Miért nem törődsz a saját dolgoddal?

- Mert féltelek, Charlotte, mert tudom, hogy csalódni fogsz és mert több vagy annál, hogy holmi Clayton Williams mellett állapodj meg, aki már a gimiben is annyira elcseszett volt, hogy a tanárok is leintették – Margaret szinte sírt.

Tényleg érdekelte az, hogy mi lesz a húgával és halálosan biztos volt benne, hogy Clayton nem tudja megadni neki azt az életet, ami illene hozzá. A tévedése ellenére teljesen komolyan aggódott és talán még meg is értettem volna, ha nem forr fel az agyvizem, amiért ennyire ocsmányul beszél a bátyámról.

- Margaret, szeretem a húgodat – kezdte Clayton nyugodtan, de a lány csak felnevetett és ezzel a gúnyos nevetésével jelezte azt, hogy egy szavát sem hiszi a testvéremnek. – Téged is szerettelek. Rohadtul elhagytál, nem én voltam az oka, hogy véget ért a kapcsolatunk. Én nem tettem semmit, nem adtam okot rá, hogy így minősíts.

- Igazából én megértem – úgy fordultam anya felé, mikor megszólalni hallottam, mint aki démont lát. Azonnal Claytonra néztem, a fiú azonnal lesápadt a kijelentésre, de anya még időben javított a szavain ahhoz, hogy ne egy családi dráma törjön ki. – Mármint, azt nem, hogy pontosan mi a problémád a fiammal. Szerintem egy hisztis leányzó vagy, aki mások ócsárlásából él, viszont megértelek, amiért félted Charlotteot. Egy család vagytok, ez a dolgod, de hidd el, nem fogja megérteni, ha azt mondod, hogy jót akarsz neki, mert nem néz sem jobbra, sem balra, csak előre.

- Jaj, Antonette, miért kell mindent visszavetítened erre a retkes témára? – apa úgy csattant fel, hogy fel sem fogtam, meglepődve néztem rá, utána pedig egy igen jelentőségteljes pillantást váltottam Claytonnal, hogy mi a fene történik. – Lépj már túl azon, hogy nem a te kurva kívánságod szerint él a lányod, az istenit! Elegem van már abból, hogy ezt kell folyamatosan hallgatnom! Hamarabb közölte a fiad barátnőjének anyja Christopherrel, hogy nem kell kínosan éreznie magát a társaságunkban, mint te! Tedd már magad túl ezen!

- Nem hiszem, hogy megérdemlem ezt a hangsúlyt, Daniel...

- De, megérdemled, mert képtelen vagy veszíteni. Fogd már fel, hogy a gyerekeid élete nem egy kibaszott verseny! – mit is mondtam az előbb? Családi dráma?

Meglepett apa kirohanása, mégis a lehető legjobb érzéssel töltött el – nem tudtam mosolyogni a döbbentségtől, de tudtam, hogy meg kell majd

köszönnöm neki azt, hogy mellém állt.

- Na, tessék! Egy ilyen családba akarsz kerülni? – hallatta ismét a hangját Margaret, ahogyan igen méregető pillantásokat adott a húgának.

Egy mély sóhajt éreztem a hátamnál, Christopher egyenesen a vállaimra dőlt és minden bizonnyal szidta az atyaúristent is, amiért eljött ide. Lip és Sean még viszonylag jól is szórakozott szerintem, de nem mertek vigyorogni, komoly tekintettel bámulták a pogácsákat és elmondtak egy imát, hogy senki ne vegye észre őket.

- Fogd már be a szádat, Margaret! – lázadt fel Mrs Blanchard is, majd idegesen ledobta magától vörös zakóját és keresztbe fonta karjait. – Rád sem ismerek! Nem a te dolgod, hogy neveld a testvéredet, álljál most már le, de tényleg! Hát, mit képzelsz magadról, hogy így beszélsz másokról?

- Tudod, mit, Daniel? Fordulj fel! – nézett anya apára, én pedig homlokomat masszíroztam, mert nem is értettem, hogy mi a jó isten folyik itt. Két családi vita és egy olyan, amiben mindkét család benne van; ez egy kicsit sok egyszerre, nem?

- Legyen. Válni akarok – és ez a két szó volt, ami komollyá tette a helyzetet annyira, hogy teljesen elhagyjon engem és Claytont az összes lélekjelenlét, ami belénk szorult.

Apa kikerülte a tömeget és beindult a házba, én és Clayton pedig azonnal megkerültük az asztalt és elé álltunk, hogy beszéljük ezt meg. Teljesen mindegy, hány évesek leszünk, a szüleink veszekedése és isten ne adja, válása, ugyanolyan nehezen fog minket érinteni. Mégiscsak a családról beszélünk, amiben felnőttünk, ami biztonságot nyújtott, ami megvédett.

Nem hullhat szét azért, mert szembe mentem anyám parancsával! Édes istenem, ne legyen már ez a büntetésem, amiért nem követtem az ő szavait egyszer!

- Apa, dumáljuk ezt meg, üljünk le enni, higgadjunk le – kezdte Clayton apára nézve, nem is tagadva kétségbeesését. Azért sújtottak minket a szavak ennyire, mert apa nem beszél sokat és soha nem mond ki olyan dolgokat,

amit ne gondolna eszméletlenül komolyan.

- Gratulálok, Nancy, szétszedted a szüleidet – tapsolt egyet a mellettem álló Margaret, én pedig olyan pillantásokkal fordultam felé, amikkel akár ölni is lehetne. Istenem, miért kerültem meg azt az asztalt! – Egy hálátlan kis csitri vagy, aki nem gondol másra, csak arra, hogy ő éppen kivel szeretne lenni.

- Jól van, tényleg vigyázz azért a szádra, mert kezdek dühös lenni – szólt közbe Clayton, majd fogta apát és a ház felé vezette, hogy beszéljenek, nekem pedig intett egyet anya felé, utasítva, hogy kezeljem őt és a gondunkat.

Istenre esküszöm, én megindultam anya felé – több lépést is megtettem, de ahogy meghallottam Margaret kuncogását mögöttem, teljesen elöntött a düh és megállásra késztetett.

- Csak mint a bátyád. Szánalmas – olyan gyorsan lendült a kezem, hogy át sem gondolhattam, csípett a tenyerem a pofontól, amit visszakézből adtam a lánynak és mikor ránéztem, még nem is éreztem bűntudatot. Azonnal az arcához kapott, én pedig körülnéztem és szinte mindenki tátott szájjal fogadta hirtelen mozdulatomat, senki nem tudott rá semmit mondani, annyira sokkoló dolgot tettem. – Te kis ribanc! – ennyit hallottam, mielőtt egy mellkasomra mért lökéssel a földre kerültem, a hátam fájóan csapódott a füves talajhoz és csukott szemmel sóhajtottam egy nagyot a kellemetlen érzésre. – Soha ne merj hozzám érni, világos?

Két erős kéz fogta meg a karjaimat, felsegítve fogta a derekamat, nekem pedig nem kellett hátranéznem, hogy tudjam a fűszeres parfümből: Christopher az. A csend süketítően hatott, olyan volt, mintha lélegezni is elfelejtett volna mindenki, annyira de annyira váratlan volt az az esemény, ami most éppen játszódik. Christopher ujjait szüntelenül éreztem a csípőmnél, lenéztem rájuk és észrevettem azt a nagyon is vészjósló fogást, ami csak azért jött létre, hogy ne köszönjem meg ezt az ellökést Margaretnek.

Komolyan, ez a lány mindig is utált engem! Akkor sem voltunk puszipajtások, mikor Claytonnal járt, a szakításuk után pedig már én sem kedveltem őt. Az utóbbi hónapokban akárhányszor csak meglátott, ócsárolt engem és olyan, mintha direkt hozna ki a sodromból; tudja, hogy az, hogy

engem szíd, nem ér semmit, ezért szidja a bátyámat egyenesen a szemembe, hogy hergeljen. Mármint, ha ennyire nem szereti Claytont, miért nem mondja meg neki? Csak azért beszél nekem, hogy felidegesítsen.

Csóváltam a fejem arra, ahogyan éreztem a mérget a testemben szépen beizolálódni, kiléptem Christopher fogásából és úgy fogtam meg a lányt a vállainál, hogy védekezésére mindketten az asztalra estünk. A péksüteményes tányér felborult, a villa éle az oldalamba szúródott, mégis csak azt a végeláthatatlan düht éreztem, amit ez a lány ébresztett bennem.

Komolyan, hát menjen már a picsába!

Mikor belekapott a hajamba, mellkasánál fogva próbáltam ellökni magamtól, az asztalról legurulva estem a földre, ő pedig utánam esve rántott le egy poharat, ami egyenesen a homlokomon landolt. Nem tört el, de felsértette annyira a homlokomat, hogy megérezzem a vér szivárgását; látványára Margaret megijedve bambult el, felül kerekedtem rajta és ahogyan ráültem, védekezni kezdett arcomat karmolva. A kezembe vettem a poharat és akár szilánkosra is tudtam volna törni a fején, lehúztak a lányról és Clayton kiabálását hallottam meg fülemnél, miszerint elég lesz. Margaret utánam nyúlt, de nem jutott el az arcomig, akármennyire is szeretett volna – Tony a vállát érintve fogta le, de képtelen volt leállítani.

- Ezt még vissza fogod kapni! Vissza fogod kapni, hallod? – üvöltött a lány, én pedig összeszorítottam az ajkaimat és felé mozdultam, hadd lássam, hogy fogom visszakapni.

Fú, a rohadt életbe is!

- Azt mondtam, elég – Clayton erősen szorította karomat magához, de olyan volt, mintha a józan ész teljesen elhagyott volna, ki akartam szabadulni a kezei közül, hogy befejezzem ezt az egészet Margarettel, mire a bátyám egész mellkasomat átfogta, szinte átölelt hátulról és olyan erősen tartott, hogy szinte megmozdulni sem bírtam. – Mondom, elég!

A házba húzva távolított el a másiktól, kelletlenül mentem vele és próbáltam nem vergődni a karjai között az idegességtől. Meg akartam kérdezni, hogy mi az istenért állított le, ordítani akartam, annyi düh volt bennem, de közben

nem bírtam megszólalni a csomótól a torkomban.

Clayton a kanapéra ültetett, kérdések nélkül elém guggolt és arcomon keletkezett sebeket vizsgálta. Felállt és úgy kezdett kutakodni a házban, mintha a sajátja lenne, amíg Charlotte be nem jött és oda nem adta neki az elsősegély dobozt, miután kivett pár dolgot belőle, amikkel kiszaladt az udvarra.

- Ez egy kicsit csípni fog – mondta Clayton, ahogyan benedvesítette a fehér kendőt alkohollal és lassan a homlokomhoz közelítette azt. Felszisszentem a fájdalomra, fogamat összeszorítva tűrtem, de mikor megláttam anyát és apát belépni az ajtón, valahogy elfelejtettem azt is, mit érzek. – Mégis mi a kurva eget gondoltál? – ahogy feltette a bátyám ezt a kérdést a világ legnyugodtabb hangtónusán, anyáék megálltak és egymásra néztek, majd vissza kimentek. Azt hiszem, tudták, hogy feleslegesen csesznek le, mert nem figyelek rájuk, viszont ha Clayton teszi ezt, még át is gondolom a szavait.

- Csak mérges lettem. Folyamatosan basztat téged, Clayton, és én nem szeretem ezt a lányt, mármint ekkora világi...

- Nem ütögetünk embereket azért, mert csúnyát mondanak a testvérünkre – mondta Clayton bölcsen, én pedig a szememet forgattam a tipikus bagoly mondja verébnek szituáció miatt. A fertőtlenítő eszeveszettül csípte a sebemet, szememet összeszorítva fogadtam Clayton minden egyes érintését, közben pedig miatyánkat mormoltam, hogy hamarabb vége legyen. – És mi volt azzal a pohárral? Nem suttyóskodhatsz, nem törhetsz szét poharakat az emberek fején. Ha nem kapok észbe, meg is tetted volna.

- Bocsi – csak ennyit tudtam mondani, mert teljesen igaza volt Claytonnak és mert nem tudtam védekezni előtte. Igen, tényleg megtettem volna, és így, lenyugodva egyáltalán nem mondom normális gondolatnak. – De amúgy te is szét akartál törni egy poharat egy srác fején!

- Hát, az látszik, hogy kibaszottul testvérek vagyunk – jegyezte meg a fiú, én pedig elmosolyodtam a kijelentésre.

- Tudod, nem volt igaz, amit Margaret mondott rólad – jutottak eszembe annak a nőnek a szavai, Clayton pedig elszakította tekintetét a sebeimről és

egyenesen a szemeimbe nézett. Lehet, nem mutatja és nem mondja, de nyilvánvalóan szíven ütötték a rosszmájú szavak, amiket felé rendeltek. Soha nem fogja beismerni, de így van, és szeretném, ha tudná, hogy hülyeség az egész. – Nagyon jó ember vagy, Clayton.

- Ja, hát tök mindegy. Már megvettem a gyűrűt, itt van nálam. Nem érdekel, mit mond Margaret – jelentette ki a bátyám, majd visszatért a homlokomhoz, de csak egy másodpercre, utána megint rám nézett. – Jut eszembe, Nancy. Mikor felhoztam ezt Jasperék esküvőjén, nem tűntél valami boldognak. Szerinted nem kéne... szóval, te nem tartod jó ötletnek?

- Dehogynem, úristen! Dehogynem. Jasper esküvőjén csak elgondolkoztam, hogy milyen gyorsan felnövünk és... azt hiszem, mikor felhozódott az, hogy megkéred Charlotte kezét, megijedtem – nehéz volt ezt bevallanom még a bátyámnak is, aki elvette kezeit az arcomról, összekulcsolta az ujjait és előttem guggolva húzta fel a szemöldökét, jelezve kérdését, hogy ugyan mitől. Ez a figyelem, amit ő ad nekem; ezt senki nem fogja tudni helyettesíteni soha. – Megijedtem, hogy eltávolodunk.

Szánalmasnak éreztem magam, ahogyan kimondtam, amit gondolok. Nyilván a legtöbben félnek ettől, főleg ha ennyire közeli kapcsolatban vannak, ez minden bizonnyal természetes, mégis haragudtam magamra, hiszen a legjobbat akarom a bátyámnak és soha nem szeretném, hogy azt higgye, nem örülök a boldogságának. De mégis ott motoszkál bennem az érzés, hogy huszonegy évünk alatt nem igazán töltöttünk külön sok időt és megrémiszt a tudat, hogy igen, ő el fog költözni a koleszból és családja lesz, akiről gondoskodnia kell. Önzőség ez a gondolat, rohadt nagy önzőség, de nem tudok ellene mit tenni.

- Nincs olyan, hogy eltávolodunk – mondta Clayton, majd felült mellém a kanapéra és úgy szuggerálta a talajt, mintha valaki megparancsolta volna neki. Teljesen a gondolataiba merült, én pedig nem ébreszetettem fel, mert tudtam, hogy mondani készül valamit. – Én is félek attól, hogy... hogy, tudod, külön folytatjuk majd lassacskán, mert hát na, az egész életünket együtt tudtunk le eddig. Hogyne félnék már. De nincs olyan, hogy eltávolodunk, akkor sem, ha elköltözünk, akkor sem, ha baszki, anyáék elválnak. Tudod, hogy soha nem hagylak el, ugye, Nancy?

Talán sosem hittem el eddig ezt a mondatot, mert hazugság. Hiszen nem tudjuk, mit hoz a jövő, az, aki azt mondja, soha nem hagy el, végül eltűnik, a barátság és a kapcsolat elporlad és teljesen mindegy, hogy akarva vagy éppen akaratlanul. A soha nem hagylak el egy kifejezés arra, hogy szeretlek most, és veled maradok, amíg szeretlek, vagy amíg engedi az élet, de abban a pillanatban, hogy valamelyik megtörik, elhagylak, mert nincs más választásom. Szóval nem, nem hittem el eddig ezt a mondatot, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy a bátyámnak nem hiszek.

Szánalmas módon bekönnyeztem a kérdésre és úgy néztem Claytonra – tudtam, hogy talán az ő az egyetlen ember az életemben, aki komolyan gondolja ezt, és akinél nincs olyan, hogy *amíg* szeretlek, mert akármilyen nyomorult helyzetbe is kerülök, nem fog megszűnni a szeretete felém. Bíztam benne, a lehető legjobban, és nincs olyan dolog, ami képes lenne ezt megszüntetni.

- Tudom – suttogtam, hogy ne bőgjem el magam, majd bólintottam egyet és hagytam, hogy a testvérem egy megismétlő mozdulat után újra ápolni kezdje a sebeimet. Talán fel sem fogta a jelentőségét a kérdésének, ez pedig így van jól. Elég, ha én felfogtam.

Mikor kiléptünk az udvarra a többiekhez, a csend még mindig uralkodott és nem igazán tervezett megszakadni. Mrs Blanchard éppen tisztogatta Margaret sebeit, Mr Blanchard sütötte a husikat, anya és apa pedig keresztbe tett karokkal ültek egymás mellett és meg sem szólaltak. Freya és Millie a lehető legmesszebb ponton feküdtek a fűben és halkan sutyorogtak, miközben az utóbbi festett a füzetébe, amíg a maradék egy ponton állt és beszélgettek isten tudja miről. Valószínűleg a történtekről.

Clayton sóhajtott egyet és csapódott hozzájuk, én pedig az asztalhoz léptem és öntöttem magamnak egy pohárka limonádét. A hideg ital jól esett a testemnek, a benne lévő savanyú citromlé viszont egy aprócskát csípte a szám oldalát – minden bizonnyal egy kis részen felszakadt, csak nem vettük észre, mert abszolút nem vészes.

- Érdekes buli – állt mellém Mikeila, majd egy mozdulattal felült az asztalra. Sóhajtva rám nézett, én pedig viszonoztam neki saját tettét, helyeselve arra a két szóra, amit kimondott. – Mérges vagy?

Nem. Azt hiszem, nem voltam mérges, egyszerűen csak nem értettem a helyzetet. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer leállok bárkivel is verekedni, meglepődtem apa kijelentésén és azon, hogy anya ténylegesen képes volt besértődni amiért saját magam döntése tesz engem boldoggá. Le vagyok döbbenve, amiért ezen az udvaron mindenki a problémája miatt hisztizik és nem fordítanak annyi figyelmet Charlottenak, hogy odamenjenek hozzá és felköszöntsék – ezek között pedig én is ott vagyok. Zavar, hogy a feszültség rágja a lelkünket, zavar, hogy ezen a gyönyörű estén minden olyan lehangolt és már-már abszurdan gáz.

- Nem vagyok mérges. Csalódott vagyok – mondtam ki végül, majd vettem egy mély levegőt. Szemeim körbejárták a területet; figyeltem, ahogyan Clayton hátulról átöleli Charlotteot, figyeltem, ahogyan Christopher aggódva figyeli Freyát, ahogyan már Sean és Lip sem tudnak hülyéskedni a hangulat miatt, ahogyan anyáék úgy ülnek egymás mellett, mint egy szobor. Borzasztó látvány. – Szinte minden ember, akit szeretek, itt van körülöttem, Mikeila, és egyszerűen nem érzem azt, hogy meg tudnak békélni egymással. Mármint, tényleg, senki sem. Miért nem tudnak az emberek csak úgy, tudod, örülni egymásnak és egymással?

- Mert ez a világ leghisztisebb és legmakacsabb társasága, Nancy – felnevettem barátnőm kijelentésére, de tulajdonképpen nem volt vicces amit mondott, mert abszolút igaza volt. – Mindenki a maga igazát keresi, mert nem mondja meg senki, hogy ez így rohadtul nem jó.

Nyeltem egyet.

Azt hiszem, senki nem mer felszólalni éppen amiatt a dolog miatt, amit Mikeila tökéletesen megállapított. Senki nem szólalna fel, hogy ne viselkedjünk gyerekesen, mert hisztizik mindenki, mert a hibákat keressük egymásban és mert nem tudjuk elfogadni, hogy nem háríthatjuk másra a problémánkat. Erőszakosan rá akarjuk erőltetni a világra azt, amit gondolunk, és eszünkbe sem jut, hogy talán egy másik nézőpontból is meg kellene vizsgálni bizonyos eseteket.

- Most tényleg ez lesz egész este? – szólaltam meg hangosabban, a legtöbben pedig felém néztek és szemüket forgatták. Nem akarták hallani, ahogyan szembesíti valaki őket az igazsággal. – Több, mint tíz éve ismerjük egymást a

legtöbben és nem vagyunk képesek úgy viselkedni, ahogyan az normális lenne? Annyi dolog van, amit meg kellene ünnepelnünk, és mindenki csak rágja a körmét ahelyett, hogy akkor megbeszélnénk – kezdtem, majd nyeltem egyet és Margaret felé fordultam. Végigvezettem szemeimet a lány friss sebein, a bűntudat azonnal feljött bennem és sóhajtva ismertem be, hogy hevesen reagáltam és ez egyáltalán nem én vagyok. – Sajnálom a történteket, Margaret – mondtam ki, a lány arckifejezése pedig őszinte meglepődést tükrözött. Apáékra néztem, emlékeztem, hogy alig pár perce a válásról beszéltek és arra, hogy legfőképpen anya őrült védelmezése vezette el őket ide. – Anya, tudom, hogy csak jót akarsz nekem, de meg kell értened egyszer s mindenkorra, hogy nem dönthetsz az életem felett. El kell fogadnod, mit és kit akarok, és bele kell törődnöd, hogy ha hibát követek el, akkor sem javíthasz bele, mert az én életemről van szó és én vagyok felelős a tetteimért.

Csend lett, teljesen csend lett és csak összevissza pillantások váltogatták egymást az emberek között. Clayton bólintott egyet rám nézve, jelezve, hogy remek kezdés, én pedig egy óriási levegőt véve kérdően néztem a társaságra, hogy ha már tényleg erre szorolunk, akkor kommunikáljunk egymással – mert igen, a kommunikáció igenis fontos és akármilyen hisztisek is ezek az emberek, ők itt a családom. Rokon, nem rokon, barát és ellenség, teljesen mindegy. A családom és nem akarom, hogy szétessen.

- Nem tartom helyesnek, hogy megtartottad a babádat – nézett Margaret a húgára –, mert szerintem nem vagytok elég érettek hozzá – talán ez volt az első alkalom, hogy a lány nyugodtan közölt valamit, egy egyszerű véleményként. CharlotteĺÍ nyelt egyet, de nem szólt semmit, minden bizonnyal azért, mert nem értett egyet és mert rosszul esett neki az, amit a nővére gondolt.

- Egyetértek Margarettel – vette át a szót Mrs Blanchard –, de felnőttek vagytok és nem kényszeríthetlek titeket semmilyen döntésre. Akkor sem, ha szerintem ketté töritek a lehetőségeiteket, amik eddig adódtak és amik egy gyermek mellett el fognak tűnni.

- Azért nem gondolom ezt jogosnak, Isabelle, mert ismerem a fiamat és ismerem a lányodat is – szólalt fel apa is, én pedig lehajtott fejjel mosolyogtam, mert szinte éreztem Clayton aurájaban, mennyire jól esik neki, hogy végre kiállnak mellette. – És szerintem képes minden itt lévő eldönteni,

hogy mit akarnak és hogy képesek-e rá. El kell fogadnunk, hogy a gyerekeink nem gyerekek többé.

- És attól, mert nem gyerekek, nem segíthetünk rajtuk? – anya egyből másra utalt, felkaptam a fejem és a tekintetébe mélyesztettem az övét. Karját lassan keresztbe fonta maga előtt és hirdette, hogy kétségtelenül ő itt a legerősebb személyiség.

- Segíthetünk, de az nem segítés, hogy beleszólunk az életükbe – mondta apa, én pedig bólintottam még úgy sem, hogy nem nekem szólt a magyarázat. – Ha rosszul döntenek véleményünk szerint, elmondhatjuk nekik és tanácsot adhatunk, de nem utasíthatjuk arra őket, hogy egy olyan világban éljenek, amit mi irányítunk.

- Nem hagyhatom, hogy az életedet a szétszórtság tükrözze – anya egyenesen nekem címezte a mondatot, én pedig hitetlenül megcsóváltam a fejem. Témánál vagyunk. – Több vagy annál, hogy elcsavarják a fejed és az életedet egy káosz uralja, amit te és ő kreáltok magatoknak.

- Mi van akkor, ha én jól érzem magam abban a káoszban, amit mi ketten kreálunk magunknak? – tettem fel a költői kérdést, majd összeszorítottam a számat, hogy ne lepjen el a düh. Nem, nem fogok bólogatni mindenre, amit mond. Most már nem.

Anya megrázta a fejét és ezzel el is mondta, hogy nem fogom tudni megváltoztatni a véleményét; az egyetlen bökkenő, hogy hiába nem támogatja a Christopherrel való kapcsolatomat, az égvilágon semmit nem tud tenni, mert ha az égtől a földig pattog, akkor sem irányíthat már. Fújtathat, haragban lehet velem, de nem fog tudni ezen változtani és ha nem is fogadja el, bele kell törődnie.

Ha mondani is akart valamit, megállította Freya közeledése, megköszörülte a torkát és sóhajtva csendbe maradt – az egyetlen, amiben mindenki egyetért, hogy ne mutassuk a gyerekeknek azt, hogy mi megy az életünkben, mert nekik nem kell olyan rosszul érezni magukat, amilyen rosszul mi érezzük magunkat ebben a percben. A kislány a füzetét szorongatva sétált Christopher felé, én pedig Milliere néztem, aki mellém állt és a leggyengédebb mosolyát adta nekem, mikor felemelte a fejét és nagy szemeivel rám nézett.

- Szeretlek, Nancy. Régen mondtam már – egy lassan kilenc éves gyerektől túlságosan lehengerlő ilyet hallani. Csak néztem a húgomat és viszonoztam a mosolyát, fejben ezerszer visszamondtam neki, mennyire szeretem, de nem tudtam mire vélni a hirtelen kifakadását és teljesen meglepődtem.

- Én is téged, Millie – mondtam, majd Freya és Christopher felé fordultam. A lány átnyújtotta a füzetét a testvérének, Christopher pedig összehúzott szemekkel szakította el tekintetét Freya arcáról a rajzra. Abban a pillanatban minden egyes része leomlott a lelke köré húzott falnak.

Minden. Egyes. Része.

- Nem akartam csak besétálni és megzavarni mindent, de azt hiszem – kezdte Freya, hangja elcsuklott és egészen addig küzdött könnyeivel, amíg Christopher újra meg nem adta neki pillantását – azt hiszem, nagyon nagyon hiányzik anya, Christopher, és nem igazán tudom, hogy hogyan kellene viselkednem.

Christopher magához húzta a húgát és olyan erősen ölelte, hogy elnyomta azt a sírást, amit minden bizonnyal Freya művelt. A férfi mimikái elernyedtek, az érzéketlen kifejezés, ami eddig csak az én társaságomban változott meg, most sehol nem volt, én pedig alig bírtam visszatartani a könnyeimet, mert nem is tudtam, hogy egy ilyen helyzetben hogyan kéne reagálni. Erre senki nem számított most, senki az égvilágon.

- Gyere, mossuk meg az arcod – suttogta Christopher Freyának, majd vállát fogva a házba vezette a lányt és megköszönte, mikor Mrs Blanchard segítőkészen elmondta neki, merre találja a mosdót.

Mindannyiunk a füzetet nézte, illetlenség lett volna felfordítani és megnézni, hogy mit festett a lány és egyikünknek sem volt ekkora pofája – engem figyeltek, elvégre én állok a legközelebb hozzájuk, de az az igazság, hogy féltem megnézni, mert sejtettem, mit fogok találni. Végül odaléptem és felvettem a füzetet, majd nyeltem egyet és azonnal homályosodott a látásom a könnyektől.

Freya Adalinet festette le.

Azelőtt megtöröltem az arcom, mielőtt egyetlen könnycsepp is a papírra eshetett volna, az égre nézve hagytam, hogy a megcsapja a lelkemet is a tudat, mennyire rövid az élet és milyen nehéz megbirkózni bizonyos fázisaival. Letettem a füzetet, Sean pedig lassan odahajolt, hogy meglássa a rajzot; nem ismerte Adalinet, de nem volt hülye és tudott következtetni.

- Oké, mondhatok én is valamit? – egyenesedett ki a fiú, majd levágta az asztalra a kezében lévő sörös üveget és esküszöm, olyan intenzív volt a viselkedése, hogy egy pillanatra azt hittem, mérges. – Minden, ami itt folyik, faszság – jelentette ki, anya pedig egy olyat nézett, amivel mindenki mást elkussoltatna. – Bocsánat, Mrs Williams, de tényleg. Olyan faszságokon vitázik mindenki, komolyan! Egy tizenhárom éves kislány az anyja halálát próbálja feldolgozni, amíg itt az a téma, hogy olyan embert szeret a lányunk, akit mi nem bírunk, meg hogy teherbe esett a másik attól, akiért amúgy konkrétan megpusztul – foglalta össze a történéseket a fiú, én pedig bólintottam és még csak nem is gondoltam arra, hogy megállítsam. Teljesen igaza volt. – Sokan mondják, hogy nem veszek komolyan semmit, de azt senki nem mondja, hogy miért is baj az, hogy nem aggódom felesleges problémákon. Biztos lenne olyan, ami miatt depresszióba eshetnék és veszekedhetnék, de miért tegyem, mikor kurva sok dolgot ünnepelhetek? A legjobb barátom éppen nászúton éli a legjobb életét. Két másik legjobb barátom hónapok múlva szülő lesz. Egy harmadik legjobb barátom jön velem a nyárra Alicehez, hogy körbeutazzuk Európát. Igen, van min stresszelni az életben, de miért tegyem? – ha lett volna a kezemben egy pohár, megemeltem volna Seanra, de helyette csak Mikeilára néztem, mert ezer százalékig biztos voltam benne, hogy az Európás dolognál róla volt szó és őszintén meglepett, már csak azért is, mert nem mondta. Büszkén vigyorgott a fiúra, én pedig felhúzott szemöldökkel néztem azokat a csillogó szemeket, amiket csak akkor ad ez a lány bárkinek is, ha halálosan bele van esve az illetőbe.

Meglep, hogy nem meglepő.

- Nos – nyilván anya szólal meg először a cáfolásával, persze –, azt hiszem, ha szeretnék, tudnék igazságot találni abban, amit mondtál.

Ez volt a legszebb dolog, amit valaha kaphat anyától bárki is, és rendesen letaglózott, mert tulajdonképpen beismerte, hogy másnak is igaza van rajta kívül. Olyannyira lesokkolt, hogy reagálni sem tudtam. Mármint, te jó ég,

senki nem tudta megingatni ezt a nőt, és ezt Sean, *Sean* változtatja meg? Erre nem számítottam.

- Na! – Clayton hangosan vágott bele a csendbe, középre ugrott és összedörzsölte tenyerét izgalmában. Rám nézett és bólintott egyet, én pedig eltakartam a szemem. Ne, ne most, ennél abszurdabb pillanatot nem is találhatott volna. – Most, hogy mindenki boldog...

- Senki nem boldog jelenleg – vágott Margaret a bátyám szavába, én pedig most az egyszer igazat adtam neki. Nem jó ötlet.

- Részletkérdés – akármennyire is próbáltam megakadályozni, a mosoly felkerült a szám sarkába, annak elnyomásával figyeltem a testvéremet, ahogyan Charlotte felé fordul és nyel egyet. Istenem, hogy tudja kiválasztani ez a suttyó a lehető legnyomorultabb pillanatokat? – Figyelmesen meghallgattam a te szüleid és az én szüleim véleményét is és a lehető legnagyobb tisztelettel jelentem ki, hogy mindegyiket magasról lefosom – a fejemet fogtam és a földet néztem, próbáltam visszatartani a nevetésemet és egy mély sóhajjal néztem vissza erre az idiótára. – Mert szeretlek, Charlotte. Nagyon szeretlek. És, most komolyan, életed legjobb döntése volt, hogy évekkel ezelőtt megkértél, hogy segítsek Nancy karácsonyi ajándékában – Charlotte felnevetett és hevesen bólogatott, én pedig mosolygó szemeimet felhúzva fogadtam, mikor a bátyám egy pillanatra hátrafordult felém és rám mutatott. – Majd egyszer megköszönöm, te suttyó – kacsintott rám, én pedig bölcsen bólintottam és sóhajtottam egyet, mikor Clayton is. Most kezd komolyra fordulni. – Nézd, Charlotte, én nem igazán vagyok jó ezekben a beszédekben, nem szeretem a nyálas filmeket és azon a kurva Szerelmünk Lapjain kívül, amit ötezerszer megnézettél velem, szinte egyet sem láttam, szóval nincs miből ihletet merítenem. Csak annyit tudok mondani, hogy köszönöm neked ezt az öt évet és köszönöm, hogy szerethettelek.

- Clayton Williams, most nem tudom eldönteni, hogy szakítasz velem, vagy megkéred a kezem – esett le Charlottenak a lényeg, én pedig halkan nevettem és hálás voltam azért, amiért részese lehettem ennek.

Anyára keveredett a tekintetem – a nő teljesen feladva ült apa mellett, arcán egy aprócska mosollyal nézte a fiát és teljesen látszott rajta, hogy ténylegesen realizálódott benne, hogy vesztett. Antonette Williams, aki soha nem veszít,

vesztett.

Az ajtó felé nézve figyeltem, ahogyan kilép azon Christopher és Freya, az utóbbi egyből a mellettem álló Milliehez csapódott és rá, majd rám mosolygott, miután pedig viszonoztam, a testvérére néztem, aki összehúzott szemekkel próbálta kitalálni, hogy Clayton mit szerencsétlenkedik.

Na, igen.

- Figyelj, tudom, hogy te vagy az, aki vár a hercegre és a fehér lóra, meg a nagy felhajtásra, és tudom, hogy mennyire különlegesnek akarod ezt és az esküvődet majd egy napon és ígérem neked, hogy kacsalábon forgó palotában mondjuk ki az igent, csak hogy teljesítsem minden álmodat, de most értékeld a próbálkozásomat, mert fullra zavarban vagyok, jó? – hadarta Clayton a kisebb beszólásra, Charlotte pedig hangosan felnevetett és bólintott egyet, hogy felkészülten várja azt a bénázást, amit Clayton Williams tesz, hogy megszerezze őt. – Szóval. Charlotte Blanchard. Életem szerelme. A kölyköm édesanyja. Az egyetlen nő, akibe halálosan bele vagyok esve. Te, aki itt állsz előttem – a földön fetrengve nevettem volna most, mégis csak a legnagyobb mosolyt varázsoltam az arcomra és figyeltem Charlotte türelmetlen arcát és nagy szemeit, ahogyan a bátyám ajkaira tévedve várták, hogy tegye már fel azt a rohadt kérdést, de az utóbbi olyan serényen tapizta a zsebeit, hogy apa hátravetette a fejét a széken a fia szánalmasságán. – Faszom, elhagytam a gyűrűt?

- Istenem, te suttyó – motyogtam az orrom alatt, Clayton pedig lehajolt a földre és keresgélni kezdte a kis dobozkát egészen addig, amíg Charlotte arcánál fogva nem kényszerítette, hogy álljon le és nézzen rá.

- Felejtsd el a gyűrűt, kérdezz meg!

- Hozzám jössz feleségül? – tette fel a kérdést irtó nagy sebességgel a bátyám, szerintem fel sem fogta a felgyorsult tempót, mert olyannyira meglepődött, hogy még a kezét sem tudta rátenni Charlottera.

- Igen – adta meg a választ azonnal Charlotte, majd abban a minutumban megcsókolta a bátyámat.

Sean és Lip tört meg mindenkit azzal, hogy nagy tapsolásba és fütyörészésbe kezdtek, magukkal vonzottak mindenkit, aki az udvaron tartózkodott – könnyes szemekkel néztem a gerlepárt, néztem, ahogyan Clayton magához szorítja Charlotteot és annyira, de annyira boldog voltam a boldogságának, hogy egyszerűen lehetetlenség kifejezni azt szavakban.

Büszkeséget éreztem és örömöt. Mindent, mindent megérdemelnek ezek ketten, mindent megérdemel a bátyám és mindent megérdemel Charlotte, aki anno az összes létező fiút ellökte magáról, hogy a tökéletes legyen az övé.

És nem. Clayton egyáltalán nem tökéletes – jó, kívülről talán az, de tök mindegy –, Clayton hanyag, néha komolytalan, akinek a karja tele van tetoválva. Ő a nőcsábász, a hímringyó, akit mindenki legalább csak látni szeretne, ő az, aki másolja az esszéimet az egyetemen és aki bárki szemébe megmondja, hogy mennyire szánalmas. Előbb üt, mint kérdez, ha a szeretteiről van szó és őszintén, eddig a legnagyobb és egyetlen célja az életben az volt, hogy legyen egy kiskutyája.

Charlottenak viszont tökéletes, és ezt senki nem veheti el tőlük.

Hogy hogyan, nem tudom, de Clayton ügyetlenkedése és Charlotte igene megszüntette a háborút, bekapcsolódott a zene, leültünk az asztal köré valamennyien és végre megkóstoltuk a sült finomságokat, amivel Mr Blanchard készült nekünk. Koccintottunk a párra, majd egy kis idő után Mrs Blanchard és Clayton kihoztak egy hatalmas tortát, amiben huszonkét gyerya égett, letették az asztal közepére és éljenzéssel fogadtuk, mikor Charlotte mosolyogva elfújta a lángokat. Millie és Freya tömték magukba a finomságot, Sean és Lip pedig tökéletesen összhangba került a két gyerekkel, amíg Mikeila el nem kezdte cseszegetni őket, hogy viselkedjenek felnőttként – erre Sean kinyújtotta a nyelvét rá és kellemesen húzta a lány agyát, Clayton pedig megjegyezte neki, hogy ideje lenne elhívni Mikeilát valami normális randira, mert elég gáz már, hogy itt szerencsétlenkednek, mikor halálosan oda vannak egymásért.

És én csak ültem, és néztem azokat az embereket, akik körül vesznek engem, néztem azokat, akiket szeretek teljes szívemből – nevettem, mikor Sean visszavágott a testvéremnek azzal, hogy ő képes volt elhagyni az eljegyzési gyűrűt, úgyhogy igazából ő szerencsétlenebb, és mosolyogva bólintottam arra

a bizonytalan bocsánatkérésre, amit Margaret intézett felém. Könnyes szemekkel tekintettem minden egyes embert, anyát, ahogyan dacosan, de újra félig tölti borral Christopher poharát, apát, akinek elméjét Mr Blanchardtal együtt elérte a hír, hogy nagyapák lesznek, Milliet, ahogyan megnevetteti Freyát, Alicet, ahogyan arról beszélget Mikeilával és Seannal, hogy milyen szép éjszaka Párizs.

Egyesével adtuk át Charlottenak az ajándékokat és figyeltük a lány minden egyes csomagnál megjelenő gyermeki izgatottságát. A nyakunkba ugrott, mikor megmutattuk neki Mikeilával a repjegyeket, azután pedig Clayton véletlenül belerúgott valamibe és észrevette, hogy az nem más, mint a kis dobozka, amire szüksége volt. Kisfiús zavartsággal húzta fel a benne lévő gyűrűt menyasszonya ujjára, majd csókkal hintette annak nevető ajkait.

Hülyeség lenne kijelenteni azt, hogy mindenki megbékélt mindenkivel – nem, egyáltalán nem békélt meg senki senkivel, de erre az egy estére, erre az egyetlen estére felismertük azt, hogy a hisztink ellenére szükségünk van egymásra. Sokan nem voltak kibékülve bizonyos helyzetekkel, néhányan nem tudták, hányadán állnak egymással; voltak, akik a válás szélén csücsültek és voltak, akiknek most kezdődik minden. Akadtak olyanok is, akik boldogok voltak saját komolytalanságukkal, ellenben azokkal, akik jelenleg is harcoltak a tragédiával, amit még nem bírtak feldolgozni. Akárhogyan is, a nevetés egy picurkát elnyomta a problémánkat, a tánc vidította kedvünket és a hangulat kizárta a világ azon fájdalmait, amikkel holnap majd meg kell birkóznunk.

- Táncolj velem – suttogtam a mellettem ülő Christopher fülébe, majd megfogtam a kezét és a többiek közé vezettem, egyenesen a tömegbe, ahol nem úgy néznek már ránk, mint Mr Christopher Burns tanár úr és Nancy Williams volt végzős diák, hanem csak simán úgy, mint Christopher és Nancy.

Összekulcsoltam ujjaimat az övéivel, míg másik kezemet a vállára téve férkőztem közel hozzá – égszínkék szemeit vizslattam, mosolyogtam rá és újra meg újra rájöttem, mennyire szerelmes vagyok belé.

- Beszélgettem ám az exeddel, mikor a bátyád a dühkezelési problémáid következményeit kezelte a házban – mondta Christopher, én pedig annyira

zavarba jöttem, hogy egyből Rafael felé néztem, aki láthatóan ismételten kapta az ívet Alicetől valami miatt. Az asztalnál álltak és a lány nagyon szidta valami miatt, de Rafael csak vigyorgott és mikor megérezte, hogy nézem és viszonozta pillantásaimat, rám mosolygott. – Nem rossz fiú.

- Igen. Hogy van Freya? – kérdeztem Christophert témát váltva, ő pedig sóhajtva a húgára nézett, akit Millievel együtt táncoltatott Lip, egyiket az egyik kezével, másikat a másikkal.

- Azt hiszem, hogy gyászol – mondta ki a férfi, én pedig bólintottam és nem szakítottam meg a szemkontaktust, mikor azt újra felvette velem. Christopher szemeiben kétségbeesés, zavartság és félelem volt fellelhető, gyönyörű arca értelmetlenséget tükrözött és vett egy mély levegőt, mielőtt megszólalt. – Azt gondoltam, hogy ha nem gondolok rá, mármint, mármint a gyászra, akkor hamarabb túljutok rajta és könnyebben tudok Freyán segíteni, de én – Christopher elfordult egy pillanatra, megnyalta ajkait, ahogyan kereste a szavakat, majd újra rám nézett – én azt hiszem – saját testvére rettegését véltem felfedezni benne, pontosan azt a jelenetet, amit Freya nemrégen okozott a rajza átadásánál – azt hiszem, én is gyászolok még, Nancy, és... és...

- Christopher, nem baj, ha fáj – hónapok. Hónapok óta próbálom rávenni, hogy megnyíljon előttem, hogy mondja el az érzéseit és hogy engedje, hogy segítsek neki. Azzal a rajzzal valami megtört benne, elérte, hogy elgondolkozzon azon, hogy ő hogyan éli meg az édesanyja elvesztését, és pontosan erre volt szükség. – És az sem baj, ha félsz. Ezek az érzések mutatják azt, mennyire szeretted őt. Rendben leszel, Christopher, megígérem neked. Oké?

- Oké – suttogta a férfi, majd ujjait kiszabadította az enyéim közül és levezette őket a másik tenyeréhez, a derekamhoz, én pedig átkaroltam a nyakát és hagytam, hogy az ajkaimra hajoljon. – Oké – ismételte meg nyugodtabban, majd lágy csókot adva repített el közös kis univerzumunkba. Mosolyogva néztem fel rá, láttam a szemében nem csak a múltamat vagy a jelenemet, de a jövőmet is és még többet. – Egyszer én is veszek egy gyűrűt, tudod?

- Igen? – kérdeztem vissza vigyorogva, Christopher pedig bólintott és újabb

csókolózásba hívott. Hevesen vert a szívem, úgy éreztem a boldogság teljesen átjárja az ereimet és egy másodpercre sem hagyja, hogy esetleg szomorú legyek bármi miatt is.

- Igen. Feleségül foglak venni majd, Nancy Williams – jelentette ki a férfi, én pedig ajkaira nevettem és most én voltam az, aki megcsókolta őt.

Arcát fogva mélyítettem el a varázst, lassú csókolózás volt ez, lassú és mámorító, aminek soha nem szabad véget érnie és ami libabőrt okoz az ember hátán. Egy olyan, ami hirdeti a szerelmet, hirdeti, hogy milyen erős és nem attól függ, hogy vannak-e veszekedéseink és lesznek-e. Egy olyan, ami megpecsételi kettőnk sorsát, egy olyan, ami visszarepít arra a két nappal Hálaadás előtti szerdára, amikor totálisan elkéstem történelemről és Christopher Burns legelső hozzám intézett szavaival kifejezte, milyen bunkó viselkedésre vall, hogy a nevemet sem vagyok képes megmondani.

Csak táncoltunk és csókolóztunk, csókolóztunk és csókolóztunk. És, hogy őszinte legyek, tök mindegy, mi történik ezután.

Az egyetlen, ami lényeges, hogy most végigtáncoltuk a táncot.

[V É G E]

[E P I L Ó G U S]

[ÖT ÉVVEL KÉSŐBB]

Két ebédet csomagoltam, és ahogyan kitettem őket a pultra, az órára nézve olvastam le, hogy fél nyolc van – nyilván késik Clayton, miért ne késne, ez teljesen természetes. Istenem, az a suttyó.

- Christopher, hogy álltok? – kiabáltam el magam a házban, majd gyorsan a mosogatóhoz fordultam és elmostam a vajas kést, aztán megigazítottam a fülbevalómat és a hűtőre akasztott naptárra néztem. Elolvastam a mai napra beírt programot, ami Jasperék kisfia születésnapjának ottalvós buliját jelzi. – Holnapra ki kell javítanod a tizedikesek esszéjét.

- Tudom, nem felejtettem el – hallottam a férfi hangját, amire felé fordultam és dühösen néztem az ölében helyet foglaló kislányt és meztelen lábát, ami helyett a zokni és a cipő Christopher kezében talalható. Hát, ezt nem hiszem el. – Na, gyerünk csak, üljünk fel ide!

- Ezt nem hiszem el, hogy milyen lassúak vagytok! – szóltam le ezt a két eszementet, Christopher pedig szemeit forgatva felhúzta a zoknit Maddi lábára. – Ez van, mikor sokáig reggeliztek!

- Clayton még itt sincs, nyugalom, Nancy – rajtam volt a sor, hogy ég felé tekintsek, aztán sóhajtva a pult másik oldala mögé álltam Maddi hátához és szétengedtem szénakazalhoz hasonló, aranyszőke fürtjeit. Lehet, egyszerűbb élete lenne, ha ezt nem tőlem örökölte volna. – Kérem a cipőt.

- Ha hazaérünk délután mindketten, folytatjuk a teaházas játékot? – nézett az apjára Maddi, ahogyan átadta neki rózsaszín cipellőjét, Christopher pedig égszínkék tekintetét az ahhoz hasonló kislányéba fúrta és hatalmas mosolyt varázsolt arcára.

- Még szép, hogy folytatjuk, de most az enyém lesz a piros csésze – kötötte ki

Christopher, majd bekötötte Maddi cipőjét és egy nagy puszit nyomot a tündérke homlokára.

- Jó reggelt – sietett ki a szobájából Freya, majd a pulton lévő csomagjához nyúlt és elrakta a táskájába, miközben a hűtöhöz lépett és egy előhalászott tollal írt valamit a naptárba. Már megint mi lesz?

- Hova mész? – kérdezte Christopher, majd hunyorítva nézett a firkára, én pedig felkötöttem Maddi haját és levettem a pultról. Leguggoltam elé és megigazítottam a pulcsiját, mert természetesen Christoper rosszul gombolta be, majd puszit adtam az arcára és mikor kérlelte, hogy hadd üljön le megnézni a reggeli meséket, sóhajtva bekapcsoltam neki a nappali kanapéja előtt lévő tévét.

- Találkozom Markkal – visszafojtottam a nevetést Freya kijelentésére és közben elraktam Christopher táskájába az ebédjét. A francba, megint elfelejtettem magamnak csinálni! – Segítek neki matekozni.

- Érdekes, hogy annyit matekoztok, de Mr Digby szerint még mindig bukásra áll, mint aki semmit sem tanulna – szánalmasságát hirdető tekintettel néztem Christopherre és fejemet csóváltam. Komolyan, rendesen nyomoz Mark után. Hihetetlen, de tényleg. – Freya, miért pont Mark? Olyan végtelenül szánalmas az a fiú. Egy átkozott esszét nem tud megfogalmazni.

- Igazából semmi baj nincs Markkal, csak a testvéred nem bírja elviselni, hogy tizennyolc éves vagy és hat hónapja össze vagy gabalyodva vele, tehát elég komoly ahhoz, hogy kapcsolatnak nevezzük – nyugtattam meg a lányt, Christopher pedig érzéketlen arccal bámult rám, arra az emberre, aki vérig sértette és elárulta ebben a harcban.

- Mindegy. Tegyél róla, hogy Millie ma időben beérjen. Két hónapja jár a suliba, de eddig egyszer sem érkezett időben az első óra törijére – mondta durcásan Christopher, én pedig Freyára néztem és rákacsintottam, mint cinkostársa. – És könyörgöm, óvatosan matekozzatok. Ha lehet, védekezve korrepetáld.

- Jesszus, Christopher, fogd már be – meresztette ki nagy, kék szemeit a lány, majd leült Maddi mellé a kanapéra és felhúzta a bakancsát. Szerencsétlennek

akárhány barátja volt, Christopher valahogy egyiket sem kedvelte és mindegyikben talált valami kifogást. Nem tiltotta sosem, de bedurcázott és mikor szakítottak, titkon örült a kis gonosz. – Amúgy meg nem tehetek róla, hogy Millievel késünk, körülbelül akkor ébred fel, mikor odaérek a ház elé – magyarázta Freya, mire Christopher jelentőségteljesen rám nézett. Felhúztam a vállaimat, jelezve, hogy nem tudok mit tenni és látszik, hogy Millievel testvérek vagyunk.

Freya pontosan úgy van vele, mint Mikeila volt anno velem. Amióta a gimibe jár a húgom, Freya minden reggel elmegy érte, de azóta késik a suliból. Hát, igen. A Williams gyerekek már csak ilyenek.

Mikor elővettem a kenyeret, hogy szendvicset csináljak magamnak is a napra, kivágódott a bejárati ajtó és egy szőke kisfiú, majd egy kisebb vörös kislány száguldott be rajta egyenesen a kanapéra Maddi mellé.

- Sam, komolyan mondom, lassíts már a tempódon, mert ha még egyszer elesel, már nem lesz bőr a térdeden, az isten áldjon meg – lépett be a házba végül Clayton is teljesen lefáradva, majd sóhajtva leült a pulthoz és megvárta, amíg Christopher elé rakja a szokásos kávéját. – Könnyebb lenne, ha meghalnék.

- És Charlotte még biztosítást is kapna a halálod után – szívta Clayton vérét Freya, a bátyám pedig bemutatott neki és grimasszal fogadta, mikor a lány kinyújtotta rá a nyelvét.

- Amúgy húsz perce itt kellene lenned – mutattam az órára, Clayton pedig egy húzásra lenyelte a kávét és végig szántott az arcán.

- Nancy, ne idegesítsél már fel – kezdte –, tudod, hány órát aludtam? Hármat. Három órát aludtam, ugyanis most, hogy Charlotte hét hónapos és elérkezett a lusta korszakába, én állok fel mindig a kölykökhöz. Kölykök, indulás! – nézett a gyerekekre Clayton, mire nem csak az övéi, hanem Maddi is felugrott. – Istenem, alig várom, hogy megszüljön.

- El sem tudlak képzelni három gyerekkel. De gondolj arra, hogy ha meghalsz a fáradtságban, legalább Charlotte kap biztosításpénzt – szívózott Freya a bátyámmal, aki összeszorította ajkait és egy kezébe akadt, aprócska

rózsaszín plüssmacit egyenesen a lányhoz dobott. Komolyan, mint két ötéves.

- El ne köhintsem magam a múlt szombati hívásodról itt, a bátyád előtt, Tökmag – fenyegette Clayton Freyát, akinek kék szemei elsötétülve ölték az előbbit. – Hogy is volt? Clayton, légyszi gyere értem, mert annyira részeg vagyok, hogy nem ülhetek kormány elé. Így volt? Kinek a házához is kellett érted mennem? Hogy is hívják a palidat?

- Freya! – üvöltötte el magát Christopher, Freya pedig azonnal felkapta a táskáját és gyorsan elköszönt tőlünk, közben pedig Clayton vállába boxolt, ahogyan elhaladt mellette. – Ezt nem hiszem el.

- Szerintem szobafogságba kéne raknod, tényleg. Tök részeg volt és amúgy szét volt túrva a haja, meg minden, hallod, Christopher, tuti nem filmet néztek a sráccal – élvezettel mártotta be Clayton Freyát, pedig pontosan jól tudta, hogy vissza fogja kapni.

Ezek ketten borzasztóak voltak az évek során, ott csesztetik egymást, ahol tudják, de különben meg olyanok, mint a testvérek. Nem is tudjuk megszámolni, hányszor aludt már Claytonnál és Charlottenál Freya egy durvábbra sikerült buli után és minden bizonnyal nem a múlt szombati marad az utolsó alkalom. De attól még szívják egymás vérét.

- Na, induljunk – szólaltam meg, Clayton pedig levette a fogasról Maddi kabátját és leguggolva feladta rá azt, amíg én elraktam a szendvicsemet a táskába. Mivel Clayton és én egy helyen dolgozunk és útba esik az óvoda, mi visszük a srácokat mindig, ezzel csak az a probléma, hogy amúgy el is késünk. Tipikus Williams probléma. De igazából tök mindegy, mert saját irodánk van, úgyhogy nem számít.

- Szia, Christopher! – lépett Sam Christopher elé, majd pacsira tartotta a kezét, a férfi pedig bele is ütött az aprócska tenyérbe, majd megismételte ezt Lunával is és végül Maddivel is, aki a pacsi után megfogta a kezét és vigyorogva nézett fel rá egészen addig, amíg édesapja le nem hajolt egy puszira.

- Szeretlek, apa – köszönt el Maddi, én pedig mosolyogva figyeltem az ölelésüket, majd az aprócska kezet fogva és egy Christopher számára intézett

szájrapuszi után az ajtóhoz indultunk.

Mosolyogva álltam meg a kijárat előtt, Maddi kezét átadtam Claytonnak, majd visszafordultam Christopherhez és egyik kezemmel a pultnak támaszkodva köszörültem meg a torkomat a férfi előtt, ő pedig megjátszott várakozó tekintettel várta, hogy elkezdjem. Cseles, Mr Burns, cseles.

- Tudod, ma egy nappal vagyunk Hálaadás előtt – motyogtam, Christopher pedig úgy tett, mintha meglepődött volna. Hozzám hasonlóan támasztotta tenyerével a pultot, kihívóan állt előttem és ajkait megnyalva nézett az enyémekre. Annyi éve, hogy először találkoztunk, és még mindig ugyanúgy kívánom, te jó ég.

- Csak nem? – tette fel a kérdést halkan, én pedig bólintva jeleztem, hogy de, igen. Christopher úgy tett még egy aprócska lépést felém, mintha most ismerkednénk, én pedig vigyoromat elnyomva csuktam le a szemem egy másodpercre, hogy tényleg megőrizzem a hidegvérem és ne nevessem el magam. Jaj, de élveztem! – Mit is mondtál, mikor ünneplik Jasperék Jack születésnapját?

- Ma, ma este – istenem, de jó, hogy Olivia és Jasper hazajöttek Hálaadásra és itthon tartják Jack születésnapját. – Hétre visszük át Maddit.

- Hm, hétre, rendben van – bólintott Christopher, majd pillantásait újra lejjebb vezette vörös rúzzsal fedett ajkaimra. – Szóval, ketten leszünk itthon egész éjszaka?

- Nos, Freya valószínűleg haza...

- Freya Markkal találkozik, éjfélnél előbb nem hiszem, hogy haza szándékozik jönni – fojtotta belém a szót a férfi, majd mikor számhoz közelített, lecsuktam a szemeimet és hagytam, hogy megcsókoljon. Tenyere derekamra keveredett, pulton lévő ujjaink összeérve gyújtották fel a testem, ami azután is égett, hogy Christopher ajkai eltávolodtak tőlem, amik a rúzsomtól egy elmaszatolt piros foltot szereztek maguknak. Úgy néztem a férfi szemeibe, mint egy bűnösébe, felhúzott szemöldökkel provokáltam, ő pedig pontosan úgy nézett rám, mint aki azt fontolgatja, hogy mindkettőnk számára kivesz egy szabadnapot. – Szóval, mit gondol, Mrs Burns?

- Elkented a rúzsom – jelentettem ki halkan, ő pedig lenézett ajkaimra és oldalra döntött fejjel lenyalta a krémes sminkszert a sajátjáról. Ó, jaj. Ó, jaj, jaj, jaj.

- Örök hibám – morogta, majd miután teljesen tisztává varázsolta a száját, újra közelebb hajolt és csókolózásba hívott. Nyelve bejutásért esedezett a fogaimnál, amit egyből meg is kapott, ütemes táncott járt az enyémmel, két tenyere ismét megtalálta a testem és egyre lejjebb és lejjebb fedezték fel azokat.

- Édes drága lelkeim, itt lesz egy egész estétek, Nancy, gyere már, basszameg – hajolt be az ajtón Clayton, én pedig kelletlenül elhúzódtam Christophertől és egy újabb csókkal elköszönve sóhajtva csatlakoztam a bátyámhoz.

A gyerekek már a kocsiban ülve – ami a szánalmas tragacs helyett végre egy normális, óriási fehér családi autó lett – csacsogtak, mikor helyet foglaltam az anyósülésen. Clayton fejét csóválva figyelte, ahogyan lehajtom a napvédőt és a kis tükörbe nézve letörlöm a teljesen elrontott rúzst, majd a táskámba nyúlva újra felkenem ugyanazt a színt. Vigyorogva pillantottam rá, és elpirosodva köhögtem, hálát adva azért, hogy a három majmóca ott ül hátul.

Egy szokásos kitérővel kiraktuk őket az óvodában, majd megindultunk az irodánk felé cirka húsz perces késéssel. Az ügyfelekről kezdtünk panaszkodni, utána pedig megköszöntük lélekben Jaspernek és Oliviának, hogy ma ottalvós bulit tartanak Jacknek és az összes kölyköt átveszik emiatt egy estére. Sajnálnom kéne őket, de igazából lesz segítségük Mikeila személyében. A lány végül, Charlotte és Clayton esküvőjén sikeresen összekavarodott Seannal, azóta igazából elég szilárd a kapcsolatuk, de nem gondolkoznak még sem házasságon, sem gyerekeken, ami véleményem szerint tökéletes, tekintve, hogy mindketten elég... nos, intenzív emberek. Oké, szilárdak, de hetente robbannak valamin egyébként, amik amúgy a világ legkisebb dolgai, de rá két napra alig várják, hogy lássák egymást. Mivel Sean már vagy ezer éve ismeri Mikeilát, megadja neki azt, amit a lány exei képtelenek voltak: figyelmet és törődést. Érzi minden egyes mozdulatát, tudja minden egyes nézésének a jelentését és kezeli minden egyes hangulatingadozását, hiszen legjobb barátokként kezdték. Minden bizonnyal ezért működnek.

Szinte minden öt évvel ezelőtti kapcsolat működik. Ahogy mondom, csak szinte – anyáék végül elváltak, de ezt békés úton tették és Millie miatt elég jól megvannak egymással. Pár, talán három éve Rafael és Alice is egymásra találtak, de azt hiszem, őket tényleg csak az egymás iránti vágy tartotta össze; pár hónap után kiélték magukat és közös döntéssel szakítottak, de mai napig legjobb barátok, olyannyira, hogy Rafael jelenleg is Európában tartózkodik Aliceszel. Azt hiszem, mindketten tudták, hogy nem fognak működni párkapcsolatban, tekintve, hogy amíg Rafael az egyik legnyugodtabb ember a világon, Alice egy szem mogyorón is feldühíti saját magát. Mindketten vonzónak tartották a másik személyiségjegyeit, de tisztában voltak legbelül abban, hogy jobbak barátokként. Ezért is ment olyan könnyen a szakítás szerintem.

- Ma van tíz éve, hogy találkoztam Christopherrel – törtem meg a pár perce kialakult csendet, majd lenéztem az ölemben pihenő kezemre. Mosolyogva forgattam az ujjamon lévő gyémántgyűrűt, ahogyan visszaemlékeztem az első találkánkra Christopherrel. Akkor egyáltalán nem gondoltam, hogy egyszer majd gyűrűt húz az ujjamra, istenem.

- Aztakurva, de megy az idő – sóhajtott Clayton, majd leállította az autót az iroda előtt, de nem szállt ki, csak felém fordult. Sejtelmes mosollyal gondolkozott a múlton, én pedig az ablaknak dőlve figyeltem. – Gondolj bele, Nancy. Tíz évvel ezelőtt felvettelek az iskola előtt és bementünk a boltba, hogy anya kérésére bevásároljunk. Akkor mondtam el, hogy kirúgtak az egyetemről, te pedig két rohadt ketchuppal nekimentél háttal az új történelem tanárodnak. Most pedig van egy angyali gyerkőcöd, nekem két hónap múlva jön a harmadik, kibaszott jó ügyvédek vagyunk és van egy kibekúrt közös irodánk.

- Nem is vagyunk olyan suttyók – jegyeztem meg, majd összenéztem Claytonnal, aztán pedig mindketten az ő ablaka felé fordulva olvastuk le az aranybetűkkel ellátott kisépület nevét: N&C ÜGYVÉDI IRODA.

Clayton újra rám tekintve húzta vigyorra az ajkait, én pedig tehetetlenül követtem a tettét, a szemünk is nevetett, mert mindketten tudtuk, mit fog mondani.

- Dehogynem. Még szép, hogy suttyók vagyunk – jelentette ki, én pedig már

akkor bólógattam, mikor be sem fejezte a mondatot. Kiszálltunk az autóból, átbaktattam mellé és hagytam, hogy átdobja karját a vállaimon. – Vágod, mi vagyunk a világ legnagyobb suttyói.

- Szerintem tudok ezzel élni – helyeseltem, majd előhalásztam a kulcsomat, mert nyilván Clayton ismételten otthon hagyta és azzal védekezett, hogy csupán három órát aludt és hagyjam már békén, különben is miért cseszteteem és miért van az, hogy az én családomból mindenki cseszteti.

Miután megkértem, hogy fogja be a száját, legyen szíves, leültem az asztalomhoz és szokásos napi rutinomként kipakoltam a papírokat és elkezdtem lehallgatni a vezetékes telefonon a hangüzeneteket, de most valamiért, valamilyen különleges okból kifolyólag megakadt a szemem a keretes képeken, amik minden nap néznek engem.

Volt ott Maddiről, a négy évvel ezelőtti esküvőmről, amin az egész család rajta van, egy Claytonnal és Millievel közös fotó, egy Mikeilával és Charlottetal, és egy, ma kifejezetten kirívó kép, magával Mr Christopher Burnsszel.

Egy kép, amin a fürtjeim oroszlánéhoz hasonlóan göndörödtek, amin egy óriási, terebélyes ruhát viseltem és csillogó szemekkel fogtam Christopher Burns vállát az utolsó gimnáziumi téli bálomon.

Egy kép, amin még együtt sem voltam a férfivel, de úgy néztünk egymásra, mint akik titkon tudják, hogy a lehető legelegánsabb módon megpecsételték egymás sorsát, mint akik titkon tudják, hogy nem szabadulnak mostantól abból a gyönyörűséges káoszból, amit teremtettek maguknak.

Mint akik titkon tudják, hogy eszeveszettül, kimondhatatlanul, halálosan szerelmesek egymásba.

Köszönöm.

Köszönetnyilvánítás

Hát, sziasztok.

Azta, elértünk ide is. Hihetetlen, hogy vége. Esküszöm, annyiszor sírtam az utolsó részek megírása alatt, hogy az már szánalmas.

A köszönetnyílvánítás előtt szeretném most kijelenteni, hogy HA KÉRDÉSETEK VAN BÁRMIVEL KAPCSOLATBAN, TEGYÉTEK FEL KOMMENTBEN ÉS VÁLASZOLOK RÁ. NE MARADJON NYITOTTAN SEMMILYEN TÉMA BENNETEK, TÉNYLEG.

Köszönetnyilvánítás

Hát, izé, nem igazán írtam még köszönetnyilvánítást, de ne tudjátok meg, mennyire vártam, hogy írhassak.

Nos, először is szeretném megköszönni a szinonímaszótárnak a segítséget, a sok 'tanár-diák kapcsolat következmények' és társai című weboldalnak és persze a rengeteg dalnak, amik igazán inspirálóan hatottak rám. Köszönöm, hogy a fizikaóráim voltak olyan unalmasak, hogy írjak alatta. Meg a kémiaóráknak is, azok is nagyon rosszak voltak.

Aztán, ott vannak bizonyos VIP személyek, akiket a barátaimnak nevezek és akik minden egyes rész után a véleményüket adták és egy-két alkalommal, mikor éppen tönkre tettem a karaktereim életét, elküldtek a jó kurv... nos, messzire. Ti, kis VIP személyek, ha ezt olvassátok, köszönöm, hogy tudtomra adtátok, mennyire tetszik, amit alkottam, és köszönöm, hogy hallhattam sokszor, hogy mi a veleményetek róla. Meg amúgy bocsi azokért az esetekért, mikor hisztiztem, hogy nem tudom megírni. Bocsi, tényleg bocsi. Meg a sok hangüzire is, mikor belém vágott az ihlet.

Ja, és amúgy annak a személynek is örök hálámat adom, akivel egy szép napon álltunk az ebédlőbe, hogy megmelegítsem a kajámat és kijelentette,

hogy el kéne kezdenem egy ilyen történetet. Kedves leányzó, a te fogadásod miatt alakult ki Nancy és Christopher szerelme. Köszi.

És persze, köszönöm nektek, olvasóknak. Többször leírtam már, de nem tudom elégszer; hihetetlen, amit Ti műveltetek. Kommentben, privátban, vote-jel formájában. Azok az üzenetek, amiket kaptam, olyan lelki erőt biztosítottak számomra az elmúlt több, mint egy évben, hogy azt egyszerűen nem lehet kifejezni. Azok a kedves szavak, a monológok, a lelkesedésetek... leírhatatlan. Mikor rossz napom van, vagy egy kis bátorításra van szükségem, mindig a Ti visszajelzéseiteket olvasom. Nagyon-nagyon jól esett/esik a kedvességetek és tényleg... nem lehet szavakba önteni.

Köszönöm Nancynek és Christophernek, hogy ilyen történetet írhattam és köszönöm, hogy írói létemre úgy, hogy én kreáltam a sorsukat, izgulhattam, hogy hogyan alakul a kapcsolatuk. Azt mondják, az igazi karakterek azok, akik viszik a történetet magukkal. Ők vitték.

Rendesen megsirattam a történetet és örökre a lelkemben marad minden egyes szereplő (igen, még Antonette, Margaret és Carmen is).

Köszönöm.

__avocados__

Ó, Jaj. Harmadik Rész.

"A MÚLT JÁTÉKA VESZÉLYES; A TIÉD NÉLKÜLÖZHETETLEN"

FELHŐ-SZAKADÁS

Christopher Burns és Nancy Williams lehengerlő története
3. kötet

WRITTEN BY _AVOCADOS_

Nancy Williams mára már egy profi, felkapott ügyvédnő, egy három éves kislány csodálatos anyja és halálosan szerelmes feleség. Christopher Burns felesége. Boldogabb a férfi mellett, mint valaha, ezt pedig igen kényszerhelyzetbe kerülő édesanyja is elfogadta. Bátyjával való kapcsolata változatlan, és kijelenthetjük, hogy az élete tulajdonképpen drámamentesen alakult az elmúlt öt évben.

Túl drámamentesen.

A vihar előtti csend pontosan akkor ér véget, mikor régi gimnáziumában új Igazgató foglalja el a forgószéket az asztal mögött, aki előszeretettel boncolgatja az elitiskola eltussolt ügyeit: fű a diákok táskáiban, nem jól működő csatornarendszer, egy feledésbe merült tanár-diák kapcsolat...

Christopher Burnst elbocsátják, az Igazgató úr pedig az iskola hírnevének tisztára mosását egyenesen a kisvároska kameráinak segítségével teszi. Nancy felkapottsága végett az ügy tragikusan kiszélesedik, és egy olyan vihart indít el, ami azt a lehengerlő szerelmet is igen mélyen megmozdítja.

El tud bújni Nancy és Christopher az esőtől? Vagy rájuk zúdul végül a felhőszakadás?

Kezdés: 2020. március 30.

Ne kérdezzétek, mi ütött belém, srácok.
Egyszerűen nem tudom elengedni ezt a kettőt.
__avocados__

Instagram.

Halihó🌷

A jobb, frisebb hírközlésért, kommunikációért létrehoztam egy írói Instagram oldalt ***__avocados1__*** néven, az itteni profilképemhez hasonló fotóval.

Ha szeretnétek a fejezetek érkezéséről, spoilerekről és miegymásról szóló, egy kicsike családi hangulatos kis fészket létrehozni, gyertek-gyertek!